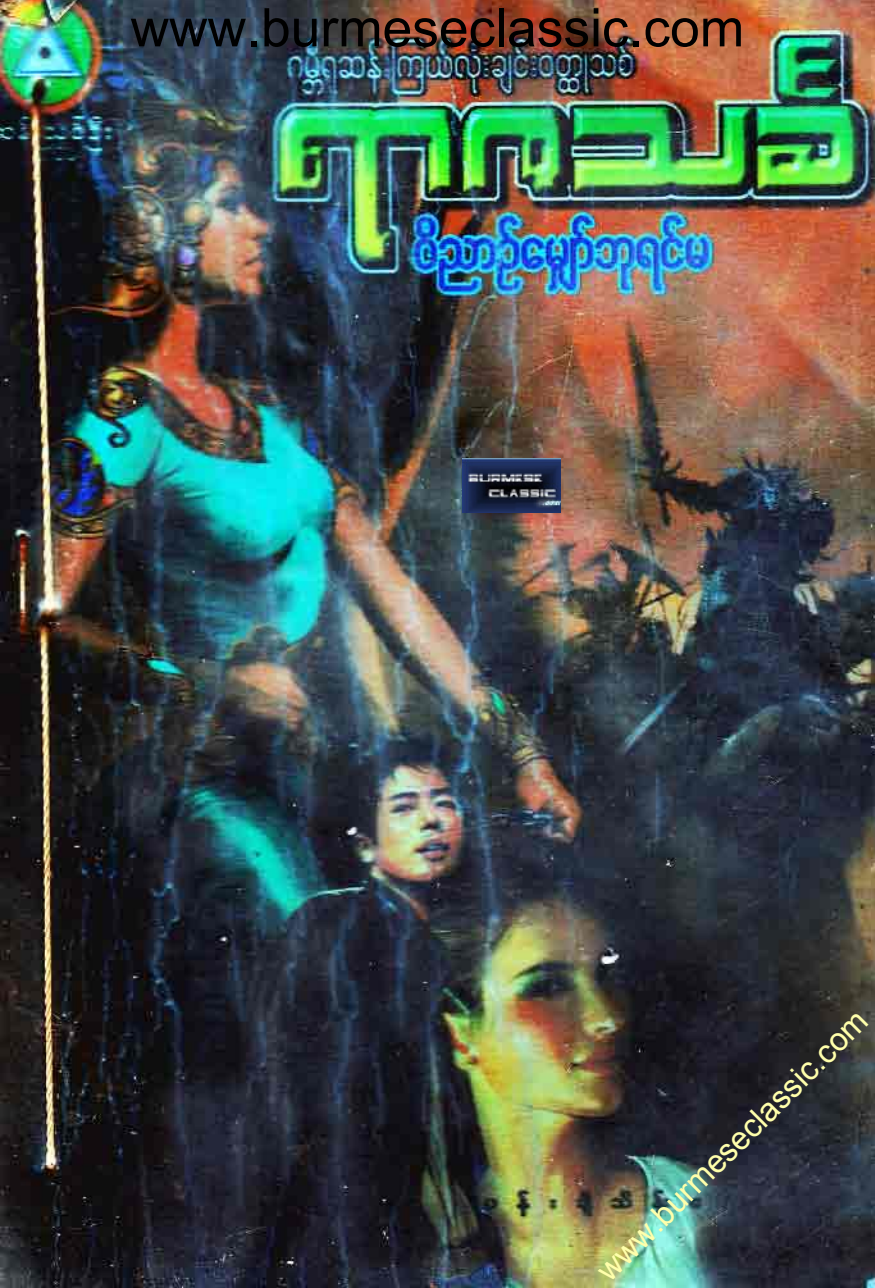

ဂဗ္ဗရဆန်၊ ကြယ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ရာဇသံ

မိညာဉ်မျှော်တူရင်မ

BURMESE
CLASSIC

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူရှင်ပြုချက် - ၅၀၁၇၂၃၁၂၀၈
- မှတ်နှာပုံနှိပ်ပြုချက် - ၅၀၁၆၄၂၀၀၀၈
- အကြိမ် - ဝထမအကြိမ်
- ၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ မတ်လ
- အုပ်စု - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၀၀/-
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးသစ်လွင် (ဂန်ဝေပြိုင်စာပေ)
- ၁၁၃/အရှေ့ပြည်သာလမ်း၊ သာဓကတ
- အတွင်းနှင့် အရုံးပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်တင်တင်ဓဋ္ဌာ (ဝင့်မိခေ)
- ပန်းကြာစိုပ်ပုံနှိပ်တိုက်
- အမှတ် - ၁၅၈/က၊ ၃၇လမ်း
- ကျောက်တံတား၊ ဗြိတိသျှ၊ ရန်ကင်း
- ကျော်စွာစာပေ အမှတ် (၂၀၈)
- (၃၁ လမ်းအထက်) ၃၇လွှာ (အေ)
- ဖုန်း - ၃၈၉၆၈၃၊ ပန်းဘဲတန်း၊ ဗြိတိသျှ၊
- ရန်ကင်းမြို့။

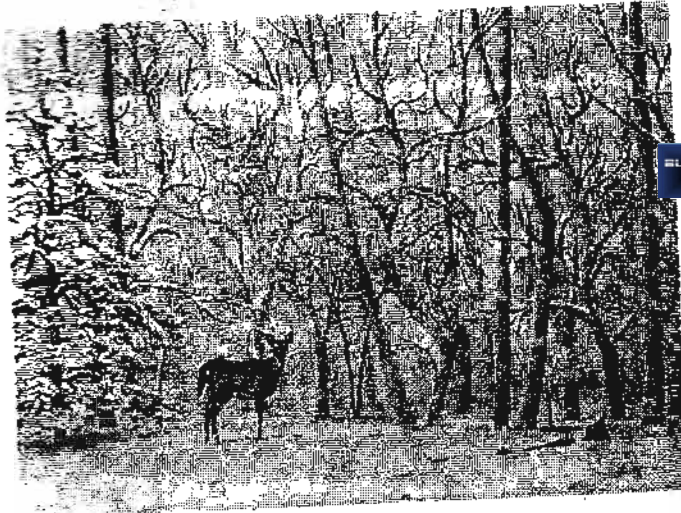
မြန်မာ့စာပေ

၀၉၅-၀၃

ရာဇသံ
 ဝိညာဉ်မျှော်ဘုရင်စ / ရာဇသံ။ - ရန်ကင်း၊
 ဝန်ဝေပြိုင်စာပေ၊ ၂၀၁၀
 ၄၄၀ - စာ၊ ၁၅ စင်တီမီ
 (၁) မန္တရီလန်ပုံနှိပ်

အခန်းစဉ်စွဲစဉ်းမူ

- (၁) ဝိလ်ချပ်ရွေးက တစ္ဆေမလေး
- (၂) ဝိညာဉ် နတ်မလိုလား
- (၃) နေ့ခင်းကြောင်တောင် ခြောက်ပြတ် တစ္ဆေ
- (၄) အိမ်မြှောင်နဲ့ စကားပြောသူ
- (၅) ဖဲပွေ့ရာထက် အိမ်စက်တူယျာဉ် ပုံပြင်လေးကတော့
- (၆) ပန်တာဘုရင်မနဲ့ သွေးသားတော်ဘုရင်မလေး
- (၇) ရန်သူ လှူစွမ်း
- (၈) ဘုရင်မလည်း မိန်းမပါပဲ
- (၉) ဘုရင်မက ကောက်စိုက်မဖြစ်ချင်
- (၁၀) ဇရပ်က ရှေ့နန်းတော်ထက် နှစ်လိုငွယ်
- (၁၁) အသက် နှစ်နှစ်ထောင့်ခုနှစ်ဆယ် ဝိဇ္ဇာပိုင်ရီ
- (၁၂) နဂါးဘုရင်မလေးကို တော်လှန်သူ မီးလောင်ပြာကျရ
- (၁၃) ခေါင်းစာလားလှည်းသွားပြီး တောထဲလှည့်လည်နေတဲ့ မိန်းမလှ
- (၁၄) သူတစ်ပါးမယား ချစ်ဖူးမိရင်
- (၁၅) ဝိညာဉ်မျှော်ဘုရင်မရဲ့ နောက်ဆက်တွဲကိစ္စ

BURMESE CLASSIC

ပိုလ်ချုပ်ရေးက တစ္ဆေပလေး

(၁)

အဲဒီကာလလေးအကြောင်းပြန်တွေးကြည့်ရင် ရင်ထိတ်
လွမ်းမောစရာလေး။

ညဘက် မဟာရန်ကုန် ဧရိယာအတွင်းက လမ်းတွေကို
လျှောက်ကြည့်မယ်ဆိုရင် မှောင်ရိပ်စပ်စပ်လေးတွေထဲက ထွက်
ဝေါ်ပွဲလွင့်နေတဲ့ ဂစ်တာသံလေးတွေကို ကြားရလိမ့်မယ်။ တစ်
ထက်တည်းသံ၊ နှစ်လက်တွဲသံ၊ သုံးလက်မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်သံ
အစရှိ...

သီချင်းတွေကတော့ အဲဒီအချိန်ကာလမှာ ခေတ်စားသီ
ချင်းတွေဖြစ်တဲ့ အကယ်ဒီယံအုန်းကျော်၊ တက္ကသိုလ်ထွန်းမောင်၊
နီဒိုင်(ခ) မောင်ငြိမ်းချမ်း၊ ဇော်မင်းလေး၊ အောင်ကိုလတ်၊ ဘိုဘို
ဆန်း မင်းမင်းလတ်၊ တက္ကသိုလ်အေးမောင်၊ စိန်လွင်၊ ပလေးဘွိုင်း
ဆန်းနိုင်၊ မဂျစ်၊ စိန်ဝင်းထွန်း အစရှိသူတို့ရဲ့ သီချင်းတွေ...

တော့ဒီယိုသီချင်းတွေလို ပြောစမှတ်ရှိခဲ့တဲ့ သီချင်းတွေ။
လမ်းဘေးကံတကာသံဃာလေးတွေ အကြိုက်တီးခတ်ကြတဲ့ သီချင်း
တွေနဲ့ လမ်းဘေးသီချင်းလို့လည်း ပြောစမှတ်ရှိခဲ့တယ်။

တစ်ခါတလေ မှောင်ရိပ်စပ်ထဲက ထွက်ပေါ်လာတဲ့ ဂစ်
ဘာသံတေးသံလေးတွေ ဆိတ်ငြိမ်တဲ့ညထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်ထွက်ပေါ်
လာတာနဲ့ လွမ်းစရာကောင်းလှတယ်။

တစ်ခါတလေကျတော့လည်း မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်လေး။

တစ်ခါတလေကျတော့လည်း ဆူညံလွန်းလှတယ်။
နားမချမ်းသာစရာ။ ဝိုင်းအုံအော်ဟစ်ကြတယ်။ မဆိုတတ်ဆိုတတ်
အသံသေးအသံကြောင်တွေပါ ပါတယ်။ အဲဒီအခါမျိုး အတော့်
ကို စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းပါတယ်။

အဲ ဂစ်ဘာသံတွေနဲ့အတူ ညထဲမျောပါနေတဲ့ အရာတစ်
ခုရှိသေးတယ်။ အနံ့တစ်မျိုးပါ။ စိမ်းရွေရွေအနံ့တစ်မျိုး။

အဲဒီအနံ့၊ နှာခေါင်းရိုင်းတဲ့လူတွေအတွက် သိသာပါ
တယ်။

အဲဒီအနံ့ကလည်း အဲဒီမှောင်ရိပ်စပ်စပ်လေးတွေဆီကနေ
ထွက်ပေါ်လွင့်မျောနေတတ်လေ့ရှိပါတယ်။

ဆေးခြောက်နံ့။

မှောင်ရိပ်စပ်စပ်လေးတွေဆီ အသေအချာကြည့်လိုက်ရင်
နံ့ယောက်တစ်တွဲဖြစ်ဖြစ်၊ သုံးယောက်တစ်တွဲဖြစ်ဖြစ်၊ လေးငါး
ခြောက်ယောက်တစ်တွဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဆယ်ယောက်အထက် အတွဲဖြစ်

ဖြစ်၊ တစ်ခါတစ်ရံ အဖွဲ့တွေဆုံပြီး လေး၊ ငါးဆယ်လောက်အထိ
လူငယ်အုပ်စုလေးတွေကို တွေ့နိုင်ပါတယ်။

အဲဒီလူငယ်တွေ ဆံပင်ရှည်နဲ့များပါတယ်။

ဆံပင်ကုတ်ထောက်ကနေ၊ ဆံပင်ကျောလယ်ရောက်၊

ခါးနားထိရောက်တွေတောင်ပါတတ်ပါတယ်။

အဲဒီအချိန်ကာလက အဲဒီလူငယ်တွေကို လမ်းသရဲတွေလို
ခေါ်ဝေါ်သတ်မှတ်ကြပါတယ်။ ဆိုးသွမ်းလူငယ်တွေလို့လည်း
ဆိုကြတယ်။

မြန်မာပြည်မှာ ယောက်ျားလေးတွေ ဆံပင်ရှည်(Hair
style) ထားတာ အဲဒီအချိန်ကစတယ်လို့ ပြောနိုင်ပါတယ်။
သျှောင်ထားခြင်းကို မဆိုလိုပါ။ နောက်ပိုင်းအဲဒီဆံပင်ရှည်(Hair
style)ပျောက်သွားပါသေးတယ်။ နောင်နှစ်အစိတ်ကျော်သုံးဆယ်
လောက်ပန်ဝန်းကျင်မှာတစ်ကျော့ အဲဒီ(Hair style)လူငယ်တွေ
ကြားပြန်ပေါ်လာသေးတယ်။

အဲဒီတုန်းအချိန်ကာလက ဆံပင်ရှည်ထားတဲ့ လူငယ်တွေ
အတော့်ကို လူတွေရဲ့အပြောအဆို အတိုက်အခိုက်ခံရပါတယ်။
လူတွေက နှာခေါင်းရှုံ့ကြပါတယ်။ လမ်းသရဲလို့ပဲ သမုတ်ကြပါ
တယ်။ ဆိုးသွမ်းလူငယ်လို့ပဲ သတ်မှတ်ကြပါတယ်။

ဆိုခဲ့ပြီးတဲ့အတိုင်း လမ်းသရဲ ဆိုးသွမ်းလူငယ်တွေက
လည်း ဆံပင်ရှည်ထားတတ်ကြတာကိုး။

တကယ်လေ့လာကြည့်ရင် ဥပဒေအပြင်ဘက်ရောက်တဲ့

အထိ ဒုဇ္ဈိန်လုပ်ငန်းထံ သက်ရောက်ပါဝင်တဲ့ လူငယ်တွေ ဆံပင်ရှည်(Hair style)မျိုး သိပ်မထားတတ်ကြပါဘူး။ လူတွေ ကြား တိုယ်ယောင်ပျောက်နေတတ်ကြပါတယ်။ ဥပဒေဘက်တော် ဘေးတွေ သူတို့ကို မျက်စိမကျအောင်၊ မျက်စိမနောက်အောင်၊ ချွတ်စိလျှမ်းနေအောင် နေတတ်ကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် လူတွေ သတ်မှတ်ကြတဲ့ လမ်းသရဲဆိုးသွမ်းလူငယ်ပုံစံမျိုး မထွက်အောင် သူတို့ နေလေ့ရှိပါတယ်။

လူတွေဘာပြောပြော ကိုယ်ကြိုက်တာကိုယ်လုပ်မယ်ဆို တဲ့ လူငယ်မျိုး၊ လူတွေကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချမှုနဲ့ အမှန်တရားနဲ့ဘာမှမဆိုင်လို့ ခံယူခွက်ရှိတဲ့ လူငယ်မျိုး၊ လူတွေမုန်းပါစေ၊ ကိုယ်တိုင်ကလည်း လူတွေနဲ့ ကင်းကင်းလေးသာနေချင်တဲ့လူငယ်မျိုး၊ အဲဒီလိုလူငယ် များတွေ ဆံပင်ရှည်ထားတတ်လေ့ရှိပါတယ်။ ဆံပင်ရှည်ထားတိုင်း လမ်းသရဲမဟုတ်ကြပါဘူး။

အဲဒီလူငယ်တွေထဲမှာ အနုပညာလူငယ်တွေပါ ပါနေကြ တယ်။ တေးဂီတနဲ့ပတ်သက်တဲ့ လူငယ်တချို့။

ပန်းချီဆရာ လူငယ်တချို့။

ကဗျာဆရာ လူငယ်တချို့။

လမ်းသရဲတွေမှမဟုတ် အနုပညာလူငယ်အချို့ပါ အဲဒီ အာလက ဆံပင်ရှည်တွေ ထားတတ်ကြပါတယ်။

သူတို့ကိုလည်း လူတွေက၊ အဲဒီကာလရဲ့ ဓလေ့အရ လမ်းသရဲတွေလို့ပဲ ထင်ကြပါတယ်။

ဆံပင်ရှည်ထားတိုင်း လမ်းသရဲ မဟုတ်ပါဘူး။ * * * * * တို့ခေတ်မှာ ရှိုးထုတ်တာပါ။

အဲဒီခေတ်ရဲ့ ခေတ်စားအဆိုတော် ဘိုဘိုဟန် သူရဲ့ 'ဘိုင် စကုန်ထဲကလိုချစ်မယ်' သီချင်းထဲမှာ အဲဒီအဓိပ္ပါယ်လေးပါအောင် ထည့်ဟစ်သွားသေးရဲ့။

မဟာရန်ကုန်လမ်းတွေရဲ့ လမ်းသရဲညတွေ ဂစ်တာတီး သီချင်းဆိုတာလောက်က အပြစ်ပြောစရာသိပ်မရှိပါ။ တစ်ခါတရံ သူတို့သီချင်းသံလေးတွေ နားထောင်ရ အရသာရှိပါတယ်။

ဆိုးတာက ဆေးခြောက်၊ အရက်နဲ့ နောက်ပိုင်းမူးယစ် ဆေးတွေ၊ ဘိန်းဖြူကိစ္စတွေပါပဲ။

မူးယစ်ဆေး၊ ဘိန်းဖြူကိစ္စတွေ မတိုင်ခင်ကတည်းက သူတို့အခြေအနေဆိုးခဲ့ကြတယ်။ လမ်းသရဲဆိုတဲ့ အမည်မှာမနဲ့ ထိုက်ဖက်ညီအောင်ကို ဆိုးခဲ့ကြတာပါ။

ဆေးကြောင်၊ အရက်မူးပြီး သူတို့တစ်တွေ ပေါက်တတ် တာရ လုပ်တတ်ကြတယ်။ အများပြည်သူတွေကို အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေတယ်။

ရိုက်လုမှုတွေ ကျူးလွန်တယ်။

အချင်းချင်းလည်း အုပ်စုအလိုက် မကြာခဏခိုက်ရန်တွေ ဖြစ်ကြတယ်။

သူတို့ရဲ့ကာလ သက်တမ်း ဆယ်စုနှစ်နီးနီးလောက်ကြာ ပါတယ်။ နောက်ပိုင်း အစိုးရက ကျားသစ်စစ်ဆင်ရေးတို့၊ ဂဠုန်

စစ်ဆင်ရေးတို့ လုပ်ပါစာယ်။ အဲဒီနောက် သူတို့ပျက်ပြယ်သွား
ကြပါတယ်။

ခုဇာတ်လမ်း၊ အဲဒီကာလအတွင်းက ဇာတ်လမ်းမို့ အဲဒီ
ကာလရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုဖြစ်တဲ့ လမ်းသရဲကိစ္စကို အကျဉ်း
အကြမ်းရေးပြလိုက်တာပါ။

* * *

(၂)

မညာမတာ သူသွားရက်တယ်xxx

အချစ်ဆုံးနဲ့ ဝေးပေါ့ကွယ်xxx

ငါ့စိတ်မှာ ထင်တရေးရေးရယ်xxxအတိတ်အကြောင်း
လေးမြင်သေးတယ်xxx

နင်တမင် ဗာနတတ်တယ်xxxထင်ရှားလေးလုပ်တတ်
ဟယ်xxx

လောကအလယ်xxxတစ်ယောက်တည်းအားငယ်xxx

ငါ့အမှားလည်း ရှိမပေါ့ကွယ်xxx

သီချင်းလေး ညလေပြေထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးလွင့်မျောနေ
တယ်။ သီဆိုနေသူက ရဲရင့်အခေါင်။ ကျောပြင်ပေါ်ကျော်ကျနေ
တဲ့ ဆံပင်ရှည်(Hair style)အပြည့်။

သီချင်းရဲ့ စာသားတွေအတိုင်းပေမယ့် နာမ်စားနေရာတွေ
မှာ 'ငါ'တို့ 'နင်'တို့နဲ့ ပြောင်းလဲသီဆိုတယ်။

'ရွှေကန္တာရ ခရီးကြမ်းကို လှမ်းရသည်နယ်xxx
အပူအပင်ဆိုတာ ငါ့အတွက်သက်သက် ညွှန်းရော
သလားကွယ်xxx

မပြန်နိုင်ခရီးတစ်ခုကို သွားတဲ့အချစ်ရယ်xxx

ပစ်သွားရက်တယ်xxxမဆိုချင်ဘူးကွယ်xxx

ဘေးနားမှ ငြိမ်သက်နားထောင်နေသူက ဆက်ပိုင်စိုး။

ဒီသီချင်းကို သူ့အတွက် ရဲရင့်အခေါင် ဆိုပေးနေတယ်ဆို

တာကို သူသိတယ်။

သီချင်းနားထောင်နေရင်းက သူ့ရင်မှာ ဖြူညှပ်လင်းရဲ့ပုံရိပ်
တွေက ထင်ဟပ်လှုပ်ရှားနေတယ်။ တစ်ချိန်က မြေညှပ်လင်းပေါ့။

အချစ်ဆုံး အချစ်ဟောင်း မြေညှပ်လင်းပေါ့။

ဆက်ပိုင်စိုးနဲ့မြေညှပ်လင်း ချစ်သူတွေပေမယ့် တစ်ယောက်
နဲ့တစ်ယောက် 'နင်'တို့ 'ငါ'တို့ဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းနဲ့ပဲ သုံးနှုန်းခဲ့
ကြတယ်။ အပေါင်းအသင်းတွေက ချစ်သူတွေဖြစ်ပြီး ဒီလိုသုံး
နှုန်းတာမျိုး 'အောက်'တယ်ပြောကြပေမယ့် သူတို့နှစ်ယောက်
ငယ်သူငယ်ချင်းတွေလည်း ဖြစ်ခဲ့ကြတာမို့ ဒီလိုပဲ အားရပါးရ
သုံးနှုန်းရင်း အားရပါးရ ချစ်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့...

ခု... ရဲရင့်အခေါင်က စာအားမှာ နင်ငါအသုံးအနှုန်း
ထည့်ဆိုပေးနေတော့ ဆက်ပိုင်စိုးအတိတ်ကို အရမ်းပြန်သတိရပြီး
အရမ်းခံစားနေရတော့တယ်။

'ရဲရင့် တစ်ခေါက်ပြန်ဆိုပေးဦးကွာ'

ရာဇဝင်

သီချင်းအပြီးမှာ အတန်ကြာငြိမ်ကျနေပြီး ဆက်ပိုင်စိုးက
ရဲရင့်အခေါင် ထပ်ဆိုပေးဖို့ တောင်းဆိုတယ်။

ရဲရင့်အခေါင် ဆက်ပိုင်စိုးကို စိတ်မကောင်းစွာကြည့်ပြီး
အော်ဟစ်ပြောတယ်။ ကုတ်ပေါကျနေတဲ့ ဆံပင်ရှည်ကြီးကို
အောက်ပြင်ဘက်ဆီ သပ်ဖယ်လိုက်တယ်။

ဆက်ပိုင်စိုးက ဂစ်တာတီးတတ်သူ၊ သီချင်းဆိုတတ်သူ
ဇာတိ။ ဒါကြောင့် ရဲရင့်အခေါင်ကိုပဲ ဆိုတီးခိုင်းရတာ။ ရဲရင့်အခေါင်
က ဂစ်တာအတီးကောင်း၊ အဆိုကောင်း၊ အသံကလည်း ဝေဝေ
လှိုက်လှိုက်နဲ့ ရွှင်နေတဲ့ ပင်ကိုရှိတော့ အလွမ်းသီချင်းတွေနဲ့
ပိုလိုက်ဖက်ညီတယ်။

‘အညာမတာ သူသွားရက်တယ်xxx’

ရဲရင့်အခေါင် ဒုတိယအကြိမ် သီချင်းကိုစတင်ဆိုတယ်။

ဆက်ပိုင်စိုး ငြိမ်ခံစားနေလိုက်တယ်။

သီချင်းဆိုတီးနေတဲ့ ရဲရင့်အခေါင်ရော ငြိမ်ခံစားနေတဲ့
ဆက်ပိုင်စိုးရော၊ မျက်စိအကြည့်ကို အဝေးဆီကြည့်ပြီး ဆိုတီးနေ
တာမို့ မျက်စိအကြည့်ကို အဝေးဆီငေးပြီး ခံစားနေတာမို့ သူတို့
နှစ်ယောက် အဝေးဓာတ်တိုင်မီးရောင်အောက်က မိန်းကလေးတစ်
ယောက် လျှောက်လာတာကို တွေ့မြင်နေကြရတယ်။

တွေ့မြင်နေကြပေမယ့် သူတို့အာရုံက အဲဒီမိန်းကလေးမှာ
မကျ။ သီချင်းမှာပဲ ကျနေကြတယ်။

မိန်းကလေးကတော့ ညယ်ထဲမှာ လွင်နေလွင့်မျောနေတဲ့

ရဲရင့်အခေါင်ရဲ့ဆိုတီးသံကို အဝေးကတည်းက ကြားနေရပုံပဲ။
သီချင်းသံ၊ ဂစ်တာသံထွက်ပေါ်လာရာ အမှောင်စပ်ကို အာရုံကျ
လျှောက်လာသလိုပဲ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီကတည်းက အမှောင်စပ်ကို
ဇွတ်စိဝေကြည့်ပြီး လျှောက်လာနေတယ်။

‘အဟူအပင်ဆိုတာ ငါ့အတွက်သက်သက် ညွှန်းရော
အလားကွယ်xxxမပြန်နိုင်ခရီးတစ်ခုကိုသွားတဲ့ ‘မြ’ရယ်xxx
စစ်သွားရက်တယ်xxxမဆိုချင်ဘူးကွယ်xxx’

သီချင်းအပြီးမှာ မိန်းကလေးကလည်း သူတို့ရှိရာ
အမှောင်ရဲ့အပြင် လမ်းပေါ်အရောက်၊ သူတို့ရှိရာ အမှောင်စပ်ထဲ
ဆီ စေ့စေ့လေးကြည့်သွားတယ်။

မိန်းကလေး၊ မိန်းမလှလေးဆိုတာကိုတော့ နှစ်ယောက်
ထုံးသတိထားလိုက်မိကြတယ်။

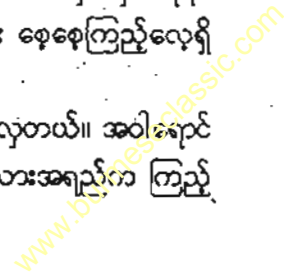
‘တို့လမ်းထဲမှာ မမြင်ဖူးဘူးကွ’

ဆက်လျှောက်သွားတဲ့ မိန်းကလေးကို ကြည့်ပြီး
ဆက်ပိုင်စိုးက ပြောတယ်။

ရဲရင့်အခေါင်ငြိမ်နေတယ်။ သူဒီမိန်းကလေးကို မြင်ဖူး
တယ်။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ သုံးခါလောက်မြင်ဖူးတယ်။ မှတ်မှတ်ရရပဲ
ဒီမိန်းကလေး သူနဲ့ဆုံတိုင်း သူ့ကို လိုက်ပြီး စေ့စေ့ကြည့်လေ့ရှိ
တယ်။ ဒါကြောင့် သူမှတ်မိနေတယ်။

နောက်ပြီး ဒီမိန်းကလေး အတော်ကိုလှတယ်။ အဝါရောင်

အညိုအညိုသွေးပြီး ဖြူနေပွတ်ညက်နေတဲ့ အသားအရည်က ကြည့်

ရသူမျက်စိထဲ ထင်းထင်းထင်ထင်ပေါ်လွင်နေစေတယ်။ နောက်ပြီး ထင်းထင်းထင်ထင်ပေါ်လွင်နေမှုတစ်မျိုးက ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ပဲ။ ခြေတံ လက်တံ ခါးတံရှည်ရှည်လေးတွေကို အရပ်အနောင်းက မြင့်မြင့်ကြွားကြွား။ အဲဒီအရပ်အမောင်း မြင့်မြင့်ကြွားကြွားနဲ့လိုက်ဖက်ညီတဲ့ အသားစိုင့်တွေက သူ့နေရာနဲ့သူ အပိုအလိုမရှိ ပြည့်ပြည့်တင်းတင်း။

မျက်နှာပြင်ရဲ့ ထူးခြားမှုကတော့ ဘာမိတ်ကပ်မှ ခြယ်သထားပုံမရ။ ကိုယ်ပိုင်အသားအရေရဲ့အလှကို အရမ်းဂုဏ်ယူနေသလိုပဲ။ နဖူး၊ မျက်ခုံး၊ နှုတ်၊ ပါးပြင်၊ မေးရိုးနဲ့ လည်တိုင်တို့ရဲ့ စနစ်တကျ သဘာဝလှပနေမှုတွေကို ပြတ်သားသွားစေလိုတဲ့ သဘောလားမသိ။ ဆံပင်ရှည်ရှည် နက်နက် သန်သန်ကြီးကို နောက်လှန်သိမ်းပြီးပြီး နောက်မှာရိုးရိုးပဲ စည်းထားတယ်။ နားနှစ်ဖက်မှာ ဘာနားကပ်နားဆွဲမှမရှိ။

ကြည့်လိုက်ရင်တော့ ဘာပြင်ဆင်မွမ်းမံမှုမရှိ အရိုးခံအတိုင်းလိုလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအရိုးခံအတိုင်းက သဘာဝအတိုင်းကိုက ပင်ကိုယ်ကိုက ပြည့်လှုံနေတဲ့ သူ့အလှကို လူတွေရှေ့မှာ (style)တစ်မျိုးနဲ့ ထုတ်ပြနေသလိုပဲ။ သူနဲ့ယှဉ်လိုက်ရင် အပြင်အဆင်မွမ်းမံအလှတွေ ငုပ်သွားသလိုပဲ။

နောက်ပြီး မျက်လုံးအစုံ။

စနစ်တကျ ထူသိပ်ပြီးတန်းတော့မလို၊ ကွေးရုံပေါက်နေတဲ့ မျက်ခုံးမွှေးအစုံအောက်က မျက်လုံးအစုံ။

မျက်တောင်မွှေး စိပ်စိပ်ရှည်ရှည်ကော့ကော့လေးတွေ အလယ်က မျက်လုံးအစုံ။ မဟူရာအရောင်အပြည့်နဲ့ မျက်လုံးအစုံ။

အဲဒီမျက်လုံးမျိုး တခြားမိန်းကလေးတွေမှာ မတော်တဆ ရှိရင်တောင် အဲဒီအကြည့်မျိုးနဲ့ တွဲဖက်ရှိနိုင်တဲ့မျက်လုံးမျိုးတော့ မဖြစ်နိုင်။ သူ့အကြည့်တွေ သိပ်တည်ငြိမ်စူးရှလွန်းတယ်။

ဒါကြောင့် ဒီမိန်းကလေးကို သုံးခါလောက်မြင်ဖူးရုံနဲ့ ရဲရင့်အခေါင်မှတ်မိနေတယ်။ ဒီမိန်းကလေး ဒီလမ်းထဲကမဟုတ်။ အချိန်မတော် ဒီလမ်းထဲ ဘာလာလုပ်ပါလိမ့်။

‘ဟာ...’

ရဲရင့်အခေါင် ပြုန်းကန်မတ်တတ်ထရပ်လိုက်တယ်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ရဲရင့်’

ဆက်ပိုင်စိုးကမေးတယ်။

‘လမ်းချိုးတွေ ပိတောက်ပင်ကြီးအောက်မှာ ချိုကြီးတို့ရှိတယ်’

ချိုကြီးတို့ဆိုတာက ဒီလမ်းရဲ့ နာမည်ကြီးလမ်းသရဲအုပ်စု။ လူရှင်းလူပြတ်တဲ့ လမ်းချိုးတွေ ပိတောက်ပင်ကြီးအောက်မှာ အထိုင်ချလေ့ရှိတယ်။

‘ဒီကောင်တွေ အခုချိန်ဆို မူးရူးနေကြပြီ။ ကောင်မလေး အဲဒီနေရာရောက်သွားရင် ပြဿနာပဲ’

ချိုကြီးတို့က တခြားနယ်ကကျော်လာတဲ့ ယောက်ျားတွေလိုတောင် ရန်စရိုက်လှတတ်တဲ့ကောင်တွေ။ နေခင်းဘက်တောင်

ရှောင်ကြတာမဟုတ်။ ညဘက်လည်းဖြစ်၊ မိန်းကလေးလည်းဖြစ်၊ တခြားတ နယ်ကျော်လာသူလည်းဖြစ်တဲ့ မိန်းကလေးကို...

‘ဆက်ကြီး လာ၊ တို့ ကောင်မလေးနောက်က လိုက်သွားရအောင်’

ရဲရင့်အခေါင်က ဂစ်တာကို ဆက်ပိုင်စိုးဆီလှမ်းပေးပြီး ပြောတယ်။

‘လိုက်သွားပြီး...’

ဂစ်တာလှမ်းယူရင်း ဆက်ပိုင်စိုးက ပြန်မေးတယ်။

‘ကောင်မလေးနဲ့ ချိုကြီးတို့ ပြဿနာဖြစ်ရင် တို့ဝင်ပေးရမှာပေါ့’

‘ဒီကောင်မလေးက အချိန်မတော်ကြီး လမ်းပေါ်လျှောက်နေတဲ့ကောင်မလေး၊ ဘာကြောင့် တို့က ချိုကြီးတို့နဲ့...’

ရဲရင့်အခေါင် ဆက်ပိုင်စိုးလက်ကို ဆွဲလိုက်တယ်။

‘ဒီကောင်မလေး မိန်းမကောင်းလေးပါကွာ’

‘မင်းဘယ်လိုလုပ်သိလဲ’

ဆက်ပိုင်စိုး ရဲရင့်အခေါင် လာရာနောက်တော့ ပါလာတယ်။

‘ငါ့ရင်ထဲက အလိုလိုသိနေတယ်ကွာ’

‘ချိုကြီးတို့နဲ့ တို့နဲ့ငြိရင်တော့...’

ဆက်ပိုင်စိုး ချိုကြီးတို့အုပ်စုကိုတော့ နည်းနည်းလန့်နေပုံ။

ဆက်ပိုင်စိုး သတ္တိတော့ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ချိုကြီးတို့က

လမ်းသရဲအုပ်စုဖြစ်နေတော့...

‘ဖြူဖြူကွာ’

‘မင်းက ရန်ပုံအတွေ့အကြုံတွေရှိတယ်ကွာ၊ ငါက တစ်ခါမှ ရန်မဖြစ်ဖူးဘူး’

‘မင်းကြောက်ရင်လည်း နေခဲ့တော့ကွာ’

ရဲရင့်အခေါင် စိတ်မရှည်စွာ ဆက်ပိုင်စိုးလက်ကို လွှတ်လိုက်တယ်။ ဆက်လျှောက်တယ်။ လျှောက်ရင်း ဆံပင်ရှည်ကြီးတွေကို နောက်သပ်လှန်တယ်။

‘နေဦး... နေဦး...’

နောက်က လှမ်းခေါ်ပြန်တဲ့ ဆက်ပိုင်စိုးကို ရဲရင့်အခေါင် ပြန်လှည့်ကြည့်တယ်။

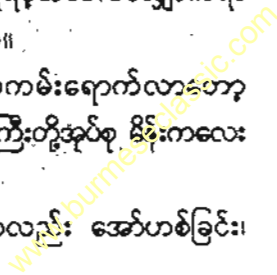
ဆက်ပိုင်စိုး အိမ်ဝင်းခြံတစ်ခုရဲ့ ထောင့်အကွယ်မှာ ဂစ်တာကို သွားကပ်ထောင်ဝှက်ထားလိုက်တယ်။ ဟိုနားဒီနားတွေကြည့်တယ်။ တုတ်တစ်ချောင်းကိုတွေ့တော့ ဆက်ပိုင်စိုးကောက်ယူလိုက်ပြီး ရဲရင့်အခေါင်ဆီပြေးလာတယ်။

‘ချမယ်ကွာ’

တုံးတီတီကြီးပြောလိုက်ပြီး ရဲရင့်အခေါင်လျှောက်ရာ နောက်က ဆက်ပိုင်စိုးပါလာတော့တယ်။

ပီတောက်ပင်ကြီးနဲ့ မလှမ်းမကမ်းရောက်လာတော့ ရဲရင့်အခေါင်ထင်ထားတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ချိုကြီးတို့အုပ်စု မိန်းကလေးဆို ဝိုင်းထားကြပြီ။

အံ့ဩစရာပါပဲ။ မိန်းကလေးကလည်း အော်ဟစ်ခြင်း။

ထွက်ပြေးခြင်းမရှိပြန်။ ရင်ဆိုင်နေတယ်။

‘ဝင်ဆွဲကွာ’

မိန်းကလေးကို လေးယောက် ဝင်ဆွဲတယ်။

‘ဖျောင်း’

‘အို’

‘ဖျောင်း’

‘အ’

‘ဖျောင်း’

‘အို’

‘ဖျောင်း’

‘အိ’

အသံတွေ ဆက်တိုက်ထွက်မှု မြန်ဆန်လွန်းသလို လူလေးယောက်မြေပြင်မှာ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်လေး။

‘ဟာ’

ကျန်အုပ်စုဆီက ထွက်ပေါ်လာတဲ့အသံ။

ရဲရင့်အခေါင်ရင်ထဲကလည်း ‘ဟာ’ ခနဲပါပဲ။ ဒီလောက်မြန်ဆန်တဲ့ တိုက်ခိုက်မှုမျိုး ရဲရင့်အခေါင် မမြင်ဖူးဘူး။ အံ့ဩမှုကြောင့် ခြေလှမ်းတွေတောင် တုံ့ခနဲရပ်တန့်သွားတယ်။

စင်စစ် ရဲရင့်အခေါင် တိုက်ခိုက်မှုတွေနဲ့ မစိမ်းပါ။ သိုင်း၊ လက်ဝှေ့၊ နပမ်း၊ ဘောက်ဆင်၊ ဂျူဒို၊ ကွန်ပူး တိုက်ခိုက်မှုတွေကို လေ့လာဖူး၊ မြင်ဖူးတယ်။ ကိုယ်တိုင်လည်း တက္ကသိုလ်

မှာ ဂျူဒိုမတောက်တခေါက် ကစားဖူးတယ်။ စိတ်ရဲလက်ရဲတတ်သူမို့ ရန်လည်းမကြာခဏဖြစ်ဖူးတယ်။ ရန်ဖြစ်တဲ့အခါမှာတော့ သင်ထားတဲ့ ဂျူဒိုရယ် ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး။ လေ့လာဖူးမြင်ဖူးတဲ့ ပညာတွေလည်း ရောသောပါသွားလိုပါသွား။ ဘာပညာမှ မဟုတ်ဘဲ အသားလွတ်ချချင်လည်းချ။

အတိုက်အခိုက်ပညာ အတော်များများကို လေ့လာဖူးမြင်တာတို့ကလည်း ရန်ဖြစ်ရာမှာ အသုံးချချင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့သာ ဖြစ်တယ်။ တက်ကျွမ်းခြင်းမဟုတ်၊ မြင်ဖူးလေ့လာဖူးခြင်းသာ။

ဒီနေ့အထိ မြင်ဖူးသမျှတိုက်ခိုက်မှုပညာတွေထဲမှာတော့ ဒီမိန်းကလေးရဲ့ တိုက်ခိုက်မှုပညာကို မိတဲ့တိုက်ခိုက်မှုပညာမျိုးမရှိ။

ဆက်ပိုင်စိုးကို ပြန်ကြည့်မိတယ်။ ဆက်ပိုင်စိုးလည်း တုတ်ကြီးကိုင်ပြီး ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ တွေ့တန့်နေတယ်။

‘ဝင်ချကြကွာ’

အသံနဲ့အတူ လူအုပ်စု မိန်းကလေးဆီ ပြေးဝင်သွားကြတယ်။ ရဲရင့်အခေါင်နဲ့ဆက်ပိုင်စိုးလည်း အဲဒီနေရာဆီ ပြေးသွားကြတယ်။ အဲဒီနေရာဆီက ထိခိုက်သံ၊ နာကျင်သံတွေ ညယ်ထဲလျှံထွက်သွားတယ်။

ရဲရင့်အခေါင်နဲ့ ဆက်ပိုင်စိုးတို့ အဲဒီနေရာအရောက်မှာတော့ မလှုပ်မယှက်ငြိမ်သက်လဲလျောင်းနေတဲ့ လူအပေ့ဟက်နှစ်ဆယ်လောက်ကြားထဲမှာ မားမားလေးရပ်နေတဲ့ မိန်းကလေးကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

မိန်းကလေးကို သူတို့လုံးဝ အကူအညီမပေးလိုက်ရပါ။
လူအယောက်နှစ်ဆယ်လောက်ကို မိန်းကလေးခဏ
အတွင်းမှာ နိုင်နိုင်နင်းနင်းပါပဲ။ အားလုံးမေ့မြောသွားတဲ့အထိပါပဲ။
တကယ်မြန်ဆန်သေသပ် ထိရောက်တဲ့တိုက်ခိုက်မှုပညာ
ပါပဲ။

‘ဪ’

သူတို့နှစ်ယောက်ကိုမြင်လိုက်တော့...

မိန်းကလေး ရဲရင့်အခေါင်ကိုကြည့်ပြီး မှတ်မိသလိုမျိုးနဲ့။

‘တို့ မင်းကို ကူညီဖို့ လာတာပါ’

တုတ်ကြီးကိုင်ထားတဲ့ ဆက်ပိုင်စိုးက ပြောတယ်။

မိန်းကလေး ဆက်ပိုင်စိုးကိုမကြည့်။ ရဲရင့်အခေါင်ကိုပဲ

ကြည့်နေတယ်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

ရဲရင့်အခေါင်ကို ကြည့်ရင်းကပဲ ပြောတယ်။

‘အင်း... အဲ... တင်မနေပါနဲ့။ ဘာမှလည်း မလုပ်

လိုက်ရပါဘူး’

ရဲရင့်အခေါင် ပြန်ပြောလိုက်မိတယ်။ ဆံပင်ရှည်ကြီးကို

လက်နှစ်ဖက်နဲ့သိမ်း သပ်လှန်လိုက်တယ်။

‘စေတနာကိုပေါ့၊ ကူညီချင်တဲ့ စေတနာကိုပါ။ ကျေးဇူး

တင်ရမှာပေါ့’

မိန်းကလေးပြုံးပြီး ပြောတယ်။

မိန်းကလေးအသံက နည်းနည်းဝံသလို။ ဝေ့ဝေ့လေးနဲ့
ချိုတယ်။

‘အချိန်မတော်ကြီး ဘယ်သွားမလို့လဲ’

ဆက်ပိုင်စိုးက မေးတယ်။

‘အိမ်ပြန်မလို့ပါ။ အိမ်ကိုလေ ပြန်မလို့ပါ’

‘အိမ်က ဘယ်မှာမို့လဲ’

ဆက်ပိုင်စိုး ဆက်မေးတယ်။

‘ဟိုဘက်လမ်းထိပ်မှာလေ၊ ဟိုဘက်လမ်းထိပ်အစွန်က
တိုက်အိမ်ကြီးလေ၊ အဲဒီမှာ ငှားနေတာ၊ မနေ့ကမှ ပြောင်းလာ
တာလေ’

‘ဪ... ဪ... ဒါကြောင့် ဒီလမ်းထဲမှာ မတွေ့

ဖူးတာကိုး’

ဆက်ပိုင်စိုးက ဆိုတယ်။

‘တို့နဲ့တော့ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ တွေ့ဖူးတယ်နော်’

ရဲရင့်အခေါင် စကားကြောင့် မိန်းကလေး ရဲရင့်အခေါင်
ထံ နေ့စေ့ကြည့်ရင်း ခေါင်းညိတ်တယ်။

‘မှတ်မိစွယ်နော်’

ရဲရင့်အခေါင်ကို မေးတယ်။

‘မှတ်မိတာပေါ့၊ အင်း မှတ်မိပါတယ်’

ရဲရင့်အခေါင် ဒီလောက်ပဲ ဖြေလိုက်ပါတယ်။ ရင်ထဲမှာ
ဆော့ ဒီလောက်လှတဲ့မိန်းကလေး မမှတ်မိရင် ဒီဦးနောက်ရိုက်ခွဲ

ပစ်ဖို့ပဲ ကောင်းမယ်လို့ ကြိတ်ပြောလိုက်မိရဲ့။
'တို့ကိုလည်း မှတ်မိတယ်ပေါ့'
ရဲရင့်အခေါင်အမေးကို မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်
ပြီး...

'မှတ်မိပါတယ်'
'ဦးနှောက်ကောင်းတယ်'
မိန်းကလေးက ပြုံးပြီး...
'ကောင်းမှ ဖြစ်မှာပေါ့နော်'
'နေဦး... နေဦး... မင်း... မင်း...'
ဆက်ပိုင်စိုး ပြုံးပြုံးပျာပျာနဲ့...

'မင်းပြောတဲ့ ဟိုဘက်လမ်းထိပ်အစွန်က တိုက်အိမ်ကြီး
ဆိုတာ ဟိုခြံကြီးထဲက အစွန်ဆုံးက တိုက်အိမ်ကြီးကို ပြောတာ
လား။ အိမ်ဟောင်းကြီးလေ၊ အညိုရောင်တိုက်အိမ်ကြီးလေ'
မိန်းကလေးကို မေးလိုက်တဲ့ ဆက်ပိုင်စိုးရဲ့အသံ တုန်တုန်
ခါခါ။

'ဟုတ်တယ်လေ'
မိန်းကလေးကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပဲ။
'ဟို ဓာတ္တုခြောက်တယ်ဆိုတဲ့ တိုက်အိမ်ကြီးလား။ အဲဒီ
အိမ်ကြီးမှာနေတာလား'

ဆက်ပိုင်စိုးပြောလိုက်မှ ရဲရင့်အခေါင်လည်း သတိထား
လိုက်မိတယ်။ ဟုတ်တယ်။ အဲဒီခြံကြီးထဲက တိုက်အိမ်အိုအညို

ကြီး။ ဒီလမ်းထဲမှာ သရဲခြောက်တယ်လို့ နာမည်ကြီးနေတဲ့ တိုက်
အိမ်ကြီး။ အမွေဆက်ခံသူတွေတောင် မနေရဲလို့ တခြားမှာပဲ
သွားနေရတဲ့ တိုက်အိမ်ကြီး။

'ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒီတိုက်အိမ်ကြီးမှာ နေတာပါ'
မိန်းကလေးက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ ဖြေတယ်။

'ဒါဆို အဲဒီအိမ်ကြီးထဲက ဓာတ်ခါတလေ ညဘက်တွေ
အပြင်ထွက်ထွက်လာတတ်တာကို လူတွေတွေ့ရတယ်ဆိုတဲ့
တစ္ဆေမဟာ မင်းလား'

ဆက်ပိုင်စိုးအသံ အတော့်ကို တုန်တုန်ခါခါဖြစ်နေတော့
တယ်။

မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်တယ်။
ဆက်ပိုင်စိုး ရဲရင့်အခေါင်လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်တယ်။

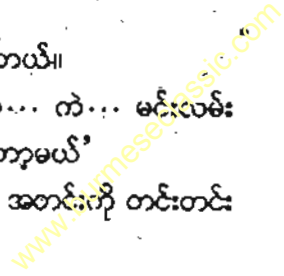
ဆက်ပိုင်စိုးလက်တွေ အေးအေးစက်စက်။
'ကျွန်မက မနေ့ကမှ အဲဒီအိမ်ကို ရောက်လာတာပါ'

မိန်းကလေး အပြုံးနဲ့ပြောတယ်။
'မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒါဆိုမနေ့ညက မင်းကို

အဲဒီအိမ်က တစ္ဆေမခြောက်ဘူးလား'
မိန်းကလေး အပြုံးနဲ့ ခေါင်းခါတယ်။

'မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကဲ... ကဲ... မင်းလမ်း
ဆင်းသွား၊ တို့လည်း တို့လမ်း တို့သွားတော့မယ်'

ဆက်ပိုင်စိုး ရဲရင့်အခေါင်လက်ကို အတင်းကို တင်းတင်း

ဆုတ်တယ်၊ နောက်ဘက်ဆီ အတင်းဆွဲခေါ်တယ်။

ဒေါ်ချင်သာလိုလို ပါချင်သာလိုလိုဖြစ်နေတဲ့ ရဲရင့်အခေါင်
ထို့ အလေးအလှိုင်းအားမရ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ တင်းတင်းဆုပ်ပြီး ဆွဲခေါ်
နေပြန်တယ်။

ဆက်ပိုင်စိုးကို ရဲရင့်အခေါင်ပြန်ကြည့်လိုက်တော့
ဆက်ပိုင်စိုး ရဲရင့်အခေါင်ကို ပြူးတူးပြတ်နဲ့ကြည့်ကြည့်ပြီး ဆွဲခေါ်
နေတာ။

‘မင်းလမ်းမင်းသွားတော့၊ တို့လည်း တို့လမ်း တို့သွား
မယ်၊ သွားတော့... သွားတော့၊ လာ... သူငယ်ချင်း၊ သွားမယ်၊
သွားကြမယ်’

မပါချင် ပါချင်နဲ့ ဆက်ပိုင်စိုးဆွဲခေါ်ရာ ရဲရင့်အခေါင်
ပါလာတော့တယ်။

‘ကိုရဲရင့်အခေါင် ထပ်တွေ့ကြဦးမယ်နော်’
နောက်ဆီမှ မိန်းကလေးက လှမ်းပြောတယ်။
ရဲရင့်အခေါင် ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ကိုပြူးကြည့်
နေတဲ့ မိန်းကလေးကို တွေ့ရတယ်။

‘ဟေ့ကောင် ရဲရင့်၊ လာစမ်းပါကွာ၊ မြန်မြန်လျှောက်
စမ်းပါ၊ ကြည့်စမ်း... ကြည့်စမ်း... ဒီတစ္ဆေမ မင်းနာမည်
တောင် သိနေပါလား၊ လာ... လာ... သူငယ်ချင်း၊ မြန်မြန်လာ
သူငယ်ချင်း၊ တို့ဘက်လမ်းထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဆီ သွားကြ
မယ်’

ကြောက်လန့်တကြားမို့ ဆက်ပိုင်စိုး ဆွဲခေါ်မှုအရမ်းအား
ပါနေတယ်။ ရဲရင့်အခေါင် သူ့ဆွဲခေါ်ရာဆီ ပါနေရတော့တယ်။

* * *

(၃)

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရောက်တော့ ဆက်ပိုင်စိုးအတော်ကို
စောနေပြီ။ မျက်နှာမှာ ချွေးစေးတွေလည်း ဖုံးနေတယ်။ အသံ
တုန်ခါမှုလည်း မပြေသေး။

‘မင်းက တစ်မျိုးကွာ၊ ဆုတ်ကန်ဆုတ်ကန် လုပ်နေသေး
တယ်၊ မင်းကို ဆွဲရတာနဲ့ ပိုမောတယ်’
ရဲရင့်အခေါင်ကို အပြစ်တင်တယ်။

‘မင်းကလည်း အတော်ကို ကြောက်ချွေးပန်းတာပဲ။ ဒီ
လောက်လှတဲ့ မိန်းကလေးတစ္ဆေဖြစ်မလားကွ’

‘ဘာ... တစ္ဆေကိုတောင် တစ္ဆေမထင်နိုင်တော့ဘူးလား၊
ငင်းအညှို့ခံနေရပြီ။ တစ္ဆေမရဲ့ အညှို့အဖမ်းစားကို မင်းခံနေရပြီ’
‘မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွာ၊ ဘယ်လိုမှ တစ္ဆေမဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊
သူငါ၊ လူစစ်စစ်ပါ’

‘မင်း ဘယ်လိုသိလဲ’
‘ငါ့ရင်ထဲက သိတယ်ကွာ’
‘တော်... တော်ပါတော့ ရဲရင့်ရာ၊ အဲဒီရင်ထဲကသိတယ်
ဆိုတဲ့စကားနဲ့ မင်းတစ္ဆေမနောက် လိုက်သွားတယ်၊ ငါလည်း

ဝါသွားရတယ်၊ အမှန်တော့ တစ္ဆေမ တို့ရှေ့က ဖြတ်လျှောက်သွားရင်း ခင်းတို့ ညှို့ဖမ်းစားသွားတာ၊ မင်းမလိုက်ဘဲ မနေနိုင်ဘူး၊ ဟိုမှာ ဟိုကောင်ချိုကြီးတို့အုပ်စုနဲ့ တိုက်ခိုက်ရာမှာလည်း သိသာပါတယ်ကွာ၊ လူမိန်းကလေးစစ်စစ်ဆို ဒီလိုလုပ်နိုင်ပါ့မလား၊ နေရာပြောတော့ တစ္ဆေအိမ်ကြီး၊ ပြန်းခနဲ ငါသတိမထားမိဘူး၊ နောက်မှ သတိရပြီး သေသေချာချာ မေးမိတာ

‘မနေ့ကမှ ပြောင်းလာတာလို့ သူပြောသားပဲကွ’

ဆက်ပိုင်စိုး ရဲရင့်အခေါင်ကို ကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းခါရမ်းလိုက်တယ်။

‘မင်းသာ တစ္ဆေမစိတ်ညှို့ခံထားရလို့ ယုံနေ၊ မနေ့က ပြောင်းလာတာထား၊ မနေ့ညက အဲဒီအိမ်ကတစ္ဆေ သူ့ကိုမခြောက်ပဲနေမလား၊ ဒီနေ့ သူဆက်နေရတော့မလား၊ အိမ်ပိုင်ရှင်တွေ တောင် မနေရဲလို့ တခြားသွားနေရတဲ့အိမ်၊ သူ့ကျမှ တစ္ဆေက သဘောကောင်းနေမလား၊ မင်းဟိုတုန်းက အဲဒီအိမ်ကြီးအနီးအနားက လူတွေပြောတာ မမှတ်မိဘူးလား၊ အဲဒီအိမ်ကြီးထဲက တစ္ဆေမ တစ်ခါတစ်ရံညတွေမှာ အိမ်ပြင်ထွက်နေတာ တွေ့တယ်ဆိုတာ လေ၊ အဲဒါ သူပေါ့၊ ဟင်း... ပြောရင်း ကြက်သီးတွေတောင် ဖြန်းခနဲပဲကွာ’

ဆက်ပိုင်စိုး ရဲရင့်အခေါင်ကို တွေ့တွေ့ကြည့်နေတယ်။

‘ရဲရင့် မင်းသတိထား၊ ဒီတစ္ဆေမရဲ့ စိတ်ညှို့ဖမ်းစားထားတာ၊ မင်း ခံနေရပြီ။ မင်းတစ္ဆေမကို လူထင်နေတယ်၊ ပြီး

တစ္ဆေမကလည်း မင်းကိုဦးတည်နေတယ်၊ မင်းနဲ့ငါနှစ်ယောက်မှာ မင်းကိုပဲ ကြည့်ကြည့်နေတယ်၊ မင်းနာမည်ကို သိနေတယ်၊ စဉ်းစားကြည့်၊ ဟိုဘက်လမ်းထိပ် မနေ့ကမှ ပြောင်းလာတဲ့ မိန်းကလေး ဒီဘက်လမ်း ထိပ်နားနီးနီးမှာ ရှိနေတဲ့ မင်းနာမည်ကို သိစရာအကြောင်းရှိလား၊ နောက်ပြီး မင်းကို ထပ်တွေ့ဖို့ မြို့ဆွယ်နေသေးတယ်၊ တစ္ဆေမ ဦးတည်ခံရတယ်ဆိုကတည်းက ကောင်းသောဦးတည်မှု ဖြစ်လာမလား၊ မင်းပဲစဉ်းစားကြည့်၊ အမှန်တော့ မင်းဒီည ငါ့ကို သိပ်ကျေးဇူးတင်သင့်တယ်၊ ငါသာအတင်းဆွဲခေါ်မလာရင် တစ္ဆေမနောက် မင်း ဟိုအိမ်ညှို့ကြီးဆီ ပါသွားပြီ၊ မင်းဝိညာဉ်နုတ်ခံနေရလောက်ပြီ’

‘မင်းကလည်းကွာ’

‘ဘာ မင်းကလည်းကွာလဲ’

ဆက်ပိုင်စိုး ငေါင်တောင်တောင်ဖြစ်နေတဲ့ ရဲရင့်အခေါင် ဆို ဟောကတယ်။ ရဲရင့်အခေါင် ဆက်ပိုင်စိုးကို မျက်စိလှန်ကြည့်ဘယ်။

ဆက်ပိုင်စိုး ဆက်ခနဲတုန်သွားပြီး...

‘ရဲရင့်နော် မင်းကို တစ္ဆေမစိတ်ညှို့ထားတယ်၊ မင်းသတိထား၊ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ထိန်းထား၊ မင်းလည်းယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲကွာ’

‘စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထားပါ၊ မင်းကြည့်ပုံ ရှုပ်တွေ တစ်ဖျားကြီးပဲ၊ နှမမှန်ဘူးနော်’

ရဲရင့်အခေါင် ပိုစိတ်ညစ်လာတယ်။

‘ဟေ့ကောင် ဆက်ကြီး’

ဆက်ပိုင်စိုး တုန်ခဲနဲ့ဖြစ်သွားပြန်တယ်။

‘မင်း ဒီလောက်လှတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တစ္ဆေမ... တစ္ဆေမလို့ ပြောပြောနေတာ၊ ငါသိပ်မကြိုက်ဘူး ကွာ’

ဆက်ပိုင်စိုး ရဲရင့်အခေါင်ကို နှစ်သိမ့်တဲ့အကြည့်နဲ့ ကြည့်တယ်။

‘သူငယ်ချင်း သတိထားကွာ၊ မင်းအညို့ခံ၊ အဖမ်းစား ခံထားရတယ်။ သတိထားကွာ။ သူ တစ္ဆေမပါကွာ၊ သူငယ်ချင်း ရယ်... အဲဒါလေး သတိနဲ့ယှဉ်ပြီး သိထားပါကွာ’

‘လာပြန်ပြီ တစ္ဆေမ၊ ဘာမှတစ္ဆေမ မဟုတ်ဘူး’

ရဲရင့်အခေါင် ထအော်ပစ်လိုက်တယ်။ ဆံပင်ရှည်ကြီးကို နောက်သိမ်းသပ်လိုက်တယ်။

ဆက်ပိုင်စိုး လူရောထိုင်ခုံပါ နောက်ဆုတ်သွားတယ်။

‘သူငယ်ချင်း သတိထားကွာ၊ ရဲရင့်သတိထားကွာ’

လက်တကာကာနဲ့ ပြောတယ်။

‘တစ္ဆေမဆို ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲမှာ ငါနဲ့ဘာလို့ ခဏခဏဆုံလဲ’

‘ဒါကတော့ သူငယ်ချင်းရယ်၊ သူလည်းဈေးဝယ်ချင် ဝယ်၊ မဝယ်ချင်လည်း သက်သက်လျှောက်နေတာနေမှာပေါ့။

ဗိုလ်ချုပ်ဈေးဆိုတာ မင်းအသိပဲလေ၊ မိန်းကလေးတွေ ကျက်စား ရာအရပ်ပဲ၊ မိန်းမလှကျွန်းလို့တောင် တင်စားခံရတဲ့ အရပ်ပဲ၊ မိန်းကလေးတွေ အဲဒီမှာ ဈေးဝယ်ချင်ဝယ်၊ မဝယ်လည်း အလှပြ၊ အလှပြိုင်လျှောက်နေတတ်ကြတာ၊ စနေနေ့တွေဆို ပိုစည်းကား ပါ၊ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးရဲ့စနေနေ့တွေ နာမည်တယ်ကြီးပဲ၊ ငါတောင် မရောက်တာကြာပြီ၊ အလုပ်တွေရှုပ်နေတာနဲ့’

‘တော်... လျှောက်ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ’

ရဲရင့်အခေါင် စားပွဲကို လက်ဝါးနဲ့ပုတ်ပြီး အော်လိုက် ပြန်တယ်။ ဆက်ပိုင်စိုး လူရောထိုင်ခုံပါ ‘ကျွီ’ ခနဲ နောက်ဆုတ် သွားပြန်တယ်။

‘တစ္ဆေက ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲ ဘာလို့လမ်းလျှောက်နေရမှာ လဲ၊ ပြော...’

ဆက်ပိုင်စိုး ထစ်ထစ်အအနဲ့ ပြောတယ်။

‘မင်း ခေါင်းအေးအေးနဲ့ ရိုးရိုးလေးစဉ်းစားကြည့်ပါ သူငယ်ချင်းရာ၊ ဟိုလေ... တစ္ဆေဆိုတာ အမျိုးမျိုးရှိတာပဲ၊ နေ့ခင်း ကြောင်တောင်ချောက်နိုင်တဲ့ တစ္ဆေမျိုးလည်း ရှိတာပဲ၊ လူကြား သူကြားမှာ သာမန်လူတွေနဲ့မခြား အယောင်ဆောင်နေထိုင်နိုင်တဲ့ တစ္ဆေမျိုးလည်း ရှိတာပဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အမျိုးမျိုးဖန်ဆင်းပြနိုင် တာမျိုးလည်း ရှိရဲ့၊ နောက်ပြီး အစွဲရှိရာနေရာတွေကို သွားနိုင်၊ ထာနိုင်၊ နေထိုင်နိုင်၊ ကျက်စားနိုင်တာမျိုးတွေလည်းရှိရဲ့၊ တစ္ဆေ အကြောင်းမျိုးစုံကို လုံးစေ့ပတ်စေ့တော့ ငါ မသိပါဘူးကွာ၊

ငါလည်း ကြားစူးအားဝတွေပဲ ရှိတာ၊ တစ်ခါမှ တစ္ဆေအခြောက်
တောင်မခံစူးဘူး၊ ဒီညမှ...

ရဲရင့်အခေါင် မျက်လုံးလှန်ကြည့်တော့ ဆက်ပိုင်စိုး
စကားပြော ထိန်းလိုက်တယ်။

‘သူ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကို အစွဲရှိပုံရရဲ့၊ ဒါကြောင့် မင်းနဲ့
ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ တွေ့တာဖြစ်မှာပေါ့၊ အဲဒီမှာ မင်းနဲ့တွေ့တော့
သူမင်းကိုအာရုံကျသွားမယ်၊ မင်းကို ဒီလမ်းထဲနေတာတွေ၊ မင်း
နာမည်တွေ သူသိနေမယ်၊ သူကိုယ်တိုင်လည်း ဟိုဘက်လမ်းထိပ်
မှာနေတာကိုး၊ သူဘာအကြံရှိလို့လဲမသိ၊ ဒီညမင်းကို သူညှိယူ
ဖမ်းစားသွားခဲ့တယ်၊ ဒီကြား သူ့ကို မိန်းကလေးလို့ထင်တဲ့
ချိုကြီးတို့အုပ်စုနဲ့ ပြဿနာဖြစ်တယ်၊ ရှင်းတယ် တွေ့လား၊
သူချိုကြီးတို့ကို လုပ်လိုက်ပုံ ဘယ်သာမိန်းကလေးမှ မလုပ်နိုင်
ဘူး၊ မင်းကိုသူ အိမ်ညှိကြီးဆီ ဆက်ခေါ်သွားချင်ပုံရတယ်၊
ငါပါနေလို့၊ ငါကလည်း မင်းကို အတင်းပြန်ဆွဲခေါ်နိုင်လို့ မင်း
သိသိလေးနော်၊ သူငယ်ချင်း ခေါင်းအေးအေးနဲ့ ပြန်စဉ်းစားကြည့်’
ရဲရင့်အခေါင် ဘာမှမပြောတော့၊ ငြိမ်စဉ်းစားနေတော့
တယ်။

* * *

ဝိညာဉ်နတ်မလိုလား

ရဲရင့်အခေါင် မီးလင်းခါနီးမှ အိပ်ပျော်သွားတယ်။
ညက ဆက်စဉ်းစားက ရဲရင့်အခေါင်ကို အိမ်အထိလိုက်ပို့
ပေးတယ်။

ဆက်ပိုင်စိုးပြန်သွားပြီးနောက်ကစ ရဲရင့်အခေါင် အိပ်ရာ
ထဲဝင်ပြီး အတွေးတွေနဲ့ ချာချာလည်နေရတော့တယ်။
ဆက်ပိုင်စိုး ပြောသလိုတွေ ဖြစ်နိုင်သလား။
ဒါဆို ဒီကောင်မလေး တစ္ဆေမလေးပေါ့။
တစ္ဆေမလေးဆို အတော့်ကိုချောချောတစ္ဆေမလေးပါလား။
ဆက်ပိုင်စိုးအပြောအရတော့ တစ္ဆေတွေ သူတို့ကိုယ်
သူတို့ သဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးဖန်ဆင်းနိုင်တယ်ဆိုပဲ။ ဒါဆို ဒီတစ္ဆေမလေး
အတော့်ကိုဖန်ဆင်းနိုင်တာပဲ။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးက မိန်းမလှလေးတွေ
ငှပ်သွားအောင်လှတဲ့ အလှမျိုးဖန်ဆင်းနိုင်တဲ့ တစ္ဆေမလေးပဲ။
အဲဒီကာလ ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ မိန်းမချောမိန်းမလှလေးတွေနဲ့

ပတ်သက်ရင် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ မိန်းမချောမိန်းမလှလေးတွေ ဈေးဝယ်ကြ၊ ဈေးမဝယ်ပဲလည်း ဈေးဆိုင်တွေကြည့်ကြ၊ ငေးကြရင်း လျှောက်ကြ၊ အလှပြလျှောက်ကြ၊ အလှပြိုင်လျှောက်ကြနဲ့ပါပဲ။ အဲ... စနေနေ့မှာတော့ မိန်းမချောမိန်းမလှတွေ ပိုများပိုစုံကြတော့တယ်။ ကျောင်းပိတ်ရက်၊ ရုံးပိတ်ရက်၊ အလုပ်ပိတ်ရက်ကိုး။

ယခုကာလမှာလို ရန်ကုန်မြို့တွင်းမြို့ပြင်အနှံ့ ဈေးအမျိုးအစားစုံ ဘုံးပေါလအောပြန့်ကျဲမနေ။ ရုပ်ကွက်ဒေသအလိုက် ဈေးတွေတော့ရှိကြရဲ့။ ဒါပေမဲ့ မိန်းမချော မိန်းမလှတွေရဲ့ စီးကြောင်းဖြစ်နေတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာတော့ မိန်းမချောမိန်းမလှလေးတွေလာပြီး စုလေ့ရှိတယ်။ အလှချင်းယှဉ်ကြတယ်။ အဲဒီကာလ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကို မိန်းမလှကျွန်းလို့တောင် ခေါ်တွင်ကြတယ်။

ဆက်ပိုင်စိုးကတော့ ဒီတစ္ဆေမလေး ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကို အစွဲရှိတဲ့တစ္ဆေမလေးလို့ပြောတာပဲ။ အလှအပကိုလည်း အစွဲရှိသူမို့ သူ့ကိုယ်သူလှအောင်ပအောင် ဖန်ဆင်းနိုင်တာမျိုးလို့လည်း ပြောသေးတယ်။ တကယ့်တစ္ဆေရုပ်အပီကတော့ ဘယ်လိုမှ လှမှာပမှာမဟုတ်။ ကြောက်စရာကောင်းမှာသာတဲ့။

ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမိန်းမလှတွေထဲမှာ လှလှလေးထင်နေတဲ့ အသွင်ကိုချွန်လှုပ်ပြီး တွေးကြည့်မယ်ဆိုရင်တော့ ဒီကောင်မလေး ဆက်ပိုင်စိုးပြောသလို တစ္ဆေမလေးဖြစ်နိုင်သလိုပဲ။

တစ္ဆေခြောက်တဲ့အိမ်ကြီးထဲမှာနေတဲ့ အချက်ရယ်။

တော်တော်ကြီးကျွမ်းကျင်တဲ့ အတိုက်အခိုက်သမားတွေ ကောင် လုပ်နိုင်မှာမဟုတ်။ လူအယောက်နှစ်ဆယ်လောက်ကို တစ်ခဏအချိန်ပိုင်းအတွင်း မေ့မြောသွားအောင် တိုက်ခိုက်နိုင်တဲ့ အချက်ရယ်။

ရဲရင့်အခေါင်ရဲ့ နာမည်ကိုသိနေတာရယ်။ နောက်ပြီး တည်ငြိမ်စူးရဲလွန်းတဲ့ မျက်လုံးအကြည့်တွေ ရယ်။

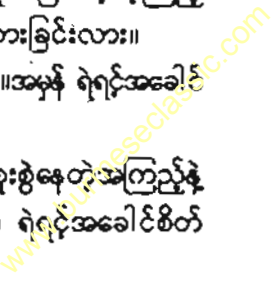
လျှောက်ဆက်စပ်တွေးကြည့်တော့ သာမန်လူသား မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ လုံးဝမတူတော့သလိုပဲ။

ဒီတစ္ဆေမလေး ငါ့ကိုဘာလို့ ဦးတည်နေတာလဲ။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ တွေ့ကတည်းက သူ့အလှအပကို ရဲရင့်အခေါင် သဘောကျသွားမိတာ အမှန်ပဲ။ နောက်ပြီး သူ့မျက်လုံးနဲ့ သူ့အကြည့်တွေ ရဲရင့်အခေါင် ရင်ထဲ စူးစူးဝင်သွားသလိုပဲ။ စွဲစွဲနှစ်သွားသလိုပဲ။

ဒီလိုဖြစ်အောင်ပဲ သူလိုက်လုပ်ပုံရရဲ့။ သူ ရဲရင့်အခေါင်နဲ့တွေ့တိုင်း လိုက်လိုက်ပြီး စေ့စေ့ကြည့်နေတတ်ရဲ့။ ဒါတစ္ဆေမလေးရဲ့ ညှို့ယူဖမ်းစားခြင်းလား။

သူ့ညှို့ယူဖမ်းစားမှု စွမ်းအားကြီးတယ်။ အမှန် ရဲရင့်အခေါင် သူ့ကို ချစ်ချင်သလိုလိုဖြစ်နေပြီ။

ညကလည်း ရဲရင့်အခေါင်ရင်ထဲ စူးစွဲနေတဲ့အကြည့်နဲ့ သူလမ်းပေါ်ကကြည့်ပြီး ဖြတ်အလျှောက်မှာ ရဲရင့်အခေါင်စိတ်

သူ့နောက်ပါသွားသလိုပဲ။ ပိတောက်ပင်ကြီးအောက်မှာ ချိုကြီးတို့ ရှိနေမယ်မှန်းသိနေတော့ သူ့ကို စိုးရိမ်သွားပြီး သူ့နောက်မလိုက် မနေနိုင်ဖြစ်သွားတယ်။

ဆက်ပိုင်စိုးအပြောအရတော့ ဒါလည်း သူ့ရဲ့ရဲရင့်အခေါင် တို့ ညှို့ယူဖမ်းစားမှုပဲဖြစ်တယ်တဲ့။

တကယ်ဖြစ်နိုင်ချေပါပဲ။ သူ ရဲရင့်အခေါင်ကိုပဲ တကြည့် ကြည့်နဲ့။ သူ့ရဲ့တည်ငြိမ်စူးရဲတဲ့အကြည့်နဲ့ ရဲရင့်အခေါင်ကို တကြည့်ကြည့်။

ဆက်ပိုင်စိုး ပြောတာဟုတ်တယ်။ အတင်းဆက်ပိုင်စိုး ဆွဲခေါ်လာလို့ပါ။ မဟုတ်ရင် ရဲရင့်အခေါင် သူ့ကို အိမ်ညှိကြီး ဆီလိုက်ပို့မိမှာ။

‘ကိုရဲရင့်အခေါင် ထပ်တွေ့ကြဦးမယ်နော်’

သူ့အပြောမှာ ရဲရင့်အခေါင်ရဲ့စိတ်ထဲရင်ထဲလည်း သူ့ကို ထပ်ကိုတွေ့ချင်နေမိရဲ့။

ရဲရင့်အခေါင်သက်ပြင်းရှည် ချလိုက်မိရဲ့။

‘ငါနယ် ကိုယ်လမ်းထဲက တစ္ဆေမလေးနဲ့ ဝိုင်းချုပ်ဈေး မှာ သွားဆုံပြီး ချစ်ချင်သလိုလို ဘာလိုလိုတွေ ဖြစ်လိုက်မိလို့’ ရဲရင့်အခေါင် စိတ်မသက်မသာ ညည်းညူလိုက်မိတော့

တယ်။

* * *

(၂)

လေပြင်းတော့မဟုတ်၊ လေပြေသာသာလေး။ တိုက်ခိုက်မှုကတော့ အဆက်မပြတ် ဒလစပ်။ ရဲရင့်အခေါင် လေကိုဆန်ပြီး လျှောက်နေတယ်။ သူ့ဆံပင်ရှည်ကြီးက လေတိုက်ခိုက်မှုမှာ လွင့်မျောနေ တယ်။

ရဲရင့်အခေါင် လေကို ဆန်ပြီးလျှောက်နေပေမယ့် သူ လမ်းလျှောက်မှုရှေ့ဆီ မတိုးတက်နိုင်။ တစ်နေရာတည်းမှာပဲ ရှိနေ တယ်။ တစ်နေရာတည်းမှာပဲ လျှောက်နေရတယ်။

လေကလည်း ဒီလောက်ပြင်းပြင်းတိုက်တာမဟုတ်ဘဲ သူ့လေကိုဆန်ပြီး မလျှောက်နိုင်တာကို ရဲရင့်အခေါင်အားမလို အားမရဖြစ်နေတယ်။

ခြေလှမ်းကိုတော့ အားယူပြီး ရှေ့ကိုလှမ်းနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့လှမ်းနေ လျှောက်နေမှုက တစ်နေရာတည်းမှာပဲ။ ဘယ်လိုမှ ရှေ့ကိုတိုးတက်မှုမရှိ။

သူ့လရောင်ရေးရေးအောက်မှာ အထီးကျန်လမ်းလျှောက် နေရတယ်ဆိုတာကို ရဲရင့်အခေါင် သတိထားမိတယ်။ ဘယ်လို ကြောင့် သူဒီနေရာကိုရောက်လာပါလိမ့်။ ရဲရင့်အခေါင်တွေးမရ။

သူ့တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေရတယ်လို့ ရဲရင့်အခေါင်ခံစားမိ တယ်။ ဘယ်လိုတစ်ခုခုလဲ မသိ။ ဒါပေမဲ့ ကောင်းတဲ့တစ်ခုခု ဖြစ်နိုင်။ ဘာလို့လဲဆို သူ့ကိုယ်ကို တစ်ခုတစ်ရာကစိန်ခံချင်ထား

သလိုပဲ၊ တစ်စုံတစ်ရာရဲ့ အထိန်းအချုပ်ကို ခံနေရသလိုပဲ။ ကိုယ့် တိုယ်ကို ကိုယ်ပိုင်ထိန်းချုပ်နိုင်မှုမရှိဖြစ်နေရတဲ့ အခြေအနေကို ဘယ်လိုကောင်းတဲ့အခြေအနေလို့ ယူဆလို့ရပါ့မလဲ။

‘ငါ့နောက်ပြန်လှည့်လျှောက်ရင် ဘယ်လိုနေမလဲ’

ရဲရင့်အခေါင် လေစုန်အတိုင်း နောက်ဘက်ပြန်လှည့်ဖို့ စဉ်းစားတယ်။ နောက်ဘက်ပြန်လှည့်လိုက်တယ်။

လှည့်လို့မရ။

ရဲရင့်အခေါင်စိတ်ထဲ အရမ်းနောက်ကျသွားပြီ။

ရှေ့ဆက်လျှောက်နေရင်လည်း ရွေ့လျားမှုမရှိ။ နောက် ပြန်လှည့်လို့လည်းမရ။ ဒီလိုအခြေအနေမှာအကြာကြီး ရဲရင့်အခေါင် ဖြစ်နေတယ်။ နောက် လေတိုက်ခိုက်မှု ရပ်သွားတယ်။

ရဲရင့်အခေါင် ဝမ်းသာသွားတယ်။

ပိုဝမ်းသာသွားရတာက သူ့လမ်းထဲသူပြန်ရောက်နေ တယ်။ လရောင်ရေးရေးမှာ သူ့လမ်းထဲသူပြန်ရောက်နေတာကို ရဲရင့်အခေါင်သိလိုက်ရတယ်။

‘ဧတော်သေးတယ်၊ ငါ ခုနက ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ မသိဘူး၊ ဘယ်လိုနေရာရောက်သွားတာလဲ မသိဘူး၊ အိပ်မက် လည်း မဟုတ်နိုင်ပါဘူး၊ ငါ ခုကိုယ့်လမ်းထဲ ကိုယ်ပြန်ရောက်နေ ပြီပဲ’

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီလိုဖြစ်သွားရတာမျိုးကိုတော့ ရဲရင့် အခေါင် မကျေနပ်နိုင်။

‘ငါ ဒီလိုတစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးပါဘူး၊ ငါ့စိတ်တွေကို တစ်စုံ တစ်ယောက်က ညှို့ယူဖမ်းစားနေတာကတော့ အမှန်ပဲ။ ငါ တစ်စုံ တစ်ယောက်ရဲ့ ညှို့ယူဖမ်းစားထားမှုကို ခံနေရပြီပဲ’

ချောက်ချားစွာအတွေးနဲ့ ရဲရင့်အခေါင် အိမ်ဘက်ဆီ လျှောက်နေမိတယ်။ အရလှလျှောက်နေမိတယ်။ သုတ်သုတ် လျှောက်နေမိတယ်။

သူ့လျှောက်နေမှု ပေါ့ပါးသွတ်လက်နေသလိုပဲ။

‘သူ’

‘သူပဲဖြစ်မှာပါ’

‘သူ... ငါ့ကို ညှို့ယူဖမ်းစားနေတာပဲဖြစ်မှာပါ’

‘ဒါဆို ဟုတ်ပါပြီ၊ သူ့တစ္ဆေမလေးပဲ ဖြစ်မှာပါ။ ဘယ် လိုမှ လူမဖြစ်နိုင်’

အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ ရဲရင့်အခေါင် စိတ်နည်းနည်းပေါ့ ပါးသွားသလိုပဲ။

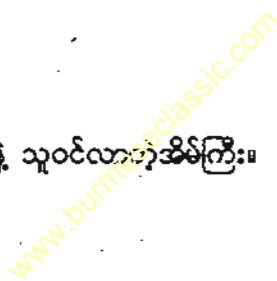
အပြင်မှာနေရတာ မလုံခြုံသလို ခံစားနေရတာမို့ ရဲရင့် အခေါင်အိမ်ထဲဆီ အတင်းပြေးဝင်လိုက်တော့တယ်။

‘ဟာ’

‘မှားပြီ’

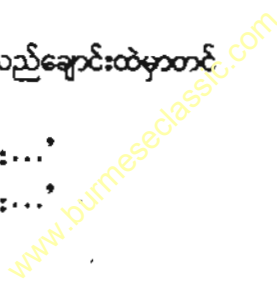
‘သွားပြီ’

သူ့အိမ်ထဲဝင်ပြီး သူ့အိမ်အမှတ်နဲ့ သူဝင်လာတဲ့အိမ်ကြီး။ သူ့အိမ်မဟုတ်။ အိမ်အိုကြီး။

အိဟောင်းနေတဲ့ ဧည့်ခန်းဆောင်ကြီး။
 ဧည့်ခန်းဆောင် မျက်နှာကျက်မှာ ပင့်ကူအိမ်တွေပြည့်လို့။
 ခြစားပိုးထိုး နံရံတွေရဲ့အလယ်မှာ စားပွဲဟောင်းကြီးတစ်
 လုံး၊ စားပွဲတစ်ဘက်မှာ ကုလားထိုင်ဟောင်းတစ်ခု။ ဒီဘက်မှာ
 လည်း ထုလားထိုင်ဟောင်းတစ်ခု။
 'ကိုရဲရင့်အခေါင် ထပ်တွေ့ကြရပြီနော်'
 အခန်းထဲ ဟိန်းထွက်သွားတဲ့အသံ။
 အသံ ဘယ်ကထွက်ပေါ်လာတာလဲ။
 ရဲရင့်အခေါင် တုန်လှုပ်သွားတယ်။ အပေါ်မျက်နှာကျက်
 ဆီနဲ့ နဘေးပတ်လည်နံရံတွေဆီကို လိုက်ကြည့်မိတယ်။
 နောက် စားပွဲဆီပြန်အကြည့်မှာ...
 စားပွဲတစ်ဖက် ကုလားထိုင်မှာ တစ္ဆေမလေး ထိုင်နေ
 တယ်။ ရဲရင့်အခေါင်ကို ပြုံးကြည့်နေတယ်။
 'ဟာ... လှလိုက်တာ'
 တစ္ဆေမလေးလို့ သိထားပေမယ့် အဲဒီတစ္ဆေမလေးရဲ့အလှ
 ရဲရင့်အခေါင်ရင်ထဲ ပြေးဆောင့်ဝင်တယ်။
 ရဲရင့်အခေါင် တွေ့ပြီးသာ ကြည့်နေမိတော့တယ်။
 'ထိုင်ပါ... ထိုင်ပါကိုရဲရင့်အခေါင်ရယ်'
 ဆွဲအားတစ်ခုက ဆွဲယူလိုက်သလိုပါပဲ။
 ရဲရင့်အခေါင် စားပွဲတစ်ဖက်ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်
 လိုက်မိတော့တယ်။

တစ္ဆေမလေးရဲ့ အလှကို ကြည့်နေရင်းက ဒါကတော့
 ဖန်ဆင်းမှုပဲ။ ပင်ကိုယ်ကတော့ အတော့်ကိုရုပ်ဆိုးမှာလို့ ရဲရင့်
 အခေါင် တွေးလိုက်တယ်။ ဒီအတွေးက ရဲရင့်အခေါင်ကို တုန်လှုပ်
 သွားစေတယ်။
 'ကိုရဲရင့်အခေါင်ကို ကျွန်မခေါ်ယူလိုက်တာပဲ'
 တစ္ဆေမလေးရဲ့အသံက ပိုင်စိုးပိုင်နင်း။
 'ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်ယူလိုက်ရသလဲ သိလား'
 ရဲရင့်အခေါင် အားစေးထည့်ထားသလို ဘာမှမပြောမိ။
 'ဒီည ကိုရဲရင့်အခေါင်ရဲ့ဝိညာဉ်ကို ကျွန်မနှုတ်ယူရမယ်'
 'ဘာ... ဘာ... ဘာလို့ မင်းငါ့ဝိညာဉ်ကို နှုတ်ယူမှာလဲ။'
 'ရေဘူး... မရဘူး'
 ရဲရင့်အခေါင် အော်ပြောလိုက်မိတယ်။
 ဒါပေမဲ့ အသံ အပြင်ထွက်မလာ။ လည်ချောင်းထဲမှာပဲ
 တစ်ဆို့ပျောက်ဆုံးသွားကြတယ်။
 'မင်း ငါ့ဝိညာဉ်ကို နှုတ်မယူရဘူး'
 ဘေးအိမ်တွေကပါ ကြားရအောင် ရဲရင့်အခေါင်အော်
 ပြောတယ်။
 အသံကတော့ လုံးဝထွက်မလာ။ လည်ချောင်းထဲမှာတင်
 ချောက်ဆုံးသွားကြတယ်။
 'ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...'
 'ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...'

တစ္ဆေမလေး အားပါးတရ အော်ဟစ်ရယ်မောနေတယ်။
ရယ်သံ အခန်းထဲမှာ ပဲ့တင်နေတော့တယ်။
ရဲရင့်အခေါင် ကုလားထိုင်ကနေ အတင်းရုန်းထတယ်။
ရုန်းမရ။ ထမရ။
အားကုန်ရုန်းထနေပြန်တယ်။ သူ့အတင်းရုန်းထလို့
ရသလို ဖြစ်သွားပေမယ့် ပြန်ကြည့်။ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာပဲ ထိုင်
လျက်သား။

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...’
‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...’

တစ္ဆေမလေးကတော့ အားပါးတရကို ရယ်နေတော့
တယ်။

‘သွားပြီ... ငါတော့သွားပြီ’
ရဲရင့်အခေါင် အားကုန်သလိုဖြစ်သွားတယ်။
အားလျှော့စိတ်တွေ ဝင်လာတယ်။

‘ငါ့ဝိညာဉ်ကို မနှုတ်ပါနဲ့၊ ငါတောင်းပန်ပါတယ်၊ မင်းနဲ့
ငါဘာရန်ပြူးရန်စမှလည်း မရှိပါဘူး၊ ငါ့ကိုလွှတ်ပေးပါ’
ရဲရင့်အခေါင် အော်ကြည့်ပြန်ပေမယ့် ထူးမခြား။ အသံ
မထွက်။ အခန်းထဲမှာ တစ္ဆေမလေးရဲ့ တဟားဟားရယ်သံသာ
ပဲ့တင်နေတယ်။ ဘယ်ဆီက ဘယ်လိုထွက်ပေါ်လာသလဲမသိ။
အရိုးစုကြီးတွေ... အရိုးစုကြီးတွေ တဖြည်းဖြည်းခန်းလုံးပြည့်လာ
တယ်။

ရဲရင့်အခေါင်ကိုလည်း ဝိုင်းချစ်ကိုင်ထားကြတယ်။
တစ္ဆေမလေးကို ရဲရင့်အခေါင် တောင်းပန်တိုးလျှိုးတဲ့
အကြည့်နဲ့ ကြည့်မိတယ်။

တစ္ဆေမလေးကတော့ တဟားဟား ရယ်နေမြဲ။
ရယ်နေရင်း သူ့လက်အစုံက ရဲရင့်အခေါင်ရင်ဘတ်ထဲ
ထ တစ်စုံတစ်ရာဆွဲနှုတ်ယူသလို လေထဲမှာ လှုပ်ရှားနေတယ်။
ရုန်းမရ၊ ကန်မရ၊ ထမရ၊ ပြေးမရဖြစ်နေတဲ့ ရဲရင့်
အခေါင် တစ္ဆေမလေးကိုကြည့်ပြီး ငြိမ်ပဲခံနေရတော့တယ်။

တစ္ဆေမလေး...
ရဲရင့်အခေါင်ကြည့်နေဆဲမှာပဲ တဖြည်းဖြည်းရပ်ဖြောင်း
လာတယ်။

အကျည်းတန်ရပ်ဆိုင်းလာတယ်။
တစ္ဆေသရဲပုံ အပီအပြင်ဖြစ်လာတယ်။
ဆံပင်စုတ်ဖွား၊ အသားအရေပွယောင်းယောင်း၊ မျက်လုံး
ငြီးတွေ ပြူးပြူး လျှာကြီးတန်းလန်းထွက်ကျလာပြီး အရိုးပြိုင်း
ထက်သည်းရှည်ရှည် လက်ကြီးတွေက လေထဲမှာ တလှုပ်လှုပ်၊
ခဲရင့်အခေါင် ရင်ဘတ်ထဲက တစ်ခုခုကိုဆွဲနှုတ်ယူနေသလို။
‘ဟေ့ တစ္ဆေမ၊ ငါ့ဝိညာဉ်ကို မနှုတ်ပါနဲ့။ ငါ့ဝိညာဉ်ကို
နှုတ်ပါနဲ့’

* ဒီတစ်ခါတော့ ရဲရင့်အခေါင် အသံပွင့်ထွက်သွားတယ်။
ရဲရင့်အခေါင် လှုပ်ရှားလို့လည်း ရသွားတယ်။

'ငါ့ညီညာဉ်ကို မနုတ်နဲ့၊ မရဘူး... မရဘူး'
 ရဲရင့်အခေါင် ထပြေးမယ်လုပ်တယ်။
 ရဲရင့်အခေါင် အိပ်ရာက နှိုးသွားတယ်။
 ကုတင်ပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်လျက်သား။
 ငူတူတူနဲ့ နဘေးဝန်းကျင်ကိုကြည့်လိုက်တော့ သူ့အိပ်ခန်း

ထဲမှာ။

ဖွင့်လျက်သား ပြတင်းပေါက်ကနေ အပြင်လှမ်းကြည့်
 လိုက်တော့ နေအတော်မြင့်နေပြီ။

'ငါ အိပ်မက် မက်တာပဲ'

ရဲရင့်အခေါင် ရေရွတ်လိုက်မိတယ်။ သူ့ရင်အခန်းကတော့
 ခုထိ မပြေသေး။

'အိပ်မက်ကလည်း တကယ်ဖြစ်နေသလိုပဲ'
 ရင်လှိုင်းခတ်လျက်၊ မောပန်းလျက်ရှိသေးတယ်။

'ညက ဆက်ပိုင်စိုး ပြောတဲ့စကားတွေ ငါ့စိတ်ထဲစွဲသွား
 ပြီး အိပ်မက်မက်တာပဲ'

ဒါပေမဲ့ အဲဒီအိပ်မက် ရဲရင့်အခေါင်ကို နှိုးလာတဲ့အထိ
 တုန်လှုပ်နေစေသလိုပါပဲ။

'ဒီတစ္ဆေမလေး ငါ့ညီညာဉ်ကို တကယ်နုတ်မယ့် တစ္ဆေမ
 လေးများလား'

တစ္ဆေမလေးရဲ့ အိပ်မက်ထဲမှာ တဖြည်းဖြည်းပြောင်းလဲ
 သွားတဲ့ရုပ်သွင်ကို ရဲရင့်အခေါင် ပြန်မြင်ယောင်နေမိတယ်။

'တာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီတစ္ဆေမလေးကို ငါသတိထားရတော့
 မယ်'

မိုးလင်းကာနီးမှ အိပ်ပျော်သွားတဲ့ ရဲရင့်အခေါင် အိပ်ရေး
 ဓဝချင်သေး။ ဒါပေမဲ့ ပြန်အိပ်ရမှာကို ရင်လေးပြီး ခုတင်က
 ထခဲ့တယ်။ အိပ်ခန်းထဲက ထွက်ခဲ့တယ်။

သွားတိုက်မျက်နှာသစ်ပြီး စိတ်လက်မအိမ်သာဖြစ်နေတဲ့
 ရဲရင့်အခေါင် ဧည့်ခန်းဆိုဖာမှာ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်နေမိတယ်။
 အိပ်မက်အကြောင်း ပြန်တွေးနေမိတယ်။

အဲဒီကနေ ဗိုလ်ချုပ်ရှေးထဲမှာ တစ္ဆေမလေးနဲ့တွေ့ဆုံမိကြ
 ဖို့တွေဆို အတွေးတွေ ပြန်ရောက်တယ်။

ဒီအိမ်မှာက ရဲရင့်အခေါင်တစ်ယောက်တည်းနေတာ။
 ရဲရင့်အခေါင် အမေမရှိ။ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ မရှိ။ ဖအေတစ်ခု
 သားတစ်ခုတူနဲ့ပဲ နှစ်အတော်ကြာနေခဲ့ပြီး လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်နှစ်ကျော်
 ထောက်က သူ့ဖခင်ဖြစ်သူ အိမ်ထောင်သစ်ထူထောင်သွားတယ်။
 အိမ်ထောင်သစ်ထူထောင်သွားတဲ့ သူ့ဖခင်၊ သူ့အိမ်ထောင်သစ်နဲ့
 အတူ တခြားအိမ်မှာပဲ နေတယ်။ ဒီအိမ်ကို ရဲရင့်အခေါင်ကိုပေး
 ခဲ့တယ်။ တစ်လစာ တစ်လစာ လိုအပ်ငွေကြေးကိုလည်း သူ့ဖခင်
 ထောက်ပံ့နေမြဲပါ။ ရဲရင့်အခေါင်က အေးအေးဆေးဆေး
 အဖြန်းအတီးမရှိသူဆိုတော့ သူ့ဖခင်ထောက်ပံ့ငွေကြေးက
 သူ့အတွက် အလုံအအလောက်ပါပဲ။

ဆိုဖာပေါ်ထိုင်နေရတာ သောင်းလာတဲ့ ရဲရင့်အခေါင်

မတ်တတ်ရပ်နေချင်တာမို့ လမ်းဘက်က ပြတင်းတံခါးပေါက်နား
လာရပ်တယ်။

လမ်းမပေါ်က ဟိုဒီမြင်ကွင်းကို အကြောင်းမဲ့ လျှောက်
ကြည့်နေတယ်။

ခဏအကြာမှာတော့ ရဲရင့်အခေါင်ရဲ့ မျက်စိအစုံ ပြူးဝိုင်း
သွားတယ်။

လမ်းမပေါ်မှာ လျှောက်နေတဲ့ တစ္ဆေမလေးကို မြင်လိုက်
ရလို့ဖြစ်တယ်။

တစ္ဆေမလေး...

ရိုးရိုးလျှောက်လာခြင်းမဟုတ်။

ဟိုး ခပ်ဝေးဝေးကတည်းက ရဲရင့်အခေါင်တို့အိမ်ဆီကို
ဝေ့ကြည့်ဝေ့ကြည့်နဲ့ လျှောက်လာခြင်းဖြစ်တယ်။

တစ္ဆေမလေး အိမ်ရှေ့တည့်တည့်ရောက်ကာနီးကျ ရဲရင့်
အခေါင် ပြတင်းပေါက်ဘောင်အကွယ်မှာ ကပ်နေလိုက်တယ်။
တစ္ဆေမလေး သူ့ကို မမြင်အောင်။ ဒါပေမဲ့ ရဲရင့်အခေါင် ပြတင်း
ဘောင်အကွယ်ကနေ တစ္ဆေမလေးကို ဆက်ချောင်းကြည့်နေ
တယ်။

ခပ်ဝေးဝေးကတည်းက ရဲရင့်အခေါင်တို့အိမ်ဆီအကြည့်
ဝေ့ကြည့်လာတဲ့ တစ္ဆေမလေး။ ရဲရင့်အခေါင်တို့အိမ်နားနီးတော့
ရဲရင့်အခေါင်တို့အိမ်ကို ဝိုင်းဝိုင်းသိသာသာ ဝေ့ကြည့်ဝေ့ကြည့်
လုပ်တယ်။

အိမ်ရှေ့ဖြတ်အသွားမှာတော့ အိမ်ကို နေ့စေ့စပ်စပ်လေး
ကို ကြည့်သွားတယ်။

အိမ်ကိုဖြတ်ကျော်သွားတဲ့အထိ အိမ်ကိုပြန်ပြီး လှည့်
ကြည့် လှည့်ကြည့်။

အဝေးရောက်သွားတဲ့အထိလည်း တစ်ခါတစ်ရံ ပြန်ပြန်
ပြီး လှည့်ကြည့်တယ်။

‘တောက်’

ရဲရင့်အခေါင် မကျေမနပ် တောက်ခေါက်လိုက်မိတယ်။

‘ဒင်း ငါ့နာမည်ကို သိနေသလို ငါ့အိမ်ကိုပါ သိနေပုံရ
တယ်’

‘ဒင်းပုံစံကြည့်ရတာ ငါ့အပေါ် အကြံအစည်ကို ရှိနေပုံ
ရတယ်။ ဘယ်လိုမျိုး အကြံအစည်ဖြစ်နိုင်မလဲ’

‘တကယ်ပဲ ငါ့ဝိညာဉ်ကို နုတ်မလို့လား’

* * *

နေခင်းကြောင်တောင် ခြောက်ပြတ် တစ္ဆေ

မိုးချုပ်စမှာ...

ရဲရင့်အခေါင် အိမ်ကို ဆက်ပိုင်စိုး ရောက်လာတယ်။

'နေကောင်းလား'

ရဲရင့်အခေါင်ကို ဆက်ပိုင်စိုးက ရယ်ကျဲကျဲနဲ့မေးတယ်။

'တော်စမ်းကွာ ဆက်ကြီးရာ၊ မင်းက တောပြော တောင်

ပြောတွေပြော၊ ငါက တောတွေးတောင်တွေးတွေ တွေးမိပြီး

မိုးလင်းကာနီးမှ အိပ်ပျော်သွားတဲ့ငါ၊ အိပ်မက်ဆိုးတွေမက်လို့'

'ဘာတွေ အိပ်မက်လို့လဲ'

ဆက်ပိုင်စိုးက မေးတာမို့ ရဲရင့်အခေါင် သူ့အိပ်မက်အ

ကြောင်း သူပြန်ပြောပြတယ်။

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းသတိတော့ ထားရမှာပဲ' လို့ ဆက်ပိုင်

စိုးက ဆိုသည်။

နောက်ပြီး ဒီနေ့ သူကြားခဲ့တဲ့သတင်းကို ပြန်ပြောပြ

တယ်။

'အဲဒီကောင်မလေးမှာမည်က မာလာ။

သူ့ယောက်ျားက မန္တလေးမှာ။

သူတို့ရန်ကုန်ကို ပြောင်းလာကြတော့မှာမို့ သူက အရင် ပြောင်းလာတာ။

နောက်သူ့ယောက်ျားလည်း လိုက်လာမှာ။ သူ့ယောက်ျားလိုက်လာရင်တော့ သူတို့တစ်နေရာရာမှာ အိမ်ဝယ်

ပြီး နေဖြစ်လိမ့်မယ်။ ခု သူ ကြိုတင်ရောက်လာတဲ့ကိစ္စထဲမှာ သူ့ယောက်ျားလိုက်လာရင် အိမ်အဆင့်သင့်ဝယ်ရအောင် စိတ်

ကြိုက်အိမ်ရှာဖို့ကိစ္စ ပါတယ်။

ခုက အိမ်မဝယ်ဖြစ်သေးခင် နေရအောင် ဟိုဘက်လမ်း ထိပ်က အိမ်ကြီးကို ခဏငှားနေတာ။

အဲဒီအိမ်ကြီးမှာ တစ္ဆေရှိတယ်လို့ အဲဒီအိမ်ကြီးပတ်ဝန်း တွင်က လူတွေ သူ့ကိုသတိပေးသားတဲ့။ ဒါပေမယ့် သူက

သူတစ္ဆေသရဲ မကြောက်ဘူးဆိုတယ်တဲ့'

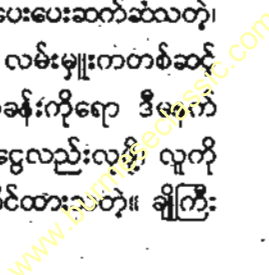
'သူက ထက်ထက်စွာစွာနဲ့ ပိုက်ဆံရှိပုံ အတော်ရတယ်။ ခင်းသိသားပဲ၊ တို့လမ်းမှူးရဲ့အကြော၊ အကြောကြီး အပြောကြီး

သလောက်ငွေကျတော့ မက်မှမက်၊ အိမ်ငှားရာကစ ရက်ပိုင်းအ တွင်း သူလမ်းမှူးကို ဘယ်လောက်ရက်ရက်ရောရော ငွေကျထား

သလဲမသိဘူး။ သူ့ကိုလမ်းမှူးအတော်ဦးစားပေးပေးဆက်ဆံသတဲ့။ ညက ချိုကြီးတို့နဲ့ဖြစ်တဲ့ကိစ္စမှာ သူက လမ်းမှူးကတစ်ဆင့်

ရက်ကွက်ပြည်သူ့ကောင်စီကိုရော အပိုင်ရဲစခန်းကိုရော ဒီရောက် နှုတ်ချင်းတိုင်ထားသတဲ့။ ချိုကြီးတို့သူ့ကို ငွေလည်းလုနဲ့၊ လူကို

ထည်း အတင်းကြိဖို့ ကြိုးစားတယ်ဆိုပြီး တိုင်ထားသတဲ့။ ချိုကြီး

တို့အုပ်စု ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်ကြပြီ
ဆက်ပိုင်စိုးရပ်ကွက်ထဲက သူကြားခဲ့တဲ့သတင်းကို ပြန်
ပြောပြတယ်။

‘ဟုတ်လည်း ဟုတ်မှာပါ။ ချိုကြီးတို့ကလည်း အဲဒီလို
လုပ်မယ့်ကောင်တွေပါ’

ရဲရင့်အခေါင်က ပြောတယ်။ ပြီး ရဲရင့်အခေါင်က...

‘သူက ယောက်ျားနဲ့တဲ့လား၊ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့ကွာဗျာ’

ရဲရင့်အခေါင်အပြောကြောင့် ဆက်ပိုင်စိုး ရဲရင့်အခေါင်ကို

ပြုံးပြုံးပျာပျာကြည့်တယ်။

‘သူကိုယ်သူ ယောက်ျားနဲ့ပါလို့ ဆိုနေပါလျက်နဲ့ မင်းက
အပျိုလို့ ထင်ချင်နေလို့လား၊ ဘာလဲ မင်းရင်ထဲက သိတယ်လို့
ပြောဦးမလို့လား’

ရဲရင့်အခေါင် ခေါင်းကို ခါရမ်းပစ်လိုက်တယ်။

ပြီး ပွသွားတဲ့ သူ့ဆံပင်တွေကို သူလက်နှစ်ဖက်နဲ့ ပြန်
သပ်သိမ်းလိုက်တယ်။

‘သူကြည့်ပုံ ရှုပ်တွေကလည်း သိသာတယ်ရဲရင့်ရာ၊
အပျိုမလေးတွေလို ရှိုးတိုးရှုန်းတန်း မလုံမလဲ ရှက်ရှက်ကြောက်
ကြောက် အရိပ်အယောင်ရယ်လို့ လုံးဝကို မရှိပါဘူး၊ အအိုစို့လို့
သာ ဒီလောက်ငြိမ်၊ ဒီလောက်ရဲတာပေါ့’

ရဲရင့်အခေါင် သူ့ဆံပင်သူ ပြန်သပ်သိမ်းထားတဲ့ လက်
နှစ်ဖက်ကို ခေါင်းကမရွာသေးဘဲ ခေါင်းခါယမ်းနေပြန်တယ်။

‘ဘာလဲ ဒီလောက်လှတဲ့ မိန်းကလေးကို အအိုလို့ မပြော
ရဘူးလို့ မင်းငါ့ကို ပြောချင်သေးလို့လား’

ရဲရင့်အခေါင် ခေါင်းခါဖြူ။

‘ငါ့စိတ်ထင် မင်းပြောတဲ့ အဲဒီကောင်မလေးအကြောင်း
တွေဟာ အမှားအယွင်းတွေလိုပဲကွာ’

ဆက်ပိုင်စိုး ရဲရင့်အခေါင်ကို ပခုံးနှစ်ဖက်သာတွန့်ပြလိုက်
တော့တယ်။

‘ဒါဆို...’

စကားဆက်မပြောဘဲ ရဲရင့်အခေါင် စဉ်းစားနေတယ်၊
အတန်ကြာမှ...

‘ဒါဆို... အဲဒီကောင်မလေး တစ္ဆေတော့မဟုတ်ဘူးပေါ့’

ဒီတစ်ခါ ခေါင်းခါယမ်းနေသူက ဆက်ပိုင်စိုး။

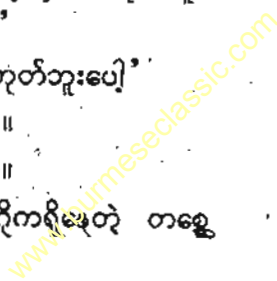
‘ငါအသေအချာပြောလို့ ရမယ်ထင်တာကတော့ သူ့အဲဒီ
အိမ်ကြီးက တစ္ဆေတော့ မဖြစ်လောက်ဘူး၊ အဲဒီတိုက်အိမ်ညိုကြီး
ထဲ တစ္ဆေဆိုရင် အလုပ်ရှုပ်ခဲပြီး ဟိုပြောဒီပြောတွေနဲ့ ပိုက်ဆံ
အိုအကုန်ခံပြီး ဒီအိမ်ကြီးကို ပြန်ငှားနေထိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊
နို့တတည်းက သူ့နေထိုင်လို့ရနေတဲ့ဟာပဲ’

‘ဒါဆို ဒီကောင်မလေး တစ္ဆေမဟုတ်ဘူးပေါ့’

ရဲရင့်အခေါင် ထပ်မေးမိပြန်တယ်။

ဆက်ပိုင်စိုး ခေါင်းခါနေပြန်တယ်။

‘ငါပြောတာ အဲဒီအိမ်ကြီးမှာ နဂိုကရှိဖူးတဲ့ တစ္ဆေ

မဟုတ်လောက်တာကိုလောက်ပဲ ပြောတာ၊ သူတစ္ဆေမဟုတ်ဘူးလို့ ငါမပြောဘူး'

'ဒါဆို သူတစ္ဆေပေါ့၊ ဘာကြားက ပြောင်းလာတဲ့တစ္ဆေ၊ ဒီလိုလား'

ရဲရင့်အခေါင် ဆန္ဒစောစွာ မေးမိပြန်တယ်။

'တို့စဉ်းစားရမှာက သူတစ္ဆေအိမ်ကြီးမှာ ဘာလို့နေနိုင်တာလဲ၊ အခံတစ္ဆေတွေနဲ့ ဘာဝတူမို့ နေနိုင်တာပေါ့၊ အခံတစ္ဆေတွေကို နိုင်နင်းတဲ့တစ္ဆေ အမျိုးအစားမို့ နေနိုင်တာပေါ့၊ သူ့ရောက်လာလို့ အခံတစ္ဆေတွေ ပြောင်းရွှေ့သွားရပြီလား၊ အခံတစ္ဆေတွေ ပြောင်းရွှေ့သွားတာ သိလို့ ရောက်လာတဲ့ နယ်ပြောင်းတစ္ဆေလား'

'နေပါဦးဆက်ကြီးရာ၊ မင်းကလည်း တစ္ဆေမှာပဲ အခြေခံပြီး ဝေပိုက်တွေးနေတာကိုး၊ ရပ်ကွက်က သိထားသလို သူပြောသလိုမျိုး အမှန်ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား'

'မင်းပဲ ပြောတယ်လေ၊ ရပ်ကွက်ထဲက ငါကြားလို့ မင်းကိုပြန်ပြောပြတဲ့ ဒီကောင်မလေးအကြောင်းတွေဟာ အမှားအယွင်းတွေလိုပဲဆို'

'အေး... သူငယ်ချင်းရာ၊ ငါ့စိတ်ထဲ ငါ့ရင်ထဲမှာတော့ အဲဒီလိုထင်မိတာ အမှန်ပဲ'

ရဲရင့်အခေါင် ဆက်ပိုင်စိုးကို လေသံပျောလေးနဲ့ ပြောတယ်။

'မဟုတ်ဘူး သူငယ်ချင်းရဲ့၊ ငါလည်းကြားတဲ့သတင်း

တွေဟာ အတွင်းကျကျကိစ္စတွေ မဟုတ်ဘူးလို့ ငါထင်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို ဒီမိန်းကလေးဟာ ဒီလောက်ရိုးစင်းမှုမှာ အခြေမခံဘူးလို့ ငါထင်တယ်၊ သာမန်မိန်းကလေး မဟုတ်တာ သေချာတယ်၊ ဒီမိန်းကလေးမှာ ထူးခြားမှုကိုရှိတယ်'

ဆက်ပိုင်စိုး ဆက်ပြောတယ်။

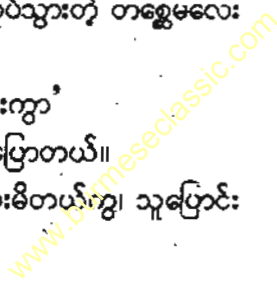
'သာမန်မိန်းကလေးဆိုကွာ၊ အရပ်က တစ္ဆေအိမ်ကြီးလို့ ပြောနေကြတဲ့ ဒီတိုက်အိမ်ညိုကြီးထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း လာနေဖို့ စိတ်တောင်ကူးရဲပါ့မလား၊ ထား... တစ္ဆေသရဲမကြောက်တတ်တဲ့မိန်းကလေးထားဦး၊ သူ့ကိုအဲဒီအိမ်ထဲက တစ္ဆေတွေက ခြောက်ဘူးလား၊ သူတစ္ဆေတွေကို နိုင်ရတဲ့ ဘာအကြောင်းရှိလဲ၊ ဒီထဲကကို သူဟာ သာမန်မိန်းကလေးမဟုတ်တာ ပေါ်လွင်နေပြီ၊ နောက်ပြီး မင်းနဲ့ငါ အမြင်ပဲ၊ ချိုကြီးတို့တစ်တွေကို သူလုပ်လိုက်တာ၊ ခဏချင်းမှာ ဘယ်လောက်အံ့ဩစရာကောင်းလဲ၊ နောက်ပြီး ငါစိုးရိမ်တာက မင်းတို့ပဲ၊ မင်းနာမည်ကို သူသိနေတယ်၊ မင်းကို အရမ်းအာရုံကျနေတယ်'

ဆက်ပိုင်စိုးစကားနဲ့ဆက်ပြီး ရဲရင့်အခေါင် တွေးမိတာက နောက်က အိမ်ကိုဝေကြည့်၊ ရှေ့စေ့ကြည့်လုပ်သွားတဲ့ တစ္ဆေမလေးတို့ပဲ။

'သူတစ္ဆေ မဟုတ်တန်ရာပါဘူးကွာ'

ရဲရင့်အခေါင် တွေးတွေးဆဆပြောတယ်။

'အေး... အဲဒါလည်း ငါစဉ်းစားမိတယ်ကွာ၊ သူပြောင်း

လာပုံက တစ္ဆေသရဲတွေ နယ်ပြောင်းပုံမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ လူလိုသူလို ရပ်ကွက်ထဲမှာ လူကြားသူကြားနေနိုင်အောင် ပြောင်းလာမှုမျိုး၊ အဲဒီအပေါ်မူတည်ပြီးလည်း ငါမင်းအတွက် စိုးရိမ်နေမိသေးတယ် ကွ၊ သူမင်းကို ချဉ်းကပ်နိုင်ဖို့အတွက် အကွက်ဆင်ခြင်းတစ်မျိုး လားလို့၊ မင်းသူ့ကို သာမန်လူထင်ပြီး စိတ်ချလက်ချဖြစ်အောင် ဆင်ထားတာလားလို့၊ ပိနာဘာဝ နာနာဘာဝတွေမှာလည်း မာယာ အတတ်တွေ ရှိတယ်ကွ၊ မင်းသိထားရမှာက မင်းကို ဦးတည်နေ တယ်ဆိုတာရယ်၊ တစ္ဆေမဟုတ်ရင်တောင် တစ္ဆေထက်မြင့်တဲ့ တစ်ခုခုပဲဆိုတာကိုပဲ၊ သာမန်မိန်းကလေးမဟုတ်ဘူး၊ သာမန် အကြံအစည်မဟုတ်ဘူး၊ သာမန်ကိစ္စမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီငါစကားကို တော့ မင်းလက်ခံကွာ'

ဆက်ပိုင်စိုးစကား ဟုတ်သလိုလိုလား၊ ရဲရင့်အခေါင် စဉ်းစားပြန်တယ်။

'သူက ငါ့ကိုဘယ်လို အကြံအစည်နဲ့ဦးတည်နေတာလဲ ကွာ'

'ကာယကံရှင် မင်းတောင်မသိတဲ့ဟာ၊ ငါဘယ်လိုသိနိုင် မလဲရဲရင့်ရာ၊ အဲ... ဒီတစ္ဆေ အဲ... အဲဒီကောင်မလေးသာ သိမှာပေါ့'

'တောက်... ငါ သူ့ကို မကျေနပ်ဘူးကွာ'

'ခေါင်းအေးအေးထား ရဲရင့်ရာ'

* * *

(၂)

ဗိုလ်ချုပ်ဈေး အလယ်အူပေါက်လမ်းမှာ...

'ရောင်စုံပန်းလှလှလေးတွေ လှုပ်ခတ်နေကြသလိုပဲ။

စနေနေ့ဆိုတော့ သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ မိန်းမလှလေးတွေ လာစုနေကြတော့တယ်။

မိန်းမလှလေးတွေစုတဲ့အရပ် ယောက်ျားလေးတွေစုတာ က ဘာဆန်းမှာလဲ။

လှုပ်ခတ်နေကြတဲ့ မိန်းမလှလေးတွေကြား ယောက်ျား လေးတွေလည်း လမ်းသလားလို့။

ဒီနေ့ ပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့ ရဲရင့်အခေါင် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးဘက် ငှေ့တယ်။

လူများနေတာနဲ့ အလယ်အူပေါက်လမ်းတစ်လျှောက်မှာ တော့ လမ်းသလားလို့မနေတော့။ အလယ်အူပေါက်လမ်းထိပ်အစ အငှားကားဂိတ်နားမှာ ရပ်နေတယ်။

သူ့ဖခင်ဆီသွားလည်ရ ကောင်းမလားစဉ်းစားတယ်။

စဉ်းစားရင်း ရောင်စုံပန်းလှလှလေးတွေကို ငေးတယ်။

ဘာရယ်မဟုတ် ယောက်ျားလေးဆိုတော့လည်း မိန်းကလေးတွေ အလှက စိတ်ပြေလက်ပျောက် ရှိတာပေါ့။

ဖခင်ဆီသွားရေး မသွားရေး ဆုံးဖြတ်မရသေးတာနဲ့ ရဲရင့်အခေါင် အဲဒီနေရာမှာ ကြာနေတယ်။

'ဪ'

ရောင်စုံပန်းလှလှတွေကြားထဲက ဘွားခနဲပေါ်လာတဲ့ အလှနုတ်သမီးလေး။

‘အဲ... ကောင်မလေး၊ မာလာဆိုတဲ့ ကောင်မလေး’
ရဲရင့်အခေါင်ကို တွေ့လိုက်တော့ အဲဒီမာလာဆိုတဲ့ ကောင်မလေး ‘ဪ’လို့ အသံပြုတယ်။ ပြုံးပြတယ်။

ရဲရင့်အခေါင် ပြန်မပြုံးပြမိ။
ကြောင်ငေးနေမိတယ်။
ဒါပေမဲ့ ကောင်မလေးက လျင်လျင်ပါးပါး။ လူကြားထဲမှာ သိပ်အကြောင်မခံ။

‘ကိုရဲရင့်အခေါင် တစ်ယောက်တည်းလား’
ခပ်တည်တည်ပဲ ရဲရင့်အခေါင်နဲ့ ရင်ဆိုင်တယ်။
‘ဟို လူတစ်ယောက်မပါဘူးလား’
ဆက်ပြောတယ်။

‘အဲဒီလူနော် နည်းနည်းကြောင်တယ်နော်၊ ဟိုညက သူ့ဖြစ်သွားပုံ ရယ်စရာကြီးနော်’
ဆက်တိုက်ဆက်ပြောတယ်။

‘တစ္ဆေခြောက်တယ်လို့ နာမည်ကြီးတဲ့အိမ်မှာ ငှားနေတယ်လို့ ပြောမိတာနဲ့ သူက မာလာကိုပါ တစ္ဆေထင်သလို ဘာလိုလို့နဲ့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်’

‘ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...’
ရဲရင့်အခေါင် အသက်ရှူသွင်းလိုက်တယ်။

သူ တစ်စုံတစ်ရာနဲ့ ရင်မဆိုင်လို့မရတော့ဘူးဆိုတာ သူသိတယ်။

မာလာကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တယ်။
‘မာလာဆီက သိချင်စရာတွေ အများကြီးရှိတယ်’
ရဲရင့်အခေါင် စကားကြောင့် မာလာမျက်လုံးအစုံ ဝိုင်းတောက်သွားတယ်။

‘ဪ... ဟုတ်လား၊ ကောင်းတာပေါ့နော်၊ မာလာတို့ စကားပြောကြတာပေါ့နော်’
ကောင်မလေးအမူအယာမပျက်။ ခပ်တည်တည်ပဲ။

‘လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို သွားကြမယ်’
သူကတောင် ဦးဆောင်ခေါ်လိုက်သေးတယ်။
သူတို့နှစ်ယောက် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးရှေ့က ကားလမ်းကို ခြွတ်ကူးကြတယ်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ထိုင်ကြတယ်။
လက်ဖက်ရည်မှာပြီး လက်ဖက်ရည်ခွက်လာချတဲ့ထိ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မသိမသာ အကဲခတ်နေကြတယ်။

‘ကဲ... မေးလေ ကိုရဲရင့်အခေါင်’
မာလာက စတင်တယ်။
‘မာလာ အဲဒီအိမ်ညိုကြီးမှာ ငှားနေတာ တစ္ဆေအခြောက်ခဲရဘူးလား’

‘ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...’

မာလာက ရယ်နေတယ်။

‘တော်သေးတာပေါ့၊ မာလာကို လူလား၊ တစ္ဆေလားလို့ မေးတာ’

မာလာက ဆက်ပြောတယ်။

‘ဟိုညက ဟိုလူ မာလာကိုတစ္ဆေလို့ထင်ပြီး ကိုရဲရင့်အခေါင်ကို လက်ဆွဲခေါ်လစ်သွားတယ်ဆိုတာ မာလာသိတယ်။ တော်သေးတာပေါ့ ကိုရဲရင့်အခေါင်ကတော့ မာလာကိုတစ္ဆေလို့ မထင်လို့။ တစ္ဆေလား၊ လူလား မမေးလို့’

‘ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...’

မာလာပြောရင်း ရယ်တယ်။

‘ပြောပါဦး၊ အဲဒီအိမ်မှာ တစ္ဆေမခြောက်ဘူးလား’

‘မခြောက်ပါဘူး၊ ဘာတစ္ဆေမှ မခြောက်ပါဘူး’

မာလာက လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်ကို ပြောတယ်။

‘နဂိုက အဲဒီအိမ်ကြီးမှာ တစ္ဆေခြောက်တယ်လို့ နာမည်ကြီးခဲ့တယ်။ တစ်ယောက်တလေ အပြောမဟုတ်ဘူး၊ အတော်များများပြောကြတာ အစဉ်အဆက်ဆိုသလို ပြောကြတယ်’

ရဲရင့်အခေါင် မာလာကို အကဲခတ်ရင်း ပြောတယ်။

‘ဟိုတုန်းကတော့ မသိဘူး၊ ခုတော့ ဘာတစ္ဆေမှ မခြောက်ပါဘူး’

သူပြောပုံက ရှင်းရှင်းလင်းလင်းကြီးပဲ။

ရဲရင့်အခေါင် ဆက်မေးတယ်။

‘မာလာက မိန်းကလေးဖြစ်လျက်နဲ့ ဘာလို့တစ္ဆေမကြောက်တာလဲ’

‘မာလာက တစ္ဆေတွေရဲ့မိတ်ဆွေလေ၊ အဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...’

ရဲရင့်အခေါင်အမေးကို မာလာပြောင်သလိုပျက်သလို ပြောတယ်။

ရဲရင့်အခေါင် အလေးအနက် အကဲခတ်နေမှန်းသိတော့မှ မာလာမျက်နှာထားလေးကိုငြိမ်လိုက်ပြီး...

‘မိန်းကလေးဖြစ်တာနဲ့ ဘာလို့တစ္ဆေကြောက်ရမှာလဲ’ ရဲရင့်အခေါင်ကိုလည်း မာလာ ပြန်လှန်အကဲခတ်ပုံရတယ်။

‘မာလာ တစ္ဆေတင်မဟုတ်ဘူး၊ ဘာကိုမှ မကြောက်ဘူး’

ခပ်တည်တည်ပဲ ပြောတယ်။

အင်းလေ... တစ္ဆေသရဲ အယုံအကြည်မရှိသူတွေ၊ အကြောက်အလန့်မရှိသူတွေ ရှိတတ်ပါတယ်လို့ ရဲရင့်အခေါင် နိတ်ထဲမှာ တွေးလိုက်တယ်။ နည်းနည်းတော့ ဖြေတွေးတွေးတာပါ။

‘ဟိုညက ချိုကြီးတို့ကို ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ မြန်မာတို့တာ၊ အားလုံး ခဏချင်းမှာ အတုံးအရုန်းပဲ’

‘ဪ အဲဒါလား၊ သိုင်းပညာတစ်မျိုးပါ၊ မာလာမမ

သင်ပေးထားတဲ့ သိုင်းပညာပါ။ မာလာမမက ရှေးဟောင်းသိုင်းပညာတစ်မျိုးကို တတ်ထားခဲ့တယ်။ အဲဒီသိုင်း သိပ်အစွမ်းထက်တယ်။ လျှင်မြန်မှုနဲ့ လိုအပ်တဲ့တိုက်ကွက်တွေကို အလွှဲအချော်မရှိ အတိအကျထိရောက်နိုင်အောင်တော့ သိပ်တပင်တပန်း လေ့ကျင့်ရတယ်။

မာလာလေသံက အတိအကျပါပဲ။ အမှန်တကယ် ကိစ္စတစ်ခုကို ပြောနေသလိုပဲ။

အဲဒီသိုင်းမျိုးရှိလား။ ရဲရင့်အခေါင် တွေးရတော့တယ်။ သိုင်းပညာတွေကတော့ အမျိုးမျိုးပါပဲ။ တွေ့ဖူးတဲ့သိုင်းပညာမျိုးတော့ မဟုတ်။ ကြားဖူးတဲ့သိုင်းပညာမျိုးထဲမှာတော့ အဲဒီလို သိုင်းပညာမျိုးတွေ ကြားဖူးတယ်။ ရဲရင့်အခေါင် ဆက်မေးတယ်။

‘မင်း ငါတို့လမ်းထဲရောက်တာ တစ်ရက်ကျော်ကျော် နှစ်ရက်အပြည့်အဝတောင်မရှိသေးဘူး။ ငါ့နာမည်တွေ၊ ငါ့အိမ်တွေ ဘယ်လိုလုပ်သိနေရတာလဲ’

ဒီမေးခွန်းမှာတော့ နှုတ်သွက်လျှာသွက်မာလာ နည်းနည်းဆွဲအတယ်။ ရဲရင့်အခေါင်ကို မျက်စိကလယ်ကလယ်နဲ့ ကြည့်နေရင်း...

‘အဲဒါ... အဲဒါကတော့ မာလာလေလာရတာပေါ့’

‘မင်းက ငါ့ကိုလေ့လာတယ်။ အဲဒါ ဘယ်လိုသဘောလဲ’

မာလာမျက်လုံးတွေက မာလာ အကြံထုတ်နေပြီဆိုတာကို မဖုံးကွယ်နိုင်။

‘အဲဒါကတော့လေ... မာလာလေ... ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ ကိုရဲရင့်အခေါင်နဲ့တွေ့တော့ မှတ်မိနေတယ်လေ။ ကိုရဲရင့်အခေါင်တို့ မှတ်မိနေတော့ အဲဒီလမ်းထဲပြောင်းတဲ့နေ့က ကိုရဲရင့်အခေါင်တို့အိမ်မှာ ကိုရဲရင့်အခေါင်ရပ်နေတာကို ကားပေါ်ကနေလှမ်းတွေ့လိုက်ရတော့... အဲဒါ မနေနိုင်၊ မထိုင်နိုင် အဲဒီအနီးအနားမှာ စပ်စုလိုက်မိတာ။ အဲ... ကိုရဲရင့်အခေါင်နာမည်ကို သိရတော့တာပေါ့’

ပြောပုံကတော့ ထော့ကျိုးထော့ကျိုးပါ။ ဒါပေမယ့် မာလာပြေပြစ်အောင် ပြောပြသွားနိုင်တယ်။

ရဲရင့်အခေါင် မသိမသာပြုံးပြီး မသိမသာခေါင်းခါလိုက်တယ်။

သူ့ဆံပင်ရှည်ကြီးကို လက်နဲ့သပ်သိမ်းလိုက်တယ်။ လက်ဖက်ရည်မှာ အာရုံကျသောက်နေကြသလိုလိုနဲ့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တိတ်တခိုးအကဲခတ်နေကြတယ်။

‘အဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ကိုရဲရင့်အခေါင် မေးခွန်းတွေ ကုန်သွားပါပြီနော်’

မာလာက ဟန်မပျက်ပြောတယ်။

‘ဟင်း... ဟင်း... နည်းနည်းပဲ ကျန်ပါတော့တယ်’

ရဲရင့်အခေါင်ကလည်း ဟန်မပျက်။

‘ဒါဆို မေးလေ’

မာလာ ရဲရင့်အခေါင်ကို မေးလေးဆက်ပြီးပြောတယ်။

ရာဇသင်္ဂ

‘မာလာ မင်းဘာလို့ ဒီလောက်လှနေတာလဲ’

‘ရှင်’

အင်မတန်တည်ငြိမ်တဲ့ မာလာဆိုတဲ့ မိန်းကလေးမျက်ဝန်း

အနံ့ လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ်ဖြစ်သွားတယ်။

‘မင်း ငါနဲ့တွေ့တိုင်း ဘာလို့ငါရင်ထဲစူးသွားစွဲသွားအောင် လိုက်လိုက်ကြည့်နေတာလဲ’

‘အို’

ငြိမ်ထိုင်နေတဲ့ မာလာရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ပါ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားတယ်။

‘မင်းအလှနဲ့မင်းအကြည့်တွေမှာ ငါရစ်မူးနေပြီဆိုရင် မင်းငါ့ကို အပြစ်တင်မလား’

‘အို’

‘ငါ မင်းကို သိပ်ချစ်တယ်လို့ ပြောရင်ကာ မင်းအပြစ် တင်မလား’

‘ရှင်’

ရဲရင့်အခေါင် ပြုံးတယ်။ ဆံပင်ကိုလက်နဲ့ ပြန်သပ်တယ်။

‘ကိုရဲရင့်အခေါင် ပြန်ကြစို့နော်’

မာလာကို ရဲရင့်အခေါင် ဘာမှပြန်မပြော။

အပြုံးနဲ့စိုက်ကြည့်နေတယ်။

‘ကျွန်မမှာ ယောက်ျားကြီးနဲ့ လို့ မာလာဘာလို့ ပြန်မပြော

တာလဲ။’

ဒီအတွက် ရဲရင့်အခေါင် စဉ်းစားစရာတွေဖြစ်လာပြီ။

‘ကိုရဲရင့်အခေါင် ပြန်ကြစို့နော်’

ရဲရင့်အခေါင်ရဲ့အကြည့်ရှေ့မှာ ဆက်မနေနိုင်တော့သလို

နဲ့ မာလာက ဆိုတယ်။

ရဲရင့်အခေါင် မာလာကို အပြုံးနဲ့ပဲ စိုက်ကြည့်နေတယ်။

မာလာ ရုတ်ကနဲ့ ထရပ်လိုက်တယ်။

ရဲရင့်အခေါင် မာလာလက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်တယ်။

‘နေပါဦး မာလာရယ်၊ မေးစရာလေးတစ်ခုကျန်နေသေး

လို့ပါ’

မာလာ ရဲရင့်အခေါင်ကို ပြန်ကြည့်တယ်။

‘ဒီမေးခွန်းကိုတော့ မာလာမှန်မှန်ကန်ကန်လေး ဖြေပေး

ပါနော်’

‘မေး’

မာလာ ခပ်တိုတိုပဲ ဆိုတယ်။

‘မာလာမှာ ယောက်ျားမရှိပါဘူးနော်၊ မာလာအဆိုမဟုတ်

ပါဘူးနော်’

မာလာ ရဲရင့်အခေါင် လက်ထဲကနေ သူ့လက်ကို

ဆတ်ခနဲ ဆွဲရုန်းပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲက ထွက်သွားတယ်။

ရဲရင့်အခေါင် ပြုံးပြီး ကျန်ခဲ့တယ်။

ဆံပင်ရှည်ကို လက်နဲ့ပြန်သိမ်းတယ်။

ဆံပင်ရှည်ကို လက်နဲ့ပြန်သိမ်းလေ့ရှိတဲ့ အကျင့်က ရဲရင့်

အခေါင်ဆံပင်ရှည်ထားပြီးနောက် အလိုလိုပါနေတဲ့ အကျင့်လေ။

ဒီလို ဆံပင်ရှည်ကို ပြန်သပ်သိမ်းလိုက်တယ်ဆို ရဲရင့် အခေါင်ရဲ့ ညာဖားရွက်ဖျားအောက် မေးရိုးအရင်းနောက် လည်တိုင် ဆီက မဲခဲအမှတ်တစ်ခုက ပေါ်စမြီ။ စာမဲအမှတ်ဆိုပါတော့။ လူတွေမှာ စာမဲအမှတ်ရှိတာ ဘာမှမဆန်းလှပါဘူး။ ဒီလိုပဲ မွေးရာ ပါ စာမဲအမှတ်လေးတွေ အမျိုးမျိုးပါတတ်လေ့ရှိစမြီ။

ရဲရင့်အခေါင်ရဲ့ စာမဲအမှတ်ကလည်း မွေးရာပါ။

ဆိုခဲ့ပြီးတဲ့အတိုင်း ဘာမှတော့ မထူးဆန်းလှပါ။ ဒါပေမဲ့ စာမဲအမှတ်က 'စ'လုံးအက္ခရာကို ညီညီညာညာရေးထားသလို။

ရဲရင့်အခေါင်နောက်ဖားရောက်နေတဲ့ စားပွဲထိုးလေးက ရှာရှာဖွေဖွေ အဲဒီအမဲအမှတ်လေးကို မြင်သွားတယ်။

'အစ်ကိုကြီးက ဘာလို့နားရွက်အောက်နားမှာ 'စ'လုံး အက္ခရာဆေးထိုးထားတာလဲဟင်'

မနေနိုင် မထိုင်နိုင် မေးတယ်။

ရဲရင့်အခေါင် စားပွဲထိုးလေးကို ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး...

'ဘယ်ကလာ ဆေးထိုးထားရမှာလဲကွာ၊ မွေးရာပါ အမှတ်ပါ'

ရဲရင့်အခေါင် စားပွဲထိုးလေးကို ပိုက်ဆံရှင်းပေးလိုက် တယ်။

ဆိုင်ထဲက ထွက်ခဲ့တယ်။

'ဘာ မင်းတစ္ဆေမနဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ တွေ့ကြပြန်တယ်'

ရဲရင့်အခေါင် စကားစရဲရှိသေး၊ ဆက်ပိုင်စိုးက ပြူးတူး ငြိတ်နဲ့။

'ဆက်ကြီး'

'ဘာလဲကွ'

'မင်းတစ္ဆေမဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းကို အရမ်းမသုံးပါနဲ့ကွာ'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'သူတစ္ဆေမတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးကွာ၊ နေဦးကွာ၊ ငါပြော တဲ့စကား မင်းပြီးအောင် နားထောင်ပါဦး'

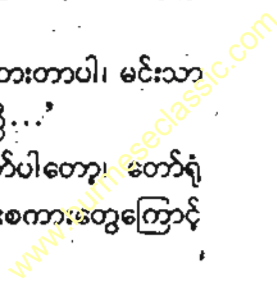
ရဲရင့်အခေါင် မာလာနဲ့ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ တွေ့ကြပုံ၊ လက် ဖတ်ရည်ဆိုင်မှာ စကားပြောကြပုံတွေကို ပြန်ပြောတယ်။

'မင်း... မင်း... အဲဒီတစ္ဆေမကို ရည်းစားစကားပြော ခဲ့တယ်'

'လာပြန်ပြီကွာ၊ မင်းကလည်း တစ္ဆေမ... တစ္ဆေမနဲ့ ဇင်းကြောင့်ခက်တယ်။ မင်းက ငါ့ကိုတမင်လိုက်မြှောက်လှန့်နေ သလိုပဲ။ မင်းအဲဒီအမျိုးတွေကြောင့် ငါ့မှာ အိပ်မက်ဆိုးတွေ ဘာ တွေ့မက်လို့။ အဲဒီကောင်မလေးကိုလည်း ကြောက်ရတော့မလိုလို၊ နို့ရတော့မလိုလိုတွေဖြစ်လို့'

'ရဲရင့် ငါက မင်းအပေါ် စေတနာထားတာပါ၊ မင်းသာ အဲဒီတစ္ဆေမရဲ့ အညှို့အဖမ်းစားကို ခံနေရပြီ...'

'တော်ပါတော့ ဆက်ကြီးရာ၊ တော်ပါတော့၊ တော်ရုံ အန်ရုံသွေးပျက်တတ်တဲ့လူမျိုးသာဆို မင်းစကားတွေကြောင့်

စူးသွပ်သွားချင်သွား၊ နှလုံးသွေးကြောရပ်ပြီး သေသွားချင်သွား ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။

ဆက်ပိုင်စိုး ရဲရင့်အခေါင်ကို မကျေနပ်ချင်။ တစ်ဖက် လှည့်နေလိုက်တယ်။ ရဲရင့်အခေါင် သူငယ်ချင်းကို ပြုံးကြည့် လိုက်ပြီး...

‘မင်းတစ်ခုတော့မှန်တယ် ဆက်ကြီးရ’

ဆက်ပိုင်စိုးက ရဲရင့်အခေါင်ကို မကြည့်ချင်သလိုကြည့် ချင်သလို လှည့်ကြည့်တယ်။

‘ဒီကောင်မလေး ငါ့ကိုဦးတည်နေတာ၊ ငါ့အပေါ်အကြံ ရှိနေတာ အမှန်ပဲ။ ငါ့နာမည်တွေ့ ငါ့အိမ်တွေ့ ဘယ်လိုလုပ် သိနေရတာလဲ ငါမေးတော့ သူ့အဖြေတွေ ကဘောက်ကချာနဲ့ကွ၊ ဒါပေမဲ့ ပီရီတော့ပီရီတယ်။ ယုတ္တိတန်အောင် သူ ဖြေသွားတယ်။ ငါကတော့ ယုံရွံ့မရဘူး’

ဆက်ပိုင်စိုး ဘာမှမပြော။ နားထောင်နေတယ်။

‘နောက်ပြီး သူ့မှာယောက်ျားရှိတယ်လို့ ငါ့ကိုမပြောတာ က မှန်လား၊ သူ့မှာ ယောက်ျားနဲ့ပါလို့ ရပ်ကွက်ထဲကို ပြောထား တာက အမှန်လား၊ ဘယ်ဟာအမှန်ဖြစ်ဖြစ် သူမရိုးစင်းဘူးဆိုတာ တော့ သိသာနေတယ်’

ရဲရင့်အခေါင် ဆက်ပြောတယ်။

‘နောက်ပြီး ငါ့သူ့ကိုချစ်ရေးဆိုသလို စကားပြောလိုက် တာ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ခြင်း ဒါမှမဟုတ် တံခါးပိတ်ပစ်လိုက်

ခြင်းပဲ။ ဒီအပေါ်မူတည်ပြီး သူဆက်လုပ်ချင်လည်း ရဲရဲဆက် လုပ်သာအောင်၊ စိတ်ပျက်သွားပြီး မလုပ်ချင်ရင်လည်း နောက် ဆုတ်သွားအောင်’

‘သူက မင်းကိုချစ်ပါတယ်ဆိုရင်ကော’

ဆက်ပိုင်စိုးက မေးတယ်။

‘ကောင်းတာပေါ့’

ရဲရင့်အခေါင်စကားကြောင့် ဆက်ပိုင်စိုး မျက်စိပြူးကျယ် သွားတယ်။

‘မဟုတ်ဘူးလေ၊ မင်းကို တစ်ခုခုလုပ်ဖို့အတွက် သူဟန် ဆောင်ပြီးချစ်တယ်ဆိုရင်လေ’

‘ဒါကတော့ သတိထားရမှာပေါ့ကွာ’

‘ငါ မင်းကို တစ်ခုတော့ ပြောထားမယ်၊ သူမင်းကိုချစ် တယ်လို့ ပြောရင်လည်း အဲဒါအမှန်မဟုတ်နိုင်ဘူး၊ သူ့အကြံ အညံအတွက် မင်းကို ဖြားယောင်းခြင်းဆိုတာပဲ’

ဆက်ပိုင်စိုးရဲ့စေတနာစကားကို ရဲရင့်အခေါင်ခေါင်းညိတ် ညိတ်ပါတယ်။

‘နောက်ပြီး သူ့မှာယောက်ျားရှိတယ်ဆိုတာ မင်းမယုံ

ကြည့်နိုင်သေးဘူးဆိုတာတောင် သူ့မှာယောက်ျားရှိနိုင်ကောင်း ကောင်းဆိုတဲ့အတွေး မင်းမှာထားပြီး သူ့ကို လွန်လွန်ကျူးကျူးမဖြစ်

ဆိုဘူး’

‘ငါဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးတစ်ယောက်ပါကွာ’

‘နောက်ပြီး မင်းအရမ်းကို သတိရှိရမှာ၊ သူဟာ သာမန် မိန်းကလေးတစ်ယောက်တော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူ့မျက်လုံးတွေ အကြည့်တွေမှာ ထင်နေတယ်’

‘ငါလက်ခံတယ် သူငယ်ချင်း၊ ငါလည်းသတိထားမိ တယ်’

‘နောက်ပြီး...’

‘မင်းဟာ မပြီးသေးဘူးလား’

‘ဒီတစ်ခု မင်းနားထောင်ပါဦး၊ မင်းဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကိုတကယ်မချစ်မိအောင် မင်းစိတ်ကိုမင်း အမြဲထိန်းချုပ်ထား နိုင်ရမယ်’

ရဲရင့်အခေါင် ငြိမ်တွေးနေတယ်။ ဆံပင်ကိုလက်နှစ်ဖက်နဲ့ ပြန်သပ်တင်သိမ်းတယ်။

* * *

‘ခဲရေး... ခင်းမေး... ခေါ်ဆေး...’

လမ်းတစ်ဘက်ဆီကို ငေးကြည့်နေတဲ့ ဆက်ပိုင်စိုး ရဲရင့် အခေါင်ပခုံးကို လှမ်းပုတ်၊ လမ်းတစ်ဖက်ဆီ မေးငေါ့ပြရင်း ပြောတယ်။

သူပြောလိုက်တဲ့စကားက အဲဒီကာလ လူငယ်တွေပြော တဲ့ အထာစကားတစ်မျိုးဖြစ်တယ်။ ‘ခေး’ အထာစကားနဲ့ ပြော လိုက်တာ။

အဲဒီကာလက လူငယ်တွေ အဲဒီလိုအထာစကားလေးတွေ နဲ့ အချင်းချင်းပြောလေ့ရှိတယ်။ စကားလိန်၊ စကားဝှက်ဆိုပါ တော့။ အဲဒီလို အထာစကားလေးတွေထဲမှာ အဲဒီ ‘ခေး’ အထာ စကားဆိုတာလည်း ပါတယ်။

ကိုယ်ပြောချင်တဲ့ စကားရှေ့မှာ ‘ခေး’ဆိုတာထည့်၊ ပြောင်းပြန် ပြန်ပြောခြင်းဖြစ်တယ်။ ဥပမာပြောရမယ်ဆိုရင် ခုဆက်ပိုင်စိုး ပြောလိုက်တာက ‘ရဲမင်းဆော်’လို့ ပြောလိုက်တာပဲ။

ရဲရှေ့မှာ ခေးထည့်တော့ ခေးရဲ။ ပြောင်းပြန်ပြောလိုက် တော့ ခဲရေး။

မင်းရဲ့ရှေ့မှာ ခေးထည့်တော့ ခေးမင်း။ ပြောင်းပြန် ပြန်ပြောလိုက်တော့ ခင်းမေး။

ဆော်ရဲ့ရှေ့မှာ ခေးထည့်တော့ ခေးဆော်။ ပြောင်းပြန် ပြန်ပြောလိုက်တော့ ခေါ်ဆေး။

‘ရဲမင်းဆော်ဆိုတာကို လူများမသိအောင် ခေးအထာ စကားနဲ့ပြောလိုက်တော့ ‘ခဲရေးခင်းမေးခေါ်ဆေး’။

ဆော်ဆိုတာက မိန်းကလေးကောင်မလေးတွေကို အဲဒီ ထာလဘန်းစကားနဲ့ခေါ်တာ။

မိန်းကလေးကိုဆော်။ ယောက်ျားလေးကိုဘဲ။ ဆေးလိပ် တို မလေး။ အရက်ကိုရုပ်၊ ထမင်းကို ပုန်း။ အဲဒီလိုဘန်းစကား တွေ အများကြီးရှိခဲ့တယ်။

အဲဒီကာလက အဆိုတော်တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ မင်းမင်း

လတ်။ အဲဒီဘုန်းစကားတွေနဲ့ အထာစကားတွေကို တခြားလူတွေ အထာပေါက်နားလည်နိုင်အောင် လမ်းပေါ်က ဝေါဟာရများဆိုပြီး စာအုပ်လေးတစ်အုပ် ထုတ်ခဲ့ဖူးတယ်။

ဆက်ပိုင်စိုးအပြောကြောင့် ရဲရင့်အခေါင် လမ်းတစ်ဖက် ဆီလှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ မာလာကိုတွေ့လိုက်ရဲ့တယ်။

မာလာကလည်း သူတို့တိုင်နေရာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို လှမ်းကြည့်နေတာမို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရဲ့ အပြင်ကျကျစားပွဲမှာ တိုင်နေတဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို လှမ်းတွေ့သွားတယ်။

မာလာ ကားလမ်းဒီဘက်အခြမ်းကို ကူးလာတယ်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဆီ လျှောက်လာတယ်။

ရဲရင့်အခေါင်တို့ စားပွဲဝိုင်းမှာ ခပ်တည်တည်ဝင်ထိုင် တယ်။

‘ဟိုနေ့က လက်ဖက်ရည်ဖိုး ရှင်းလိုက်ရတဲ့အတွက် အလျော်လာပေးတာပါ။ ဒီနေ့ လက်ဖက်ရည်ဖိုး မာလာပေးပါ မယ်’

မှင်သေသေပဲ။ ဘာမှမဖြစ်သလိုပဲ။ ရဲရင့်အခေါင်ကို အပြုံးကြည်ကြည်လေးတွေနဲ့ ပြောတယ်။

‘လက်ဖက်ရည်မှာပေးနော်၊ ပေါ့ဆီမို့ပေါ့နော်’

ရဲရင့်အခေါင် လက်ဖက်ရည် မှာပေးလိုက်ပါတယ်။

‘မာလာက ရန်ကုန်မှာ အသိအကျွမ်းမရှိဘူး၊ တစ်ယောက် တည်း သွားရဲလာရဲတော့ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတလေတော့

ကြောင်တာပေါ့နော်၊ ကိုရဲရင့်အခေါင်ကို ဟိုးဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ တွေ့တွေ့နေကတည်းက ခင်မင်လိုက်မိတယ်၊ လူကောင်း၊ သူ ကောင်းဖြစ်လိမ့်မယ်လို့လည်း ခန့်မှန်းမိတယ်၊ လမ်းထဲပြောင်းလာ တော့ ကိုယ်နဲ့တစ်လမ်းထဲနေဖြစ်နေတော့ ဝမ်းသာမိတယ်၊ ကိုရဲရင့် အခေါင်နဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးချင်တယ်’

မာလာ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း ပြောတယ်။

လူမြေ့ရရပါပဲ။

လူမြေ့မရသလိုဖြစ်နေသူက ဆက်ပိုင်စိုး၊ မာလာကို ကြည့်လိုက်။ ရဲရင့်အခေါင်ကိုကြည့်လိုက်။

ဒါကို မာလာသိပုံရတယ်။ မသိသလိုလုပ်နေတယ်။

‘တို့ကလည်း မာလာကို...’

ရဲရင့်အခေါင်စကားကြောင့် မာလာ ရဲရင့်အခေါင်ကို ငြိုးငြိုးပျာပျာကြည့်တယ်။ ပြီး... ဆက်ပိုင်စိုးကို လှမ်းကြည့် တယ်။

အမူအယာနဲ့ ဆက်ပိုင်စိုးရှေ့ မပြောစေချင်တဲ့သဘော။

‘ဟိုနေ့က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ပြောထားပြီးသားလေ၊ သိပါတယ်ဇနော်’

ရဲရင့်အခေါင် မာလာကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ကြည့်ပြီး ဒီလောက်ပဲ ပြောလိုက်ပါတယ်။

‘သိပါတယ်... သိပါတယ်’

မာလာ ကမန်းကတန်းပြောတယ်။

‘အဲဒါလေ ကိုရဲရင့်အခေါင် မာလာကိုခင်တယ်ဆိုရင်
လေ ကိုရဲရင့်အခေါင်အားချိန်တွေ မာလာသွားရာလာရာနောက်
အော်လိုက်ပေးပါနော်၊ စောင့်ရှောက်ကူညီတဲ့သဘောပေါ့နော်’

ရဲရင့်အခေါင် ဆက်ပိုင်စိုးဘက် ဝေကြည့်မိတယ်။
ဆက်ပိုင်စိုးကလည်း ရဲရင့်အခေါင်ကို ပြုံးတူးတူးနဲ့ကြည့်တယ်။

‘မာလာနောက်ကို လိုက်ရုံမဟုတ်ဘူး၊ မာလာနဲ့မခွဲဘဲ
တစ်တွဲတွဲတောင်နေချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့...’

စကားရပ်ထားတဲ့ ရဲရင့်အခေါင်ကို မာလာ တိုးလျှိုးသလို
ကြည့်နေတယ်။

‘အချိန်အားက သိပ်ရှိလှတယ်မဟုတ်ဘူး၊ အချိန်အား
တွေရှိတာက ဒီကောင်ကြီး’

ရဲရင့်အခေါင် ဆက်ပိုင်စိုးကို မေးငေါ့ပြတယ်။

‘ဒီကောင်ကြီးကိုလည်း ခင်လို့ရပါတယ်၊ သူ့နာမည်က
ဆက်ပိုင်စိုးတဲ့၊ သူလူရိုးလူကောင်းတစ်ယောက်ပါ၊ ခင်တတ်ကူညီ
တတ်ပါတယ်၊ စိတ်ကောင်းစေတနာလည်း အရမ်းကြီးမားတယ်’

ရဲရင့်အခေါင်ကို ဆက်ပိုင်စိုးပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့
ကြည့်နေရာက မာလာကိုလှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။

မာလာလည်း ရဲရင့်အခေါင်ကို ကြည့်နေရာက ဆက်ပိုင်စိုး
ကို လှည့်ကြည့်တယ်။

‘ဟင်... မဖြစ်ပါဘူး၊ သူနဲ့မဖြစ်ပါဘူး’
မာလာ ပြုံးပြုံးပျာပျာဆိုတယ်။

‘သူက တစ္ဆေကြောက်တတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်နော်’
မာလာ ဆက်ပိုင်စိုးမျက်နှာနဲ့ မနီးမဝေး သူ့မျက်နှာကို
တိုးကပ်သွားလိုက်ပြီး...

‘မာလာက တစ္ဆေ’
ဆက်ပိုင်စိုးကို မျက်လုံးအစုံ ပြုံးပြဲပြဲလိုက်တယ်။

‘ကွီ’
ဆက်ပိုင်စိုး ခုံရောလူပါ နောက်ရွှေသွားတယ်။
ကြောင်တောင်တောင်လည်း ဖြစ်သွားတယ်။

ရဲရင့်အခေါင်နဲ့ မာလာတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပြုံး
ကြည့်ကြပါတယ်။

စားပွဲခုံအောက်ကနေ မာလာလက်ကလေးက စားပွဲခုံ
အောက်ရောက်နေတဲ့ ရဲရင့်အခေါင် လက်တစ်ဖက်ကို လာရောက်
ဆွဲတိုင်တယ်။

သာသာလေးဆုပ်ညှစ်လိုက်တယ်။

‘နော်’
အပြုံးကြည်ကြည်လေးနဲ့ သာသာလေးပြုံးပြီး...။

ရဲရင့်အခေါင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။

* * *

အိမ်ပြောင်နဲ့စကားပြောသူ

ရင်ဆိုင်လိုက်မယ်။

ရဲရင့်အခေါင် ဒီလိုပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

ဒါကြောင့် မာလာ ခေါ်ရာလိုက်တယ်။ မာလာနဲ့တွဲနေ
လိုက်တယ်။

ဒါပေမဲ့ ရဲရင့်အခေါင် အရမ်းသတိထားတယ်။

မာလာ... ဘာမှန်းမသိ။

သူ့ကို ဘာလုပ်ချင်မှန်းမသိ။

အတင်းဝင်ရောနေတယ်ဆိုတာတော့ သေချာတယ်။

အချစ်ကြောင့်ကတော့ မဟုတ်နိုင်။ အချစ်အကြောင်း
ပြောရင် မာလာဝေလည်ကြောင်ပတ်တွေ ပြောစမြဲ။ ရဲရင့်အခေါင်
ကို သူဟန်ဆောင်ပြီးချစ်မယ့်ပုံတောင်မပေါ်။

မာလာကို သတိကြီးကြီးနဲ့ ဆက်ဆံနေတဲ့ ရဲရင့်အခေါင်
တစ်ခုသတိထားမိတာက ရဲရင့်အခေါင်ဆံပင်ကို နောက်ဆီသိမ်း
သပ်ပြီး တင်လိုက်တိုင်း ပေါ်ပေါ်သွားတတ်တဲ့ ရဲရင့်အခေါင်ရဲ့

ညာနားရွက်အောက်မေးရိုးရင်း နောက်လည်တိုင်ဆီက 'စ'လုံး
သဏ္ဍာန်စာမဲအမှတ်ကို မာလာဂရုတစိုက်လိုက်လိုက်ကြည့်နေ
တတ်ခြင်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုကြည့်ခြင်းကို ရဲရင့်အခေါင်မမြင်
အောင် ခိုးပြီး ကြည့်လေ့ရှိတာ။

ဒီနေ့တော့ ရဲရင့်အခေါင်က သူ့ခိုးကြည့်နေတုန်း ဖျပ်ကနဲ
ဖြန်လှည့်ကြည့်ပြီး သူ့အကြည့်ကိုဖမ်းတယ်။

သူကလည်း မြန်တယ်။ ဖျပ်ခနဲအကြည့်လွှဲလိုက်တယ်။

ရဲရင့်အခေါင် သူ့ကို သွေးတိုးစမ်းလိုက်တယ်။

'ဒီအမှတ်ကို ခုမှမြင်တာလား'

မာလာက စိတ်မဝင်စားသလို...

'ဟိုး နဂိုဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ တွေ့နေကတည်းက မြင်မိ
သတိထားမိပါတယ်။ ကိုရဲက ဆံပင်ကို အဲဒီလိုသပ်သပ်သိမ်း
တင်လေ့ရှိတာကိုး'

မာလာ ခု ရဲရင့်အခေါင်ကို ကိုရဲလိုခေါ်တယ်။

'မွေးရာပါအမှတ်လေးပါ။ မထူးဆန်းပါဘူး'

'ဟင်း... မြန်မာအက္ခရာမှာဆို စလုံးလေးလို ဖြစ်နေ
ဆယ်နော်။ ကြိုကြိုဖန်ဖန်နော်'

ဒီလောက်ပဲ မာလာဆီက တုန်ပြန်မှုရတယ်။ ဒီအမှတ်ကို
သူ့ဂရုတစိုက်လိုက်ခိုးကြည့်လေ့ရှိပေမယ့် စကားနှိုက်ကြည့်တော့
အာမူမထူးခြားသလို အမှတ်တမဲ့လိုလို စိတ်မပါသလိုလိုပဲ ပြော
ဆယ်။

မာလာကို အချစ်စကားလိုက်လိုက်ပြောကြည့်ရာမှာ မာလာလှည့်ကြောင်ပတ်ပြောမြဲလုပ်မြဲပေမယ့် သူ့မှာယောက်ျား ဝှိုတယ်ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ဆိုဟန်မရှိတော့ ရဲရင့်အခေါင် အဲဒီကိစ္စ မာလာကို သွေးတိုးစမ်းကြည့်ရပြန်တယ်။

‘တို့နှစ်ယောက် ဆက်မတွဲသင့်တော့ဘူးထင်တယ်။ ချစ်သူမဟုတ် ဘာမဟုတ်ပေမယ့် မာလာယောက်ျားပြန်သိရင် မကောင်းဘူး။ နောက်ပြီး တို့ကမာလာအပေါ် ရိုးသားတာမဟုတ် ဘူး။ အခွင့်အရေးရတိုင်း ချစ်စကားကြိုက်စကားပြောနေမှာ။ ဒီလို လူမျိုးကို ကိုယ့်ယောက်ျားရဲ့ကွယ်ရာမှာ မာလာမဆက်ဆံသင့်ဘူး။ တို့နှစ်ယောက်လမ်းခွဲကြမှဖြစ်တော့မယ်’

‘အိုး... အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့’

မာလာ အတော်ကို ပြုံးပြီးပျာပျာပဲ။

‘မကောင်းဘူးလေ၊ တို့အတော်ကို မကောင်းဘူးလေ၊ လင်ရှိမိန်းမတစ်ယောက်ကို လိုက်ပြီး ချစ်ကြိုက်နေမိတယ်ဆိုတာ လူကောင်းမှမဟုတ်ဘဲ။ နောက်ပြီး အဲဒီမိန်းမကလည်း ကိုယ့်ကို တွန့်ပြန်ချစ်ကြိုက်သူမဟုတ်။ ဘယ်လောက်ရှက်စရာကောင်းလဲ။ လူပျိုအပျိုဆိုရင် တို့ကို မတွဲပြန်နိုင်သေးဘူးထား။ တို့သေတဲ့အထိ တွန့်ပြန်မှုကို လိုက်တောင်းခံနေဖို့ ဝန်မလေးဘူး။ ကြိုက်မရှက်ဘဲ မရှက်နိုင်ပါဘူး။ ခုတော့ ကိုယ့်ကိုလုံးဝမတွဲပြန်နိုင်တဲ့ လင်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို တကောက်ကောက်လိုက်ပြီး အချစ်တောင်း ခံနေတဲ့ တို့လောက်ရှက်စရာကောင်းတဲ့ယောက်ျားမရှိဘူး။ ကြောက်

စရာလည်းကောင်းတယ်။ သံသရာမှာ ကြောက်စရာလည်းကောင်း တယ်။ သိပ်လည်း ယုတ်မာရာကျတာပဲ။ တို့နဲ့မင်းနဲ့လမ်းခွဲကြတာ အကောင်းဆုံးကွာ။ နက်ဖန်ကစပြီး...’

မာလာ ရဲရင့်အခေါင်လက်ကို သူ့လက်နှစ်ဖက်နဲ့ဆွဲယူ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်တယ်။

ရဲရင့်အခေါင်ကို တွေ့တွေ့လေးကြည့်ပြီး စဉ်းစားနေသလို၊ အတော်လေးကို ခက်ခက်ခဲခဲစဉ်းစားနေရသလို...

‘ကိုရဲ’

ရဲရင့်အခေါင်ကို ငြိမ်ငြိမ်စူးစူးလေးကြည့်တယ်။

ရဲရင့်အခေါင် မေးဆက်ထူးတယ်။

‘ကိုရဲ ဒီလောက်တောင် ညှိတာပဲလား’

‘ဘာကိုလဲ’

‘မိန်းမတစ်ယောက်ကို အပျိုအဆို ခွဲခြားမသိနိုင်ဘူးလား’

ရဲရင့်အခေါင်ရင်ထဲ လင်းကန်ဖြစ်သွားသလိုပဲ။

မာလာ ရဲရင့်အခေါင်ကို ထိမတင်မျက်စောင်းလေးခဲပြီး

ချစ်နာလွှဲလိုက်တယ်။

‘ကိုရဲ ဒီလောက်တောင် ယုတ်မာတာပဲလား’

‘ဘာကိုလဲ’

‘သူတစ်ပါးသားမယားလို့ တကယ်ယုံကြည်သတ်မှတ်

မပါလျက်နဲ့ လိုက်ချစ်ရဲ ကြိုက်ရဲလား’

ရဲရင့်အခေါင် ခါးခါးသီးသီး ခေါင်းခါရမ်းလိုက်တယ်။

ပြီး... သူ့ဆံပင်တွေကို သူပြန်သိမ်းသပ်လိုက်တယ်။
 'ကိုရဲ မာလာကို ဘယ်လိုမိန်းမစားထင်နေလဲ'
 'ဘာကိုလဲ မာလာ'
 'မာလာသာ တကယ်အိမ်ထောင်ရှိသူဆိုရင် အဲဒီလိုလိုက်
 ပြောတဲ့လူမျိုးကို စကားတောင်ပြန်ပြောလိမ့်မယ်ထင်သလား'
 ရဲရင့်အခေါင်ရင်ထဲ မြူးထူးမှုတွေ ဖြစ်သွားသလိုပဲ။
 'ဒါဖြင့်... ဒါဖြင့်...'
 'ဘာ ဒါဖြင့်လဲ'
 'ရပ်ကွက်ထဲမှာ မာလာပြောထားတာကလေး...'
 'အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ ကိုရဲယုံလို့လား'
 'မယုံလို့ပေါ့၊ မယုံလို့ကို အဲဒီလိုတမင်လိုက်ကပ်ရပ်
 ပြီး...'
 'သိသားပဲ၊ ကိုရဲလုံးဝမယုံနိုင်လို့ အတင်းလိုက်ကပ်နေ
 တာကို'
 'မာလာရယ် မင်းသိက္ခာမကျဘူးလား'
 'မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာက ခဏတဖြုတ်
 သာနေမှာလေ၊ အပျိုလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ဆို ဘယ်လောက်
 အန္တရာယ်ကြီးမယ်ဆိုတာ ကိုရဲတွက်ကြည့်ပေါ့၊ အဆိုဆိုတော့
 နည်းနည်းထိန်းတာပေါ့'
 'မာလာရယ် မင်းတကယ့်ကို လည်လည်လေးပဲ'
 ရဲရင့်အခေါင် ဘယ်လိုစိတ်လွတ်သွားလဲ မသိ။

မာလာကို ဆွဲယူဖက်ထားလိုက်မိတယ်။
 မာလာအတင်းရုန်းထွက်တယ်။
 'အို... ကိုရဲ ဒီလိုမလုပ်နဲ့လေ၊ ဒီလိုမလုပ်နဲ့လေ၊ မာလာ
 မကြိုက်ဘူး၊ ဒီလိုမလုပ်သင့်ဘူး၊ မာလာ ကိုရဲကို ချစ်တယ်လို့
 မပြောသေးဘူးလေ'
 ရဲရင့်အခေါင် သတိပြန်ဝင်တယ်။
 မာလာကို လွှတ်ပေးလိုက်တယ်။
 'ကြည့်လေ၊ ခု အပျိုဆိုတာနဲ့ ကိုရဲကအစ၊ ဟင်း...
 ခကောင်းဘူးနော်'
 ရဲရင့်အခေါင် သူ့သတိလွတ်မှုကို သူ့ရှက်ရှက်နဲ့ တိတ်
 တိတ်ပဲနေလိုက်တယ်။ သူ့ခေါင်းထဲအတွေးတစ်ခု ဝင်လာတယ်။
 'ခုနု တို့ဖက်လိုက်မိတာ တကယ်မကြိုက်ရင် ချိုကြီးတို့
 တို့လုပ်သလို မင်းသိုင်းနဲ့လုပ်လိုက်ဖို့ ကောင်းတယ်'
 မာလာ ရဲရင့်အခေါင်နဲ့ လူချင်းကွာအောင် လျှောက်ထွက်
 သွားတယ်။
 'ကိုရဲနော်၊ ဟင်း... မာလာက သနားလို့နော်၊ သိလား'

* * *

(၂)

မာလာက ပိပိရိရိတော့ ရဲရင့်အခေါင် မာလာဆီက
 အဆွေထုတ်လို့ မရနိုင်ဘူး။ အကဲခတ်မိသလောက်က မာလာ

ရာဇသင်္ခ

၈၀

ရန်ကုန်သူမဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း မန္တလေးက ရန်ကုန်ကို ရောက်လာတာလို့ဆိုတယ်။ မိသားစုကိစ္စကြောင့်လို့ပဲ ပြောတယ်။ ကိစ္စကိုတော့ ဝှက်တယ်။ သူတို့မိသားစုကိစ္စဆိုတော့ ရဲရင့်အခေါင်အနေနဲ့လည်း အတင်းမမေးသာ။

သူတို့မိသားစုကိစ္စဆိုတာနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်မှုရှိနိုင်လဲ။ ရဲရင့်အခေါင်ကို မာလာအတင်းတိုးဝင်မှုက အဲဒီကိစ္စနဲ့ဆက်နွယ်နေလား။ မာလာ အပြောအရတော့ မြင်မြင်ချင်း 'ခင်မင်သွားလို့ပါ' တဲ့။ ဒီအဖြေဟာ လုံလောက်တဲ့အကြောင်းရယ်လို့တော့ ရဲရင့်အခေါင် မထင်။

နောက်ပြီး မာလာက ပါးပါးလှုပ်လှုပ်လေး။

ရဲရင့်အခေါင် တစ်ခါ ချစ်စကားအပြောမှာ...

'ကိုရဲက ဟန်ဆောင်ကောင်းလွန်းတော့ တစ်ခါတစ်ခါ မာလာတောင် မျက်စိလည်သွားချင်တယ်။ အမှန် ကိုရဲမာလာကို ချစ်တာဟုတ်လို့လား။ ကိုရဲရင်ထဲမှာ မာလာကိုတစ်စုံတစ်ရာမကျေနပ်မှုကြောင့် အဲဒီမကျေနပ်မှုကို အကြောင်းပြုပြီးမာလာကို ချစ်ဟန်ဆောင်နေတာ မဟုတ်လား'

တည့်တိုးကြီးပဲ။

ရဲရင့်အခေါင် ပြန်အဖြေရတောင် ကြပ်သွားတယ်။

တကယ်က မာလာပြောတာ ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်။

ရဲရင့်အခေါင် မာလာဆီ တန်ပြန်တိုးဝင်မှုမှာ အဲဒီလိုသဘော အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ မာလာပြောသလို မဟုတ်တာကတော့ ရဲရင့်

အချေငံ ဟန်ဆောင်ကောင်းတယ်ဆိုတာပဲ။ အထူးသဖြင့် မာလာ အပျိုဆိုတာသိရပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ရဲရင့်အခေါင် မာလာကို ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားပြောရာတွေမှာ ဟန်ဆောင်ကောင်းကောင်းနဲ့ ပြောခြင်းမျိုးမဟုတ်။ ရင်ထဲက အရှိတွေ လွတ်လွတ်ထွက်သွား နေတာကို ရဲရင့်အခေါင် အသိ။

'မင်း... ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကိုတကယ်မချစ်မိအောင် မင်းစိတ်ကိုမင်းအမြဲထိန်းချုပ်ထားနိုင်ရမယ်'

ဆိုတဲ့ ဆက်ပိုင်စိုးရဲ့သတိပေးစကားက ရဲရင့်အခေါင်ကို တုံ့တွဲဆွဲထားလို့။ မဟုတ်ရင် ရဲရင့်အခေါင် မာလာကို လည်စင်းပေးပြီးသားဖြစ်နေပြီ။

'တို့ တကယ် ဟန်ဆောင်ကောင်းတယ်လို့ မာလာ တကယ်ပဲ သတ်မှတ်နိုင်လား'

ဒီတစ်ခါတော့ မာလာတွေသွားတယ်။

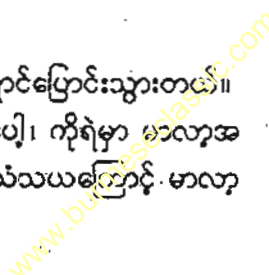
ရဲရင့်အခေါင်ကို တွေ့ကြည့်နေတဲ့ မာလာမျက်လုံးတွေမှာ ကြင်နာမှုအရောင်တွေကို မြင်လိုက်ရတယ်။

'ကိုရဲထင်တာကတော့ မာလာကို ကိုရဲထက်ပိုပြီး ဟန်ဆောင်ကောင်းနေသလားလို့'

အဲဒီစကားမှားသွားတယ်။

မာလာမျက်လုံးလေးတွေ အရောင်ပြောင်းသွားတယ်။

'အဲဒါကြောင့် မာလာပြောတာပေါ့။ ကိုရဲမှာ မာလာအပေါ်တစ်စုံတစ်ရာ သံသယရှိနေပြီး၊ အဲဒီသံသယကြောင့် မာလာ

ဆီက တစ်ခုခု အတွင်းကျကျ သိချင်နေပြီး...

မာလာစကား ရပ်ပစ်လိုက်တယ်။ စိတ်မကောင်းစွာ မျက်လုံးနဲ့ အဝေးဆီငေးကြည့်နေတယ်။

ရဲရင့်အခေါင်လည်း စိတ်မကောင်းစွာ ငြိမ်တွေ့နေမိ တယ်။

‘မာလာကို ကိုရဲ တစ်ခုပြောမယ်’

အကြည့်ချင်း ပြန်ဆိုကြတယ်။

‘အဲဒီစကားဟာ အတည်ပဲ၊ အတိအကျပဲ၊ တကယ် ရင်ထဲမှာ ကဗျည်းဖြစ်နေတဲ့စကားပဲ၊ ဒါကို ဟန်ဆောင်စကားလို့ မာလာဆက်ယူနေဦးမယ်ဆိုရင်တော့ ကိုရဲရင်ထဲ အရမ်းထိခိုက်ရ မှာပဲ’

ရဲရင့်အခေါင် မာလာကို တိတိကျကျကြည့်ပြီး တိတိ ကျကျပဲ ပြောလိုက်တယ်။

‘မာလာ... ကိုရဲ မာလာကို တကယ်ချစ်နေမိတာပါ မာလာရယ်’

မာလာမျက်လုံးလေးတွေ လက်ကနဲအရောင်တောက် သွားတယ်။

ပြီးမှ ထိန်းသိမ်းလိုက်သလို တဖြည်းဖြည်းတည်လာ တယ်။

ပြီး... ညှိုးရော်ရော်ဖြစ်လာတယ်။

ပြီး... မျက်ရည်ကြည်တွေ ပြိုတက်လာတယ်။

ပြီး... မျက်ရည်ဥလေးတွေ ပါးပြင်ပေါ်လိုမိဆင်းလာ တယ်။

‘မာလာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ မာလာ’

ရဲရင့်အခေါင်ရင်ထဲ ပျာယာခတ်သွားတယ်။

မာလာမျက်ရည်တွေ သုတ်ပေးဖို့ပြင်တယ်။

ရဲရင့်အခေါင်လက်နှစ်ဖက်ကို မာလာလက်နှစ်ဖက်က အမ်းဆုပ်ကိုင်တယ်။

‘ကိုရဲ မာလာကို မချစ်ရဘူး၊ မချစ်ပါနဲ့’

မာလာဆက်ပြောတယ်။

‘ချစ်တာမျိုးမဟုတ်ဘဲနဲ့ မာလာကို ခင်ခင်မင်မင်ပေါင်း သင်းလို့မရဘူးလား ကိုရဲရယ်’

ရဲရင့်အခေါင် ဘာပြောရမှန်းမသိ။

ခေါင်းကိုတော့ ယောင်ရမ်းခါရမ်းမိတယ်။

‘အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့ ကိုရဲရယ်၊ မာလာတို့ သာမန်ပဲ ခင်မင်ပေါင်းသင်းကြရအောင်နော်’

တိုးလျှိုးသလိုပြောတယ်။

ရဲရင့်အခေါင် ဘယ်လိုရယ် ဖူးလည်ရခက်ခက်နဲ့ ငြိမ် နေမိတော့တယ်။

မာလာလည်း ရဲရင့်အခေါင်ကို ငြိမ်ကြည့်နေတယ်။

သူတစ်ဝကြီး ငြိမ်ကြည့်နေသလိုပဲ။

အတန်ကြာတော့ အားယူသလိုအပြုံးမျိုးပြုံးလိုက်တယ်။

ပါဘူး။
‘သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ကိုရဲမာလာကို ချစ်တော့မှာ မဟုတ်

ဘာဖြစ်လို့...’

ရဲရင့်အခေါင် နားမလည်စွာ...

‘ကိုရဲ မာလာကိုချစ်တဲ့စိတ်တွေ ပျက်ပြယ်သွားတော့မှာပါ’

‘ဘာဖြစ်လို့...’

မာလာပြုံးလိုက်ပြန်ပြီး...

‘ကိုရဲ တခြားတစ်ယောက်ကို ချစ်သွားမှာပါ’

‘ဟာ’

ဒီကောင်မလေး ဘယ်လိုဟာလဲ။

ဘာစကားလဲ။

ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်လဲ။

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး... မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကိုရဲတစ်ခြားတစ်ယောက် ကို ချစ်မိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုရဲ မာလာကို အရမ်းချစ်နေမိတာ’
မာလာခေါင်းခါတယ်။ အပြုံးလည်းရပ်သွားတယ်။

‘ကိုရဲရယ်... ကိုရဲချစ်သူတစ်ယောက်ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဲဒီချစ်သူကို အရမ်းချစ်ခဲ့တာပါ။ အသက်ရင်းရဲတဲ့အထိ ချစ်ခဲ့တာပါ။’

‘ဘာ... မာလာ၊ ဘာလဲ မာလာရယ်၊ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ။ ကိုရဲမှာ ဘာချစ်သူမှမရှိခဲ့ဖူးဘူး။ တက္ကသိုလ်မှာ တုန်းကလည်း ဘယ်မိန်းမကိုမှ စိတ်ကူးထဲတောင် မဝင်စားခဲ့ဖူး

ဘူး။ ကျောင်းပြီးအလုပ်မရှိသေး။ အဖေကလည်း နောက်အိမ်ထောင်ပြုသွားတာနဲ့ စိတ်လေလေနဲ့နေတုန်း ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲ သွားရင်းက မာလာကိုတွေ့မိပြီး... အင်းလေ အဲဒီကမှ အချစ်ဆိုတာ ရင်ထဲစဖြစ်သလိုလို ဖြစ်သွားရတယ်လို့ မာလာကို တို့ပြောခဲ့ဖူးပြီပဲ။ မာလာနဲ့လည်း တရင်းတနီးနေရော တို့မာလာကို မချစ်ဘဲ မနေနိုင်တော့ဘူး။ အရမ်းချစ်မိသွားတယ်။ မာလာကိုပဲ တို့ချစ်ဖူးတယ်။ တို့မှာ ဘာချစ်သူမှ မချစ်ခဲ့ဖူးတာ အမှန်ပါ။

ရဲရင့်အခေါင် ပျာပျာသလဲ တောက်လျှောက်ကြီး ပြောချလိုက်တာကို မာလာခေါင်းခါနေတယ်။

‘ကိုရဲ မေ့နေလို့ပါလေ’

အေးစက်စက်ပြောတယ်။

‘မေ့နေလို့မဖြစ်ဘူးကိုရဲ၊ အဲဒီကိစ္စသိပ်အရေးကြီးတယ်။

တိုရဲမေ့ချင်တိုင်း မေ့နေလို့မရဘူးနော်’

ရဲရင့်အခေါင် စိတ်တိုချင်လာတယ်။

‘မာလာ မင်းငါ့ကို ဘာတွေလာပြောနေတာလဲကွာ’

‘စိတ်မတိုချင်ပါနဲ့ ကိုရဲရယ်နော်၊ လောလောဆယ် ကိုရဲ နေနေတယ်ဆိုရင်လည်း သဘာဝကျပါတယ်။ မေ့သင့်လောက် နေတဲ့ အခြေအနေအရကိုး။ မာလာတို့က စိတ်ရှည်ပေးရမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သိပ်မကြာခင်ရက်တွေမှာ ကိုရဲ သတိပြန်ရလာနိုင်မှာ ခါလေ။ ကိုရဲချစ်သူကို ကိုရဲ ပြန်သတိရလာမှာပါလေ’
ဒီစကားမှာ မာလာမျက်နှာလေး ညှိုးသွားပြန်တယ်။

အို... မာလာ... မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး၊ မင်းပြော
တာတွေမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့မှာ ဘာချစ်သူမှမရှိဘူး၊ ပြန်သတိရစရာ
အကြောင်းလည်း မရှိဘူး၊ ငါ့ချစ်သူက မင်းပါ၊ မင်းကိုပဲ ငါ့ချစ်
တာ

တို့တွေ ခေါင်းအေးအေးထားကြရအောင် ကိုရဲရယ်နော်
မာလာက ဆရာမကြီးလေးသံမျိုးနဲ့။

ရဲရင့်အခေါင်ကတော့ စိတ်တိုနေပြီ။

ရဲရင့်အခေါင် မာလာပန်းနှစ်ဖက်ကို ကိုင်လိုက်တယ်။

‘မာလာ မင်းငါ့ကို ဘာလို့ အရူးဖြစ်အောင် လုပ်နေတာလဲ’

‘ကိုရဲ တို့တစ်တွေ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး စကားပြော
ကြရအောင်လေ’

‘လုပ်မနေနဲ့၊ ငါ့မှာပြောစရာစကားတစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊
မင်းကို ငါအရမ်းချစ်တယ်၊ ဒါပဲ’

ရဲရင့်အခေါင် မာလာပန်းနှစ်ဖက်ကို ညှစ်ပြီး ပြောလိုက်
တယ်။ အတော်လေး ကြမ်းကြမ်းညှစ်လိုက်မိတာမို့ မာလာ
မျက်နှာလေးမဲ့သွားတယ်။

‘ကိုရဲရယ်... ကိုရဲမှာ ချစ်သူကြီးနဲ့ကွာ’

‘လာပြန်ပြီ၊ မင်း အဲဒီစကား မပြောနဲ့ကွာ’

ရဲရင့်အခေါင် မာလာကို ရင်ခွင့်ထဲဆွဲသွင်းပြီး ဖက်ထား
လိုက်တယ်။ မာလာအတင်းရုန်းထွက်တယ်။ ရဲရင့်အခေါင်ကလည်း
အတင်းဖက်ထားတယ်။

‘မာလာ မင်းကိုငါသိပ်ချစ်တယ်ကွာ၊ ငါ့ကို အရူးမလုပ်နဲ့
ကွာ’

‘ကိုရဲ လွှတ်နော်၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ မချစ်ဘူး၊ ရှင့်မှာ
ချစ်သူရှိတယ်’

‘လာပြန်ပြီ ဒီစကား၊ မင်းပါးစပ်က ဒီစကားပြောတုန်း
လေး’

ရဲရင့်အခေါင် မာလာကို လွှတ်မပေး။ အတင်းဖက်ထား
တယ်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ရှင့်မှာ ချစ်သူရှိတယ်၊ ရှင့်ချစ်သူကို ရှင်
ပြန်သတိရသင့်တယ်’

‘ဒီပါးစပ်လေး...’

ရဲရင့်အခေါင် ရူးမိုက်စွာ မာလာနှုတ်ခမ်းအစုံကို နမ်းဖို့
ကြိုးစားလိုက်တယ်။

ရဲရင့်အခေါင် ဘာမှသတိမရတော့။

* * *

(၃)

ရဲရင့်အခေါင် ဘယ်ရောက်နေတာလဲ။

နဲဘေးဝန်းကျင်ဝေကြာညှိမိတယ်။

သူ ကုခင်တစ်ခုပေါ်မှာပါလား။ ပုဂံလက်အနေအထား

နဲ့လား။

ရုတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်တယ်။

ဒီအခန်း။ ခမ်းခမ်းနားနားပါလား။ ခမ်းနားသန့်ရှင်း
သပ်ရပ်ရုံမက သင်းပျံ့ပျံ့ရနံ့မွှေးမွှေး။

သူ လဲလျောင်းနေတဲ့ ခုတင်ကလည်း သန့်သန့်ရှင်းရှင်း၊
သပ်သပ်ရပ်ရပ်၊ လှလှပပ၊ ဧည့်ရာမှာလည်း ရနံ့မွှေးမွှေး၊ သင်း
သင်းပျံ့ပျံ့။

ရဲရင့်အခေါင် ကုတင်ပေါ်ကဆင်းပြီး အခန်းကို လှည့်
ပတ်ကြည့်နေမိတယ်။ ဘယ်သူ့အခန်းပါလိမ့်။

ဒီအခန်းရှင် သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သူဆိုတာတော့ ခန့်မှန်းလို့
ရရဲ့။ အခန်းတံခါးဝဘေးနံရံမှာ မြေဖြူနုစာတန်းလေးတစ်ခု။

‘ကိုရဲ မာလာဧည့်ခန်းမှာ စောင့်နေပါတယ်’

ရဲရင့်အခေါင် ပြန်သတိရလိုက်မိတယ်။

သူမာလာကို နမ်းဖို့ကြိုးစားလိုက်စဉ်မှာ သတိလစ်သွားခဲ့
ရပုံကို။ မာလာသူ့ကို လုပ်လိုက်တာဖြစ်မယ်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီတုန်းက အင်းယားကန်နံ့ဘေးမှာ။

ခု... အခန်းတစ်ခုထဲရောက်နေတယ်။

ရဲရင့်အခေါင် အခန်းထဲက ထွက်လိုက်တယ်။

ကျယ်ပြန့်သပ်ရပ်တဲ့ ဧည့်ခန်းတစ်ခုထဲ ရောက်တယ်။

စားပွဲပိုင်းနဘေးက ဆိုဖာတစ်ခုမှာ မာလာထိုင်နေတာကို
တွေ့ရတယ်။ အခန်းထဲက ရဲရင့်အခေါင်ထွက်လာတာကို မာလာ
ကလည်း လှမ်းကြည့်တယ်။

‘ကိုရဲ... လာ’

မာလာလှမ်းခေါ်တယ်။

စားပွဲပိုင်းပေါ်မှာ လိမ္မော်ရည်နံ့ကိတ်မုန့်တွေကို တွေ့ရ
တယ်။

‘ကိုရဲ ဆာနေရော့မယ်၊ လာ... မာလာအသင့်ပြင်ပြီး
စောင့်နေတာ’

အမှန်ပဲ ရဲရင့်အခေါင် ဝမ်းဗိုက်မှာလည်း ဆာလောင်မှု
ဖြစ်နေတယ်။

‘လာပါ ကိုရဲရဲ့’

တုန့်ဆိုင်းဆိုင်းလုပ်နေတဲ့ ရဲရင့်အခေါင်ကို မာလာခေါ်
နေတယ်။ အပြုံးနဲ့ ဘာမှအမှတ်မထားသလိုမျက်နှာနဲ့။

ရဲရင့်အခေါင် သူနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုဟမှာဝင်ထိုင်လိုက်
တော့တယ်။

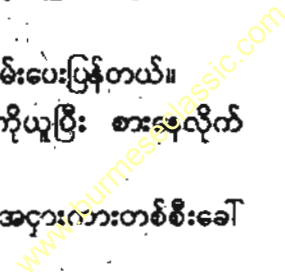
မာလာ ရဲရင့်အခေါင်ကို လိမ္မော်ရည်ဖန်ခွက်လှမ်းကမ်း
ထားတယ်။

ရဲရင့်အခေါင်လှမ်းယူပြီး လိမ္မော်ရည်တစ်ခွက်သောက်။
ဖန်ခွက်ကိုစားပွဲမှာ ပြန်ချလိုက်တယ်။

မာလာကိတ်မုန့်ဖန်းကန်ကို လှမ်းပေးပြန်တယ်။

ရဲရင့်အခေါင် ကိတ်မုန့်တစ်ခုကိုယူပြီး စားနေလိုက်
တယ်။

‘ကိုရဲ သတိလစ်သွားတော့ အငှားကားတစ်စီးခေါ်

ငှားရမ်းပြီး ကိုရဲကို အိမ်ပြန်ခေါ်ခဲ့တာ။ ကိုရဲကိုလုပ်လိုက်မိတာ မာလာကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်။ ကိုရဲ မာလာအပေါ်ဆိုးဖို့ကြံတာကိုး နော်'

'ဒါ... မာလာအိမ်'

ရဲရင့်အခေါင် အံ့ဩစွာ ခေးမိတယ်။

'ဟုတ်တယ်လေ။ ကိုရဲတို့လမ်းက မာလာငှားနေတဲ့ အိမ်လေ'

ရဲရင့်အခေါင် ဧည့်ခန်းသို့ ဝေ့ကြည့်လိုက်မိတယ်။

သပ်ရပ်လှပနေတဲ့ဧည့်ခန်း။

'ဟိုတစ်ခါ ရောက်တုန်းက ဒီလိုဧည့်ခန်းမျိုး မဟုတ်ပါ

ဘူး'

ရဲရင့်အခေါင် ကြောင်စိစိနဲ့ ရေရွတ်လိုက်တယ်။

'ဟင်... ကိုရဲရောက်ဖူးသေးတယ်လား။ ဘယ်တုန်းက ရောက်ဖူးတာလဲ'

ဒီတော့မှ ရဲရင့်အခေါင် ပြန်သတိရလိုက်တယ်။ သူ ရောက်ဖူးတာ အိပ်မက်ထဲမှာပဲ။

အဲဒီတုန်းကဗာရွှေရုပ်အသွင်းပြောင်းလဲသွားတဲ့ မာလာ။

ခုမာလာကို ကြည့်ရင်းနဲ့ ရဲရင့်အခေါင် ပြန်မြင်ယောင်မိရဲ့။

သူ့ကိုငေးကြောင်ကြည့်နေတဲ့ ရဲရင့်အခေါင်ကို မာလာ

က...

'ကိုရဲ မာလာကို စိတ်တိုနေသေးတယ်နော်'

ရဲရင့်အခေါင် ဘာမှမပြောဘဲ နေလိုက်တယ်။

စိတ်တိုတာတို့၊ စိတ်ရှည်တာတို့၊ စိတ်မောတာတို့၊ စိတ်
ဆန်းတာတို့၊ စိတ်ညစ်တာတို့၊ စိတ်ပျက်တာတို့ဆိုတဲ့ ခံစားမှု
မျိုးတွေ တစ်ခုမှမဟုတ်ဘဲ ခံစားနေရတဲ့ စိတ်ခံစားမှုတစ်မျိုးကို
ခံစားနေရတာအမှန်ပဲ။ ဘယ်လိုလဲဆိုတာတာတောင် ပြောမပြ
တတ်တော့တဲ့ ခံစားမှုတစ်မျိုးပဲ။

မာလာ ရဲရင့်အခေါင်ကို စိတ်မကောင်းသလိုကြည့်နေ
တယ်။

နှစ်ယောက်သားတိတ်ဆိတ်နေမိကြချိန်မှာ အပေါ်မျက်နှာ
ထွက်ဆီက အိမ်မြှောင်စုတ်ထိုးသံကို ကြားလိုက်ရတယ်။ တိတ်ဆိတ်
နေချိန်နို့ အိမ်မြှောင်စုတ်ထိုးသံက ကျယ်လောင်သလို...

မာလာ မျက်နှာကြက်ဆီကို မော့ကြည့်လိုက်ပြီး အိမ်မြှောင်
စုတ်ထိုးသလို အသံမျိုးပြန်ပြုလိုက်တယ်။ တကယ့် အိမ်မြှောင်
တစ်ကောင်ရဲ့ အသံအတိုင်းပဲ။ ရဲရင့်အခေါင် အံ့ဩသွားတယ်။

မာလာကို အံ့ဩစွာကြည့်နေလိုက်မိတယ်။

မာလာကတော့ ဘာမှမဖြစ်သလိုမျက်နှာမျိုးနဲ့။

ရဲရင့်အခေါင်ရင်ဆံက တစ်စုံတစ်ခုကို ဆွဲနှုတ်နေတော့
တယ်။

အတင်းကို ဆွဲနှုတ်နေတယ်။

ရဲရင့်အခေါင် မာလာကိုခွာမှ ဖြစ်တော့မယ့်လို့ အတွေး
တွေ ဝင်တယ်။ မာလာ သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်မဟုတ်

တာ အမှန်ပဲ။ ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးလဲ။ ရဲရင့်အခေါင် မမိတော့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မာလာသူ့ကို ဒုက္ခတစ်စုံတစ်ရာပေးမယ်ဆိုရင် ရဲရင့်အခေါင် မာလာကိုတုန့်ပြန်အနိုင်ယူနိုင်လောက်အောင် အရည် အချင်းမျိုး၊ မာလာကိုသာတဲ့ အရည်အချင်းမျိုး မိမိမှာ မရှိလို့ ရဲရင့်အခေါင် တွေးမိတယ်။

ဒါကြောင့် မာလာကို ခွာတာအကောင်းဆုံးဖြစ်တယ်လို့ တွေးတယ်။

ရင်ထဲမှာ စွဲနေတဲ့ မာလာကို ဆွဲခွာနေတော့တယ်။ ဆွဲခွာလို့မရချင်၊ မာလာကိုချစ်တဲ့အချစ်စိတ်က မြဲမြံလွန်း လှတယ်။

‘မာလာ တို့ကို ချစ်လို့မရတဲ့စိတ်က မြဲပါတယ်နော်’ မာလာ ရဲရင့်အခေါင်ကို တွေ့ကြည့်နေတယ်။

‘တို့တွေ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လိုက်လိန်ရှုပ်နေ ကြဖို့ မကောင်းတော့ဘူး မာလာ’ မာလာတွေ့ကြည့်နေမိ။

‘တို့ကိုလုံးဝမချစ်နိုင်တဲ့မာလာနဲ့ မာလာကိုအရမ်းချစ်တဲ့ တို့ အခြေခံချင်းမတူဘဲ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သက်သက် လိန်ယှက်ရှုပ်နေသလို ဖြစ်နေတယ်’

မာလာတွေ့ကြည့်နေမိ။ ‘လိန်ယှက်နေရင်း တို့က မာလာအပေါ် ပိုပိုတွယ်တာ နေမိတော့ ကြာရင် တို့အဖို့ အရမ်းခက်သွားမယ်’

စကားရပ်ပြီး ရဲရင့်အခေါင်လည်း မာလာမျက်နှာလေးကို နှမြောတသစွာ တွေ့ငေးကြည့်နေလိုက်မိတယ်။

အတန်ကြာတော့ ရဲရင့်အခေါင် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်တယ်။ မာလာ ပြုံးပြီးပျာပျာဖြစ်သွားတယ်။

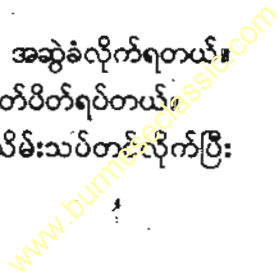
‘တို့ပြန်မယ် မာလာ၊ အခုပြန်သွားခြင်းဟာ တို့ရဲ့အပြီး အပိုင်ပြန်သွားခြင်းလို့သာ မာလာသတ်မှတ်လိုက်ပါ။ တို့လည်း မာလာကိုရှောင်တော့မယ်၊ မာလာလည်း တို့ကိုရှောင်ပါတော့’ မာလာလည်း ထိုင်ရာမှ ထလိုက်တယ်။

‘အို... ကိုရဲ၊ ကိုရဲက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ’ ပြုံးပြီးပျာပျာမေးတယ်။

‘မာလာပဲ မေးတတ်တယ်၊ တို့ရင်ထဲ ဘယ်လိုဖြစ်နေမလဲ ဆိုတာ မာလာသိဖို့ ကောင်းပါတယ်၊ တို့သွားမယ်’ ရဲရင့်အခေါင် မာလာကို ကျောခိုင်းခဲ့တော့တယ်။

‘ကိုရဲ’ တံခါးဝနားအရောက်မှာ နောက်ဆီက ကပ်ခေါ်လိုက်တဲ့ မာလာအသံ။ မာလာ ရဲရင့်အခေါင်နောက်က ထက်ကြပ်လိုက်ပါ လာပုံရတယ်။

ရဲရင့်အခေါင်ရဲ့ လက်တစ်ဖက် အဆွဲခံလိုက်ရတယ်။ မာလာ ရဲရင့်အခေါင်ရှေ့က ဖြတ်ပိတ်ရပ်တယ်။ ရဲရင့်အခေါင် ဆံပင်ရှည်ကို သိမ်းသပ်တင်လိုက်ပြီး မာလာတို့ကြည့်နေလိုက်တယ်။

မာလာ ရဲရင့်အခေါင်ရဲ့ 'စ'လုံးအမှတ်လေးကို ဝေခနဲ
ကြည့်တယ်။

မသိမသာ သက်ပြင်းချတယ်။

'ကိုရဲရယ်'

အသံတိုးတိုးလေး...

လေထဲမျောထွက်သွားတယ်။

အတန်ကြာငြိမ်နေပြီးမှ ပြောတယ်။

'ဒီလို ကိုရဲသဘောနဲ့ ကိုရဲ ထွက်သွားလို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ'
ရဲရင့်အခေါင် စိတ်တိုလာပြန်တယ်။

'မာလာ မင်းက ငါ့ကိုခြိမ်းခြောက်တဲ့ သဘောလား'
မာလာ ယဲ့ယဲ့လေး ပြုံးတယ်။

'ကိုရဲ စိတ်တိုပုံကြီးက ရယ်စရာကြီး၊ ချစ်စိတ်တိုကြီး
ဆိုတော့ ကြောက်ဖို့မကောင်းပါဘူး၊ ရယ်စရာကြီးနော်'

ရဲရင့်အခေါင် ခေါင်းခါရမ်းပစ်လိုက်တယ်။

'မာလာရယ် မင်းငါ့ကို ဖြားယောင်းမနေပါနဲ့တော့'
မာလာလည်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်တယ်။

'ကိုရဲနော် မာလာ ကိုရဲကို ခြိမ်းခြောက်တာလည်း
မဟုတ်ဘူး၊ ဖြားယောင်းတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကိုရဲစကားကြီး

က မာလာ မကောင်းလိုက်တာ'

မာလာ ဆက်ပြောတယ်။

'ကိုရဲရယ် မာလာကို မကောင်းမထင်ပါနဲ့၊ နောက်ကျ

တော့လည်း မာလာရဲ့တာဝန်ကျေမှု၊ သစ္စာကြီးမှုကို ကိုရဲ အသိ
အမှတ်ပြုသွားရမှာပါ။

'ဘာတွေလဲ မာလာ၊ ငါ့ကို ပဟေဠိတွေ ဝှက်မနေပါနဲ့
တော့၊ မင်း ငါ့ကို ဘာလုပ်ချင်လဲ၊ ဘာတွေဖြစ်စေချင်လို့လဲဆို
တာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပါတော့'

'မပြောမရှိပါဘူး ကိုရဲရယ်၊ ပြောမှာပါ၊ မာလာပြောမှာ
ပါ။ အချိန်အခါကိုလည်း ဆွဲမနေချင်တော့ပါဘူး၊ မာလာ
သက်သက်အချိန်ဆွဲသလိုတောင်ဖြစ်နေပြီ၊ နက်ဖန်လပြည့်ည။
ဆိုရဲကို မာလာပြောစရာရှိတဲ့စကား ပြောတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်
ဖာယ်'

ရဲရင့်အခေါင် စိတ်ရှုပ်စွာ ဆိုမိတယ်။

'မင်းပြောမယ့်စကားက လပြည့်နေညမှ ပြောလို့ရတဲ့
စကားလား'

မာလာ ခေါင်းခါတယ်။

'အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး၊ မာလာ ကိုရဲကို ပြောမထွက်
သလိုဖြစ်နေသေးလို့ နေသေးတာပါ၊ နက်ဖန်လပြည့်ညနဲ့
တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုကတော့ ရှိတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ။ နက်ဖန်
ညတော့ ကိုရဲကို မာလာ ပြောစရာရှိတာ ပြောတော့မယ်၊
အထာအိပ်ခန်းထဲမှာ ကိုရဲနဲ့ မာလာစကားပြောကြစယ်'

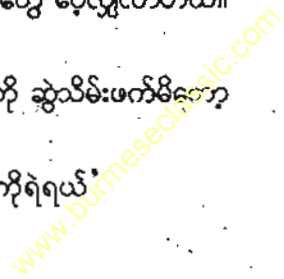
မာလာဆက်ပြောတယ်။

'မာလာနုတင်မှာ ကိုရဲ ထိုင်လိုက်၊ အိပ်လိုက်၊

သက်တောင့်သက်သာနားနေရင်း မာလာ ပြောတဲ့စကားတွေကို နားထောင်ပေါ့၊ အိပ်ခန်းပြတင်းတံခါးကို ဖွင့်ထားရင် ထွက်ခ လ်မင်းရဲ့အလင်းရောင် မာလာ့ခုတင်ပေါ် တိုက်ရိုက်ကျတယ်၊ အဲဒီလမင်းကို ကြည့်ရင်း မာလာ့စကားတွေ ကိုရဲ နားထောင်ပေါ့”
မာလာ့စကားတွေ နားထောင်ရတာ တကယ့်ကို စိတ်ရှုပ် စရာပဲ။

“မိုးလင်းကျတော့ ကိုရဲပြန်ပေါ့”
“မင်းက ငါ့ကို စကားတွေ မိုးလင်းအထိ ပြောမှာလား”
မာလာခေါင်းညိတ်တယ်။
“စကားတွေက အများကြီးလား”
“များလည်းများ၊ ရှည်လည်းရှည် ပြောရမှာ ကိုရဲရယ်”
“ခုတောင် ငါ့စိတ်တွေ အတော်ရှုပ်နေပြီ မာလာရယ်၊
ငါ့ကို စိတ်ထပ်ရှုပ်အောင် လုပ်ဦးမလို့လား”
မာလာ ခေါင်းခါယမ်းတယ်။
“မာလာ့စကားတွေ နားထောင်ပြီးရင် ကိုရဲစိတ်တွေ
ရှင်းသွားမယ်၊ လင်းသွားမယ်၊ ကိုရဲ ပျော်ရွှင်သွားမှာပါ”
နားမလည်စွာ ကြည့်နေတဲ့ ရဲရင့်အခေါင်လက်ကို ဆုပ်
ကိုင်ထားတဲ့ မာလာလက် တင်းတင်းလေး ဖျစ်ညှစ်လိုက်ပြီး...
“နော်”
“မင်းက ငါ့ကို ဘာတွေပြောမှာမို့လဲကွာ”
“ပုံပြင်”

“ဟင်... မင်း ငါ့ကို ပုံပြင်ပြောမှာ”
မာလာခေါင်းညိတ်တယ်။
“နက်ဖြန်ည လာပြီး နားထောင်ကြည့်ပါလေ၊ အဲဒီပုံပြင်
တိုရဲအတွက် သိပ်အရေးကြီးပါတယ်”
“ငါမထင်ပါဘူး၊ ဘယ်ပုံပြင်မျိုးမှ ငါ့အတွက် အရေး
ကြီးနိုင်ပါဘူး၊ တကယ် ငါ့အတွက် အရေးအကြီးဆုံးက...”
ရဲရင့်အခေါင် စကားရပ်ပစ်လိုက်ပါတယ်။
မာလာ့ကို ရှောင်ပြီး အိမ်ပြင်ထွက်မယ်လုပ်တယ်။
“ကိုရဲ”
မာလာက ပိတ်ရပ်လိုက်ပြန်တယ်။
“နက်ဖြန်ည လာမယ်လေ”
ရဲရင့်အခေါင် မာလာ့ကို ထပ်ရှောင်ထွက်မယ်ပြင်တယ်။
“ကိုရဲ”
မာလာပိတ်ရပ်လိုက်ပြန်တော့ လူချင်းပူးကပ်နေပြီ။
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အကြာကြီးကြည့်နေမိတယ်။
မာလာမျက်လုံးတွေ ရဲရင့်အခေါင်ကို အငမ်းမရကြည့်နေသလိုပဲ။
နောက်မျက်လုံးအစုံမှာ မျက်ရည်ကြည်လေးတွေ ဝေ့လျှံလာတယ်။
“မာလာရယ်”
ရဲရင့်အခေါင် မာလာ့ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆွဲသိမ်းဖက်မိတော့
ဇယ်အလုပ်မှာတော့...
“အို... ကိုရဲ ဒီလိုမလုပ်ရဘူး ကိုရဲရယ်”

မာလာ ရဲရင့်အခေါင်ရှေ့က ဖယ်ပေးလိုက်တယ်။
ရဲရင့်အခေါင် တံခါးဆွဲဖွင့်ပြီး ထွက်ခဲ့လိုက်တယ်။
နောက်က မာလာတံခါးပိတ်လိုက်သံကို ကြားလိုက်ရ
တယ်။

ရဲရင့်အခေါင် ခြေလှမ်းမလှမ်းသေးဘဲ စုံရုပ်နေလိုက်မိ
တယ်။ ဒီမှာတင် အိမ်အတွင်း မျက်နှာကျက်ဆီက အိမ်မြှောင်စုတ်
ထိုးသံကို ကြားလိုက်ရတယ်။ အောက်ဧည့်ခန်းထဲကလည်း
အိမ်မြှောင်စုတ်ထိုးသံ ပေါ်လာတယ်။ မာလာပဲဖြစ်ရမယ်လို့
ရဲရင့်အခေါင်တွက်ပြီး အိမ်ထဲဆီပြန်ကြည့်လိုက်တော့ ဟုတ်တယ်။
မာလာအိမ်မြှောင်အသံလိုစုတ်ထိုးသံပြုနေတာကို သံတိုင်ကြား
အပေါက်ကနေ လှမ်းတွေ့လိုက်ရတယ်။

မျက်နှာကျက်ဆီက အိမ်မြှောင်စုတ်ထိုးသံထွက်ပေါ်လာ
ပြန်တယ်။ ဧည့်ခန်းထဲက မာလာကလည်း အိမ်မြှောင်စုတ်ထိုးသံ
ပြန်ပြုတယ်။ နောက် မျက်နှာကျက်ဆီက အိမ်မြှောင်စုတ်ထိုးသံ
ပြန်ပြုပြန်တယ်။ မာလာနဲ့အိမ်မြှောင် စကားပြောနေကြသလိုပဲ။
ရဲရင့်အခေါင် စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ အိမ်ညှိကြီးဆီက ထွက်ခဲ့တော့
တယ်။

* * *

ဖဲပွေ့ရာထက် အိပ်စက်တူယှဉ် ပုံပြင်လေးကတော့

အတွင်းကျကျ တိုင်ပင်စရာဆိုလို့ ဆက်ပိုင်စိုးပဲရှိတယ်
လေ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ရဲရင့်အခေါင် ဆက်ပိုင်စိုးကို သူနဲ့
မာလာတို့ရဲ့ အခြေအနေတွေ ပြန်ပြောပြပြီး အကြံဉာဏ်တောင်း
တယ်။ ဒီကိစ္စဆက်ပိုင်စိုးကလည်း အတော်စိတ်ဝင်တစားရှိပါ
တယ်။

‘ဟာ... အဲဒီအိမ်မြှောင်... အဲဒီအိမ်မြှောင်ဟာ အဲဒီအိမ်
ကြီးမှာ နဂိုကရှိနေတဲ့ တစ္ဆေဖြစ်နိုင်တယ်ကွ။ တစ္ဆေကိုသူက
သူ့အတတ်နဲ့ အိမ်မြှောင်အသွင်ဖန်တီးထားတာ ဖြစ်ရမယ်၊
ဒီကောင်မလေး အောက်လမ်းလား၊ မှော်လားပဲ’

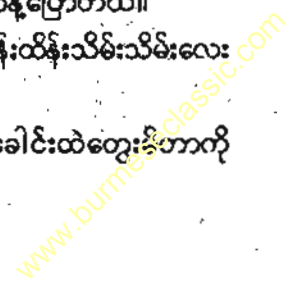
ဆက်ပိုင်စိုး အထိတ်တလန့်အသံနဲ့ပြောတယ်။

‘မင်းကလည်းကွာ၊ နည်းနည်းထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းလေး

ဗူးပြောပေးပါဦး’

‘ဘာလဲကွ မင်းက၊ ငါက ငါ့ခေါင်းထဲတွေးမိတာကို

ပြောတာပဲ’

‘မင်းက ငါ့ကို လိုက်လိုက်ခြောက်နေသလိုပဲကွာ’
ဆက်ပိုင်စိုး သူငယ်ချင်း ရဲရင့်အခေါင်ကို ကြင်နာစွာ
ကြည့်တယ်။

‘ငါတမင်ခြောက်တာတော့ မဟုတ်ဘူးကွာ၊ မင်းအခြေ
မနေကိုက ချောက်ချားစရာဖြစ်နေတာကွ ရဲရင့်ရ’

အခြေအနေကတော့ သာမန်အခြေအနေမဟုတ်ဘူး
ဆိုတာ ရဲရင့်အခေါင်လည်း သဘောပေါက်ပါတယ်။

‘အောက်လမ်းတို့၊ မှော်တို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ သူနေ
တာ၊ ထိုင်တာ အတော့်ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ကွ၊ အိမ်ညိုကြီးကို
သူအပြင်ကသာ ပြင်ဆင်ထားတာ၊ အိမ်အတွင်းပိုင်းမှာတော့
အတော့်ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ထားတာကွ’

‘ဒါကတော့ ဘယ်လိုပြောရမလဲကွာ၊ မင်းပြောသလို
သိပ်သပ်သပ်ရပ်ရပ်နေထိုင်တာဆိုတော့ အောက်လမ်းသက်သက်
ဖြစ်ချင်မှဖြစ်မှာပေါ့၊ မှော်တစ်မျိုးမျိုးဖြစ်ဖို့များတယ်’

ရဲရင့်အခေါင် သက်ပြင်းရှည်ချတယ်။

‘မှော်လား မမှော်လားတော့ မသိဘူး၊ သာမန်မိန်းကလေး
မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်၊ သူဘာလဲ၊ ငါ့ကို ဘာလုပ်ချင်လဲ၊
ဘာတွေဖြစ်ချင်လို့လဲ၊ နက်ဖန်ကျတော့ သိရတော့မှာပေါ့ကွာ’
ဆက်ပိုင်စိုး ရဲရင့်အခေါင်ကို ပြီးပြီးပျာပျာကြည့်တယ်။

‘မင်း မနက်ဖြန်ည သူ့ဆီသွားမလို့လား၊ အဲဒီလိုဆုံးဖြတ်
တယ်လား’

ရဲရင့်အခေါင်ကိုမေးတယ်။

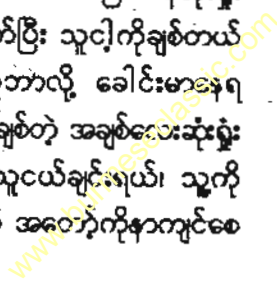
ရဲရင့်အခေါင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။

ဆက်ပိုင်စိုးကတော့ ခေါင်းခါယမ်းနေတယ်။

‘ငါကတော့ မင်းကို သူ့ဆီသွားသင့်ဘူးလို့ထင်တယ်
ရဲရင့်ရာ၊ နက်ဖန်ညတင် မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်တော့မှ မင်းသူ့ဆီ
သွားသင့်ဘူးလို့ ထင်တာပဲ၊ သူ့မင်းကို တစ်ခုခုလုပ်မယ်ဆိုတာ
သိသားနဲ့၊ မင်းလိုက်လည်စင်းပေးသလိုဖြစ်မနေဘူးလား’

ဆက်ပိုင်စိုး သူငယ်ချင်းအတွက် လေးလေးနက်နက်ပြော
တာပါ။

‘ငါ့ကိုယ်တိုင် သူ့ကိုငါ့ရင်ထဲက အပြီးအပိုင်ဆွဲခွာပစ်
လိုက်ဖို့ စဉ်းစားပြီးသားပါ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ သူ့ကို သိပ်ချစ်တာပဲ
သူငယ်ချင်းရယ်၊ သူ့ရဲ့လုံးဝအပြုအပြင်မပါဘဲ ပင်ကိုယ်အရှိအလှ
အားကိုးနဲ့ မိန်းမတကာတွေရဲ့ အလှတကာတွေထဲမှာ ထင်ပေါ်နေ
တဲ့ အလှကို ငါအရမ်းတပ်မက်တာပဲ၊ အဲဒီကိစ္စကလည်း ငါ့သူ့ကို
ဆုံးရှုံးရမှာ ဝန်လေးစေတယ်။ နောက်ပြီး သူ့ငါ့ကိုဆက်ဆံမှုမှာ
ငါလိုချင်တဲ့ကိစ္စလေးတွေ ငါရနေသလိုပဲ၊ အဲဒီအခြေအနေဆုံးရှုံး
ရမှာကိုလည်း ငါဝန်လေးနေတယ်၊ နောက်ပြီး သူ့ငါ့ကိုချစ်တယ်
လို့ ငါထင်တယ်၊ ငါ့ကိုချစ်လျက်နဲ့ သူ့ဘာလို့ ခေါင်းမာနေရ
ဘာလဲ ငါမသိနိုင်တော့ဘူး၊ အဲဒီ သူ့ငါ့ကိုချစ်တဲ့ အချစ်လေးဆုံးရှုံး
သွားမှာကိုလည်း ငါဝန်လေးနေမိတယ် သူငယ်ချင်းရယ်၊ သူ့ကို
ငါ့ရင်ထဲက ဆွဲခွာပစ်ဖို့ကိစ္စဟာ ငါ့ရင်ကို အတော့်ကိုနာကျင်စေ

တာ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့...

ရဲရင့်အခေါင် စကားပြောရပ်လိုက်တယ်။

ဆက်ပိုင်စိုး သူ့သူငယ်ချင်းအတွက် အတော့်ကို စိတ်မကောင်း။

တစ်နံတစ်ရာ အကြောင်းအရာလေးများ သိရလိုသိရငြားနက်ဖန်ည သူ့ဆီသွားကြည့်ပြီးရင်တော့ သူ့ကိုငါ့ခွတ်ဖြတ်ရတော့မှာပဲ

နက်ဖြန်ညလည်း သွားမနေပါနဲ့ သူငယ်ချင်းရာ ဆက်ပိုင်စိုးက စိုးရိမ်စွာ...

မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဆက်ကြီးရာ၊ သူ့အကြံအစည်မှာ သူ့ငါ့ကို သတ်မယ်၊ဖြတ်မယ်၊သေစေမယ့် ကိစ္စမျိုးတော့ ပါမှာမဟုတ်ပါဘူး

မင်းသိနိုင်မလားကွာ

ငါ့ရင်က အလိုလိုသိနေပါတယ် ဆက်ကြီးရာ

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အတွေးကိုယ်စီနဲ့ လက်ဖက်ရည်သောက်နေမိကြတယ်။

ယုတ္တိမရှိလိုက်တာကွာ၊ အတော့်ကို ယုတ္တိမရှိလိုက်တာ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို တစ်ညလုံးပုံပြောဖို့ အိမ်ခန်းထဲဆီခေါ်တဲ့ကိစ္စ၊ မင်းဘယ်သူ့ကိုပြောပြော ဘယ်သူမှ ယုံနိုင်မှာမဟုတ်ဘူးနော်၊ မင်းကိုထောင်ဖမ်းမယ့် အကြံအစည်လား

ထောင်ဖမ်းချင်ရင် သူ့ငါ့ကို ဘာလို့ပြန်လွှတ်နေမှာလဲ

ဆက်ကြီးရာ၊ အဲဒီကတည်းက သူ့လုပ်လို့ရတာပဲဟာ ဒါဆို သူမင်းကို ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ၊ မင်းမတွေးနိုင်ဘူးလား

သူပြောသားပဲလေ၊ ပုံပြောမလို့ဆိုတာ ဆက်ပိုင်စိုး ပါးစပ်ပွင့်ဟပြီး ရဲရင့်အခေါင်ကို အကဲခတ်ငေးကြည့်နေတော့တယ်။

ယုံကြည်စရာမရှိတာကို မင်းယုံကြည်တယ်ဆိုရင် ငါ့အတော့်ကို အံ့ဩရမှာပဲ၊ မင်းဒီလောက်မညှိပါဘူးရဲရင့် ဖြည်းဖြည်းအေးပြောတယ်။ ရဲရင့်အခေါင် ဘာမှပြန်ပြောစရာမရှိသလို...

* * *

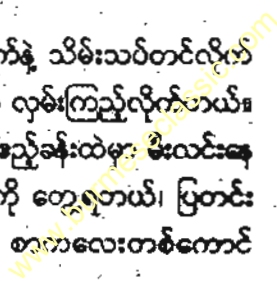
(၂)

ရဲရင့်အခေါင် အိမ်ညှိကြီးရဲ့ တံခါးပေါက်ဝမှာ ရပ်လိုက်တယ်။

တံခါးမခေါက်သေး။

ဆံပင်ရှည်ကြီးကို လက်နှက်ဖက်နဲ့ သိမ်းသပ်တင်လိုက်တယ်။ သံတိုင်ကြားကနေ ဧည့်ခန်းထဲဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်မယ်။

အပြင်မှာ မမှောင်သေးပေမယ့် ဧည့်ခန်းထဲမှာ မီးလင်းနေပြီ။ ပြတင်းတစ်ခုမှာ မာလာရုပ်နေတာကို တွေ့ရတယ်၊ ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်ကို ကြည့်နေရင်း စကားလေးတစ်ကောင်

အော်သလို အသံပြုနေတာကို တွေ့ရတယ်။ အပြင်ဘက်ကလည်း စာကလေးတွေရဲ့ အိပ်တန်းတက်အော်မြည်သံတွေကို ကြားနေရတယ်။ စာကလေးသုံးကောင် ပြတင်းဘောင်ပေါ်လာနားတယ်။

အဲဒီစာကလေးသုံးကောင်နဲ့ မာလာနဲ့ စာကလေးအသံတွေ အပြန်အလှန်ပြုနေကြတယ်။ စကားအပြန်အလှန်ပြောနေကြသလိုပဲ။

မာလာစိတ်ဝင်တစားကို စာကလေးတွေကို အသံပြုနေတာ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နဲ့။ စာကလေးတွေကလည်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ် အခြီးလေးတွေ တခါခါနဲ့ မာလာကို စာကလေးအသံပြန်ပြုနေကြတယ်။ ရဲရင့်အခေါင် မအံ့ဩဘဲ ရှိနိုင်ပါ့မလား။

အတန်ကြာတော့ စာကလေးတွေ ပြတင်းပေါက်ဘောင်ကနေ အပြင်ပျံသွားကြတယ်။ မာလာလည်း ပြတင်းပေါက်အနီးကခွာတယ်။

ရဲရင့်အခေါင်ရပ်နေတဲ့ တံခါးမကြီးရဲ့အတွင်းဘောင်ဆီက အိမ်မြှောင်တစ်ကောင်ရဲ့ စုတ်ထိုးသံကို ကြားရတယ်။

မာလာတံခါးမကြီးဘက်ဆီ လှည့်ကြည့်တယ်။

သံတိုင်ကြားကနေ အပြင်မှာရပ်နေတဲ့ ရဲရင့်အခေါင်ကို မြင်နိုင်လား မမြင်နိုင်လားတော့မသိ။

ရဲရင့်အခေါင် ခုမှတံခါးခေါက်လိုက်တယ်။ မာလာတံခါးမကြီးဆီ လျှောက်လာတယ်။ အတွင်းကနေ ဖွင့်ပေးတယ်။

‘လာ... ကိုရဲ့’

ရဲရင့်အခေါင်ကို ဧည့်ခန်းထဲက ဖြတ်ကျော်ခေါ်လာတယ်။ သူ့အိပ်ခန်းထဲဆီကို တိုက်ရိုက်ခေါ်လာတယ်။

အိပ်ခန်းထဲရှိ မီးရောင်အလင်းမှာ ရဲရင့်အခေါင်အိပ်ခန်းအတွင်း မြင်ကွင်းကို ဝှေ့ကြည့်လိုက်တော့ ခုတင်ရှိမွှေ့ရာပေါ်မှာ ခဲသားအိပ်ရာခင်းခရမ်းဖျော့ရောင်ကို ခင်းထားတာ တွေ့ရတယ်။ ခနေ့က ဒီအရောင် မဟုတ်။

ခုတင်နဲ့မနီးမဝေးမှာ စားပွဲပိုင်းတစ်ခု။ တစ်ဖက်တစ်ချက် ထုလားထိုင်တစ်လုံးစီနဲ့။ စားပွဲပိုင်းပေါ်မှာက စာအုပ်ဆောင်းနဲ့အုပ်ထားတဲ့ စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များ။

‘ညကျ အိပ်ချင်ရင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဆာရင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ပုံပြင်ခဏစားပြီးစားလို့သောက်လို့ရအောင် မာလာပြင်ထားတာပါ။ အိပ်ချင်ပြေစေဖို့ ဖျော်ရည်တွေ အစားအစာတွေလေ’

မာလာက ပြောတယ်။

‘လောလောဆယ်ကာ ကိုရဲ့ ညစာစားပြီးလာပြီလား’

‘ပြီးပြီ မာလာ၊ ပြီးမှထွက်ခဲ့တာ’

‘လောလောဆယ် ညစာစားမယ်ဆိုရင်လည်း အဆင်သင့်ဖို့တယ်နော်၊ တကယ်စားပြီးလာတာ ဟုတ်ရဲ့လား၊ မစားရသေးရင်ပြော’

‘တကယ်စားပြီးလာတာပါ မာလာ’

‘ဒါဆို ခဏထိုင်ဦးကိုရဲ့’

မာလာအိပ်ခန်းပြတင်းကနေ အရှေ့ဘက်ဆီ လှမ်းမျှော်

ကြည့်နေလိုက်တယ်။ ရဲရင့်အခေါင် စားပွဲဝိုင်းနံ့ဘေးကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်နေလိုက်တယ်။

အတန်လေးကြာတော့...

‘ကိုရဲ လထွက်လာပြီ၊ အိပ်ရာပေါ် သွားအိပ်ချေတော့၊ တော်ကြာ လရောင် အိပ်ရာပေါ်ကျလာတော့မယ်’

စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ဘာညာစိတ်မပါဘဲ ရဲရင့်အခေါင် ကုတင်ဆီလျှောက်သွားလိုက်တယ်။ အိပ်ရာပေါ်တက်အိပ်နေလိုက်တယ်။ မာလာပြောသလို လထွက်ရာဆိုမြင်ရအောင် ပြတင်းပေါက်ဘက် အရှေ့ဘက်စောင်းလှည့်အိပ်နေလိုက်တယ်။

ခဏမှာ အိပ်ခန်းတစ်ခန်းလုံး မှောင်ကျသွားတယ်။

‘လရောင်သက်သက်နဲ့ပဲ နေကြတာပေါ့နော် ကိုရဲ’ မှောင်ထဲမှာထွက်ပေါ်လာတဲ့ မာလာရဲ့အသံ။

ခဏချင်းမှာပဲ အရှေ့ဘက်ဆီက မြင့်တက်လာတဲ့ လမင်းကို ပြတင်းပေါက်ဆီကနေ မြင်လိုက်ရတယ်။ ဒီည လပြည့်ညပဲ။

လရောင် ပြတင်းပေါက်ကိုဖြတ်ကျော်ပြီး အိပ်ယာထက်ကိုရောက်တယ်။ အိပ်ယာထက်ဆီက ရဲရင့်အခေါင်ကိုယ်ပေါ်ကို လှမ်းတယ်။ ရဲရင့်အခေါင်နောက်ကျောက မာလာရဲ့ရနံ့မွှေးမွှေးလေးကို ရဲရင့်အခေါင် ရှိုက်ရှူနေရတယ်။

နောက်ပြီး...

မာလာ ရဲရင့်အခေါင်နောက်နားမှာ ကပ်အိပ်လိုက်တာကို ရဲရင့်အခေါင် သိလိုက်ရတယ်။ မာလာကိုယ်နဲ့ ရဲရင့်အခေါင်

ကျောပြင်ထိသွားတာကိုး။ ရဲရင့်အခေါင် ရင်ခုန်မှုကို အနိုင်နိုင်ထိန်းသိမ်းရင်း လမင်းကို အာရုံကျကြည့်ရှုနေတယ်။

မာလာရဲ့ လက်ဖဝါးတစ်ဖက် ရဲရင့်အခေါင်ပခုံးကို အုပ်ကိုင်လိုက်တယ်။

‘ကိုရဲ လမင်းကိုကြည့်နေနော်၊ မာလာ ပုံစပြောတော့မယ်’

ရဲရင့်အခေါင်ကတော့ တုံ့တိုဘာဝေ။

‘ကိုရဲ စိတ်တိုမနေနဲ့နော်၊ စိတ်ကိုလျှောထားနော်’

ရဲရင့်အခေါင် ဘာမှမပြော။

‘နောက်ပြီး...’

မာလာအသံတိတ်သွားတယ်။

ဆက်မပြောဘဲရပ်နေတယ်။

မာလာရဲ့အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းကို ရဲရင့်အခေါင်ကြားနေတယ်။ အဲဒီအသက်ရှူသံစည်းချက်မမှန်ချင်။

အတော်လေးကြာမှ မာလာ အသက်ရှူသံပြန်မှန်သွားတယ်။

‘နောက်ပြီး ရင်တွေဘာတွေ ခုန်မနေနဲ့ ကိုရဲရယ်နော်၊ နိုင်ငံငြိမ်ငြိမ်နဲ့ ပုံပြင်ကို နားထောင်ပေးပါနော်’

ရဲရင့်အခေါင်ကတော့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပဲ။

* * *

ပန်ထွာဘုရင်မနဲ့ သွေးသားတော် ဘုရင်မလေး

မြန်မာနိုင်ငံကြီး ဖြစ်ပေါ်ထွန်းမှုမရှိသေးတဲ့ ပဝေသထီ ရှေးကျကာလ။

ယခုမြန်မာနိုင်ငံရှိရာ နေရာတစ်နေရာမှာတော့ ဗိဿနိုး ပြည်ကြီးရယ်လို့ ရှိနေပြီး အဲဒီပြည်ကြီးမှာ ပန်ထွာဘုရင်မအုပ်စိုး နေစဉ်ကာလနဲ့ ခေတ်ပြိုင်ကာလ။

ဟိမဝန္တာတောင်တန်းကြီးရဲ့ အတော်ဝေးဝေး အပြင်လို့ သတ်မှတ်ရမယ့်နေရာတစ်နေရာမှာ တောင်ကလပ်ကြီးတစ်ခုရှိ တယ်။ အဲဒီခေတ်က ပညာရှင်ရသေ့ကြီးတွေရဲ့ အဆိုအမိန့်အရ တော့ အဲဒီတောင်ကလပ်ကြီးဟာ မြေကြီးထဲက အလိုအလျောက် ထွက်ပေါ်လာတဲ့ တောင်ကလပ်ကြီးတဲ့။ ထွက်ပေါ်လာစဉ်ကာလက တောင်ထိပ်ကနေ အလျှံငြီးငြီးမီးတောက်မီးလျှံတွေ လွှတ်နေ တယ်တဲ့။ အဲဒီတောင်ကလပ်ကြီး နဂါးတိုင်းပြည်ကနေ ထွက်ပေါ် လာတာတဲ့။ နဂါးမင်းကြီးက သူတို့နဂါးတိုင်းပြည်ဆိုတာ ရှိနေ ကြောင်း လူသားတွေ မမေ့မလျော့အောင် သတိပေးတဲ့ အမှတ် အသားတစ်ခုပဲ။

နဂါးတိုင်းပြည်က ထွက်ပေါ်လာတဲ့ တောင်ကလပ်ကြီး နှစ်တွေကြာတော့ မီးတွေငြိမ်းအေးသွားတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင် ထွင်ပြင်ကျယ်ကလည်း အတော့်ကိုကျယ်ကျယ်။ ဟိမဝန္တာ တောင်တန်းအစပ်ကနေ တိဗက်ကုန်းမြင့်ကြီးအစပ်အထိပဲ။ ဆါကလာတဲ့သစ်ပင်တွေဟာ ဆေးစွမ်းထက်သစ်ပင်တွေချည်းပဲ။ အဲဒီနေရာဟာ ကမ္ဘာတစ်ကမ္ဘာတိုင်းမှာ ခမ်းနားကြီးကျယ်တဲ့ တိုင်းပြည်ကြီးတစ်ခု အမြဲဖြစ်ပေါ်လေ့ရှိတဲ့နေရာလို့ ရသေ့ကြီး တွေ ဆိုတယ်။

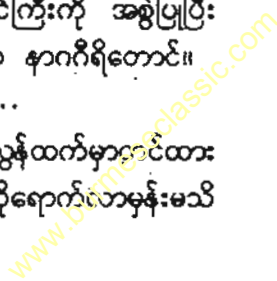
ယခုလည်း အဲဒီနေရာမှာ ခမ်းနားကြီးကျယ်တဲ့ တိုင်းပြည် ကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေပြီ။ ဖော်ပြခဲ့တဲ့အတိုင်း ပန်ထွာဘုရင်မနဲ့ ခေတ် ဖြိုင်ကာလမှာတော့ အဲဒီတိုင်းပြည်ကြီးရဲ့ စည်ပင်ဝပြောမှုဟာ အထွဋ်အထိပ်ပဲ။ အဲဒီကာလမှာ အဲဒီတိုင်းပြည်ကြီးကို အုပ်စိုးနေ သူဟာလည်း ဘုရင်မလေးတစ်ပါးပဲ။

နာဂဂီရိနေပြည်တော်ကြီးနဲ့ နာဂမာလဘုရင်မလေး။

နာဂဂီရိနေပြည်တော်ကြီးဆိုတာ နဂါးတိုင်းပြည်ကနေ ထွက်ပေါ်လာတဲ့ တောင်ကလပ်ကြီးရဲ့နဘေးပတ်လည်မှာ တည် ဆောက်ထားတဲ့ တိုင်းပြည်မို့ အဲဒီတောင်ကြီးကို အစွဲပြုပြီး ခေါ်တွင်နေတာ။ အဲဒီတောင်ကြီးအမည်က နာဂဂီရိတောင်။

နာဂမာလဘုရင်မလေးဆိုတာက...

အဲဒီမင်းသမီးလေး မွေးကာစ သလွန်ထက်မှာကတည်းက ဧည့် သလွန်ခေါင်းရင်းမှာ ဘယ်ကဘယ်လိုရောက်လာမှန်းမသိ

ကယ်လိုအမျိုးအစားမှန်းမသိတဲ့ အင်မတန်ကြီးမားတဲ့ အမောက်နဲ့ မြွေကြီးတစ်ကောင် ခွေခွေကြီးရောက်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ ခွေခွေကြီးပေါ်မှာ နှင်းဆီပန်းနီနီတစ်ပွင့်။

မိဖုရားကြီးရဲ့ ခန်းဆောင်အတွင်း အခြွေအရံတွေ၊ ပြေးလွှားယောက်ယက်ခတ်သွားတယ်။ ခန်းဆောင်ပြင်က ရဲမက်တွေကို သွားခေါ်ပြီး ခန်းဆောင်အတွင်း ပြန်အဝင်လာမှာတော့ မြွေကြီးမရှိတော့။ နှင်းဆီပန်းနီနီလေးကတော့ ကျန်ခဲ့တယ်။

အဲဒီမြွေကြီးကို နဂါးလို့သူတို့ယူဆကြတယ်။ ဒီလောက် အကောင်ကြီးကြီး ပျောက်ချင်းမလှပျောက်သွားကြတာကိုး။ မင်းသမီးလေးကို နဂါးက ပန်းလာဆက်တယ်လို့ သူတို့ယူဆကြတယ်။ အဲဒီကစ မင်းသမီးလေးရဲ့ အမည်သည်ာ နာဂမာလာလို့ တွင်တယ်။

စင်စစ် ပန်ထွာဘုရင်မနဲ့ နာဂမာလာဘုရင်မလေးတို့ဟာ အဆက်အစပ်ရှိတယ်။ လူချင်းဆက်စပ်မှုတော့ မဟုတ်။ သွေးသားချင်းဆက်စပ်မှု။

ရှေ့ဦးလူမျိုးတို့ အုပ်စုအလိုက် မြန်မာပြည်တွင်းဝင် ရောက်လာမှုကိစ္စမှာ ဗိဿနိုးပြည်ကြီးထူထောင်မယ့်အုပ်စုနဲ့ နာဂဂီရိပြည်ကြီးထူထောင်မယ့်အုပ်စု။ မူလတစ်အုပ်စုတည်းဖြစ်တယ်။

ယခုမြန်မာနိုင်ငံကြီးဖြစ်နေတဲ့ နေရာရဲ့တစ်နေရာမှာ အဲဒီအုပ်စုသဘောထားကွဲလွဲကြတယ်။ အချို့က ဟိမဝန္တာဘက်ဆန်

ဘက်ချင်ကြပြန်တယ်။ တချို့က ရောက်နေတဲ့ ပင်လယ်နားနီးနီး နေရာတွေဆီမှာပဲ နေရာကောင်းရွေးချယ်ပြီး အထိုင်ချနေချင်ကြတယ်။

ဟိမဝန္တာဘက်ဆန်တက်ရင် ကောင်းခြင်းတွေရှိသလို၊ ဆိုးခြင်းတွေကလည်း ရှိတယ်။ ဒီနည်းတူ ပင်လယ်နားနီးနီး ဝန်းကျင်မှာ နေကြမယ်ဆိုရင်လည်း ကောင်းခြင်းတွေရှိသလို ဆိုးခြင်းတွေရှိတယ်။

လူချင်းစိတ်တွေ၊ စရိုက်တွေ သန်ရာသန်ရာတွေ မတူကြတော့ ဘယ်လိုမှည့်နှိုင်းယူလို့မရကြဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ အုပ်စုနှစ်အုပ်စုဖြစ်သွားတယ်။ တစ်အုပ်စုက မြောက်ဘက်ဆန်တက်သွားတယ်။ တစ်အုပ်စုက အဲဒီဝန်းကျင်မှာပဲ သင့်တော်ရာနေရာ ဈာရွေးချယ်ဖို့ ကျန်ခဲ့ကြတယ်။

နောင်အခါ ကျန်ခဲ့တဲ့အုပ်စုက ဗိဿနိုးပြည်ကြီးကို ထူထောင်နိုင်တဲ့အုပ်စုဖြစ်သွားပြီး ထွက်ခွာသွားတဲ့အုပ်စုက နာဂဂီရိပြည်ကြီးကို ထူထောင်နိုင်တဲ့အုပ်စုဖြစ်သွားတယ်။

ထွက်ခွာသွားတဲ့အုပ်စုမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့အုပ်စုထက် အသိညာရှင်တွေ၊ အတတ်ပညာရှင်တွေ ပိုပါသွားတယ်။ အဲဒီအခါက အသိပညာရှင်၊ အတတ်ပညာရှင်တွေဆိုတာ နောင်အခါ ဆဒင်ပညာအမျိုးမျိုးထဲ ပါဝင်တဲ့ဗေဒပညာ အမျိုးမျိုးတတ်ကျွမ်းသူတွေ။ နောင်အခါ ပန်းဆယ်မျိုးအတတ်ပညာထဲ ပါဝင်တဲ့ ဝန်ပညာအမျိုးမျိုးတတ်ကျွမ်းသူတွေ။ လေရေမြေမီးကောင်းကင်ရဲ့

သဘာဝနဲ့ဓာတ်တွေကို တတ်သိပြီး ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာလိုရာ အသုံးပြု နိုင်ကြသူတွေ၊ လက်နက်၊ အတိုက်အခိုက်၊ အတတ်ပညာကျွမ်း ကျင်သူတွေ။ ဝိညာဉ်အတက်ပညာအမျိုးမျိုးနဲ့ အစီအမံကိစ္စအမျိုး မျိုး ပြုလုပ်နိုင်သူတွေ ဖြစ်တယ်။

အဲဒါကြောင့်လည်း နာဂင်ရီပြည်ကြီးရဲ့ ခမ်းနားစည်ပင် ဝပြောတိုးတက်မှုဟာ ဗိဿနိုးပြည်ကြီးထက် အစစအရာရာသာ တယ်။ နောက်ပြီး နာဂမာလဘုရင်မလေးမတိုင်မီ ခမည်းတော် မင်းတရားကြီးတိုင်ပြည်အုပ်ချုပ်စဉ်က ကိုးကွယ်ခဲ့တဲ့ ရသေ့ကြီး တစ်ပါး။

ဟိမဝန္တာကနေ မကြာခဏ ကြွလာတတ်တဲ့ သက်တော် ရှည်ရသေ့ကြီး။ နာဂင်ရီပြည်ကြီးရဲ့ နန်းတွင်းရေးရာမှာ တိုင်းပြည် ကို နိုင်နင်းစွာအုပ်ချုပ်နိုင်မှုအတွက် အသိပညာ၊ အတတ်ပညာ တွေအများကြီးပေးခဲ့တယ်။ အဲဒီရသေ့အရှင်ပေးခဲ့တဲ့ပညာတွေက တိုင်းပြည်အဝှမ်းက လူတွေကိုမပြောနဲ့တော့ တိရစ္ဆာန်တွေကိုပါ အုပ်ချုပ်နိုင်မှုဖြစ်စေခဲ့တယ်။ နန်းတွင်းသူနန်းတွင်းသားတွေ မာဂဓဘာသာစကားပြောတတ်ကြတယ်။ တောတွင်းတိရစ္ဆာန်တွေ ရံဖန်ရံခါ နန်းတော်ဆီအရောက် ရောက်လာတတ်ကြပြီး အကူ အညီတောင်းသင့်တာတောင်း၊ တိုင်ပင်သင့်တာ တိုင်ပင်လုပ်တတ် ကြတယ်။ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ အမိန့်အရ နန်းမြို့ထဲဝင်ရောက်လာ ကြတာကို ဘယ်သူကမှ အန္တရာယ်မပြုကြရဘူး။ လူတွေမသိနိုင် မလုပ်နိုင်တဲ့ကိစ္စတချို့ကို အဲဒီတောတွင်းတိရစ္ဆာန်တွေကို ခေါ်မေး။

ခေါ်ခိုင်းလည်းရတယ်။ နန်းမြို့တွင်း ပွဲလန်းသဘင်တွေထိ သူတို့ လာခွင့်တောင်းရင်လည်း ပေးတန်ပေးရတယ်။

ရသေ့ကြီးရဲ့အဆိုအမိန့်အရတော့ သူက ဒီဘုရင်ကြီးကို ပေးဆပ်စရာရှိလို့ စောင့်နေတာဖြစ်တယ်တဲ့။ ပေးဆပ်စရာတွေ ပေးဆပ်ပြီးသွားတော့ သူလူပြည်မှာ အလုပ်ဆက်လုပ်စရာ မရှိ တော့ပြီလို့ မိန့်ဆိုပြီး သက်တော်ရှည်ရသေ့ကြီး ဟိမဝန္တာပြန်ကြွ သွားတယ်။ အဲဒီအခေါက်က ရသေ့ကြီးကို ဖူးမြင်ကြရခြင်း နောက်ဆုံးအကြိမ်ပဲ။ ရသေ့ကြီး နာဂင်ရီကို လုံးဝကြွမလာတော့။

စင်စစ် မာလဘုရင်မလေးလက်ထက် နာဂင်ရီတိုင်းပြည် ကြီးရဲ့ စည်ပင်မှုအထွတ်အထိပ်ဖြစ်ရတာက ခမည်းတော်မင်း တရားကြီးလတ်ထက်တစ်လျှောက်လုံး ကြီးပမ်းဆောက်တည်ခဲ့ ခုရဲ့ အသီးအပွင့်တွေပဲဖြစ်တယ်။ ခမည်းတော်မင်းတရားကြီး နှစ်ငါးဆယ်တိုင်တိုင် တိုင်းပြည်ကို တည်ဆောက်အုပ်ချုပ်ခဲ့တယ်။ သက်တော် နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်မှာ နန်းတက်ခဲ့ပြီး သက်တော်ခုနစ် ဆယ့်သုံးနှစ်မှာ နတ်ရွာစံကံတော်ကုန်ခဲ့တယ်။

မင်းတရားကြီးဟာ နန်းသက်နှစ်ဆယ်ကြာမှ မိဖုရားခေါင် ကြီးကိုရွေးချယ်ကြင်ရာမြှောက်တော်မူခြင်းဖြစ်တယ်။ မိဖုရား ခေါင်ကြီးက သူ့ထက်သက်တော်နှစ်ဆယ်ကျော်ငယ်တော်မူတယ်။ မင်းတရားကြီး သူ့မိဖုရားကို အရမ်းမြတ်နိုးတော်မူရှာတယ်။ မိဖုရားခေါင်ကြီး မင်းတရားကြီးနဲ့ ပေါင်းသင်းမှုဆယ်နှစ်တာကြာ မှ ဝမ်းကြာငုံခြင်းအဖြစ် ဖြစ်ခဲ့တယ်။

မွေးဖွားသန့်စင်လာတော်မူတဲ့ ရတနာလေးက သမီး ရတနာလေး။ ဖော်ပြခဲ့တဲ့ နာဂဗာလဘုရင်မအလောင်းအလျှာလေး။

မင်းတရားကြီး သမီးတော်လေးကို အရမ်းချစ်မြတ်နိုး တော်မူတယ်။ တိုင်းရေးပြည်ရေးမှာ တစ်လျှောက်လုံး တာဝန်ကျေ ခဲ့တဲ့မင်းတရားကြီး သမီးတော်လေးအရေးမှာလည်း တာဝန်ကျေရ ပြန်တယ်။ သမီးတော်လေး တတ်သိတတ်အပ်ရာ၊ သိသင့်သိအပ် ရာတွေ တတ်သိအောင် ကိုယ်တော်တိုင်လည်း သင်ကြားပေး၊ အတတ်ပညာရှင်တွေ၊ အသိပညာရှင်တွေဆီမှာလည်း သင်ကြား နှိုင်း။

ဒါကြောင့်လည်း မင်းသမီးလေးဟာ ငယ်ရွယ်စဉ်ကာလ ကတည်းက အတတ်ပညာ၊ အသိပညာ အတော်စုံခဲ့တယ်။ တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်သမီးကတည်းက အတတ်ပညာ၊ အသိပညာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျော်စောမှုဖြစ်ခဲ့တယ်။

မင်းသမီးလေး သက်တော်တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်မှာ မယ်တော် မိဖုရားခေါင်ကြီးနုပျိုသဲကာလမှာပဲ ကံတော်ကုန်သွားရှာတယ်။ မရှေးမနှောင်းဆိုသလိုပဲ မင်းသမီးလေးသက်တော်တစ်ဆယ့်ကိုး နှစ်အရွယ်မှာ ဖခမည်းတော်မင်းတရားကြီး နတ်ရွာစံကံတော်ကုန် သွားပြန်တယ်။

မင်းတရားကြီးရဲ့ မိန့်မှာထားချက်အရ တစ်ပါးတည်း သော မင်းမျိုးမင်းနွယ် အထွတ်အထိပ်ဖြစ်တဲ့အတွက်ရော၊ တိုင်း ပြည်အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းရှိတဲ့အတွက်ရော၊ မင်း

တရားကြီး နတ်ရွာစံပြီးတယ်ဆိုရင်ပဲ နန်းတွင်းအမတ်တွေက တစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်အရွယ် မင်းသမီးလေးကို ဘုရင်မလေးအဖြစ် ဘင်မြှောက်ခဲ့ကြတယ်။

တကယ်မှာလည်း ဘုရင်မလေးတိုင်းပြည်ကို အရည် အချင်းအပြည့်နဲ့ အုပ်ချုပ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ခမည်းတော်ရဲ့ သွန်သင် နှုတ်စာနဲ့ ခမည်းတော်နှစ်စိတ်ဓာတ်မျိုးအပြည့်ဖြစ်နေတဲ့ ဘုရင်မလေး တိုင်းပြည်ကို နိုင်နင်းသေသပ်စွာ အုပ်ချုပ်နိုင်ခဲ့သလို တိုင်းပြည်ရဲ့ တိုးတက်မှုထူထောင်ရာမှာလည်း ခမည်းတော်လိုပဲ စိတ်အား ထက်သန်လှပါတယ်။

ခမည်းတော်လက်ထက်ကတည်းက အရှိန်အဟုန်ဖြစ်နေ တဲ့ ပြည်တွင်းရိက္ခာ ပြည်တွင်းမှာပဲ လုံလောက်စွာရရှိရေး အစီ အစဉ်၊ စိုက်ပျိုးရေးအစီအစဉ်တွေကို တိုးချဲ့နိုင်ခဲ့တယ်။ ရေရှိရာ ရေသွယ်နိုင်တဲ့နေရာ၊ ရေတင်နိုင်တဲ့နေရာတိုင်း စိုက်ပျိုးသီးနှံတွေ ထေတဲ့နေရာတွေ ဖြစ်နေတော့တယ်။ ရေသွယ်မှုနဲ့ရေတင်နိုင်မှု ထိခွဲတွေကိုလည်း တိုးချဲ့နိုင်ခဲ့တယ်။ တောင်စောင်းမြေလွတ် မြေရိုင်းတွေဆီ ရေထင်နိုင်မှုကိစ္စ တိုးချဲ့နိုင်တဲ့အတွက် စိုက်ပျိုး နိုင်မြေဧကတိုးတက်များပြားလာခဲ့တယ်။

တိုင်းပြည်ရဲ့ အဓိကစီးပွားရေးဖြစ်တဲ့ ကျောက်မျက်ရတနာ ထူးဖော်ရေးကိစ္စတွေကိုလည်း ပိုစနစ်ကျအောင် ပိုတွင်ကျယ်အောင် လုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့တယ်။

သူတို့တိုင်းပြည်မှာက ရွှေငွေနဲ့ကျောက်မျက်ရတနာ

နိုင်တိုင်းရတယ်လို့ ပြောလို့တောင်ရတဲ့အနေအထား၊ တောင်တိုင်း
တောင်တိုင်းမှာ ကျောက်မျက်ရတနာတွေနဲ့ချည်း ကျောက်မျက်
ရတနာ မထွက်တဲ့တောင်လုံးဝမရှိ။ ငွေနဲ့ အညှိုးစားကျောက်မျက်
ရတနာမျိုးတွေ သူတို့ပစ္စုလခတ်ပဲ။ ရွှေနဲ့အကောင်းစား ကျောက်
မျက်ရတနာတွေကိုပဲ သူတို့ အသုံးပြုတယ်။

နာဂမာလှဘုရင်မလေးရဲ့ စံနန်းတော်ကြီးဆို ရွှေအတိတ်
လို့ ပြောရလောက်တယ်။ ယန်းကန်ခွက်ယောက် ပရိဘောဂကစ
ရွှေနဲ့ လုပ်ထားတယ်။

အကောင်းစား ကျောက်မျက်ရတနာတွေက သူတို့
တိုင်းပြည်ရဲ့ စီးပွားရေးထွက်ကုန်ပဲ။ ဟိုင်းပြည်ရဲ့မြောက်ဘက်
အစွန်ဆုံးမှာ ရတနာတံခါးလို့အမည်တွင်နေတဲ့ မြို့ကြီးတစ်မြို့ရှိ
တယ်။ အဲဒီမြို့ကြီးရဲ့နာမည်အမှန်က ဥတ္တရဂီရိမြို့တော်ကြီးဖြစ်
တယ်။ မြောက်ဘက်စွန်းတောင်ပေါ်မှာ မြို့တည်ထားတာမို့
ဥတ္တရဂီရိမြို့လို့ အမည် သတ်မှတ်ခဲ့တယ်။ တိုင်းပြည်တွင်းက
အကောင်းစားကျောက်မျက်ရတနာတွေ အဲဒီမြို့မှာ အရောင်းအဝယ်
ဖြစ်လေ့ရှိတယ်။ တချို့ကတော့လည်း အဲဒီမြို့ဈေးကွက်ကကျော်
ပြီး တခြားတိုင်းပြည်ထိ ကိုယ်တိုင်သွားရောက်ရောင်းချတတ်ကြ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို လူမျိုးက ရှားတယ်။ ကရိကထများလွန်း
တာမို့ရယ်။ လမ်းခရီး အန္တရာယ်များလွန်းတာမို့ရယ်။ နောက်ပြီး
တခြားတိုင်းပြည်တွေက ဈေးကွက်တွေမှာ ဥတ္တရဂီရိရတနာ ကုန်
သည်ကြီးတွေလောက် အရောင်းအချ မကျွမ်းကျင်လို့ရယ်။

ခက်ခက်ခဲခဲ စွန့်စွန့်စားစား သွားလာရပြီး တစ်ခါတလေဥတ္တရဂီရိ
ဈေးကွက်မှာ ရောင်းချရသလောက် တန်ဖိုးငွေကြေးလောက်သာ
ရတတ်ကြတယ်။

ဥတ္တရဂီရိက ရတနာကုန်သည်ကြီးတွေကတော့ လမ်း
ခရီးလည်းကျွမ်းကျင်တယ်။ တခြားတိုင်းပြည်က ဈေးကွက်ကို
လည်း ကျွမ်းကျင်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း တိုင်းပြည်အနှံ့က
ရတနာတွေ သူတို့မြို့မှာပဲ ရောင်းချမှုကိစ္စ ပြတ်တာချည်းလိုလို
ပါပဲ။ သူတို့ကမှ တခြားတိုင်းပြည်တွေဆီ အုပ်စုလိုက်သွားရောက်
ရောင်းချတတ်ကြတယ်။ သူတို့တစ်တွေ အရမ်းကြီးပွားချမ်းသာ
ကြတယ်။ ကြီးပွားချမ်းသာမှုတွေများတဲ့ အဲဒီဥတ္တရဂီရိမြို့ကြီး
လည်း အရမ်းစည်ပင်ဝပြောတယ်။ နာဂဂီရိတိုင်းပြည်ကြီးအတွင်း
မှာတော့ အဲဒီဥတ္တရဂီရိမြို့သားတွေ လူမော်တွေချည်းပဲ။

ဥတ္တရဂီရိက ရတနာကုန်သည်တွေ ကြီးပွားချမ်းသာ
မယ်ဆိုလည်း ကြီးပွားချမ်းသာထိုက်ပါတယ်။ သူတို့အလုပ်က
လည်း သိပ်တော့မလွယ်။ ဥတ္တရဂီရိတောင်ကနေ အရှေ့ဘက်
တိုင်းပြည်နဲ့ အနောက်ဘက်တိုင်းပြည်တွေဆီသွားလို့ရနိုင်တဲ့
ကုန်သည် လမ်းပေါ်ရောက်အောင် ဆယ်ရက်လောက်ခရီးသွားရ
တယ်။ လမ်းက ကြမ်းတမ်းတယ်။ သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေအန္တရာယ်
နဲ့လူရိုင်းတွေအန္တရာယ်ကလည်း ကြီးမားလွန်းလှတယ်။ ကုန်သည်
လမ်းပေါ်ရောက်တော့လည်း အဲဒီလမ်းကို ကုန်သည်လမ်းလို့
အလွယ်တကူခေါ်ရပေမယ့် အဲဒီလမ်း လမ်းကောင်းလမ်းမ မဟုတ်။

အရှေ့တိုင်းပြည်က ကုန်သည်ကြီးတွေ အောက်တိုင်းပြည်တွေဆီ
ရံဖန်ရံခါ သွားလာတတ်တဲ့လမ်းမို့သာ ကုန်သည်လမ်းလို့ အလွယ်
တကူခေါ်တာ။ လမ်းက တကယ့်လမ်းဆိုးလမ်းကြမ်း။ အရှေ့
တိုင်းပြည်က ကုန်သည်တွေသွားလာရမှုမှာလည်း အုပ်စုအင်အား
ကြီးကြီးမားမားဖွဲ့ပြီးမှ သွားလာရတာ။ ခြေလျင်ကုန်သည်မျိုး
မသွားလာရဲ။ လှည်းကုန်သည်ကြီးတွေလောက်သွားလာကြတာ။
အင်အားကြီးမားတဲ့ လှည်းကုန်သည်တွေတောင် ဓားပြတွေရဲ့
အတိုက်ခဏခဏခံကြရတယ်။ ဓားပြအဖွဲ့တွေကလည်း သိပ်ရက်
စက်တယ်။ ပစ္စည်းယူရုံမက လူတွေလည်း အကုန်သတ်ပဲ။
နောက်ပြီး လမ်းပန်းအခြေအနေတို့ ရာသီဥတုတို့ကလည်း ဆိုးဆိုး
ဝါးဝါး။ သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေ အန္တရာယ်ကလည်း ကြီးမားပါ။
အရမ်းကို စွန့်စားရဲမှ သွားလာရဲကြတာ။

ဥတ္တရီရိမြို့ကလူတွေ ကြီးပွားချမ်းသာမှုက အဲဒီလိုစွန့်စား
သွားလာပြီး ရတနာရောင်းချမှုကြောင့်။ သူတို့အဆို တစ်ခေါက်
သွားရင် တစ်သက်စာဖူလုံဆိုပဲ။ အခေါက်ခေါက်သွားသူတွေရဲ့
ကြီးပွားချမ်းသာမှုကို တွေးသာကြည့်တော့။ လူတွေချမ်းသာတော့
မြို့ပါချမ်းသာပြီး နာဂင်ရိနေပြည်တော်ကြီးနဲ့တောင် အပြိုင်အဆိုင်
လိုဖြစ်နေတယ်။

နာဂင်ရိတိုင်းပြည်ကြီးမှာ ထင်ရှားတဲ့မြို့တစ်မြို့ရှိသေး
တယ်။ အဲဒီမြို့ကိုတော့ နာဂင်ရိတိုင်းပြည်ကြီးရဲ့ တောင်ဘက်
အစွန်ဆုံးတောင်ကြီးပေါ်မှာရှိတာမို့ ဒက္ခိဏဂင်ရိမြို့ကြီးလို့ ခေါ်တွင်

ကြတယ်။ အဲဒီမြို့က မင်းမှုထမ်းကောင်းတွေအများကြီး ထွက်
တယ်။ အဲဒီမြို့ကလူတွေ ဉာဏ်ပညာအမြော်အမြင်ကြီးသူတွေ
ဖြစ်တယ်။ လက်မှုလုပ်ငန်းအတတ်ပညာရှင်တွေလည်း များတယ်။
တစ်တိုင်းပြည်လုံးမှာရှိတဲ့ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းအမျိုးမျိုး ထုတ်
လုပ်မှုမှာ အဲဒီမြို့သားတွေရဲ့ ထုတ်လုပ်မှုချည်းပဲ။ သူတို့က တောင်
အောက်ကရေတွေ တောင်ပေါ်ဆန်တက်နိုင်အောင် သူတို့လက်မှု
အတတ်စွမ်းအားနဲ့ ဖန်တီးနိုင်သူတွေဖြစ်တယ်။ တောင်ခြေမှာ
ချောင်းကြီးတွေနဲ့ မြေပြန့်များလည်း ရှိတာမို့ အဲဒီမြို့ဝန်းကျင်မှာ
တောင်ပေါ်တွေအထိ စိုက်ခင်းတွေ တစ်ဆယ့်နှစ်ရာသီလုံးလုံးပဲ။
အဲဒီမြို့ဟာ တစ်တိုင်းပြည်လုံးရဲ့ အသုံးအဆောင်သိုလှောင်ရုံ
ကြီးလိုပဲ။ သစ္စာရှိမင်းမှုထမ်းတွေရဲ့ ဇာတိမြေလည်းဖြစ်တာမို့
တိုင်းပြည်ရဲ့အင်အားမြို့ပဲ။ ဒါကြောင့် နာဂင်ရိပြည်ကြီးမှာ ထင်ရှား
နိုင်တဲ့မြို့ကြီးတစ်မြို့ ဖြစ်နေတော့တယ်။

နာဂင်ရိတိုင်းပြည်ကြီးမှာ တခြားမြို့ကြီးမှာ မြို့ရှိသေး
တယ်။ ပုရတ္တိမဂ်ရိနဲ့ ပစ္စိမဂ်ရိဆိုတဲ့ တောင်ပေါ်မြို့ကြီးနှစ်မြို့ပဲ။

ပုရတ္တိမဂ်ရိမြို့က နာဂင်ရိတိုင်းပြည်ကြီးရဲ့ အရှေ့ဘက်
အစွန်ဆုံးတောင်ကြီးပေါ်မှာ တည်ရှိပြီး မစ္စိမဂ်ရိမြို့က နာဂင်ရိ
တိုင်းပြည်ကြီးရဲ့ အနောက်ဘက်အစွန်ဆုံးတောင်ကြီးပေါ်မှာ တည်
ရှိတယ်။ အဲဒီမြို့တွေလည်း သူတို့အထိုက်အလျောက် ဖွဲ့စည်း
ကြပါတယ်။ ဥတ္တရီရိမြို့နဲ့ ဒက္ခိဏဂင်ရိမြို့တွေကိုတော့ မစီး
နောက်ပြီး သူတို့ အထိုက်အလျောက်ဖွဲ့စည်းကြတဲ့

တောင်ခြေမြေပြန့် မြို့ကလေးတွေလည်း ရှိသေးတယ်။

နာဂဂီရိတိုင်းပြည်ကြီးမှာ တစ်နှစ်တစ်ခါ အရမ်းစည်ကား သိုက်မြိုက်တဲ့ ပွဲကြီးတစ်ခုရှိတယ်။ တခြားပွဲတွေထက် ပိုစည် ကားတယ်။ နာဂမာလဘုရင်မလေးရဲ့ ဖခမည်းတော်လက်ထက် ကတည်းက အထူးဦးစားပေးကျင်းပတဲ့ပွဲပွဲ ဖြစ်တယ်။ အနယ်နယ် အရပ်ရပ်က လူတွေစုံလှတဲ့ပွဲဖြစ်တယ်။ နန်းမြို့တွင်းစစ်သည် တော်တွေက အနယ်နယ်အရပ်ရပ်ကမို့ ဒီပွဲကို အနယ်နယ် အရပ် ရပ်က လာကြခြင်းဖြစ်သလို အနယ်နယ်အရပ်ရပ်က စစ်သည်တွေ စစ်ရေးပြကြရအောင် လာကြရတဲ့အတွက် အနယ်နယ် အရပ်ရပ်က ပရိသတ်တွေပါ ပါလာကြတယ်။ လူသိပ်စုံတဲ့ပွဲဖြစ်တယ်။ ဒီကြား ထဲ တောတွင်းတိရစ္ဆာန်အချို့ပါ ရောက်လာတတ်ကြသေးတယ်။

အဲဒီပွဲကို ဆယ်ရက်တိတိ ကျင်းပလေ့ရှိတယ်။

ပထမရက်တွေ ကိုးရက်က လူစစ်သည်များ၊ မြင်းစစ်သည် များ၊ ဆင်စွပ်သည်များရဲ့ ပြပွဲပြိုင်ပွဲတွေဖြစ်ပြီး နောက်ဆုံးရက်က ဆုပေးပွဲနဲ့ ပျော်ပွဲကပွဲ။

ဆုကို ဘုရင်ကိုယ်တိုင်က ပေးရတယ်။

ဆုရတဲ့လူ လူသူရဲကောင်းစာရင်းဝင်တယ်။

ဆုရတဲ့မြင်း မြင်းသူရဲကောင်းစာရင်းဝင်တယ်။

ဆုရတဲ့ဆင် ဆင်သူရဲကောင်းစာရင်းဝင်တယ်။

သူရဲကောင်းပွဲတော်လို့ နာဂဂီရိတိုင်းပြည်ကြီးမှာ ထင်ရှား တဲ့ ပွဲတော်ကြီးဖြစ်တယ်။

အမှန်က နာဂဂီရိတိုင်းပြည်ကြီးမှာ ကြီးမားတဲ့စစ်ပွဲတွေ ချီခဲ့ပါဘူး။ တောင်ကြိုတောင်ကြား ချောင်ကျကျတိုင်းပြည် သူသိသူသိမရှိ။ သဘာဝအခြေအနေအထားကိုက ကွယ်ထားပုဂံက ထားပေးသလို ဖြစ်နေတဲ့တိုင်းပြည်ကြီးကို တခြားတိုင်းပြည်တွေက သိကြဘူး။

သူတို့ကလည်း တခြားတိုင်းပြည်ကြီးတွေကို စိတ်မဝင် စားကြဘူး။ သူတို့တိုင်းပြည်နဲ့သူတို့အေးချမ်းစည်ပင်စွာ နေထိုင်နိုင် စို့စိတ်ဝင်စားတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း တခြားတိုင်းပြည်ကြီး တွေကို သွားရောက်ဆက်စပ်မှု၊ ကူးလူးဆက်ဆံမှုမရှိဘူး။

လူတွေနဲ့ ဆက်ဆံမှုမရှိတော့ ပြဿနာမရှိဘူး။

ပြဿနာမရှိတော့ စစ်မရှိဘူး။

ဒါပေမဲ့ ခမည်းတော် ဘုရင်ကြီးရဲ့ လက်ထက်တော် တစ်လျှောက်လုံးမှာတော့ စစ်ရေးကို မလျော့မပေါ့ အထူးဂရု နှိုက်တော်မူခဲ့တယ်။

‘ခမည်းတော်ဘုရား နာဂဂီရိအတွက် စစ်ရေးပြင်ဆင်မှု တွေဟာ အပိုတွေဖြစ်မနေဘူးလား’

နာဂဂီရိမင်းသမီးလေးဘဝက ခမည်းတော်ကို လျှောက် တင်ဖူးတယ်။

မင်းတရားကြီးပြုံးတော်မူတယ်။

‘သမီးတော်ရဲ့ အမေးတော်က ဘယ်လိုသဘောမှာ အခြေခံပြီး မေးတာလဲ’

ခမည်းတော်ကလည်း သမီးတော်တို့တိုင်းပြည်ကို လာ တိုက်မယ့်ပြည်မှ မရှိဘဲ။ ခမည်းတော်ကလည်း ဘယ်တိုင်းပြည် ကိုမှ သွားတိုက်ခိုက်မှာမှ မဟုတ်ဘဲ

ဖခမည်းတော်ရဲ့ သက်တော်တစ်လျှောက်လုံးမှာ ဘယ် တိုင်းပြည်ကမှလည်း လာမတိုက်ခိုက်ဘူး။ ခမည်းတော်ကိုယ်တိုင် ကလည်း ဘယ်တိုင်းပြည်ကိုမှ သွားတိုက်ခိုက်ဖို့ မရည်ရွယ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သမီးတော်မှတ်ထားပါ။ ကိုယ့်ဘဝတစ်လျှောက်လုံးရဲ့ အမြင်အသိလောက်သာ အမှန်တရားမဟုတ်ဘူး။ အမှန်တရား အစစ်အမှန်က လူသားမျိုးနွယ် အစဉ်အဆက်အမြင်အသိစုစည်းမှု ပါ။ အမြင်အသိမှန်ကန်မှု အစစ်အမှန်ကို လိုချင်ရင် ကိုယ့်အမြင် အသိလောက်မှာသာ အခြေမခံပါနဲ့။ ဒါကြောင့်လည်း ရှေးလူတွေ ရဲ့ ပညာအစဉ်အဆက်ကို နောက်လူတွေ သင်ယူကြရတာပေါ့။ နောက်လူတွေ ကိုယ့်ဘဝအမြင်အသိပေါ်မှာတင် ပညာရှာဖွေဆိုတာ ဘယ်လိုမှ ခိုင်မာမှုမရှိတဲ့ စိတ်ကူးယဉ်ခြင်းတစ်ရပ်ပဲ

မင်းတရားကြီး ဆက်မိန့်တယ်။

တခြားကိစ္စတွေထား၊ စစ်ရေးကိစ္စကိုပဲ ခမည်းတော် ဆက်ပြောမယ်။ ရှေးလူတွေစကားအစဉ်အလာရှိခဲ့တယ်။ တိုင်း ပြည်မှန်ရင် စစ်ဖြစ်ရတတ်စမြဲတဲ့။ ဖခမည်းတော်လက်ထက်မှာ စစ်မက်ငြိမ်းချမ်းတာနဲ့ ဒီရှေးလူတွေ စကားမှားတယ်လို့ ပြောလို့ မရဘူး။ နာဂင်ရီတိုင်းပြည်ကြီးဟာ ခမည်းတော်ရဲ့ နန်းသက်ထဲ မှာပဲ ရှိနေမှာမဟုတ်ဘူးလေ။ ချက်ရှိနေဦးမှာ၊ ဘယ်လက်ထက်

ထူ စစ်ဖြစ်မှာလဲ၊ ဖြစ်တော့ဖြစ်မှာပဲ။ ရှေးလူတွေစကား ဘယ် တော့မှ မမှားနိုင်ဘူး။ အဲဒီလိုဖြစ်လာရင် နာဂင်ရီရဲ့ စစ်ရေး အင်အားတောင့်တောင့်တင်းတင်းဖြစ်နေနိုင်အောင် နာဂင်ရီရဲ့ ဘုရင် ခြင်္စင်တဲ့ ခမည်းတော်က အစဉ်အလာလုပ်ပေးနေရတာပဲ။ အဲဒါ ဘုရင်တစ်ပါးရဲ့ တာဝန်ပဲ။ ပေါ့လို့မရဘူး။ စစ်ရေးပေါ့တဲ့ ဘုရင် ဟာ တိုင်းပြည်ကို ဖျက်နေတာနဲ့ အတူတူပဲ

မင်းတရားကြီး ဆက်မိန့်ပြန်တယ်။

သမီးတော်လေး မှတ်စား။ တစ်ယောက်ချင်းဘဝ အတွက်ဖြစ်ဖြစ်၊ တိုင်းပြည်အတွက်ဖြစ်ဖြစ် ရှေးလူတွေရဲ့ စကား ဟာ အင်မတန်အရေးကြီးတယ်။ ရှေးလူတွေရဲ့ စကားကို အရေး ထေးတဲ့လူ ဘဝပျက်နိုင်တယ်။ အဲ... တိုင်းပြည်ဆိုရင်လည်း အဲဒီတိုင်းပြည် ပျက်တတ်တယ်

နောက် မင်းတရားကြီး သမီးတော်ကို ဆက်မိန့်ပြန် တယ်။

လူတစ်ဦးချင်းဆီမှာ တိုက်ခိုက်မှုပညာ အရေးကြီး ကြောင်း။ တောတွင်းနေ သားရဲတွေနဲ့ သားကောင်တွေကို နှိုင်းယှဉ်ပြပြီးမိန့်တယ်။ အတိုက်အခိုက်ကျွမ်းကျင်တဲ့သားရဲတွေ ထို အတိုက်အခိုက်မကျွမ်းကျင်တဲ့ သားကောင်တွေကြောက်အရ သန့်နေရ၊ ရှောင်နေရ၊ တောတွင်းမှာ သားကောင်လေးတွေ ဘဝသနားစရာ။ လူတစ်ယောက် လူလောကမှာ လူ့စဉ်မီမီနေထိုင် နိုင်ဖို့ အတိုက်အခိုက်ပညာတတ်ထားသင့်ကြောင်း မင်းတရားကြီး

မိန့်ဆိုတယ်။ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်လည်း တည်တန်ခိုင်မြဲစွာ ရပ်တည်နိုင်ဖို့ စစ်ရေးစစ်အင်အားအရေးကြီးကြောင်းတွေ သမီးတော်နားစွဲ ရင်ထဲစွဲသွားအောင် မင်းတရားကြီးဆက်မိန့်တယ်။

နာဂမာလမင်းသမီးလေး သိုင်းပညာတွေ သင်ကြားမှုမှာ ပိုလေးနက်သွားသလို ခမည်းတော်ဆီက စစ်ရေးစစ်ရာပညာတွေ ပျူဟာတွေကို စိတ်ဝင်တစားသင်ယူတော့တယ်။

နာဂမာလဘုရင်မလေးဖြစ်တော့လည်း ဖခမည်းတော်လက်ထက်ကအတိုင်း စစ်ရေးစစ်ရာစစ်ပညာကို အရေးပေးချီးမြှင့်မြှောက်စားခဲ့တယ်။ နန်းတွင်းသူတွေကစပြီး အမျိုးသမီးတွေ သိုင်းပညာသင်ကြားမှုကို စတင်စေခဲ့တယ်။

ခမည်းတော်လက်ထက်က အရှိန်အဟုန်ဖြစ်နေတဲ့ လုပ်ငန်းစဉ်တွေကို အရှိန်အဟုန်မပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းလုပ်ကိုင်နေနိုင်တဲ့ ဘုရင်မငယ်ငယ်လှလှလေးကို တိုင်းပြည်က ချစ်ကြလေးစားကြတယ်။

နောက်ပြီး နန်းမြို့တွင်းဟာ လျှံကျလာတဲ့ သတင်းစကားတွေအရ ဘုရင်မငယ်ငယ်လှလှလေးကို တိုင်းသူပြည်သားတွေက ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ကြတယ်။

ဘုရင်မရဲ့အမိန့်အရဆို ဘယ်သူမှ ပြန်ဝေဖန်ပြောဆိုမှု မပြုရ။

နန်းမြို့တွင်းက လျှံကျလာတဲ့ သတင်းစကားတွေက ဘုရင်မလေးက လှူတင်မက သိုင်းအတတ်ပညာမှာလည်း အရမ်း

ထူးချွန်သတဲ့။ ထူးဆန်းတဲ့ပညာတွေ အတော်များများကိုလည်း အတတ်မြောက်ထားသတဲ့။

* * *

(၂)

ဒီနှစ်ရဲ့ သူရဲကောင်းပွဲတော်။

သူရဲကောင်းပွဲတော်ရဲ့ ဒဿမနေ့။

ဆယ်ရက်မြောက်နေ့။

ဆုပေး ဆုယူမယ့်နေ့။

လက်ဝဲစင်မြင့်မှာ ကချေသည်တွေ ကနေကြတယ်။

လက်ယာစင်မြင့်၊ လက်ဝဲစင်မြင့်ထက်ပိုမြင့်တဲ့စင်မြင့်

မှာတော့ များမတ်နယ်စားမြို့စားတွေ ရာထူးအလိုက်နေရာအသီးသီးမှာ ထိုင်နေကြတယ်။ များမတ်နယ်စားမြို့စားတွေရဲ့ အလယ်မျိုးအာယ်ရွှေသလွန်ထက်မှာတော့ ဘယ်သူမှမရှိ။

စင်နှစ်စင်ရှေ့ လွင်ပြင်ကျယ်ကြီးထဲမှာတော့ လူတွေ အပြည့်အလျှံ။ လူတွေကြားမှာ ခြင်္သေ့ကြီးသုံးကောင်နဲ့ ကျားကြီးငါးကောင်။ သူတို့လည်း လူတွေလိုပဲ သဘင်စင်မြင့်က ကချေသည်တွေရဲ့အကကို ကြည့်နေကြတယ်။ အဲဒီသားရဲကြီးရှစ်ကောင် သူတို့ဖာသာသူတို့ အိန္ဒြေရရ ပွဲကြည့်နေပေမယ့် လူတွေသူတို့အကကိုတော့ သိပ်မကပ်ကြ။

လူတွေပွဲကြည့်နေကြပေမယ့် လူတွေရဲ့မျက်လုံးအကြည့်

တွေတစ်ခါတစ်ခါ သူတို့ရဲ့လက်ဝဲဘက်ဆီရောက်ရောက်သွားကြ
တယ်။ ညာဘက်စင်မြင့်ကြီးရဲ့ ညာဘက်ဆီကို...

အဲဒီဘက်ဆီမှာ ရွှေနန်းတော်ကြီးရှိတယ်လေ။

ရွှေနန်းတော်ကြီးဆီက ဘုရင်မလေး ခုထိ သူရဲကောင်းပွဲ
တော်စင်မြင့်ဆီကို ကြွလာတော်မူခြင်းမရှိသေး။

အစဉ်အလာအတိုင်း ခုနှစ်ဆင်သူရဲကောင်းဆုရမယ့်
ဆင်ကြီးက ဘုရင်မလေးကို ပင့်ဆောင်ဖို့ ရွှေနန်းတော်ဆီထွက်
သွားတာ အတော်လေးကြာပြီ။ စင်မြင့်ဆီကို ဘုရင်မလေးကို
ပင့်ခေါ်ဆောင်ပြီး ဆင်ကြီးပြန်လာတာ မမြင်ကြရသေး။

ဒါကြောင့် ပရိသတ်တွေ ဘုရင်မလေး ကြွချီမယ့်လမ်း
ဘက်ဆီ တမျှော်မျှော်။ ကမ္ဘာကြည့်လိုက်၊ ဘုရင်မလေးကိုမျှော်
ကြည့်လိုက်။

များပြားလှတဲ့ ပရိသတ်တွေကို ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင်
လေးမြားလွယ်ထားသူတွေ၊ ကိုင်ထားသူတွေချည်းလိုလို တွေ့ရ
လိမ့်မယ်။ လက်ယာစင်မြင့်ကြီးမှာ လွှင့်ထူထားတဲ့အလံတွေကို
ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင်လည်း လေအသင့်တဖျပ်ဖျပ်လွင့်နေတဲ့
အလံရွက်တွေပေါ်မှာ လေးမြားအမှတ်အသားပုံကို တွေ့ရမယ်။
နာဂင်္ဂီရိဟာ လေးမြားတိုင်းပြည်ပဲ။ နာဂင်္ဂီရိပြည်သူပြည်သားတွေရဲ့
မိရိုးဖလာစစ်ပညာမှာ တခြားအတိုက်အခိုက်ပညာချင်းလက်ရည်
တူဖြစ်နေရင် လေးမြားပညာထိုးချွန်မှုကိုကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်ရ
တယ်။

ခမည်းတော်မင်းတရားကြီးလက်ထက်တော်ကတည်းက
အခုနှစ်ထိ၊ လူသူရဲကောင်းသုံးနှစ်ဆက်တိုက်ရရှိသူ နှစ်ဦးရှိတယ်။

ဣလိန္ဒ၊ ပိရ။

သူတို့နှစ်ဦး အခြားအတိုက်အခိုက်ပညာတွေမှာ လက်
ရည်တူတွေဖြစ်နေသလို လေးမြားအတတ်ပညာမှာလည်း လက်ရည်
တူတွေဖြစ်နေကြတယ်။ ဒီနှစ် သူတို့ပြုတဲ့ လေးမြား အတတ်
စွမ်းရည်ကို ပရိသတ်တွေ အရမ်းသဘောကျတယ်။

ပစ်မှတ်တစ်ခုကို ချိန်ရွယ်ပြီး ပထမမြားကိုပစ်တယ်။

ဆက်တိုက် ဒုတိယမြား။ ဆက်တိုက် တတိယမြား။

ဆက်တိုက် စတုတ္ထမြား။ ပထမမြားက စက်ဝိုင်းခြမ်းသွားလမ်း
နီးပါကနေ ဝိုက်သွားတယ်။ ဒုတိယမြားက စက်ဝိုင်းခြမ်းသွား
ဘမ်းလက်ယာဘက်ကနေ ဝိုက်သွားတယ်။ တတိယမြားက စက်
ဝိုင်းခြမ်းသွားလမ်း လက်ဝဲဘက်ကနေ ဝိုက်သွားတယ်။

စတုတ္ထမြားက တူရူတည့်တည့်မျဉ်းဖြောင့်အတိုင်းသွား
တယ်။ အဲဒီမြားလေးစင်းလုံး ပစ်မှတ်ကိုတစ်ပြိုင်နက်ထိတယ်။

နှစ်ဦးစလုံး အဲဒီလိုလေးမြားစွမ်းရည်ကို လက်ရည်တူ
ပြောနိုင်ခဲ့တယ်။

အဲဒီလေးမြားစွမ်းရည်ကို ပရိသတ်တွေကလည်း သိပ်
အံ့ဩကြံတွေ့သွားကြတယ်။

ပရိသတ်တွေ ဘုရင်မလေးကို ကြည့်ချင်စောင့် မျှော်
ကြည့်သလို သူတို့အကြိုက်တွေတဲ့ လူသူရဲကောင်းနှစ်ယောက်ကို

ဘုရင်မလေးက လက်ဝဲလက်ယာကိုယ်ရံတော်တပ်မှူးရာထူးပေး အိမ်နဲ့လွှာချီးမြှင့်မှုမှာ သူတို့ နှစ်ထောင်းအားရ အားပေးချင်နေကြ တယ်။ နာဂင်ဂိရိရဲ့ အစဉ်အလာအရ သုံးနှစ်ဆက်တိုက် လူသူရဲ ကောင်းဆရာသူကို ရာသက်ပန်လူသူရဲကောင်းအဖြစ် အသိအမှတ် ပြုခြင်းနဲ့အတူ လက်ဝဲကိုယ်ရံတော်တပ်မှူးဖြစ်ဖြစ်၊ လက်ယာ ကိုယ်ရံတော်တပ်မှူးဖြစ်ဖြစ် ခန့်အပ်ချီးမြှင့်ရတာကိုး။ ကာယကံ ရှင်က ရာထူးမလိုချင်ရင်တော့ ငြင်းပယ်ခွင့်ရှိပါတယ်။ တခြား ထိုက်တန်တဲ့ ဆုကြေးမျိုး တောင်းဆိုခွင့်ရှိတယ်။

ဒီနှစ်တော့ လက်ဝဲ၊ လက်ယာကိုယ်ရံတော်တပ်မှူးရာထူး နှစ်နေရာအတွက် တစ်ပြိုင်နက်ပဲ။

တကယ့်ကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် နှစ်ယောက်ပဲလို့ ပရိသတ်တွေကလည်း အထင်ရှိထားကြပါတယ်။ သူတို့အကြိုက် တွေ့ရတဲ့ လူသူရဲကောင်းနှစ်ယောက် ထိုက်ထိုက်တန်တန်ရာထူး ရတဲ့မြင်ကွင်းကိုလည်း ကြည့်ရှုအားပေးချင်နေကြရဲ့။

ရာဇ ကြွချီလာပြီ ပရိသတ်အားလုံးရဲ့ မျက်လုံးတွေ၊ အာရုံတွေ တစ်နေရာ ဆီကို တပြိုင်နက်ကျရောက်သွားကြတယ်။ ရွှေနန်းတော်ရှိရာ ဘက်ဆီကို...

ပြည့်ပြိုင်ပွဲတွေ ခဏတဖြုတ်ထွက်ကြည့်တတ်တဲ့ ဘုရင်မ လေးကို မြင်ထားဖူးသူတွေကလည်း ထပ်မြင်ချင်စောနဲ့၊ လုံးဝ မမြင်ဖူးကြသေးသူတွေကလည်း လူပြောသူပြောတွေကြောင့် မြင်

ချင်စောနဲ့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားတွေ ဖြစ်သွားကြတယ်။ စစ်သည် ရဲမက်တွေ ထိန်းပေးထားရတယ်။

ရာဇက လှလိုက်တာ၊ ကြားဖူးထားတာတွေ ဘယ်မှာ ပြည့်စုံနိုင်ပါ့မလဲ၊ မြင်ဖူးမှ မယုံနိုင်စရာကောင်းအောင်ကိုလှတယ် ဆိုတာ လက်ခံရတော့တာပဲ။ ဟို... ဝဲဘက်က၊ ဝဲဘက်ကလည်း အတော့်ကိုလှတာပဲ၊ လှတာပဲ၊ ဘယ်သူလဲ၊ သူ ဘယ်သူလဲ၊ ငယ်ငယ်လေး၊ ရာဇထက် ငယ်မယ်'

ခုမှမြင်ဖူးသူတွေရဲ့ စကား။

ဝဲဘက်က ရာဇရဲ့ညီမတော် စူဠမာလဆိုတာလေးလေး၊ ညီမတစ်ဝမ်းကွဲတော်ပါ၊ ရာဇထက် နှစ်နှစ်ကျော်ငယ်တယ်၊ ရာဇ မြှောက်စားထားတာ၊ သူ့ညီမတော်ကို သူသိပ်ချစ်တာ၊ ထွက်တော် ဇူတိုင်း ပါလေ့ရှိတယ်'

မြင်ဖူးထားသူတွေက မမြင်ဖူးသူတွေကို သတင်းဖြန့် တယ်။ ဆင်တော်ကြီးက စစ်သည်ရဲမက်တွေ ရှင်းထားပေးတဲ့ ထမ်းအတိုင်း ပရိသတ်အလယ်က လျှောက်တယ်။ ဆင်တော်ပေါ် ထ ဘုရင်မလေးကို လက်ယာစင်မြင့်က မှူးမတ်နယ်စားမြို့စား ဆွေ လက်အုပ်ချီဖူးမျှော်လိုက်ကြတော့ လက်ဝဲစင်က ကချေ အည်တွေက ပုဆစ်ခူးတုပ်ထိုင်ကန်တော့ဖူးမြော်လိုက်ကြတယ်။ ဆင်တော်ကြီးလည်း မြေပြင်မှာ ပုဆစ်ခူးတုပ်ထိုင်ကန်တော့ ဖူးမျှော် ကြတော့တယ်။

ရာဇ ဘုန်းတော်ကြီးပါစေ၊ သက်တော်ရှည်ပါစေ'

ဝေဟင်ဆီထိ လျှံတက်သွားတဲ့ ပရိသတ်ကြီးရဲ့အသံ။
တိုင်းသူပြည်သားတွေ ကျန်းမာကြပါစေ၊ ချမ်းသာကြ
ပါစေ။

ဆင်တော်လျှောက်သွားရစေ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ လွင့်ပျံ
ကျန်ခဲ့တဲ့ ဘုရင်မလေးရဲ့ အသံတည်တည်ငြိမ်ငြိမ်အေးအေးဆေးဆေး
လေးလေး။ တည်ငြိမ်အေးဆေးမှုထဲမှာ ဩဇာဓာတ်ကတော့ ပါနေ
လေရဲ့။

လေးလေးမှန်မှန်လျှောက်သွားတဲ့ဆင်တော်ကြီး လက်ယာ
စင်မြင့်နားမှာ ကပ်ရပ်လိုက်တယ်။ စင်မြင့်နဲ့ကျောပြင်နဲ့ ညီသွား
အောင် ခြေအစုံကို ညွတ်ပေးလိုက်တယ်။ ဆင်တော်ပေါ်က ဘုရင်မ
လေးမတ်တတ်ရပ်လိုက်တယ်။ မရှေးမနှောင်းနဲ့ဘေးက ညီမတော်
ကပါ မတ်တတ်ရပ်လိုက်တယ်။ ဘုရင်မလေးနဲ့ ညီမတော် ဆင်
တော်ပေါ်ကနေ စင်မြင့်ပေါ်ဆင်းတယ်။ သလွန်ဆီကို ဖြည်းဖြည်း
မှန်မှန်လျှောက်သွားတယ်။ သလွန်ထက်မှာ တူယှဉ် အသာအယာ
ထိုင်လိုက်ကြတယ်။ သူတို့နှစ်ပါးသလွန်ထက်မှာ နေသားတကျ
ထိုင်ပြီးနေတာတောင် ဆင်တော်ထက်ကနေ သလွန်ဆီထိ သူတို့
လျှောက်သွားခဲ့တဲ့ လေထုနယ်ထဲမှာ သူတို့ရဲ့ အလှရိပ်၊ အလှ
ယောင်၊ အလှမှု၊ အလှမွှားတွေ ထင်ကျန်ခဲ့သလိုပါပဲလေ။

ပရိသတ်ကြီးငြိမ်သက်စွာ ခံစားကြည့်ရှုနေကြလေရဲ့။

ဒါကြောင့် နန်းတွင်းသူတွေထဲက သတင်းစကားဖြစ်
တာ။ နန်းမဆောင်တစ်ခုကနေ တစ်ခုဆီရာဇကူးလျှောက်သွားရင်

ရာဇတခြားနန်းဆောင်ဆီရောက်သွားနေတာတောင် ဖြတ်လျှောက်
ခဲ့တဲ့ နန်းဆောင်မှာ ရာဇရဲ့အလှရိပ်၊ အလှယောင်၊ အလှမှု၊
အလှမွှားတွေ ထင်ကျန်ခဲ့သလိုပဲတဲ့။ ပရိသတ်ထဲက ပြောသံသဲ့သဲ့။

‘ဟူး’

သက်ပြင်းချသံသဲ့သဲ့။

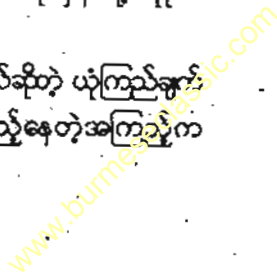
ဒီပွဲကတော့ ဘုရင်မလေးနဲ့ တိုင်းသူပြည်သား အတော်
များများ အတော်ကြာကြာလေးတွေလိုက်ရတဲ့ ပထမဦးဆုံးပွဲပါပဲ။
ဘုရင်မလေး နန်းသက်ကလည်း တစ်နှစ်ပင်မပြည့်တတ်သေး။

ဒီပွဲကစပြီး ဘုရင်မလေးရဲ့ အလှသတင်း တိုင်းပြည်
တွင်းအနှံ့ ပျံလွင့်ထွက်သွားပါတယ်။ ဒီပွဲကစပြီး တိုင်းသူ
ပြည်သားတွေရဲ့ ဘုရင်မလေးပေါ် အချစ်ကလည်း တိုင်းရေးပြည်
စီမံလုပ်ကိုင်ရာမှာ အထောက်အကူဖြစ်စေပါတော့တယ်။

ဒီပွဲကို ဟိုးခပ်လှမ်းလှမ်းအဝေး၊ တောင်ကမူမြင့်မြင့်လေး
ပေါ်ကနေ လှမ်းကြည့်နေသူတစ်ဦး ရှိနေတယ်။ နှုတ်ခမ်းမွေး၊
နှုတ်ဆိတ်မွေး ထူလပျစ်နဲ့ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း လူ
တစ်ယောက်။ သူ့ကိုကြည့်ပြီး သူ့အသက်အရွယ်ကို မှန်းလို့မရနိုင်။
အသံလုံးအစုံကတော့ စူးစူးရဲ့ရဲ့။

အဲဒီမျက်လုံးအစုံ၊ ဘာမဆိုလုပ်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ ယုံကြည်ချက်
တွေနဲ့ ကျစ်လစ်ထားသလိုပဲ။ သူ့ဒီပွဲကိုကြည့်နေတဲ့အကြည့်က
အိမ်ခန့်နိုင်လွန်းလှတယ်။

* * *

ရန်သူလူစွမ်း

လက်ယာကိုယ်ရံတော်တပ်ရဲ့ တပ်မှူးလေး ဣလ္လိ။
 လက်ဝဲကိုယ်ရံတော်တပ်ရဲ့ တပ်မှူးလေး ဝိရ။
 သူတို့နှစ်ယောက် ငယ်သူငယ်ချင်းတွေတော့ မဟုတ်။
 ဇာတိမြေကလည်း တောင်နဲ့ မြောက်လေး။ တစ်ယောက်က
 ဒက္ခိဏဂိရိမြို့သား။ တစ်ယောက်က ဥတ္တရဂိရိမြို့သား။
 ဣလ္လိက ဒက္ခိဏဂိရိမြို့က သူကြွယ်တစ်ဦးရဲ့သား။
 ဝိရက ဥတ္တရဂိရိက မြို့စားရဲ့သား။
 နာဂဂိရိရဲ့ လူသူရဲကောင်းရွေးပွဲတွေမှာ သူတို့နှစ်ယောက်
 နောက်ဆုံးအဆင့်ဖြိုင်ပွဲတိုင်း ယှဉ်ပြိုင်ဘက်အဖြစ် ဆုံးဆည်းရတာ
 သုံးနှစ်လုံးလုံးပဲ။
 သုံးနှစ်တာလုံးလုံး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အနိုင်ရရှိ
 အောင် ကြိုးစားကြရင်း လက်ရည်တူအဖြစ်နဲ့ပဲ ကျေနပ်ကြရတော့
 တယ်။ ယှဉ်ပြိုင်ရင်း ယှဉ်ပြိုင်ရင်း တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်
 လည်း ခင်မင်သွားကြတယ်။

ဒါကတော့ အတွင်းစိတ်တွေနဲ့ ဆိုင်တယ်။
 ယှဉ်ပြိုင်မှု ယှဉ်ပြိုင်မှုတိုင်းဟာ အတွင်းစိတ်ကို ပေါ်လွင်
 စေတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အနိုင်ရဖို့ အားခဲကြရတာ
 တိုး။ ကိုယ်နိုင်ဖို့ကိစ္စ အစွမ်းကုန်အားခဲကြရာမှာ အတွင်းစိတ်ရင်း
 တွေ ပေါ်ထင်လာစမြဲပဲ။ အနိုင်ရရှိချင်တဲ့စိတ်နဲ့ ခက်ထန်ရန်ရင်း
 ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲချင်တဲ့ စိတ်ဟာ အမှန်တော့ တခြားစီပဲ။
 ဒါပေမဲ့ အတွင်းစိတ်ခက်ထန်ရန်ရင်းသူ ဒါမှမဟုတ် ကောက်ကျစ်
 စဉ်းလဲသူဟာ အနိုင်ရရှိချင်စိတ်မှာ အဲဒါတွေရောထွေးပါသွား
 တော့တယ်။

အဲဒီလိုလူမျိုးတွေ တစ်ပွဲတစ်လမ်းဆိုသလို နိုင်ပွဲတွေ
 ရှိတတ်ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရေရှည် အနိုင်ကိုထိန်းထားဖို့က
 တော့ စိတ်ကူးမယဉ်ပါလေနဲ့။ အထိမှာတဲ့ ရှုံးပွဲတွေနဲ့ ပြန်ဆုံရ
 တတ်စမြဲ။

အနိုင်ဆိုတဲ့ စကားလုံးရဲ့ အဓိပ္ပါယ်အနှစ်သာရက ရိုးသား
 နှာကြိုးစားခြင်းကြောင့် ထိုက်ထိုက်တန်တန်ရရှိတဲ့ အခွင့်အရေးပဲ
 ဖြစ်တယ်။ မရိုးသားတဲ့ကြိုးစားမှုကြောင့် ရရှိတဲ့ အနိုင်ဟာ
 ဂုဏ်သိက္ခာမဲ့စေပါတယ်။ ဒီကြားထဲ ရှုံးသွားရင်တော့ အလွန်ထိ
 ခိုက်စရာကောင်းအောင်ကို ဂုဏ်သိက္ခာမဲ့စေတော့တယ်။

ဣလ္လိနဲ့ ဝိရနှစ်ယောက်ကတော့ စိတ်သန့်သူတွေပဲ။
 တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အားကြိုးမာန်တက်ယှဉ်ပြိုင်ကြပေမယ့်
 အနိုင်ရရှိဖို့အရေးမှာ တစ်ယောက်မှမသန့်တဲ့ စိတ်မတွေးကြဘူး။

ပြင်ဘက်ပေါ် လေးစားတဲ့စိတ်ထားမှုကြောင့် ပြင်ဘက်ရဲ့လေးစား
တဲ့စိတ်ကို ပြန်ခံစားကြရတယ်။ အဲဒီအရသာကို နှစ်ဦးနှစ်ဖက်
လုံးက နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ခံစားကြရင်း အားကြီးမာန်တက်ယှဉ်ပြိုင်
ကြရင်း ကျေကျေနပ်နပ် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ခင်မင်
သွားကြတယ်။

‘အဆွေတော် ဣလ္လီ၊ မင်းမှုထမ်းရာမှာ အဆွေတော်
ကျုပ်ကို ကူညီရိုင်းပင်းစရာတွေ အများကြီးရှိနေမှာနော်။ အဲဒါကို
နားလည်ပေးပြီး အဆွေတော်ဘက်က အဆင့်သင့်ရှိပါစေ’

ဝီရက ဆိုတယ်။

‘အဆွေတော် ဘာကိုညွှန်းတာပါလိမ့်’

ဣလ္လီက ပြန်မေးတယ်။

‘နန်းတွင်း အရေးပါအရာရောက်တဲ့ မင်းမှုထမ်းတွေထဲ
မှာ အဆွေတော်တို့မြို့သားတွေ များတယ်လေ၊ မင်းမှုထမ်းရေးရာ
ကိစ္စ အဆွေတော်ကို သူတို့သင်ကြားပေးမှာ၊ နန်းတွင်းအရေးပါ
အောင်လည်း အကူအညီပေးမှာ၊ အဆွေတော်က ကျုပ်ကိုတဆင့်
ပြန်သင်ကြားပေးပေါ့၊ အဆွေတော်နဲ့အမြဲလက်တွဲနေနိုင်အောင်
လည်း အကူအညီပေးပေါ့’

ဣလ္လီ ဝီရကို နှစ်လိုဖွယ်ပြုံးပြတယ်။

‘မပူပါနဲ့ အဆွေတော်၊ လောကဝတ်စကားက ပိုသွား
သလားအဆွေတော်ရယ်’

‘ဘာပိုရမလဲ အဆွေတော်ရယ်၊ မပိုရပါဘူး၊ ကျုပ်စကား

အတိအကျပါ။ ရာဇတစ်ပါးတည်းအောက်မှာ တူတူအမှုထမ်းနေရ
သူတွေပဲ။ တစ်သားတည်းကို ဖြစ်နေရမှာပေါ့၊ ဟုတ်ဘူးလား’

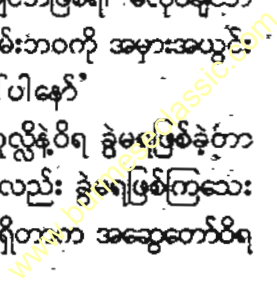
ဒီတစ်ခါမှာတော့ ဣလ္လီ အပြုံးပိုပွင့်သွားတယ်။

‘အဆွေတော် စိတ်ဓာတ်ကို လေးစားလိုက်တာ’

ဣလ္လီ ဝီရ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်ပြီး အားပါးတရ
ပြောတယ်။

‘အမှန်တော့ ကျုပ်က နန်းတွင်းမှာ အမှုထမ်းချင်တာ
မဟုတ်ဘူး အဆွေတော်ရ။ ခမည်းတော်မြို့စားကြီးရဲ့ ဆန္ဒကြောင့်
သာ နန်းတွင်းအမှုထမ်းဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ရတာ၊ ခမည်းတော်မြို့စား
ကြီးက ကျုပ်တို့မြို့အနေနဲ့ရော ကျုပ်တို့မျိုးနွယ်အနေနဲ့ရော
နန်းတွင်းအမှုထမ်းနည်းပါးလွန်းတာမို့ ကျုပ်ကို နန်းတွင်းအမှုထမ်း
ဖြစ်စေချင်တယ်၊ ခမည်းတော်ဆန္ဒအရ ကျုပ်လည်း ကြိုးစားမှု
ပြုခဲ့ရတယ်၊ နန်းတွင်းအရေးတွေ ရှုပ်ထွေးမှုရှိတယ်ဆိုတဲ့ စကား
တွေ ကြားဖူးထားတဲ့အရရော၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လွတ်လွတ်လပ်
လပ် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနေချင်တဲ့ စိတ်ဓာတ်အရရောဆိုရင် ကျုပ်
နန်းတွင်းအမှုထမ်း မဖြစ်ချင်ဘူး၊ မဖြစ်ချင်ဘဲဖြစ်ရ၊ မလုပ်ချင်ဘဲ
လုပ်ရတော့မယ့် ကျုပ်ရဲ့နန်းတွင်းအမှုထမ်းဘဝကို အမှားအယွင်း
ကင်းအောင် အဆွေတော် လက်တွဲခေါ်ပါနော်’

‘စိတ်ချပါ အဆွေတော်ဝီရ၊ ဣလ္လီနဲ့ဝီရ ခွဲမပျံ့ဖြစ်ခဲ့တာ
သုံးနှစ်လုံးလုံးပဲ မဟုတ်လား၊ ရှေ့ဆက်လည်း ခွဲမပျံ့ဖြစ်ကြသေး
တာပေါ့ အဆွေတော်ရယ်၊ အဲ... တစ်ခုရှိတာက အဆွေတော်ဝီရ

ကျုပ်ကို ဆက်လက်ယှဉ်ပြိုင်နေရမှာကိုနော်

‘အဆွေတော်နဲ့ ကျုပ် ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ရတာ သုံးနှစ်လုံးလုံးရှိခဲ့ပါပြီ။ ကျုပ်ကတော့ ငြီးငွေ့သွားပြီ။ ခုဆို မိတ်ဆွေရင်းချာတွေလည်း ဖြစ်နေပြီ။ အဆွေတော် ကျုပ်အပေါ်ကို ဘာအနိုင်ယူချင်လဲ။ ယူတော့၊ ကျုပ် အဆွေတော်နဲ့ ပြိုင်ဘက်မလုပ်ချင်တော့ဘူး’

ဝိရရဲ့ ရိုးသားတဲ့ သဘောထားကို ဣလ္လိလေးစားသွားရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဣလ္လိ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်တယ်။

‘ဝိရရဲ့ ကျုပ်ပြောတဲ့သဘောစာ တစ်မျိုးပါ။ ကျုပ်တို့ ဆက်လက်ယှဉ်ပြိုင်နေရမယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စက မင်းမှုထမ်းရေးရာမှာပါ။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ကျုပ်တို့ရဲ့သခင်ရာဇရဲ့အမှုတော်ကို အပြိုင်အဆိုင်ထမ်းရွက်ကြစို့လေ’

ဝိရ ဣလ္လိကို စိတ်အားထက်သန်စွာ ကြည့်လိုက်တယ်။

‘သိပ်အားရစရာပဲ။ တကယ့်ကိုလေးစားအားရစရာပဲ။ အဆွေတော်မှာ မင်းမှုထမ်းစိတ် အပြည့်ပဲ။ အဆွေတော်လို စိတ်ဓာတ်ရှိတဲ့ သူမျိုး မင်းမှုထမ်းဖြစ်တာ ရာဇအားရစရာပဲ။ ကျုပ်အဆွေတော်စိတ်ကို ကူးယူရမယ်။ ကျုပ်လည်း မင်းမှုထမ်းကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်စေရမယ်။ ကျုပ် အဆွေတော်နဲ့အပြိုင်အဆိုင် မင်းမှုထမ်းကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်နေစေရမယ်’

‘ကျုပ်က နာဂဂီရီရဲ့ အားအထားရဆုံး စစ်သူရဲကောင်းကြီးဖြစ်အောင် ကြိုးစားမှာဗျ’

ဣလ္လိရဲ့အပြောကြောင့်...

‘ကျုပ်လည်း နာဂဂီရီရဲ့ အားအထားရဆုံး စစ်သူရဲကောင်းကြီးဖြစ်အောင် ကြိုးစားမှာပဲဗျ’

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...’

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...’

နှစ်ယောက်သား ဖက်ပြီး ရယ်မောလိုက်ကြတယ်။

* * *

(၂)

စုဋ္ဌမာလက ရေချိုးဝတ်အောက်ပိုင်း ခါးစည်းဝတ်ကို ခါးတောင်းကျိတ်လိုက်တယ်။ ပြီး ရေကန်ထဲ ရှေ့ကျွမ်းပစ်ချလိုက်တယ်။ ရေကြည်ကြည်လေးထဲမှာ ဖားကူး ကူးနေလိုက်သေးတယ်။ ပြီးမှ ရေမျက်နှာပြင်ပေါ် ခေါင်းဖော်လိုက်ပြီး အမတော်ဘုရင်မလေးကို ပြုံးပြီးကြည့်တယ်။ ခေါင်းညိတ်ခေါ်တယ်။

ညီမတော်ရဲ့ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးတဲ့ လှုပ်ရှားမှုလေးကို ကြည့်ကြည့်နူးနူးကြည့်နေတဲ့ ဘုရင်မလေး တွေဝေနေတယ်။

စောစောက ညီမတော်နဲ့ သိုင်းလှေကျင့်ကစားခဲ့တဲ့ ဘုရင်မလေး သူလည်း ရေချိုးချင်နေတယ်။ သူလည်း သိုင်းဝတ်စုံထိုချွတ်ပြီး ရေချိုးဝတ်ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီးသား ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ ရေကန်ထဲ မဆင်းဖြစ်သေး။ သူ့အရင် မြန်မြန်သန်သန် အဝတ်စားလဲပြီး ရေကန်ထဲ ကျွမ်းပစ်ဆင်းရေကူးနေတဲ့ ညီမတော်ထံ ကြည့်ကောင်းကောင်းနဲ့ ကြည့်နေမိတယ်။

ညီမတော်လေးက ရေကန်ထဲကနေ အပြုံးနဲ့ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ခေါ်နေတယ်။ ဘုရင်မလေး ရေကန်ထဲဆင်းဖို့ ရေကန်စပ်ဆီ ဖြည်းဖြည်း သာသာ လျှောက်လှမ်းတယ်။

‘ရာဇ ကျွမ်းပစ်ချလိုက်စမ်းပါ။ ညီမတော်လို ကျွမ်းပစ်ဆင်းပါ။ ရာဇ နောက်ကျွမ်းပစ် လှတယ်။ နောက်ကျွမ်းပစ်ချလိုက်စမ်းပါ’

ကန်ထဲက ညီမတော်က အော်ပြောတယ်။

ဘုရင်မလေး ညီမတော်ကို အပြုံးနဲ့ ခေါင်းခါပြတယ်။ ရေကန်ထဲ တဖြည်းဖြည်းလှမ်းဆင်းတယ်။

ညီမတော်ရေထဲဆီကနေ အတင်းပြေးတက်လာတယ်။ ရေထဲဆင်းနေတဲ့ ဘုရင်မလေးကို ဆီးတွန်းထားတယ်။

‘မရဘူး... မရဘူး။ အစ်မတော် ဒီအတိုင်း မဆင်းရဘူး။ နောက်ကျွမ်းပစ်ဆင်းရမယ်။ အစ်မတော်ဘုရား နောက်ကျွမ်းပစ်တာ မမြင်ရတာကြာပြီ။ ညီမတော် ကြည့်ချင်တယ်။ ရာဇရယ် နောက်ကျွမ်းပစ်ပြနေ’

ညီမတော် ဘုရင်မလေးကို ကန်စပ်အပေါ်ရောက်အောင် ပြန်တွန်းပို့တယ်။

‘ကြည့်မယ် ရာဇ။ နောက်ကျွမ်း’

ငယ်ငယ်ကတည်းက ကျွမ်းပစ်ဖော်ရေချိုးဖော်၊ ရေကူးဖော် ညီမတော်လေးက အတင်းပူဆာနေတယ်။

ဘုရင်မလေး ပြုံးပြီး ခေါင်းခါယမ်းပြတော့...

‘ရာဇ မရဘူးနော်၊ အစ်မတော် မရဘူးနော်၊ ဟင်း... ညီမတော် မကြည့်ရတာ ကြာပြီ။ ညီမတော် စိတ်ဆိုးလိုက်မယ်’ နှုတ်ခမ်းလေးတစုစုနဲ့ ညီမတော်ဖြစ်နေတယ်။

ဘုရင်မလေး အပြုံးလေးနဲ့ ညီမတော်ကို လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်ပြလိုက်တယ်။ ခါးစည်းတော်ကို ခါးတောင်းတျိုက်လိုက်တယ်။ ဒူးကိုညွတ်ဆ အရှိန်ယူလိုက်တယ်။

‘ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း...’

စုဠမာလက လက်ခုပ်ဩဘာပေးနေတယ်။

ဘုရင်မလေးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေထဲ ထိုးတက်သွားတယ်။ လေထဲမှာ လေးကိုင်းသဏ္ဍာန် ကျောကော့ကွေးညွတ်သွားတယ်။

‘ဝ’ လုံးလေးလို ဝိုင်းသွားပြီး ရေကန်ထဲဆီကို ကော့ညွတ်ထိုးကျသွားတယ်။

တကယ့်လှလှပပ နောက်ကျွမ်းလေးပါပဲ။ ရေပေါ်ဆီ ဘုရင်မလေးခေါင်း ပြန်အပေါ်မှာတော့ ပြုံးပြီး လက်ညှိုးနဲ့ ဆက်ခလယ်နှစ်ချောင်းထောင်ပြနေတဲ့ ညီမတော်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ စုဠမာလ နောက်တစ်ကြိမ်ထပ် တောင်းဆိုနေပြန်ပြီ။

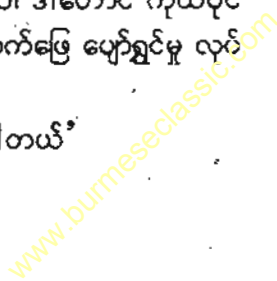
‘ဒီတစ်ခါ ကြောင်လိန်ကျွမ်း၊ ကြောင်လိန်ကျွမ်း၊ ကြောင်လိန်ကျွမ်း မမြင်ရတာကြာပြီ’

ဘုရင်မလေး ခေါင်းခါယမ်းပြတော့ ညီမတော် အတင်းသွားဆွဲခေါ်ပြန်တယ်။

‘ညီမတော်လည်း ထိုးတတ်တာပဲကွာ။ ညီမတော်ဘာသာ

ထိုးကွာ၊ မာလလေး ရာဇကို သိပ်အနိုင်ကျင့်တယ်နော်
 'တို့ညီအစ်မ အတူတူထိုးကြမယ် ရာဇရယ်၊ ဒီညနေ
 ကျွမ်းတဝထိုးကြရအောင်နော်၊ အညောင်းပြေတယ်၊ ပေါ့ပါးတယ်
 ရာဇရဲ့၊ လာ... လာ... တစ်ယောက်တစ်လှည့်'
 ဘုရင်မလေး မငြင်းတော့။
 ဒီရေကန်က နာဂကိရိတောင်ကလပ်ပေါ်မှာရှိတဲ့ ရေကန်။
 တောင်ကလပ်မပေါ်မှာ စမ်းတစ်ခုဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီ
 စမ်းကနေထွက်တဲ့ ရေတွေ အဲဒီရေကန်ထဲဝင်တယ်။ အဲဒီရေကန်
 က လှည့်တဲ့ရေတွေ စီးကြောင်းတစ်ခုဖြစ်ပြီး တောင်ကလပ်အောက်
 ဆီ ရေတံခွန်အသေးစားလေးအဖြစ်နဲ့ စီးကျသွားတယ်။
 နာဂကိရိတောင်ကလပ်ကတော့ မင်းတောင်သက်သက်ပဲ။
 မင်းမိသားစု အပိုင်စားတောင်သက်သက်ပဲ။
 တောင်ကလပ်ပေါ်တက်တဲ့ ကေ... လှေကားအစက
 နန်းတော်နောက်ကနေ ဖြစ်တယ်။ တခြားဘယ်သူမှတက်ခွင့်မရှိ။
 ကျောက်လှေခါးအစမှာ အစောင့်စစ်သည်ရဲမက်တွေရှိတယ်။
 တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် တောင်ကလပ်ပေါ်က ပန်းဥယျာဉ်နဲ့
 တောင်ကလပ်တစ်ပြင် အလှဆင်ဖို့ ဥယျာဉ်မှူးနဲ့အဖွဲ့တော့ တက်
 ခွင့်ရှိတယ်။ ဒါလည်း အစောင့်အရှောက်တွေနဲ့အတူ တက်ရတာ။
 ဘုရင်မလေးနဲ့ညီမတော် ကျွမ်းထိုးဝ၊ ရေကူးဝ၊ ရေချိုးဝ
 ကြတော့ တောင်ကလပ်ပန်းဥယျာဉ်မှာ ထိုင်အပန်းဖြေကြတယ်။
 အဲဒီမှာ တောင်ပေါ်တူတူပါလာတဲ့ အခြေအရံတွေက သစ်သီး

ပျော်ရည်နဲ့ စားစရာတချို့ ပြင်ဆင်ထားပေးတယ်။ ညီအစ်မ
 နှစ်ယောက် အပန်းဖြေရင်း လေကောင်းလေသန့် ရှိုက်ရှိုက်ရင်း
 တောင်ကလပ်ရှုခင်းကို ကြည့်ကြတယ်။ နန်းမြို့တွင်းတစ်ခုလုံး
 ရဲ့ရှုခင်း။ တောင်ကလပ်ပေါ်ကနေ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းမြင်နေရရဲ့။
 'မာလလေး ပျော်လား'
 ဘုရင်မလေးက သူနဲ့နှစ်နှစ်ကျော်ငယ်တဲ့ တစ်ဝမ်းကွဲ
 ညီမတော်ကို ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သူနဲ့နာမည်ဆင်တူဖြစ်
 အောင် စူဠမာလလို့ ခေါ်တွင်စေ မြှောက်စားခဲ့တယ်။ သူနဲ့နာမည်
 ဆင်တူညီမတော်လေးကို ငယ်ငယ်လေးကတည်းက မာလလေး...
 မာလလေးနဲ့လည်း ချစ်စနိုးခေါ်ဝေါ်မြှောက်စားခဲ့တယ်။
 'ပျော်သား၊ ဒါပေမဲ့ ငယ်ငယ်တုန်းကလောက် မပျော်
 တော့သလိုပဲ။ အစ်မတော်ဘုရားက ရာဇဖြစ်မှ ညီမတော်နဲ့
 လက်တွဲပျော်ချင်စိတ် သိပ်မရှိတော့သလိုပဲ'
 'ညီမတော်ရယ်... အစ်မတော်က ရာဇဖြစ်နေရတော့
 တစ်တိုင်းပြည်လုံးကို ခေါင်းပေါ်တင်ထားရတယ်ကွယ့်၊ အစ်မ
 တော် သိပ်မပေါ့ပါးနိုင်တော့ဘူး၊ လေးလေးပင်ပင်ကြီးဖြစ်နေ
 တော့ ဘယ်မှလွတ်လပ်ပျော်ရွှင်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ဒါတောင် ကိုယ်ပိုင်
 အချိန်လေးအရယူပြီး ညီမတော်နဲ့ စိတ်လက်ဖြေ ပျော်ရွှင်မှု လုပ်
 ထုရတယ်'
 'အစ်မတော်ဘုရားကို သနားပါတယ်'
 'ဘာဖြစ်လို့လဲ'

‘ငယ်ငယ်လေးနဲ့ ရာဇဖြစ်နေရလို့’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ညီမတော်ရယ်၊ ညီမတော်လေး
တွေးတတ်သားပဲ’

‘ဒီလောက်တော့ တွေးတတ်တာပေါ့၊ ရာဇရဲ့ညီမတော်ပဲ
ဟာ’

ဘုရင်မလေး ပြုံးပြီး ညီမတော်ပခုံးကို ဖက်ထားလိုက်
တယ်။

‘အစ်မတော် ညီမတော်ကို အရမ်းကျေးဇူးတင်ရတာ
တစ်မျိုးရှိသေးတယ် ညီမတော်ရဲ့၊ ညီမတော်နဲ့ ပျော်မြူးနေချိန်
နည်းပါးသွားပေမယ့် တစ်ခါတစ်ရံ ညီမတော်နဲ့ စိတ်လွတ်
ကိုယ်လွတ် ပျော်မြူးရတာ အရသာသိပ်ရှိတာပဲ။ အဲဒါ အစ်မတော်
ဘဝမှာ ညီမတော်လေးရှိနေလို့သာ။ ဒီအရသာမျိုး အစ်မတော်
ခံစားခွင့်ရတာ၊ ဒါကြောင့် ညီမတော်ကို သိပ်ကျေးဇူးတင်မိရဲ့’

ပြောပြောဆိုဆို ဂူဠမာလပါးပြင်နစ်ဖက်ကို ဘုရင်မလေး
နမ်းရှုပ်လိုက်တယ်။

‘အစ်မတော်ဘုရား ခုလိုပဲ ညီမတော်ကို အမြဲချစ်နေ
ရမယ်နော်’

‘ချစ်မှာပေါ့’

‘နောင်ကျ အချစ်ပေါ့မသွားရဘူးနော်’

‘အို... မာလလေးကလဲ’

‘အိုမာလလေးကလည်းတွေ ဘာတွေလုပ်မနေနဲ့၊ ခုတော်

ဤ ကြင်ရာတော်တွေ ဘာတွေတွေ့ပြီး မာလလေးကို အချစ်ပေါ့
သွားရင်တော့ ဟင်း... သိမယ်’

ဘုရင်မလေး အပြုံးနဲ့ ခေါင်းခါယမ်းတယ်။

‘ကြင်ရာတော်တွေ ဘာတွေရှာဖို့ စိတ်တောင်မကူးအား
ဘူး’

‘ဒါမျိုးက ကိုယ်မရှာလည်း သူကရှာပြီး ရောက်လာ
တတ်ရဲ့ သိလား’

‘အောင်မယ်၊ မာလလေးအရွယ်ငယ်ငယ်နဲ့ ဒါမျိုးသိစရာ
ဆိုလား’

ဘုရင်မလေး ဂူဠမာလနဖူးပြင်ကို လက်သီးဆုပ်ဖွဖလေးနဲ့
ထုလိုက်တယ်။

‘ရာဇကို သတိပေးထားမယ်နော်၊ ဟိုကိုယ်ရဲတော်တပ်မှူး
နစ်ယောက် ရာဇကိုကြည့်တာ သိပ်မရိုးသားဘူး’

‘ညီမတော်ရယ် ကြံကြံဖန်ဖန်၊ သူတို့ အစ်မတော်ကို
နို့ကျိုးကြပါတယ်’

‘အစ်မတော်က ရာဇပဲဟာ၊ သူတို့မရိုကျိုးလို့ရမလား၊
ဒီလေမဲ့ အစ်မတော်ရဲ့ အကြည့်တော်လွဲသွားရင် သူတို့အကြည့်
က ရာဇကိုကြည့်တာမျိုးမဟုတ်ဘဲ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကြည့်
တာဖြစ်ဖြစ်သွားသလို အရိပ်အယောင်မျိုးကို ညီမတော်တွေလိုက်
သလိုပဲ အစ်မတော် သိလား၊ ညီမတော် သူတို့တို့ အကဲခတ်နေတာ’
ညီမတော်ပြောတာ ဟိုလက်ဝဲတပ်မှူး ပိရဂူတော့ ဖြစ်

နိုင်သလိုပဲ၊ အဲ... လက်ယာတပ်မှူးကလွှဲကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တယ်။ သူ့မျက်နှာက မှန်ကုပ်ကုပ် ရှုသိုးသိုးနဲ့

‘အစ်မတော်ပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်။ လက်ဝဲတပ်မှူးက ပိုသိသာတယ်။ လက်ယာတပ်မှူးမျက်နှာမျိုးကတော့ အကဲခတ် ရခက်တယ်’

‘ဒါပေမဲ့ သူလည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲလေ’

‘ဟူး’

ဘုရင်မလေး လေပူမှုတ်ထုတ်လိုက်တယ်။

‘ခမည်းတော်ဘုရား အမိန့်တော်ရှိဖူးတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မိန်းမဖြစ်နေတယ်ဆိုတဲ့ သတိတရားအမြဲကပ်ထားရမယ်တဲ့၊ မိန်းမ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတဲ့ သတိတရား အမြဲကပ်ထားရမယ်တဲ့၊ မိန်းမ တစ်ယောက်ရဲ့ဘဝဟာ ဧကရာဇ်ဘုရင်မကြီး ဖြစ်တာတောင်မှ အခွင့်အရေးရရင် သူတောင်းစားက ဖော်ကားဖို့ ဝန်မလေးဘူးတဲ့၊ သတိတရားကြီးကြီးနဲ့ ဖော်ကားနိုင်သူမှန်သမျှရဲ့ ဖော်ကားနိုင်မယ့် အခွင့်အလမ်းတွေကို တားဆီးပိတ်ပင်ဖြတ်တောက်ထားနိုင်ရမယ် တဲ့၊ အခွင့်အလမ်း...’

ဘုရင်မလေး တွေးတွေးဆဆလုပ်နေတယ်။

‘ဒီကနေ့ကစပြီး ညီမတော် အစ်မတော်အတွက် အမှု တော်ထမ်းရမယ်၊ တပ်မှူးကနေအောက်ခြေအထိ မင်းမူထမ်းတွေ နန်းရေးနန်းရာကိစ္စတွေမှာ ညီမတော်နဲ့သာ စကားပြောရမယ်၊ အစ်မတော်နဲ့ စကားပြောခွင့် မရှိ၊ သိပ်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စမျိုး

လျှောက်တင်ချင်ရင်တော့ ညီမတော်ကနေတစ်ဆင့် ခွင့်တောင်းပြီး လျှောက်တင်ခွင့်ရှိတယ်။ အဲဒီအမှုတော်ကို ညီမတော်ထမ်းဆောင် နိုင်မလား’

‘အစ်မတော်ရဲ့ အမိန့်တော်မြတ်ပဲလေ’

စူဠမာလက ဘုရင်မလေးကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရိုရို ကျိုးကျိုးလက်အုပ်လေးချီပြီး ပြောတယ်။

‘ဒါဆို ကောင်းပြီ၊ ဒီကနေ ပြန်ရင် အဲဒီအမိန့်တော်ကို ထုတ်ပြန်လိုက်မယ်၊ ငယ်ရွယ်တဲ့မင်းမူထမ်းတွေ ဘုရင်မနဲ့ တိုက် နိုက်ဆက်ဆံဖို့ အခွင့်အလမ်း နည်းပါးသွားတာပေါ့’

‘အစ်မတော်က ဉာဏ်တော်သိပ်ပြေးတာပဲ’

ဘုရင်မလေး ငြိမ်နေပြန်တယ်။ တစ်စုံတစ်ရာကို တွေး တောနေသလားပဲ။ စူဠမာလကတော့ ဟိုတွေး ဒီတွေး။

‘အဲဒီကိုယ်ရဲတော်တပ်မှူးနှစ်ယောက် ဒီနှစ်လေးမြားစွမ်း ချည်ပြတာ အံ့မခန်းပဲနော် အစ်မတော်’

စူဠမာလ တွေးမိတွေးရာ စကားစတယ်။

‘ရိုးရိုးလေးပါ ညီမတော်ရယ်’

ဘုရင်မလေးက စိတ်မပါသံနဲ့။

‘အစ်မတော် သူတို့လိုမျိုး လေးမြားအတတ် တတ်နိုင်လား’

ဘုရင်မလေး လေ့လာလေ့ရာရဲ့ ပြုံးတယ်။ ခေါင်းညှိတ် တယ်။ စူဠမာလ အားမလို အားမရ။ တစ်ခါမှလည်း သူ့အစ်မ တော်ဘုရင်မလေး အဲဒီလိုမျိုး လေးမြားအတတ် ပြုခြင်းမျိုး မရှိခဲ့။

ဟုတ်ရဲ့လား။

‘ညီမတော် မယုံကြည်နိုင်ဘူးလား၊ သွား... ရံရွှေတော်
တွေ့ဆီပါလာတဲ့ လေးနဲ့မြားသွားယူခဲ့’

ဘုရင်မလေး အသံမြင့်ပြောတဲ့အတွက် ကြားသွားတဲ့
ရံရွှေတော်တစ်ယောက်က လေးနဲ့မြားယူလာပေးဆက်တယ်။

‘တို့တိုင်းပြည်ရဲ့ အမှတ်အသားက လေးနဲ့ မြားလေ၊
အလံတောင်မှ လေးနဲ့မြားသင်္ကေတ အမှတ်အသား သရုပ်ဖော်
ထားတာကို ညီမတော် တွေ့ဖူးနေတယ်နော်’

ဘုရင်မလေး စကားပြောရင်း ခါးကြားက ဓားပါးလေး
တစ်ချောင်းကိုထုတ်ယူပြီး မြားတံကို ဂရုတစိုက် ပါးပါးလေးလှီး
သပ်နေတယ်။

‘အဲဒါ တို့တိုင်းပြည်က လူတွေ လေးနဲ့မြားကိုကြတာ
ကို အစွဲပြုပြီး သက်သက်မဟုတ်ဘူး၊ အတိုက်အခိုက်ပညာရဲ့
အခြေခံအမှတ်အသားသင်္ကေတတစ်ခုကို ညွှန်းဆိုထားခြင်းဖြစ်
တယ်’

ဘုရင်မလေး ပြောနေရင်းကပဲ မြားတံကိုဂရုတစိုက်
ပါးပါးလေးလှီးသပ်နေတယ်။

‘အတိုက်အခိုက်ပညာတိုင်းမှာ လက်ရေးမှာဖြစ်ဖြစ်၊
တုတ်ရေးဓားရေးလှဲရေးမှာဖြစ်ဖြစ် အခြေခံသွားလမ်းနှစ်မျိုးကို
အပိုင်အနိုင်ကျွမ်းကျင်ထားရမယ်၊ အဖြောင့်သွားလမ်းနဲ့ စက်ဝိုင်းခြမ်း
သွားလမ်း၊ အပိုက်သွားလမ်းဆိုပါတော့၊ အဲဒီနှစ်ခုကို ကိုယ်စား

ပြတ်သင်္ကေတကတော့ အဖြောင့်ရဲ့သင်္ကေတမြား၊ စက်ဝိုင်းခြမ်းရဲ့
သင်္ကေတလေးပေါ့’

ဘုရင်မလေး မြားတံရဲ့အပြေးအဖြောင့်ကို အသေအချာ
စစ်ဆေးနေတယ်။

‘လက်ရေးတုတ်ရေးဓားရေးလှဲရေး ဘာရေးမှာဖြစ်ဖြစ်
အဖြောင့်တိုက်ချက်တွေနဲ့ အပိုက်တိုက်ချက်တွေကို ဝိုင်နိုင်အောင်
လေ့ကျင့်ထားဖို့နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရာမှာလည်း အဖြောင့်တိုက်
ချက်ကိုရော အပိုက်တိုက်ချက်ကိုရော မမေ့ဖို့နဲ့ ယှဉ်တွဲတိုက်ခိုက်
ဖို့ သတိပေးသင်္ကေတ အမှတ်အသား’

စကားပြောရင်း ဘုရင်မလေး မြားတံကိုမသိမသာ ကွေး
ညွတ်နေတယ်။ မြားတံရဲ့အပြေးကို အသေအချာကြည့်နေပြန်တယ်။

‘မြားအဖြောင့်နဲ့ပစ်တော့ အဖြောင့်သွားတာပေါ့၊ အဖြောင့်
ဓသွားချင်ရင် မြားကို အဖြောင့်မလုပ်ဘဲ ကိုယ်သွားချင်တဲ့ပုံစံ
သွားနိုင်အောင် လုပ်ပေးရတာပေါ့၊ လွယ်လွယ်လေးပါ’

ဘုရင်မလေး လေးကြီးမှာ မြားကိုထည့်လိုက်တယ်။

‘လေးကြီးမှာ မြားကိုတပ်ထည့်ရာမှာလည်း ဂရုစိုက်ရ
တယ်၊ ကိုယ်သွားချင်သလို မြားတံသွားနိုင်မှုမှာ မြားတံသက်သက်
ခေါ်ချည်းမူမတည်ဘူး၊ လေးကြီးရဲ့ပစ်လွှတ်လိုက်မှုမှာလည်း
မူတည်တယ်’

ဘုရင်မလေး လေးနဲ့မြားကို တောင်အောက်မြင်ကွင်း
အစ်နေရာဆီအကျအန ချိန်လိုက်တယ်။

ဟိုမှာ မြင်းစီးလာတဲ့ စစ်သည်တော်တစ်ယောက်၊ အဲဒီ
ဆီကို ချိန်ထားတာတွေလား၊ အသေအချာကြည့်နေ
ဘုရင်မလေး ချိန်တွယ်ရင်း လေးကြိုးကို ဆွဲတင်းလိုက်
တယ်။

‘ဝိုး’

‘အို... ဟာ...’

စူဠမာလ - အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားတယ်။

ဘုရင်မလေး ပစ်လွှတ်လိုက်တဲ့မြားတံက တောင်အောက်
မြင်းစစ်သည်တော်ဆီကို အဖြောင့်လည်းမသွား၊ ကွေ့ဝိုက်ပြီး
လည်းမသွား၊ ပစ်လွှတ်လိုက်တဲ့ ဘုရင်မလေးခေါင်းပေါ်ကကျော်
ပြီး စက်ဝိုင်းခြမ်းသဏ္ဍာန်ပျံထွက်ပြေးသွားတယ်။

စူဠမာလ မြားတံသွားရာဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့...

မြားတံ... နောက်ကျောဘက်ဆီက ကျောက်ဆောင်
တစ်ခုရဲ့ အကွယ်ဆီထဲထိုးဆင်းစိုက်ကျသွားတယ်။

တစ်ပြိုင်နက် လူတစ်ယောက် အဲဒီကျောက်ဆောင်
အကွယ်ထဲက ခုန်ထွက်တာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဘုရင်မလေး
အဲဒီလူဆီ အပြေးသွားတယ်။ အဲဒီလူကလည်း မြန်လွန်းလှတယ်။

ခွက်ချင်းဆိုသလို တောင်ကလပ်အစွန်း အစပ်ပေါ် အပြေးရောက်
သွားနိုင်တယ်။ ပြီး... တောင်ကလပ်အစွန်းအစပ်ကနေ အောက်
ဆီကို ရဲရဲပုံခုန်ချလိုက်တော့တယ်။

ဘုရင်မလေး တောင်ကလပ်အစွန်းအစပ်ဆီရောက်သွား

ပြီး အောက်ကိုငုံကြည့်နေတယ်။ ရန်သူ ဖက်ရွက်လေးတစ်ရွက်လို
အောက်ကိုကျသွားတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ အောက်ရောက်တယ်
ဆို လျှပ်ပြက်သလို အဆောက်အဦးတွေကြား ဝင်ရောက်ပျောက်
ကွယ်သွားတယ်။ စူဠမာလလည်း အဲဒီနေရာဆီ အပြေးရောက်
သွားတော့တယ်။ ဘုရင်မလေးငုံကြည့်ရာ တောင်ကလပ်အောက်ဆီ
ငုံကြည့်လိုက်မိတယ်။ ဘာမှ မမြင်ရတော့။

‘တောက်... ရဲလိုက်တဲ့လူ၊ စွမ်းလိုက်တဲ့လူ၊ မြန်လိုက်တဲ့လူ’
ဘုရင်မလေးရဲ့ မကျေမနပ်သံ။

‘ရာဇ သူရှိနေတာကို သိလို့ မြားကို သက်သက်လုပ်
ပစ်လိုက်တာလား’

စူဠမာလအမေးကို ဘုရင်မလေးက ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

‘သူဘယ်သူလဲ’

‘ရန်သူ’

‘ဟင်... ရန်သူ’

‘မင်းတားမြစ်ထားတဲ့နေရာကို တားမြစ်ချက်ချီးဖောက်ပြီး
ရောက်လာသူဟာ မင်းကိုဖီဆန်သူ မင်းရဲ့ရန်သူပဲပေါ့၊ တွေးစရာ
လိုလား’

‘သူ့ကို ရာဇသိနိုင်လား’

‘ဘယ်လိုသိနိုင်မှာလဲ၊ ခုမှတွေ့ဖူးလိုက်တာပဲ’

‘နှုတ်ခမ်းမွေး၊ ပါးသိုင်းမွေးထူလပျစ်နဲ့ လောဘ်ထောင်
မောင်းမောင်းလူကြီးတစ်ယောက်ပဲ’

ဘုရင်မလေးက ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

‘ဒီလောက်မြင့်တဲ့ တောင်ကလပ်ပေါ်က သာသာလေး နန်ချလွတ်မြောက်သွားတယ်၊ တကယ့်လူထူးဆန်းပဲ ရာဇရယ်’

ဘုရင်မလေး ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်နေတယ်။

‘သူ့အောက်ကုသွားတာကို ရာဇတွေ့လိုက်ရသေးလား’

‘တွေ့လိုက်တယ်၊ သာသာလေးပဲ၊ ကွင်းပြင်ကိုဖြတ်ပြေး

ပြီး နန်းမြို့တွင်း အဆောက်အဦးတွေကြား ဝင်ပျောက်သွားတာ မြန်လိုက်တာ’

ဘုရင်မလေး မျက်မှောင်လေး ကြုံပြီး စဉ်းစားနေ တယ်။ ဗုဒ္ဓမာလလည်း ဉာဏ်မီသလောက် လျှောက်တွေးတယ်။

‘ကျောက်လှေခါးအစက အစောင့်တွေကို အပြစ်ဒဏ် ပေးမှ ထင်တယ်’

ဗုဒ္ဓမာလက ပြောတယ်။ ဘုရင်မလေး ခေါင်းခါတယ်။

‘ရှိပါစေ ညီမတော်ရယ်၊ ဒီလူက လူစွမ်း၊ အဲဒီအစောင့် တွေ ဒီလူအစွမ်းကို မိနိုက်မှုမရှိလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာ၊ အဲ... ကျောက် လှေခါးအစမှာ အစောင့်အကြပ်တွေတော့ ပိုချထားရလိမ့်မယ်၊ အစ်မတော်တွေ့နေတာက ဒီရန်သူဘယ်လိုရန်သူ အမျိုးအစားလဲ၊ လောလောဆယ် အစ်မတော်ရဲ့ အသက်ကိုရန်ရှာမှုတော့ မရှိသေး၊ ဒါဆိုဘယ်လို ရန်ပြုခြင်းမျိုး ပြုချင်တာလဲ၊ သူဘယ်သူလဲဆိုတာ သိရအောင် အစ်မတော်ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာကိုပဲ’

* * *

ဘုရင်မလည်း မိန်းမပါပဲ

တပ်မှူးကနေစ အောက်ခြေမင်းမှုထမ်းတွေ ရာဇနဲ့ တိုက်ရိုက်စကားပြောခွင့်မရှိ။ ညီမတော်မှတဆင့်သာ လျှောက် တင်ခွင့်ရှိတယ်။ သိပ်အရေးတကြီးကိစ္စမျိုး တိုက်ရိုက်လျှောက် တင်ချင်ရင် ညီမတော်ဆီကျိုးကြောင်းပြခွင့်တောင်းပြီး ခွင့်ရမှ ရာဇနဲ့ တိုက်ရိုက်စကားပြောလျှောက်တင်ခွင့်ရှိတယ်။ အမိန့်တော် ကြောင့် မျက်နှာငယ်သွားသူက လက်ဝဲတပ်မှူးလေး ပီရ။ လက်ယာတပ်မှူး ဣလ္လိကတော့...

‘ကောင်းပါတယ်၊ ညီမတော်လေးနဲ့ဆိုတော့ ငါတို့ပြောရ ဆိုရတာ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးတာပေါ့၊ ရာဇနဲ့ပြောဆိုလျှောက်တင်ရ သလိုမျိုး မကျဉ်းကြပ်ပေဘူးပေါ့၊ အဲ... ဒါပေမဲ့ ညီမတော် လေးက ငယ်လွန်းတော့ မင်းနဲ့မင်းမှုထမ်းတွေကြား အရေးကြီးမှု ကိစ္စတွေကို ခံယူတတ်ဆုံးဖြတ်တတ်မှုမျိုး ရှိပါ့မလား၊ လေးနက် ရမယ့်ကိစ္စမျိုး မြန်ဆန်ရမယ့်ကိစ္စမျိုး သူမခံယူတတ် မဆုံးဖြတ် တတ်ရင် ကြန့်ကြာနေနှင့်နေနေမယ်၊ တချို့ကိစ္စတွေ အချိန်အတိ အကျဖြစ်ဖို့ သိပ်အရေးကြီးတယ်’

www.burmeseclassic.com

အဲဒီလိုပြောတယ်။ ဝိရကိုလည်း ဣလ္လိက ဆိုတယ်။

‘အဆွေတော်ဝိရ နှုတ်နဲ့စကားပြောဆိုနေရတာထက် အလုပ်နဲ့စကားပြောဆိုနေရတာက ပိုလေးနက်ထိရောက်ပါတယ်။ ဝိရဘယ်လိုကောင်လဲဆိုတာ ရာဇသီအောင် အဆွေတော်က အလုပ်နဲ့ စကားပြောနေပေ့’

ဝိရ ဣလ္လိကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါတယ်။

ဝိရရင်ထဲမှာတော့...

‘အချစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ရာဇသီအောင် ဘာတွေလုပ်ပြ ရမလဲ အဆွေတော် ဣလ္လိရယ်’

အမှန်ပဲ။ ဝိရ ဘုရင်မလေးကို ကြိုတ်ချစ်နေမိပြီ။ ဘုရင်မလေးကို ဝိရချစ်နေမိတဲ့စိတ်က ဝိရရင်ထဲ အကြိုတ်အခဲ ဖြစ်နေပြီ။ အဲဒီအကြိုတ်အခဲ ဝိရရင်ထဲက ဝေဒနာပဲ။

‘နန်းတော်တွင်း မင်းမှုထမ်းမဖြစ်ခဲ့ရင် အကောင်းသား၊ ဒါပေမဲ့ ခုအခြေအနေက နောက်ပြန်မဆုတ်ပါရစေနဲ့တော့ ရာဇ ရယ်’

ဝိရ ရင်ထဲက စကားသာ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နန်းတော်တွင်း သွားရင်းလာရင်းနေရင်း ထိုင်ရင်း ဘုရင်မလေးကို အနီးကပ်မြင်တွေ့နေရတဲ့ မြင်တွေ့နေရမှု လေးနဲ့ပဲ ဝိရ သူ့ရဲ့အချစ်ကို နှစ်သိမ့်နေရတော့တယ်။

‘ကြာလေ ချစ်လေ ခံစားရလေပဲ ရာဇရယ်’

* * *

(၂)

ညီမတော် စုဋ္ဌမာလာရဲ့ စကားအရှိကြောင့် ဘုရင်မလေး လက်ယာကိုယ်ရံတော်တပ်မှူးလေးရဲ့ လက်ဝဲကိုယ်ရံတော်တပ်မှူး လေးကို အကဲခတ်မိတယ်။ ညီမတော်စကားမလွန်။

သိပ်သိသာတာက လက်ဝဲကိုယ်ရံတော်တပ်မှူးလေးရဲ့ ဇွတ်လုံးတွေ အကြည့်တွေပဲ။ ဒီတပ်မှူးလေး သူ့ကိုစွဲမက်နေတဲ့ အတွင်းစိတ်ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ဘုရင်မလေး သိနေတယ်။

မိန်းမသားတို့ရဲ့ စိတ်ဓာတ်အရ ထုံးစံအတိုင်း သူကလုံးဝ ချစ်ဘဲ သူ့ကိုချစ်နေတဲ့ တပ်မှူးလေးအပေါ် ဘုရင်မလေးရဲ့ ဆင်နာထားက...

‘ဟွန်း... ဘာမဟုတ်တဲ့ တပ်မှူးလေးကများ ငါလိုရာဇကို...’

လက်ယာကိုယ်ရံတော်တပ်မှူးလေး ဣလ္လိ။

‘ဒီတပ်မှူးလေးကတော့ ဘယ်လိုကြီးလဲ မသိဘူး’

‘ညီမတော် အကဲခတ်မှားပုံရပါတယ်’

‘သင်းမျက်နှာကိုက အကဲခတ်ရခပ်ခက်ခက်’

‘မှုန်ကုပ်ကုပ် ရှုသိုးသိုးနဲ့’

‘ငါ့ကိုချစ်ဖို့ စိတ်ဝင်စားပုံ မရပါဘူး’

‘အမူတော်ကိုတော့ အတော်ကို ကြီးကြီးစားစား နေနေ

စင်စစ် ထမ်းရွက်ရာသား’

‘ငါ့ကိုချစ်ဖို့ထက် အမူတော်ကို ထမ်းရွက်ရေးမှာ သူ့စိတ်

အားထက်သန်ပုံရရဲ့’

‘အဲ... ဒါပေမဲ့ သူလည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ’
 ‘အဲဒီမှန်ကပ်ကုပ်ရှုသိုးသိုး၊ ငါ့ကို ချစ်စိတ်ဝင်သွားရင်...’
 ဘုရင်မလေး ဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲမသိ။
 ရင်ထဲ တဆတ်ဆတ်ခုန်သွားတယ်။

‘ဟွန်း... အလကား မှန်ကပ်ကုပ် ရှုသိုးသိုး၊ ယောက်ျား
 မဟုတ်တဲ့အတိုင်းပဲ။ မိန်းမလှတစ်ယောက်ကို မခံစားတတ်တဲ့
 အတိုင်းပဲ။ ရာဇအမှုတော်ကျေပွန်ဖို့ပဲ သူ့အာရုံကျနေရဲ့’

* * *

(၃)

‘အဆွေတော်ပီရ တစ်ယောက်တော့ ဒုက္ခပဲ။ မမိဟဲ့ပန်း
 တုံးချပြီး လှမ်းချင်နေတယ်။ တုံးလိုခွဲထွက်သွားရင်တော့ ချောက်
 ကျပြီး အကျနာတော့မှာပဲ’

ဣလ္လိ ပီရရင်ထဲက ဝေဒနာကို ခန့်မှန်းမိတယ်။ ယောက်ျား
 ချင်းဆိုတော့ သဘောပေါက်တယ်။ ပီရကလည်း ဟန်ဆောင်
 ထိန်းသိမ်းမှုတွေကြားကတောင် အစွန်းအစတွေ ထွက်နေတယ်။

ပီရကိုအားနာပြီး ဣလ္လိ ပီရကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းတော့
 မဝေဖန်ပါ။ ပီရကလည်း ဣလ္လိကိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မပြောရဲရှာ
 ဘုရင်မလေးနဲ့ ပတ်သက်မှုဆိုတော့လည်း ဘယ်မှာ ပီရ ပွင့်လင်းရဲ
 ပါ့မလဲ။

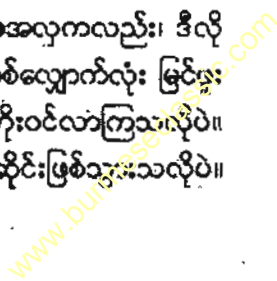
ဣလ္လိကတော့ ပီရအတွက် ရတက်မအေးဖြစ်နေရတယ်။

အမှန်ပီရဟာ မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ တိုက်
 ရေးခိုက်ရေး စွမ်းစွမ်းတမံရှိပေမယ့် သူ့မိတ်ခတ်က ခပ်နူးညံ့ညံ့။
 ပေါင်းလို့သင်းလို့ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်။

ခုထိ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှုမှာတော့ ပီရအပေါ် မကောင်း
 ထွက်တစ်ကွက်တလေတောင် ရှာလို့မရ။ ပီရမြို့စားသား သူဌေး
 ဖြစ်ပေမယ့် ဣလ္လိကို စာလေးတစားနဲ့ အောက်ကျခံပြီး ဆက်ဆံ
 ခေါင်းသင်းတယ်။ စင်စစ် ပီရဖခင်မြို့စားရဲ့ ချမ်းသာမှုက
 တိုင်းပြည်မှာ ဟိတ်ကြီးလွန်းတယ်။ သူ့ချမ်းသာမှု ဘုရင်ထက်
 အောက်မကျလို့ ပြောစမှတ်ရှိတယ်။ ချမ်းသာလွန်းတော့ ဩဇာ
 သက်ရောက်မှုကလည်း ကြီးတယ်။

ပီရဟာ တကယ့်ရိုးသားပြီး ချစ်ခင်နှစ်လိုဖွယ် ကောင်းတဲ့
 မြို့စားသူဌေးသားတစ်ယောက်ပါ။ ဣလ္လိ သူ့မိတ်ဆွေ ပီရ ဒုက္ခ
 ဆောက်မှာသိပ်စိုးတယ်။ လောလောဆယ်တောင် သူ့မိတ်ဆွေပီရ
 အချစ်စိတ်နဲ့ စိတ်ဒုက္ခကြိတ်မှိတ် ခံစားနေရပြီ။ ရာဇနဲ့သာ အဆီ
 အငေါမတည့် တစ်ခုခုဖြစ်ရင်...

ဣလ္လိကြားကနေ ရင်လေးနေမိတယ်။
 ပီရစွဲမက်လည်း စွဲမက်စရာ။ ရာဇအလှူကလည်း၊ ဒီလို
 အတွေးတွေးမိလိုက်တော့ ဣလ္လိရင်ထဲဆီတစ်လျှောက်လုံး မြင်း
 နဲ့တဲ ဘုရင်မလေးရဲ့ အလှူတွေ အတင်းတိုးဝင်လာကြသလိုပဲ။
 ဣလ္လိရဲ့ အသက်ရှူမှုတောင် တုံ့ဆိုင်းတုံ့ဆိုင်းဖြစ်သွားသလိုပဲ။
 ‘ငါဘာလုပ်စရာ ရှိနေလဲ’

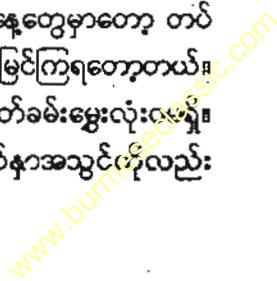
ဣလ္လိ တွေးတယ်။ လောလောဆယ်တော့ လုပ်စရာမရှိ။
 'ဒါပေမဲ့ တစ်ခုခုသွားလုပ်ဦးမှ'
 'ဣလ္လိအတွေးတွေ ရပ်ပစ်လိုက်ပြီး အလုပ်တစ်ခုခုရှာ
 လုပ်ဖို့ ထွက်သွားတော့တယ်။'

* * *

(၄)

နန်းဆောင်တစ်ခုဆီ ဖြတ်လျှောက်သွားတဲ့ စူဠမာလ
 ကိုယ်ရံတပ်မှူးလေးနှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတော့ ဦးတည်မှုကို
 ပြောင်းပြီး တပ်မှူးလေးနှစ်ယောက်ရှိရာဆီကို လျှောက်လာတယ်။
 တပ်မှူးလေးနှစ်ယောက်ရှေ့မှာ ရပ်တန့်လိုက်တယ်။ လက်ယာ
 တပ်မှူး ဣလ္လိကိုခုခံကြည့်ပြီး မျက်နှာပြုံး ဖြိုးဖြိုးဖြစ်လာတယ်။
 'လက်ယာတပ်မှူးလေးကို အကြံတစ်ခုပေးချင်တယ်'
 'နာခံနေပါတယ် ညီမတော်'
 'တပ်မှူးလေး အမှုတော်ကို ရွပ်ရွပ်ချွန်ချွန် ထမ်းဆောင်
 ပါတယ်။ ဒါထက် ရာဇပိုမိုသဘောတော်ကျဖို့ လိုပါတယ်'
 'ရာဇက ဘာကိုများသဘောတော်မကျရှိလို့လဲ ညီမတော်'
 စူဠမာလ မျက်နှာပိုပြီး ပြုံးဖြိုးဖြိုး ဖြစ်သွားတယ်။
 'ရာဇက တပ်မှူးလေး ဣလ္လိကို မှန်ကုပ်ကုပ်ရှာသုံးသုံးလို့
 ခေါ်တော်မူတယ်'
 'ဟာ'

ဣလ္လိ နှုတ်ပွင့်ဟသွားတယ်။
 နံဘေးက ဝိရ ပြုံးစိစိဖြစ်သွားတယ်။
 'မာလအကြံပေးချင်တာက အမှုတော်ကို ရွပ်ရွပ်ချွန်ချွန်
 ထမ်းဆောင်သလို အသွင်သဏ္ဍာန်ကိုလည်း ကြည်ကြည်လင်လင်
 ဖြစ်စေချင်တယ်။ ဒါမှ ရာဇ ပိုသဘောကျမှာပေါ့'
 'တပ်မှူးလေးက ဆံပင်မဖြိုးမသင်၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးကျိုးတိုး
 ထျှတ်ကို မရိတ်မပြုနဲ့၊ ရာဇ အမြင်မှာ မတော်ဘူးထင်တယ်'
 ဣလ္လိ သူ့ခေါင်းနှင့်သူ့နှုတ်ခမ်း ပြန်ယောင်ရမ်းစမ်းမိပြီး...
 'ညီမတော် အကြံပေးတာကို ကျေးဇူးတင်လက်ခံပါတယ်'
 စူဠမာလ တပ်မှူးလေးဝိရကို စောင်းငဲ့ကြည့်တယ်။
 ဘာမှမပြော ထွက်ခွာသွားတော့တယ်။
 'ဟုတ်တော့ ဟုတ်ရဲ့ အဆွေတော်၊ အဆွေတော်ကလည်း
 သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေးများနေစမ်းပါဦး။ ကျုပ်လိုခေါင်းဆီမွှေးထည့်
 နိုင်သင်၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးသပ်သပ်ချေချေရိတ်၊ မျက်နှာနဲ့သာလေး
 ဘာလေးဖို့ လုပ်ပါလား'
 ဝိရ အပြောမှာ ဣလ္လိ ခေါင်းညိတ်တယ်။ ဣလ္လိ ခေါင်း
 ညိတ်ပုံက ယောင်ယောင်ရမ်းရမ်း။ နောက်နေ့တွေမှာတော့ တပ်
 မှူးလေးဣလ္လိကို သပ်သပ် ရပ်ရပ်ပုံစံနဲ့ တွေ့မြင်ကြရတော့တယ်။
 ခေါင်းမှာ ဆီမွှေးရွံ့အောင်လိမ်း၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးလုံးဝလှူ။
 မျက်နှာ နဲ့သာလေးမသိမသာဖို့လို့။ မျက်နှာအသွင်ကိုလည်း
 ကြည်ကြည်လင်လင်လုပ်လို့။

ဘုရင်မလေး နန်းဆောင်အတွင်းဖြတ်လျှောက်သွားရင်း တပ်မှူးလေးကလွှဲလွှဲကိုမြင်လိုက်ရတော့ တအံ့တဩမျက်လုံးအစုံ ဝိုင်းသွားတယ်။ နောက်တစ်ဖက်လှည့်ပြီး ပြုံးတော်မူတယ်။ ခပ် သုတ်သုတ်လျှောက်လှမ်းထွက်ခွာတယ်။

ဝေးဝေးရောက်တော့ အသံထွက်တဲ့ထိ ရယ်မောမိရဲ့။

* * *

(၅)

‘မာလလေးရယ်၊ အတော်ရှုပ်တာပဲ၊ သူ့ခမျာ ဘယ်လို ပြောင်ချော်ချော် ထောင့်မကျိုးရုပ်ကြီးဖြစ်သွားလဲမသိ၊ ကြည့်လို့ မကောင်းလိုက်တာ၊ နဂိုမှုန်ကုပ်ကုပ်ရှုသိုးသိုးကမှ ကြည့်ကောင်း သေးတယ်’

‘သိဘူးလေ၊ ရာဇက သူ့ကိုမှုန်ကုပ်ကုပ်ရှုသိုးသိုးလို့ ခေါ် တော့ ညီမတော်က ရာဇ မနှစ်မြို့ဘူးထင်ပြီး အမှုတော်ထမ်း ကောင်းတစ်ယောက်ကို ရာဇ ပိုနှစ်သက်မှုရှိအောင် သနားပြီး အကြံပေးမိတာ’

‘မာလလေး အရွယ်ငယ်ငယ်နဲ့ ယောက်ျားတွေကို သနား တယ်လေးဘာလေးနဲ့နော်’

ဘုရင်မလေး ညီမတော်ကို မာန်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခဏချင်းမှာပဲ ညီအစ်မနှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ရယ်မော လိုက်ကြတယ်။

‘မာလလေးရယ်... သူ့ရုပ်ကြီး မြင်ယောင်နေတယ်၊ ဘယ်လိုရုပ်ကြီးဖြစ်သွားမှန်း မသိဘူး၊ ရယ်စရာကောင်းလိုက် တာ’

‘ညီမတော်လည်း နောက်နေ့ သူ့ရုပ်ကြီးမြင်လိုက်ရတော့ ဇယ်ချင်လိုက်တာ အရမ်းပဲ၊ ဝေးရာအကွယ်ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက် ပြီးတစ်ယောက်တည်း အားပါးတရ ထိုင်ရယ်နေမိတော့တယ်’

ခလည်း အားပါးတရကို ညီအစ်မနှစ်ယောက် မျက်နှာ ချင်းဆိုင် ရယ်မောနေမိကြတယ်။

‘ခေါင်းဆီလိမ်းထားတာရှုလို့’

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...’

‘နှုတ်ခမ်းမွေးကိုလည်း ဘယ်လောက်ဂရုတစိုက်ရိတ် ဆားလည်းမသိ၊ ပြောင်နေပုံက လူများထက်ပိုပြောင်နေသလိုပဲ’

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...’

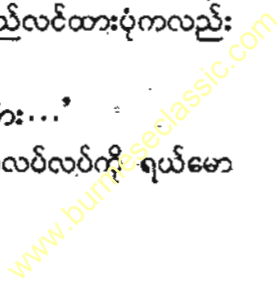
‘မျက်နှာ နဲ့သာဖို့ထားပုံကလည်း အသားနဲ့နဲ့သာမတည့် နေဖြစ်နေသလိုပဲ’

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...’

‘ဒီကြား မျက်နှာကိုလုပ်ပြီး ကြည့်လင်ထားပုံကလည်း ပြောင်ချော်ချော်ကြီးလို’

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...’

ညီအစ်မနှစ်ယောက် လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကို ရယ်မော နေကြတော့တယ်။

‘တော်ပြီ မာလလေး၊ ရာဇ အူတွေ့မှာလာပြီ’
‘နေဦး... နေဦး... အရိန်သပ်လို့ မရသေးလို့’
တကယ်ပဲ အတော်ကြီးကြာမှ သူတို့ရယ်ရိုန်သပ်လို့ရ
ကြတယ်။

‘မာလလေး အမြန်ဆုံးသာပြန်ပြောလိုက်၊ ဒီလိုပုံကြီး
ရာဇနှစ်သက်တော်မမှုဘူးလို့၊ နဂိုမှုန်ကုပ်ကုပ်ရှုသိုးသိုးကိုမှ နှစ်
သက်တော်မူသေးတယ်လို့’

‘ရာဇနော် ရာဇဖြစ်ပြီး ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို နှစ်
သက်တော်မူတယ်ဆိုတဲ့စကား အရမ်းမပြောနဲ့၊ အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး
ဆောင်လို့ရတယ်’ စူဠမာလက ခပ်တည်တည်နဲ့ ပြောတယ်။

‘မဟုတ်ပါဘူး ညီမတော်ရယ်၊ အစ်မတော်က ကိုယ့်
အမှုတမ်းတစ်ယောက်ကို နှစ်သက်မှုဆိုတဲ့ သဘောရိုးနဲ့ပြောတာပါ။
အမြန်သာ နဂိုပုံစံဖြစ်အောင် ပြန်ပြင်ဖို့ပြောပေးပါ၊ မဟုတ်ရင် သူ
ကိုမြင်ရတိုင်း အစ်မတော် ရာဇ ဣန္ဒြေမဆယ်နိုင် ဖြစ်ရချေရာမယ်’

ညီအစ်မနှစ်ယောက် ရယ်နေကြပြန်သေးတယ်။
‘ဟိုတစ်ယောက်ကတော့ သနားစရာလိုလို၊ ဘာလို့လို့
‘ဘယ်တစ်ယောက်လဲ’
ညီမတော်ရဲ့အပြောကို ဘုရင်မလေးက ပြန်မေးတယ်။

‘ဝိရဆိုတဲ့ တစ်ယောက်လေ’
‘တော်စမ်းပါ ညီမတော်ရယ်၊ အလကားကောင်’
‘အစ်မတော်ကလည်း တပ်မှူးလေးချင်းတူတူ ဝိရကိုမှ

ဘာလို့အလကားကောင်လို့ မိန့်ရတာလဲ’

‘သူ အစ်မတော်ရာဇကို မတူမတန်ကြံချင်နေတယ်လေ၊
သူ့ကိုတွေ့တိုင်း အစ်မတော်စိတ်တိုချင်နေတယ်၊ ရာဇဣန္ဒြေ
မပျက်အောင် ထိန်းထားရလို့ပါ။ အပြစ်တစ်ခုခုကိုတွေ့လို့ကတော့
ဟင်း... ပိုပြီးလေးနက်သွားစေရမယ်’

‘အစ်မတော်ရယ်၊ ဒီအထိတော့ သဘောတော်မထား
ပါနဲ့၊ သူက အစ်မတော်ကို ချစ်တာပဲဟာ’

‘အိုး... အစ်မတော်လို ရာဇကို သူချစ်စရာလား’

‘သူလည်း သာမညမျိုးနွယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး’

‘သာမညည မညည၊ သူအစ်မတော်ကို ချစ်စရာမလိုဘူး’

ပြောရင်းနဲ့ ဘုရင်မလေးဒေါသကြီးသလို အသံဖြစ်လာ
တာနဲ့ စူဠမာလငြိမ်နေပေးလိုက်တယ်။

အစ်မတော်ဘုရင်မလေး စိတ်ငြိမ်သွားသလောက်ရှိမှ...

‘ရာဇကို တပ်မှူးလေး ဣလ္လိက ချစ်နှစ်သက်မယ်ဆိုရင်
တော့ ရာဇသဘော’

‘ဟာ... မာလလေးနယ်၊ ဣလ္လိကလည်း ငါ့ကိုချစ်နှစ်
သတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါကလည်း သူလိုမှုန်ကုပ်ကုပ်ရှုသိုးသိုး
ဆို ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...’

ဘုရင်မလေး ရယ်နေပြန်တယ်။

စူဠမာလရင်ထဲ အတွေးဖြစ်သွားတာက မိန်းမတွေများ
သူတို့မချစ်မနှစ်သက်သူက သူတို့ကို ချစ်နှစ်သက်ရင် နာကျင်မှု

တစ်ခုလိုဖြစ်တတ်ကြရဲ့။ ဘာရယ်ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် သူတို့ ချစ်နှစ်သက်မှုရှိသူအကြောင်းပြောနေရရင်...

အစ်မတော်ရာဇ ဘုရင်မဖြစ်ပေမယ့် မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်နေလေတော့ တခြားမိန်းမတွေလိုပဲ သူလည်း၊ ဒီလိုဆို အစ်မ တော်ရာဇ တပ်မှူးလေးလူလွှဲအပေါ်မှာ စိတ်တိမ်းညွတ်နေပြီလား။

ဒီအတွေးက စုဋ္ဌမာလရင်ထဲ ထိတ်ကနဲ ဖြစ်သွားသလို။ တကယ်တော့ အစ်မတော်ရာဇ စုဋ္ဌမာလကို အဲဒီလိုမျိုး တာဝန် ထမ်းဆောင်စေရာမှာ စုဋ္ဌမာလနဲ့ ငယ်ရွယ်သူမင်းမူထမ်းတွေ ပြောရေးဆိုမှုပိုဖြစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီထဲမှာမှ တပ်မှူးလေးလူလွှဲကို စုဋ္ဌမာလ စကားပိုပြောဖြစ်မိတယ်ဆိုတာ စုဋ္ဌမာလအသိ။ တစ်ခါ တလေ မင်းမူကိစ္စနဲ့မဆိုင်တဲ့ စကားတွေတောင် အကြောင်းရှာ ပြောမိတတ်ရဲ့။ သူ့အသွင်သဏ္ဍာန်ကတော့ အစ်မတော်ပြောသလို မှန်ကုပ်ကုပ်ရှုသိုးသိုး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီမှန်ကုပ်ကုပ်ရှုသိုးသိုးကိုပဲ စုဋ္ဌမာလက ရင်းနှီးချင်သလိုလို။ ခု အစ်မတော်နဲ့ စကားပြောရာ မှာ အစ်မတော်ရင်ကို စုဋ္ဌမာလ ရိပ်စားမိသလိုပဲ။ အစ်မတော်ရင် ကလည်း မှန်ကုပ်ကုပ် ရှုသိုးသိုးကို ရင်းနှီးချင်နေပုံရရဲ့။

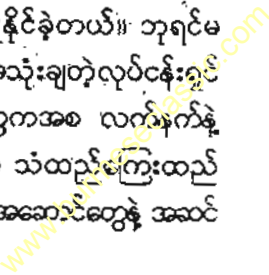
မိန်းမချင်းဆိုတော့ သဘောပေါက်မိရဲ့။ တပ်မှူးလေး လူလွှဲအကြောင်းပြောရာမှာ အစ်မတော်ရဲ့ မျက်လုံးလေးတွေ ကြည်လင်တောက်ပပြီး မြူးမြူးကြွကြွလေး ဖြစ်နေလေတတ်ရဲ့။ စုဋ္ဌမာလ သက်ပြင်းညှင်းညှင်းချလိုက်မိရဲ့။

* * *

ဘုရင်မက ကောက်စိုက်မ ဖြစ်ချင်

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘုရင်မလေးရဲ့ အုပ်ချုပ်မှုကာလ လေးနှစ် ဘာမှာတော့ နာဂင်ရီတိုင်းပြည်ကြီး တိုးတက်မှုအတွင်းအထိပ်လို့ ပြောလို့ရတယ်။ ခမည်းတော်လက်ထက်ကတည်းက ဖြစ်နေတဲ့ တိုးတက်မှုအရှိန်အဟုန်ကို ဘုရင်မလေးက မွမ်းမံထပ်ဆင့်နိုင်ခဲ့ တယ်။ ဘုရင်မလေးဟာ မြေအပြင်ကို ကျွံ့နိုင်စေတယ်။ ချဲ့နိုင် စေတယ်လို့ သတင်းကြီးတယ်။ တကယ်လည်း အမှန်ပဲ။ ဘုရင်မ လေးရဲ့အကြံပေးမှုတွေကြောင့် မြေရိုင်းတွေ ကျွံ့သွားခဲ့တယ်။ စိတ်နိုင်ပျိုးနိုင် မြေအပြင်ကို ချဲ့ထွင်နိုင်ခဲ့တယ်။

ဘုရင်မလေးဟာ ရေကိုလိုရာစေနိုင်တယ်လို့ သတင်းကြီး ဖာယ်။ တကယ်ပါပဲ။ တောင်အောက်ကရေတွေ တောင်ပေါ် ဈေးကံအောင် ဘုရင်မလေး အကြံဉာဏ်ပြုနိုင်ခဲ့တယ်။ ဘုရင်မ လေးရဲ့ အကြံဉာဏ်ပေးမှုတွေကြောင့် မီးအသုံးချတဲ့လုပ်ငန်းရှင် တွေ၊ မြေထည်ကြွထည် လုပ်ငန်းရှင်တွေကအစ လက်နက်နဲ့ အသုံးအဆောင်မျိုးစုံအောင် လုပ်ကိုင်ကြတဲ့ သံထည်ကြေးထည် ထုပ်ငန်းရှင်တွေအလယ်၊ အကောင်းစားအသုံးအဆောင်တွေနဲ့ အဆင်

တန်ဆာလုပ်ကိုင်နေကြတဲ့ ရွှေထည်လုပ်ငန်းရှင်တွေအဆုံး ပိုမိုကောင်းမွန်သေသပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေ လုပ်ကိုင်ထုတ်လုပ်နိုင်ကြတယ်။

ဘုရင်မလေးဟာ လေးမိုးတို့ကိုလည်း ကျွမ်းဝင်နိုင်နင်းတယ်လို့ သတင်းကြီးတယ်။ မိုးတွင်းကာလဖြစ်မယ့် မိုးလေဝသအခြေအနေကို မိုးစါ၊ မိုးလယ်၊ မိုးနှောင်း ခွဲခြားပြီး နွေကာလနောက်ပိုင်းကာလကတည်းက ဘုရင်မလေးဟာ တိုင်းပြည်ကို ထုတ်ပြန်ကြေညာနိုင်ခဲ့တယ်။ မှန်တာချည်းပဲ။ လေမုန်တိုင်း တိုက်ခိုက်မယ့် ရက်ပိုင်းမျိုးကို ကြိုတင်သိနိုင်တဲ့အတွက် ဘုရင်မလေး အကြံဉာဏ်ပေးချက်တွေကို လိုက်နာလုပ်ကိုင်ပြီး လေမုန်တိုင်းဒဏ်မခံရအောင် တိုင်းသူပြည်သားတွေ နေနိုင်ရှောင်ရှားသင့်ရှောင်ရှားနိုင်ခဲ့ကြတယ်။

ဘုရင်မလေးဟာ နဂါးမင်းကြီးရဲ့ အနွယ်အဆက်ဆိုပြီးလည်း တိုင်းပြည်မှာ နာမည်ကြီးတယ်။ ဘုရင်မလေး ဖွားမြင်တော်မူတဲ့ မူလကိစ္စအရရော၊ ဘုရင်မလေးလက်ထက်တော်မှာ ဘုရင်မလေး အကြံဉာဏ်ပေးမှုတွေကြောင့် ကျောက်မျက်ရတနာလုပ်ငန်းရှင်တွေ မြေအောက်က အဖိုးတန်ကျောက်မျက်ရတနာတွေကို ပိုမိုရရှိတဲ့အတွက်ကြောင့်ရော။

လူတွေရဲ့ စရိုက်မလှေ့အရ လိုရင်လိုသလို၊ မလိုရင်မလိုသလို အရှိထက်ပိုမိုပြီး ပုံကြီးချဲ့ကားပြောလေ့ရှိတယ်။ ဒီအကျိုးဆက်ကြောင့်ပဲလား၊ တကယ်အရှိတရားတစ်ခုပဲလား၊ ဘုရင်မလေးဟာ ဗေဒင်အတတ်ပညာမျိုးစုံ၊ လေ၊ ရေ၊ မြေ၊ မီး၊ ကောင်းကင်

တို့ရဲ့ သဘာဝနဲ့ ဓာတ်တွေကို တတ်သိခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာနိုင်တဲ့ ပညာနဲ့ သူတို့လူမျိုးတွေရဲ့ အမြင့်ဆုံးပညာလို့ ယူဆထားကြတဲ့ ဝိညာဉ်အတတ်ပညာအစီအမံတွေကို ပိုင်ကျွမ်းတယ်လို့ တိုင်းပြည်ထဲမှာသတင်းကြီးတယ်။ အဲဒါ နောင်ခါ ပုံပြင်လိုအဖြစ်မှာ ချဲ့ထွင်ပြောဆိုစရာတွေဖြစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီကာလရဲ့ အတတ်ပညာရှင်ကြီးတွေ ကိုယ်တိုင်က ဘုရင်မလေးရဲ့ လုပ်ဆောင်မှုအကြံဉာဏ်တွေကို မဆန့်ကျင်ကြဘူး။ စောဒကမရှိကြဘူး။ မဝေဖန်ကြဘူး။ လက်ခံသဘောကျ နှစ်ခြိုက်စွာနေကြတယ်။ ဆိုရရင် တိုင်းပြည်က အထင်ကြီးလေးစားချစ်ခင်မှုကို ခံရတဲ့ဘုရင်မလေးပဲ။ ဒါပေမဲ့...

ဘုရင်မလေးရင်ထဲ စူးတစ်ခုကရှိနေတယ်။

တောင်ကလပ်ပေါ်ကနေ သာသာလေးခုန်ဆင်းသွားတဲ့ နှုတ်ခမ်းမွှေးမှတ်ဆိတ်မွှေးထူလှပျစ်နဲ့ ရန်သူလူစွမ်း၊ သူဘယ်သူလဲဆိုတာကို ခုထိ ဘုရင်မလေးမသိနိုင်သေး။ အဲဒီလူကလည်း စုန်းစမြုပ်စပျောက်နေပြန်တယ်။ အဲဒီလိုကိုယ်ဖျောက်ထားတော့ ပိုအသိရခက်နေတော့တာပေါ့။

အဲဒီကိစ္စက ဘုရင်မလေးရင်ကို နှိပ်စက်နေတယ်။

အဲဒီကိစ္စကို သိထားတာကလည်း ဘုရင်မလေးရယ်၊ ညီမတော်ရယ်၊ တပ်မှူးလေးဣလ္လိရယ် ယုံးယောက်ကည်း၊ တပ်မှူးလေးကိုတော့ သူတို့ညီအစ်မတိုင်ပင်ပြီး အသိပေးထားတာ။ သို့ဝှက်စုံစမ်းဖို့လည်း တာဝန်ပေးထားတယ်။

ဒီကိစ္စကို ဘုရင်မလေးတို့ဘက်ကလည်း တမင်ဝှက်ထား

တာ။ ရန်သူအရဲကိုးအောင် ထောင်ချောက်ဆင်ထားတာ။ ဝက်လှန်
မထားဘူး။ ရေကြီးခွင်ကျယ်မဟုတ်သလို။ အမှတ်တံခွဲထားသလို
နေပေးနေတာ။ ဒါပေမဲ့ ရန်သူက သူတို့ထက်ပိုလျင်နေလားမသိ။
ရန်သူကလည်း ကိုယ်ဖျောက်ထားပြန်တယ်။ လေးနှစ်တာလုံးလုံး
ငြိမ်နေတာပဲ။ စိတ်မရှည်ချင်စရာကောင်းလောက်အောင်ကို ငြိမ်
သက်နေတယ်။ ဒီနေ့ စစ်သူကြီးအမတ်က ဣလ္လိကိုခေါ်ယူစကား
ပြောတယ်။ စစ်သူကြီးအမတ်က ဣလ္လိတို့မြို့သား ဖြစ်တယ်။
မြို့သားချင်းဆိုတော့ သံယောဇဉ်ရှိတယ်။

‘ဣလ္လိ မောင်မင်းနေပုံထိုင်ပုံ ဆင်ခြင်သင့်တယ်’
ဣလ္လိအမတ်ကြီးရဲ့ အမိန့်စကားကို နာခံနေတယ်။

‘မောင်မင်း တာဝန်ဝတ္တရားထမ်းဆောင်မှုအရာ ပေါ့ပျက်
တယ်လို့ သတင်းစကားဖြစ်နေတယ်’

ဣလ္လိသိလိုက်ပြီ။ သူ့နန်းတွင်း ကိုယ်ရံတော်တပ်မှာ သိပ်
မမြဲဘဲ နန်းမြို့တွင်းရဲ့ အပြင်ဘက်တွေဆီ ခရီးသွားလာနေတာကို
အမတ်ကြီး ရည်ညွှန်းပြောနေတယ်ဆိုတာကို။ အဲဒီလိုခရီးသွား
လာနေတာက ဘုရင်မလေးရဲ့လျှို့ဝှက် တာဝန်ပေးချက်အရ။
ဒါပေမဲ့ စစ်သူကြီးအမတ်ကို ဘယ်မှာဖွင့်ပြောသင့်ပါ့မလဲ။

‘မောင်မင်း ငါတို့မြို့ရဲ့နာမည်ကို ဖျက်နေရောသလား။
တို့မြို့မင်းမူထမ်းရေးရာမှာ မင်းမူထမ်းကောင်းတွေ ထွက်တယ်လို့
နာမည်ကြီးနေတဲ့မြို့။ မောင်မင်းက အဲဒီနာမည်အစဉ်အလာပျက်
အောင် လုပ်ချင်နေရောလား’

စစ်သူကြီးအမတ် ကိုယ်တိုင် မင်းမူထမ်းကောင်းပီသသူ
ဖြစ်မှုကြောင့် မင်းမူထမ်းရေးရာမှာ ပေါ့ပျက်နေသူလို့ ထင်ရတဲ့
ဣလ္လိကို ဒေါသဖြစ်နေလေရဲ့။

ဣလ္လိ ဘာမှ ပြန်မပြောသာအောင် ဖြစ်နေတယ်။

‘မောင်မင်း နန်းတွင်းကိုယ်ရံတော်တပ်မှာ မပျော်ပိုက်လို့
လား’

‘ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါ အမတ်မင်းဘုရား’

‘မောင်မင်းသုံးနှစ်ဆက်တိုက် လူသူရဲကောင်းဆုရလို့
တိုက်ရိုက်ကိုယ်ရံတော်တပ်မှူးဖြစ်ရတဲ့ အခွင့်အရေးဟာနည်းလား။
နောက်လူတွေ ဒီလိုသုံးနှစ်ဆက်တိုက်ဆုမမြဲလို့ သာမန်စစ်သည်
ရဲမက်အဖြစ်နဲ့ပဲ မင်းမူထမ်းခွင့်ရရှာကြတာ။ မောင်မင်းအရည်
အချင်းရှိသားနဲ့ အကျင့်ပျက်ချင်တယ်နော်’

စစ်သူကြီးအမတ်ရဲ့ အကြည့်ကတော့ ဂရုဏာဒေါသ
အတော်ဖြစ်နေပုံရတယ်။

‘အစက ကျုပ်ရည်ရွယ်ထားတာက မောင်မင်းကို ကျုပ်
တို့အပြင် တပ်ဆီဆွဲခေါ်မလို့ နန်းတွင်းကိုယ်ရံတော်တပ်မှာ အဆင့်
တက်ခွင့်နှေးတာမို့ ကိုယ့်မြို့သားလူသူရဲကောင်းကို အပြင်တပ်ဆွဲ
ခေါ်ဖို့ စေတနာထားခဲ့တယ်။ ခု အဲဒီစေတနာက ကျုပ်ကို ဒေါသ
ဖြစ်စေနေလေရဲ့နော်။ မောင်မင်းဒေက္ခိဏဂီရိမြို့သားဖြစ်ပြီး မင်းမူ
ထမ်း ပေါ့လျော့ရဲလား၊ ဟင်း... ကျုပ်နဲ့အရင်တွေ့သွားမယ်’

ဣလ္လိ စစ်သူကြီးအမတ်ရဲ့ စေတနာကို သဘောပေါက်မိရဲ့။

ကျွန်တော်မျိုး အမတ်မင်းရဲ့ စေတနာတော်ကို ဦးထိပ်
ထားပြီး အမှုထမ်းလုံးဝမပေါ့ရဲတော့ပါဘူးဘုရား
စစ်သူကြီးအမတ် ဣလ္လိကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်နေလေရဲ့။
‘အမှုထမ်းပေါ့တဲ့ မင်းမှုထမ်းဟာ ကျုပ်ရန်သူပဲ၊ အထူး
သဖြင့် ဒက္ခိဏဂီရိမြို့သားတော့ အမှုထမ်းပေါ့ဖို့ စိတ်မကူးနဲ့
ကျုပ်လုံးဝခွင့်မလွတ်ဘူး’

တကယ့်စစ်သူကြီးအမတ်ပေပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း မင်းမှု
ထမ်းရေးရာမှာ နာမည်ကြီးပြီး တိုင်းပြည်က လေးစားရတာ။
ဣလ္လိအမတ်ကြီးကို အရမ်းလေးစားသွားမိတယ်။ အမတ်ကြီးရဲ့
စိတ်ဓာတ်အရာ ဣလ္လိရင်ထဲ စူးဝင်လာပြီး ဣလ္လိရဲ့ အမှုထမ်း
ကောင်းဖြစ်ချင်တဲ့စိတ် ပိုမိုထက်သန်လာတော့တယ်။

‘ဣလ္လိ’
‘ဘုရား’

‘ရာဇဟာ မင်းကို ဥပေက္ခာပြုထားလား’
‘အမိန့်တော်ကို ကျွန်တော်မျိုး သိပ်သဘောမပေါက်ပါ
ဘုရား’

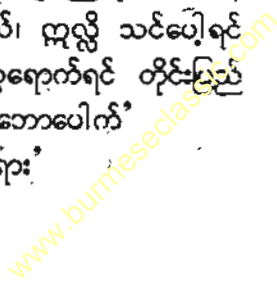
‘သင်တပ်တွင်းမှာ ရှိရှိ မရှိရှိ၊ ရာဇသိပ်အရေးမထားတဲ့
သဘောများရှိနေလား’

‘အဲဒါ ကျွန်တော်မျိုး မလျှောက်တင်တတ်ပါဘုရား’
‘ရာဇက ရှိရှိ မရှိရှိ သိပ်အရေးမထားတဲ့ မင်းမှုထမ်း
ဟာ သေနေတာနဲ့ အတူတူပဲ၊ မောင်မင်းမှတ်ထား’

‘နာခံမှတ်သားထားပါ့မယ် ဘုရား’
‘ဣလ္လိ’
‘ဘုရား’
‘ငါတို့ရဲ့ရာဇဟာ မိန်းမလား ယောက်ျားလား’
‘မိန်းမပါဘုရား’

‘ဣလ္လိ... မောင်မင်း မှတ်ထားဖို့က မိန်းမနဲ့ယောက်ျား
အန္တရာယ်အရာမှာ မိန်းမက ယောက်ျားထက်ပိုတယ်။ သူတောင်းစား
ကနေ ဘုရင်အထိပဲ။ အဲဒါ သဘာဝကိုက ချမှတ်ထားတဲ့မူ
တစ်ခုဆိုတော့ ငါတို့ဘယ်လိုမှ ငြင်းပယ်ခွင့်မရှိဘူး။ သဘာဝကို
ငြင်းပယ်တဲ့သူဟာ သူရူးပဲ။ မိန်းမကို မိန်းမချင်းကနေ ယောက်ျား
သားတွေကပါ အထင်မကြီးတတ်ကြတဲ့ သဘာဝက ရှိနေတာကိုး။
ဒါတောင် ငါတို့ရာဇက အင်မတန်ဘုန်းကံကြီးတဲ့ မိန်းမ၊ ဒါပေမဲ့
မိန်းမငယ်ငယ်ချောချောလေးရဲ့ အန္တရာယ်က ယောက်ျားသားတွေ
ရဲ့ အန္တရာယ်ထက် များစွာသာတဲ့သဘာဝရှိတယ်။ အဲဒီလိုသဘော
ပေါက်ရင် ငါတို့ရာဇကို ငါတို့ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ဖို့တာဝန်က
ယောက်ျား မင်းယောက်ျားတစ်ပါးထက် အများကြီးပိုတဲ့ တာဝန်
တွေရှိတယ်ဆိုတာ သင်သိထားသင့်တယ်။ ဣလ္လိ သင်ပေါ့ရင်
ဇာဇ ဒုက္ခရောက်သွားမယ်၊ ရာဇ ဒုက္ခရောက်ရင် တိုင်းပြည်
စာမောက်ကမ ဖြစ်သွားမယ်။ အဲဒါ သဘောပေါက်’

‘နာခံမှတ်သားထားပါ့မယ် ဘုရား’
‘ဣလ္လိ’

ဘုရား

သင့်ရာဇဟာ မိန်းမငယ်ငယ်ချောချောလေးဆိုတာ သင် သိတယ်နော်

မှန်လှပါ

သင်ကလည်း လူငယ်ဆိုတော့ ရာဇကိုချစ်စိတ်တွေ ဘာတွေများဝင်မိလား

ဣလ္လိ အမတ်ကြီးမျက်နှာကို ဖျက်ခနဲ မောကြည့်လိုက် တယ်။ ရင်ထဲလည်း တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်ဖြစ်သွားတယ်

ကျွန်တော်မျိုး... ကျွန်တော်မျိုး... မကြံစည်ပဲဘုရား

အေး... ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုစိတ်တွေ ဘာတွေများရှိရင် မောင်မင်းကို ကျုပ်ပြောချင်တာက ရာဇထက်ပို ပြီး ဘုန်းကံကြီးမားတဲ့ မင်းယောက်ျားဖြစ်အောင် ကြိုးစားပြီးမှ ဖြစ်သင့်တယ်။ အဲဒီလိုအဖြစ်မျိုး မကြိုးစားနိုင်ဘဲ အကြံရှိရင် ရာဇကိုဖျက်ဆီးတာပဲ။ ရာဇကိုဖျက်ဆီးတဲ့အကြံပဲ။ ကျုပ်ရာဇရဲ့ အမှုထမ်းကောင်းတစ်ယောက်က လုံးဝခွင့်လွတ်မှာ မဟုတ်ဘူး

အမတ်ကြီး ဒေါနဲ့မောနဲ့ ပြောနေတာနဲ့ ဣလ္လိ ငြိမ်ပဲခဲနေ လိုက်တော့တယ်။

ဣလ္လိ

ဘုရား

ဒါဆို ကျုပ်ဟာ ဘယ်လိုမင်းမှုထမ်းလဲ၊ ခန့်မှန်းမိလား

မှန်လှပါ၊ ခန့်မှန်းမိကြောင်းပါ

ကျုပ် ဘယ်မြို့သားလဲ

ဒက္ခိဏဂီရိမြို့သားပါ ဘုရား

အဲဒါကျုပ်မြို့ထဲမှည်းကို ကျုပ်တတ်စွမ်းသလောက် ရေး ထိုးနေခြင်းပဲ။ ကျုပ်မှာမိဘရှိတယ်၊ ဆရာသမားတွေရှိတယ်၊ ဇာတိ မြေရှိတယ်၊ ကျုပ်လုပ်တဲ့လုပ်ရပ်မှန်သမျှဟာ ကျုပ်ရဲ့အခြေခံတွေ ကို ဂုဏ်မမဲ့စေရဘူး၊ နောက်ဆုံးအဆင့် ဇာတိမြေအဆင့်ဆိုပါတော့

ဣလ္လိ

ဘုရား

သင်ဘာမြို့သားလဲ

ဒက္ခိဏဂီရိမြို့သားပါဘုရား

အဲဒါကို သင်အမြဲတမ်း သိနေပါ၊ လူတွေလည်း သိနေ ကြမှာပဲ။ ကျုပ်လည်း သိနေတယ်နော်၊ ကဲ... သွားနိုင်ပြီ

(၂)

ဣလ္လိကတော့ သစ္စာရှိမင်းမှုထမ်းပီသစ္စာ စစ်သူကြီး အမတ်ရဲ့စကားများကို တစ်ခွန်းမကျန် ဘုရင်မလေးကို ပြန်လည် ဖာင်လျှောက်ပါတယ်။ နံဘေးနားမှာ ညီမတော်လည်း ရှိနေတယ်

ရာဇကို ချစ်စိတ်တွေများ ဝင်မိလား ဆိုတဲ့ နေရာမှာတူ တော့ ဘုရင်မလေးမျက်နှာ ပန်းနုရောင်သန်းသွားတယ်။ ညီမ တော်ကိုလှည့်ကြည့်တယ်။ ညီမတော်ကလည်း ဘုရင်မလေးကို နှုတ်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးအစုံနဲ့ ပြန်ကြည့်တယ်။

စစ်သူကြီးအမတ်က ခမည်းတော်ရှိစဉ်ကတည်းက အင်မတန်သစ္စာစောင့်သိတဲ့ အမတ်ကြီးပေပဲ။ သူ့ကိုယ်သူလည်း အင်မတန် တန်ဖိုးထားတယ်။ ကိုယ်ကိုယ်ကို တန်ဖိုးထားသူမှန် သမျှဟာလည်း သစ္စာတရားကို တန်ဖိုးထားသူတွေပါလေ။

ခပ်တည်တည်လေး မိန့်နေပေမယ့် သူ့မျက်နှာမှာ ပန်းနု ရောင်လေးကတော့ မပြယ်ချင်သေး။ ဘုရင်မလေးစကားလမ်း ကြောင်းပြောင်းတယ်။

ခက်တာက ရန်သူ့ခြေရာကို မကောက်နိုင်ခြင်းပေပဲ။ ရန်သူကလည်း ပါးနပ်လွန်းတယ်။ ခြေရာဖျောက်ထားလိုက်တယ်။

ကျွန်တော်မျိုး ညှို့ဖျင်းလွန်းပါတယ် ရာဇ။

ဣလိယို စိတ်မကောင်းစွာ ဆိုတယ်။

ဣလိယို ညံ့တယ်လို့မဆိုပါဘူးလေ။ ရန်သူ့ကို တွေ့လိုက်ရစဉ် အကဲခတ်မိပါတယ်။ အတော့ကိုစွမ်းတဲ့လူတစ်ယောက်ဆိုတာ။ သူနဲ့ ပြန်တွေ့ရရင် ရင်ဆိုင်နိုင်အောင် ရာဇဘက်ကလည်း အစွမ်းကုန် ဧကန်ကျင့်ကြိုးစားနေတာပဲ။ ညီမတော်နဲ့ပါတွဲဖက်ပြီးပေါ့။ လောလော ဆယ် လူတွေအထင်လွဲမှားခံရတာကိုတော့ ဣလိယို သည်းခံပါနော်။

ကျွန်တော်မျိုးလည်း သွားရင်းလာရင်း၊ နေရင်းထိုင်ရင်း ရန်သူနဲ့ရင်ဆိုင်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းမျိုး မိနိုင်အောင် ကြိုးစား လျက်ပါရာဇ။ အမှန်ကိုရာဇသိထားမှတော့ အထင်လွဲမှုကို ဣလိယို ဂရုမစိုက်ပါဘူး။

ရာဇ အားကိုးပါတယ် ဣလိယိုရယ်။

ရာဇတို့ တစ်ယောက်ချင်း သူ့ကို မယှဉ်နိုင်ဘူးထား။

သုံးယောက်ပေါင်းလိုက်ရင်တော့ အဲဒီရန်သူကို ယှဉ်နိုင်မယ်လို့ ထင်တာပဲလေ။ နောက်ပြီး နန်းမြို့တွင်းမှာဆို တပ်တွေကလည်းရှိနေ ချေရဲ့။ သူနန်းမြို့တွင်းထဲ အရဲကိုးပြီး ပြန်ဝင်လာရင် ကောင်းမယ်။

ရန်သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တအံ့အေ့နှေးနှေးခံစားနေရတာကို သူတို့သုံးယောက် မချင့်မရဲ့။ ဒီကိစ္စကို ကျယ်ပြန့်မှုမဖြစ်ချင် ကြသေးတာမို့ ကြိတ်ပြီးပဲ ကြံဆတိုင်ပင်နေကြတယ်။ ခုအချိန် အခါမှာတော့ ဘုရင်မလေး ဣလိယိုကို လူရှေ့ သူရှေ့ ဆက်ဆံမှုမပြု ပေမယ့် ညီမတော်နဲ့ခေါ်ခိုင်းပြီး အတွင်းဆောင်မှာ လွတ်လွတ်လပ် လပ်ဆက်ဆံပြောဆိုသမှု ပြုပါတယ်။ ရန်သူကို လျှို့ဝှက်စွာ စွာစေမှုကစပြီး အဲဒီအခြေအနေဖြစ်သွားတာပဲ။

ဣလိယိုရယ်။

မိန့်တော်မူပါ ရာဇ။

အဲဒီရန်သူ ရာဇ အသက်ကို သတ်ဖို့မကြိုးစားဘဲ နန်းတွင်းမှာ ဘယ်လိုရန်ပြုမှုမျိုး ပြုချင်သလဲဆိုတာကိုတောင် ခခန့်မှန်းနိုင်လောက်အောင်ပဲနော်။

ကျွန်တော်မျိုး တစ်ခုတွေးမိတာက သူပြုချင်တာပြုပြီး

သွားလို့ နန်းတွင်းပြန်မဝင်တော့တာများလား။

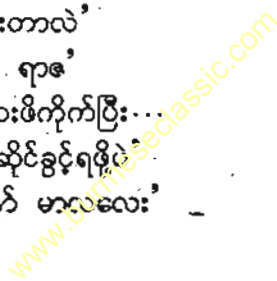
ဒါဆို သူဘယ်လိုအမှုမျိုးပြုသွားတာလဲ။

မခန့်မှန်းတတ်လောက်အောင်ပါ ရာဇ။

ဧဇ္ဇမာလက အောက်နှုတ်ခမ်းလေးဖိကိုက်ပြီး...

အကောင်းဆုံးကတော့ ထပ်ရင်ဆိုင်ခွင့်ရဖို့ပဲ။

ရန်သူရှိနေတာ ကောင်းတယ်နော် မာလလေး။

ဘုရင်မလေးက ညီမတော်ကို အပြုံးနဲ့ကြည့် မိန့်တယ်။

‘ရန်သူရှိနေတော့ သတိရှိနေရတာပေါ့၊ သတိရှိနေတာ ဟာ လူတစ်ယောက်အတွက် အရည်အချင်းရှိနေတာပဲပေါ့နော် မာလလေး’

‘ဒါပေမဲ့ ဘုရင်ဖြစ်နေတာတော့ မကောင်းဘူး ဣလ္လိရဲ့ ဣလ္လိတက်ကိုအကြည့်တော်ငြိမ်ငြိမ်လေးနဲ့ ကြည့်ဆိုတယ်။

‘ဘုရင်ဖြစ်နေရတော့လေ သတိတွေအများကြီးထားနေရ တယ်၊ အရာရာမှာ သတိတွေက လိုက်ဖိစီးနေတော့ လေးပင်နေရ တယ်၊ ပေါ့ပါးလွတ်လပ်မှုမရှိတော့ဘူး ဣလ္လိရယ်’

ဘုရင်မလေး မျက်နှာတော်ကို ညီမတော်နဲ့ ဣလ္လိတို့ စိတ်မကောင်းစွာ ကြည့်နေမိတယ်။

‘ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ငြင်းဆန်ခွင့်မရှိတော့ ဘယ်လောက် ပန်းပင်ကျဉ်းကျပ်နေပေမယ့် ကိုယ့်ဘဝဝန်ကို ကိုယ်ထမ်းပြီး ကိုယ်ကျရာနေရာမှာ နေရတော့မှာပေါ့လေ၊ ကောက်စိုက်မတွေ ကတော့ ဘုရင်ဖြစ်ဖို့ စိတ်ကူးရှိကြလားမသိဘူး၊ ရာဇကတော့လေ တစ်ရက်တလေလောက် သီချင်းလေးတကြော်ကြော်အော်ဆိုပြီး ကောက်စိုက်နေတဲ့ ကောက်စိုက်သမလေးဖြစ်လိုက်ချင်ရဲ့၊ နဘေး မှာ မာလလေးကလည်း တူတူကောက်စိုက်လိုက် စကားတွေပြော လိုက်နဲ့ပေါ့၊ ဣလ္လိကလည်း ပျိုးတွေနှုတ်ပေးပေါ့’

ဘုရင်မလေး ပြောရင်း ပြုံးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အပြုံးက နုံးနုံးချိုချို။ စူဠမာလနဲ့ဣလ္လိ ဘုရင်မလေးကိုကြည့်နေရာက စိတ် မကောင်းစွာတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လှမ်းကြည့်မိတယ်။

* * *

လရပ်က ရွှေနန်းတော်ထက်နှစ်လိုပွယ်

နန်းမြို့နဲ့ အတော်ဝေးဝေးအရပ်။
ဇေပုဒ်များ ကျိုးတိုးကျဲတဲ၊ ခပ်ခေါင်ခေါင်အရပ်။
မြင်းစီးခရီးသွားသုံးဦး။ တစ်ဦးက ယောက်ျားပျိုလေး။
နှစ်ဦးက မိန်းမပျိုလေးများ။ ကျေးတောသားတွေရဲ့ ဝတ်စားပုံ၊
ခေါင်းပေါင်းပုံတွေနဲ့၊ ယောက်ျားပျိုလေးရဲ့မြင်းက နောက်ဆီက
လေးလေးမှန်မှန်။ မိန်းမပျိုနှစ်ဦးရဲ့ မြင်းတွေကတော့ ရှေ့က
မြူးမြူးကြွကြွ။
မြင်းပေါ်က မိန်းကလေးတွေရဲ့ ဟန်ပန်ကလည်း မြူးမြူး
ကြွကြွ။
‘ရှင်မာသင် သိပ်ဉာဏ်ပြေးတာပဲ၊ ဒီအစီအစဉ်လုပ်ဖို့
စိတ်ကူးရတာ ငါသဘောတော်ကျသွားတယ်၊ ငါ့စိတ်ထဲ လွတ်လပ်
ပေါ့ပါးနေတော့တာပဲ’
‘ရှင်ရာရယ်၊ သင့်စိတ်တွေ သိပ်လေးပင်ကျဉ်းကြပ်နေ
တာကို ငါ့စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပြီး ဒီအတွေးတွေ့မိတာ၊ ငအိမ်နဲ့

အရင်တိုင်ပင်လိုက်သေးတယ်။ သူကလည်း သင်လေးပင်ကျဉ်း
ကြပ်နေတဲ့စိတ်ကို ဒီလိုလုပ်ပေးလိုက်ရင် မဆိုးဘူးလို့ထင်တယ်။
သင့်ကိုပြောကြည့်လို့ပြောတယ်။ သင်သဘောတူတော့ ဒီအစီ
အစဉ် ဖြစ်သွားတာပေါ့။’

ရှင်ရာဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနောက်ဆီက ယောက်ျားပျိုကို
စောင်းငုံကြည့်ပြီး ပြုံးတယ်။

‘ငါတို့ညီအစ်မကတော့ စတားတွေ တွတ်ထိုးလာတယ်။
ငါအိမ် ငြိမ်လှချည်လား။’

ရှင်ရာက ပြောတယ်။ ရှင်မာ ငါအိမ်ကိုလှည့်ကြည့်ပြီး...

‘ငါအိမ် အမိလာလေ’

ငါအိမ်ရဲ့မြင်း မိန်းမပျိုနှစ်ယောက်မြင်းနဲ့ ယှဉ်တယ်။

‘ငါအိမ် စကားလေး ဘာလေးပြောဟယ်’

ရှင်မာကဆိုတယ်။

‘ဟုတ်သားပဲ ငါအိမ်ရယ်။ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး

စကားတွေပြောပါလား။’

ရှင်ရာကလည်း ပြောတယ်။

ငါအိမ်ပြုံးတယ်။

‘တစ်မျိုးပဲ။ စကားတွေပြောရမှာ မဝံ့သလို ဖြစ်နေတာနဲ့
ပါ။ ဟို... အဲ... ရှင်ရာတို့ရှင်မာတို့က ညီအစ်မတွေဆိုတော့
သိပ်အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်... အဲ... ကျုပ်က ရှင်ရာတို့
ရှင်မာတို့ကို အဲ... အဲဒီလိုမျိုးတွေ ပြောရမှာ နှုတ်မရဲသလိုပဲ’

‘ငါအိမ်နော်၊ ထွက်လာကတည်းက ပြောထားတယ်နော်၊
စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် မလုပ်နဲ့ငါအိမ်၊ ငါတို့သုံးယောက်
ကျေးတောသားတွေ၊ ဇနပုဒ်တွေဆီ ဖြတ်သန်းခရီးစဉ်ထွက်လာ
ကြတာ၊ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ဖြတ်သန်းကြမယ်ကွယ်။ ငါအိမ်
စကားပြောပါဟာ၊ သုံးယောက်လာတာ သင်တစ်ယောက်က
အိလည်လည်ကြီးလုပ်နေတော့ ငါတို့ညီအစ်မ ဘယ်သိပ်ပျော်မလဲ’

ရှင်ရာက ပြောတယ်။

‘ဟုတ်တယ် ငါအိမ်၊ စကားပြောဟာ’

ရှင်မာကလည်း ဆိုတယ်။

ငါအိမ် အားယူသလို လုပ်လိုက်တယ်။

ဒါကို ညီအစ်မနှစ်ယောက်တွေပြီး တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်ပြုံးကြည့်လိုက်ကြတယ်။

‘သင်တို့လောက်တော့ ငါ စကားမပြောနိုင်ဘူးဟာ၊ သင်
တို့က စကားပြောနိုင်လွန်းတယ်။ ငါပြောနိုင်သလောက်တော့
ပြောပေးပါ့မယ်။ သင်တို့မပျော်မှာကိုတော့ ငါစိုးတယ်’

ညီအစ်မနှစ်ယောက် အသံထွက်ရယ်လိုက်ကြတယ်။

‘ဒီတော့သား ငါအိမ် စကားပြောရိုင်းတယ်ဟာ’

ရှင်ရာကပြောလိုက်တော့ ငါအိမ်လန့်ဖြန့်သွားသလို ရှင်ရာ
ထိုကြည့်တယ်။ ရှင်ရာက ပြုံးပြီးဆက်ပြောတယ်။

‘အဲဒီလိုပဲ ပြောနော် ငါကြိုက်တယ်ဟာ’

ရှင်ရာကို ရှင်မာ မျက်စောင်းလေးချိတ်ကြည့်ပြီး မြင်းကို

ခြေဖျက်နဲ့ ဆတ်။ ကျန်မြင်းနှစ်ကောင်ထက် ရှေ့ကိုရောက်
အောင် နှင်လိုက်တယ်။

ရှင်ရာမြင်းကလည်း ရှင်မာမြင်းကိုအစီလိုက်တယ်။

‘ရှင်မာ သင်ကလည်း’

ရှင်ရာ ရှင်မာကို ပြောတယ်။

‘ရှင်ရာ သင်စကားပြောတာနော် ယောက်ျားလေးတစ်
ယောက်ကိုနော်’

ရှင်မာက ခပ်တည်တည်ပြောတယ်။

‘ငါလွတ်လွတ်လပ်လပ် နေပါရစေ ညီမလေးရယ်’

ရှင်ရာလေးသံက တိုးလျှိုးသံ။

ရှင်မာ ရှင်ရာကို လှည့်ကြည့်တယ်။

ရှင်ရာမျက်လုံးတွေကလည်း ရှင်မာကို တိုးလျှိုးနေကြ
တယ်။

ရှင်မာ သက်ပြင်းလေးကို မသိမသာ ချလိုက်တယ်။

‘နေနေ... သင်နေချင်သလိုနေ ကောင်မ’

တောပြောလေး ပြောပြီး ရှင်မာရယ်လိုက်တယ်။ ရှင်ရာ
လည်း ရယ်တယ်။ ရှင်ရာ ရယ်မောမှုက ပိုပြီးလွတ်လပ်ပေါ့ပါး
လွန်းတယ်။

‘အိမ် မြင်းအစီလိုက်လာတယ်။’

‘သင်တို့က စကားပြောလွန်းသလောက် ရယ်လည်းရယ်
လွန်းပါ’

‘အိမ်ကဆိုတယ်။’

‘လာပြန်ပြီတစ်ယောက်’

ရှင်ရာ အိမ်ကို မျက်စောင်းခဲကြည့်တယ်။

‘ရယ်တယ်ဟာ ရယ်တယ်၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါ့ဖာသာ

ငါရယ်တာ သင်နဲ့ဘာဆိုင်လဲ၊ ဟား... ဟား... ဟား...
ဟား...’

ရှင်ရာ တမင်တောင် လုပ်ရယ်ပြလိုက်သေးတယ်။

နောက် သုံးယောက်လုံးပဲ အသံထွက် လွတ်လပ်ပေါ့ပါး

စွာ ရယ်မောလိုက်မိကြတော့တယ်။

အဲဒီကျေးတောသား ခရီးသွားသုံးယောက်က...

ရှင်ရာဆိုတာက ရာဇ၊ နာဂဂီရိတိုင်းပြည်ကြီးရဲ့ ရွှေနန်း

ရှင်ဘုရင်မလေး။

ရှင်မာဆိုတာက စူဠမာလ။ ညီမတော်။

အိမ်ကတော့ လက်ယာကိုယ်ရံတော်တပ်က တပ်မှူး

လေးလူလို့။

ဒီအစီအစဉ် အကြံဖြစ်သူက ညီမတော်။ နောက်သုံးဦး

သုံးရဲ့ သဘောတူညီချက်နဲ့ အစီအစဉ်အထမြောက်ခဲ့တာ။ တစ်

ခုတ်ခုတ်၊ သုံးချက်ပြတ်အစီအစဉ်။ ဘုရင်မလေးရဲ့ စိတ်လက်

ထွတ်လပ်ပေါ့ပါးမှုအတွက်ရော၊ ဧနပုဒ်တွေရဲ့ အခြေအနေ

လေ့လာမှုအတွက်ရော၊ ရန်သူလူစွမ်းနဲ့လည်း တွေ့လိုတွေ့ငြား။

သူတို့ထွက်လာမှုကို အဓိကကျတဲ့ နန်းတွင်းသူလေး

ယောက်ပဲ သိတယ်။ အဲဒီလေးယောက်တို့လည်း တစ်ခြားတစ်စုံ တစ်ယောက်ဆီ ပေါက်ကြားမှုရှိပါက ရာဇဒဏ်လို့ အပြတ်မိန့် ပြီးထွက်လာခဲ့တာ။

ထွက်လာတဲ့သုံးယောက်။ ထွက်လာစဉ်ကတည်းက စည်းကမ်းလုပ်လာကြတယ်။ ရွှေနှန်းတော်အကြောင်း မပြောရ။ နန်းရေးနန်းရာစကားအသုံးအနှုန်းမျိုး မသုံးရ။

လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ကျေးတောသားစိတ်စွဲ၊ ကျေးတော သားလေသံမျိုးသာ သုံးနှုန်းပြောဆိုရန်။

‘ငအိမ် သင်ရည်းစားလေးဘာလေး မထားဖူးဘူးလား’
‘မထားဖူးပါဘူးဟာ’

ရှင်ရာရဲ့အမေးကို ငအိမ်က ခပ်တည်တည်ဖြေတယ်။
‘အေးလေ... သင့်လိုမှုန်ကုပ်ကုပ်ရှုသိုးသိုးကြီးကို ကြိုက်

တဲ့ မိန်းမလည်း ရှိပုံမရပါဘူး’

ရှင်ရာအပြောကြောင့် ရှင်မာ ရှင်ရာကို မျက်စောင်းဝေ ကြည့်ပြီး ပြောတယ်။

‘မှုန်ကုပ်ကုပ်ရှုသိုးသိုးကြီးကိုမှ ကြိုက်တယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမ မျိုးရှိချင်ရှိမှာပေါ့’

ရှင်ရာ မျက်နှာမလုံမလဲဖြစ်သွားတယ်။
‘သင်လား’

ရှက်ရမ်းရမ်းသလို ပြောတယ်။
ရှင်မာ ရှင်ရာကို မျက်လုံးပြူးကြည့်တယ်။

‘ဟင်းနော် ရှင်ရာ’
ရှင်မာ စိတ်လျှော့သလို လုပ်လိုက်ပြီး...

‘ထားပါ... ထားပါ... ငါပဲထားလိုက်ပါ’
ရှင်မာ မြင်းကို ရှေ့နှင်လိုက်ပြန်တယ်။

ရှေ့ရောက်သွားတဲ့ ရှင်မာမြင်းကို ရှင်ရာမြင်းက အမီ လိုက်ပြန်တယ်။

‘ညီမလေး မမကို စိတ်ဆိုးသွားလား’
‘ဆိုးတာပေါ့၊ ကိုယ့်ကိစ္စကို လူများကိစ္စလိုက်လုပ်တယ်’

‘အဟက်... ဟက်...’
ရှင်ရာ ရယ်နေပြန်တယ်။

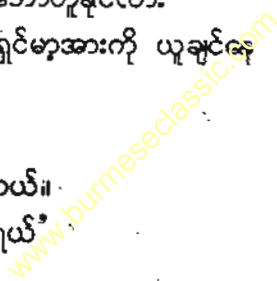
‘မမကိစ္စလို့ ညီမလေးက သတ်မှတ်ပေးတယ်ပေါ့’
‘လာပြန်ပြီ၊ ဒါက ဘာစကားလဲ’

‘ဟိုလေ...’
ရှင်ရာ နောက်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်တယ်။

ငအိမ်မြင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကျန်ခဲ့တာကိုတွေ့ရမှ...
‘ဟိုလေ ညီမလေး၊ မမနဲ့သဘောတူနိုင်လား’

ရှင်ရာအသံက ချိုနေတာပဲ။ ရှင်မာအားကို ယူချင်နေ သလိုပဲ။
‘ဘာလို့ သဘောတူရမလဲ’

ရှင်မာ တိုတိုပြတ်ပြတ်ပြောတယ်။
‘ဘာဖြစ်လို့လည်း ညီမလေးရယ်’

ရှင်မာကို ချောသံလေးနဲ့ ပြောတယ်။
 'ဘာဖြစ်လို့လဲ မေးစရာလိုလား၊ ရှင်ရာ သင်က...'
 ရှင်မာစကား တိကနဲ့ဖြတ်လိုက်တယ်။
 အမှန် ရှင်မာပြောမယ့်စကားက 'သင်က ဘုရင်၊ ဟိုက
 တပ်မှူးလေ'။ ဒါပေမဲ့ ပြောလို့မဖြစ်။ ထွက်လာကတည်းက
 သူတို့စည်းကမ်းရှိခဲ့တယ်။ ရွှေနန်းတော်အကြောင်း မပြောရ။
 နောက်ပြီး ရှင်ရာရဲ့ပျော်နေတဲ့စိတ်ကလေးကို အနှောင့်
 အယှက်မဖြစ်စေချင်။
 'အစ်မရယ်၊ သင်ကချောချောလှလှလေး၊ ဟိုက လူပုံကို
 ကြည့်ပါဦး၊ မှန်ကုပ်ကုပ်ရှသိုးသိုးကြီး၊ သင်နဲ့မတန်ပါဘူးဟယ်၊
 ငါတော့ သဘောမတူနိုင်ပါဘူး'
 ရှင်ရာ နောက်ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီက ငအိမ်ကို ဖျပ်ကနဲ
 လှည့်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး တဟက်ဟက်ရယ်လိုက်တယ်။
 'သင်သဘောတူတူ မတူတူ ငါချစ်တယ်ဟ'
 ရှင်ရာဒီအထိလည်း ပွင့်လင်းလိုက်ရော၊ ရှင်မာနှုတ်ခမ်း
 ပွင့်ဟသွားတယ်။
 ယောင်ရမ်းပြီး မြင်းပါးချပ်ကြီးကို ထိန်းလိုက်မိတော့
 မြင်းတောင် ရပ်တန့်သွားတယ်။
 ရှင်ရာကလည်း မြင်းကိုလိုက်ရပ်တယ်။
 'ဒီအချိန်မှာမှ ငါဒီလိုမပွင့်လင်းရရင် ငါတစ်သက်
 ဘယ်မှာ ပွင့်လင်းခွင့်ရပါတော့မလဲ ညီမလေးရယ်'

ရှင်မာကို တောင်းတောင်းပန်ပန်ဆိုတယ်။
 ရှင်မာ ရှင်ရာကို ကြင်နာစွာ ဆိုတယ်။
 'ရှင်ရာရယ်၊ သင့်သဘောပဲ၊ ငါ့ရင်ထဲမှာတော့...'
 'တစ်စုံ တစ်ခုဆုံးရှုံးသွားသလိုပဲဟာ' လို့ ပြောမိတော့
 မလို့။
 'နုမြောသလိုပဲဟာ'
 ရှင်မာ အဲဒီလိုပဲ ပြောလိုက်မိတော့တယ်။
 'ညီမလေးရယ်၊ ငါ့ကိုတန်ဖိုးထားပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူး
 တင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အချစ်ဆိုတာကို ဈေးတွက်နဲ့ တွက်ယူလို့
 မရဘူးဟ'
 'ဒါဆို ဘာတွက်နဲ့ထွက်ရမလဲ၊ ငါ့ကိုသင်ပေးပါဦးရှင်ရာ'
 'အဟင်း...ဟင်း... ဟင်း... ငါလည်းမတွက်တတ်
 ပါဘူး ရှင်မာရယ်၊ သင့်ကိုဘယ်လိုသင်ပေးတတ်ပါ့မလဲ၊ သင်
 နောက်တော့ သင်ဟာသင် တတ်သွားမှာပါ'
 ကြည်လင်နေတဲ့ ရှင်ရာမျက်နှာလေးကို မြို့ချလိုက်သလို
 ရှင်မာကြည့်လိုက်တယ်။ ငအိမ်မြင်း သူတို့နားမိခါနီးမှာ...
 'ရှင်ရာ ငါရှေ့ကနေ နှင်နှင်မယ်၊ သင် သင့်မှန်ကုပ်ကုပ်
 ကြီးနဲ့ စကားတစ်ဝကြီးပြောပြီး နောက်ကလိုက်လာ'
 ရှင်မာ ရှင်ရာနဲ့မြင်းချင်းတိုးကပ်လိုက်ပြီး...
 'သူ့အထင်သေးသွားလောက်အောင်တော့ သိပ်မပေါ့ပါး
 လိုက်ပါနဲ့ မမရယ်'

တည်တည်လေး ရှေ့ကနေမြင်းကို နှင်သွားတယ်။
ရှင်ရာမြင်းနဲ့ ငအိမ်မြင်းပူးယှဉ်နောက်ကလိုက်တယ်။

* * *

(၃)

ခရီးစဉ်ရဲ့ တတိယနေ့။
ညနေစောင်းနေပြီမို့ ရှေ့ကတွေ့ရတဲ့ရေပဲမှာ တစ်ညတာ
တည်းခိုကြမယ်လို့ ကြံကာမှ ရေပဲမှာ ချည်ထားတဲ့မြင်းခြောက်
ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

ငအိမ်ရေ ရေပဲမှာ တို့အရင်လူတွေ နောက်နေပါလား၊
တို့အဲဒီရေပဲမှာ ဒီည တည်းခိုလို့ဖြစ်ပါ့မလား

ရှင်မာက ငအိမ်ကို လှမ်းမေးတယ်။

အချိန်မရှိတော့ဘူးလေ၊ ဘယ်လိုတတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ခရီး
သွားချင်းပါ သူ့ဘာသာသူနေ ကိုယ့်ဖာသာကိုယ်နေ ဒီလိုပဲ တည်းခို
ကြရမှာပေါ့။

ရေပဲနား သူတို့မြင်းတွေရောက်သွားတော့ ရေပဲပေါ်က
လူတွေက လှမ်းကြည့်ကြတယ်။ လူခြောက်ယောက်။

ခေါင်ရည်ဝိုင်းဖွဲ့နေကြတယ်။ ထိုင်စသောက်စထင်ရဲ့။
မသောက်ရသေးတဲ့ ခေါင်ရည်အိုးတွေမှာ ခေါင်ရည်တွေ အပြည့်
ရှိနေကြသေးတယ်။

ထိုင်စသောက်စလို့ ခေါင်ရည်အိုးလက်ကျန်တွေ အမြင်

အရ ပြောရပေမယ့် သူတို့ပုံကြည့်ရတာ အတော်လေးတော့ မူးနေ
ကြပုံရရဲ့။ ဒါဆို တခြားတစ်နေရာဆီက သောက်လာကြပုံရရဲ့။
ခုတစ်ပွဲ ထပ်သောက်ကြဦးမယ့်ပုံ။

ငအိမ်တို့သုံးယောက် ရေပဲရဲ့မြင်းချည်တန်းတစ်ခုမှာ
သူတို့မြင်းသုံးကောင်ကို ချည်လိုက်တယ်။

ရေပဲပေါ်က အမူးသမားတွေ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို
အားမနာပါးမနာ မျက်စိကျွတ်ကျမတတ် လိုက်ကြည့်နေကြတယ်။
သတိထားမိတော့ သူတို့သုံးယောက်မျက်နှာထားတွေကို
တင်းထားကြတယ်။

မြင်းချည်ကြပြီးတော့ ရေပဲပေါ်တက်ပြီး ရေပဲရဲ့ထောင့်
တစ်နေရာမှာ နေရာယူကြတယ်။ ရေပဲကြီးက အကျယ်ကြီးမို့
သူတို့နှစ်ဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့နဲ့တစ်ဖွဲ့ မနီးစပ်လှပါဘူး။ ပါလာတဲ့ ဆောင်စား
သေးမြားတွေကို နေရာချလိုက်တယ်။ ဖြတ်ခဲ့တဲ့ရွာတစ်ရွာဆီက
ဝယ်လာခဲ့တဲ့ စားနပ်ရိက္ခာတွေကိုလည်း နေရာချထားလိုက်တယ်။

သူတို့သုံးယောက် အဲဒီလိုလုပ်နေကြတုန်းမှာ တစ်ဖက်
ခေါင်ရည်ဝိုင်းဆီက လူထွားထွားတစ်ယောက် သူတို့နားဆီရောက်
လာတယ်။ ဆောင်စားတစ်လက်ကို အလွတ်ကိုင်ပြီး သူတို့လုပ်
ထိုင်နေတာတွေကို ရုပ်ကြည့်နေတယ်။

သူတို့သုံးယောက် အလုပ်အပြီးမှာ မားမားကြီးလာချင်နေ
တဲ့ လူထွားကြီးကို သုံးယောက်အပြိုင်အဆိုင် ကြည့်လိုက်ကြ
တယ်။

လူထွားကြီးက မစိုးမခန့်မျက်နှာပေးနဲ့။

‘စိန်းကလေးနှစ်ယောက်က သိပ်လှတော့ တို့အဖွဲ့က မျက်စိကျနေပြီ။ မင်းကိုတော့ မျက်စိထဲ လုံးဝမထားပါဘူး’

ငအိမ်စိန်းကလေးနှစ်ယောက်ရှေ့တက်ပြီး လူထွားကြီးကို ရင်ဆိုင်မယ်လုပ်တယ်။ ရှင်ရာက ငအိမ်ကိုဆွဲဖယ်ထားလိုက်တယ်။

‘သင်တို့ ဒီဒေသရဲ့ ခိုးသားဓားပြအဖွဲ့လား’

လူထွားကြီး ရှင်ရာရဲ့စကားကြောင့် စိတ်ပျက်စရာကောင်း လောက်အောင် မျက်နှာကြီးကို ရှုံ့မဲ့လိုက်တယ်။

‘ကျေးတောသူ အနံ့အလေးလား၊ ဒီရုပ်ဒီရည်တွေကို အသေအချာကြည့်ပါဦး၊ ခိုးသားဓားပြရုပ်တွေလား၊ လူဂုဏ်တန် ရုပ်တွေဆိုတာလောက်တောင် အကဲခတ်နိုင်တဲ့ ဉာဏ်အသိမရှိပါ လား’

‘အိုတွေ ပြောမနေနဲ့၊ သင် ငါတို့ရှေ့ ဘာလို့လာရပ်တာ လဲ’

ရှင်မာ မာမာထန်ထန်နဲ့ပြောတယ်။

‘ဟား... ငယ်ငယ်လှလှလေးတွေနဲ့ တော်တော်ရိုင်းရိုင်း ပျံပျံတွေပါလား၊ ငါတို့လို လူဂုဏ်တန်တွေကို ဒီလိုမဆက်ဆံရ ဘူးလေ အရိုင်းလေးတွေရ၊ ငါတို့ကို ရိုရိုသေသေ လေးလေး စားစားဆက်ဆံပါ’

ငအိမ် ရှေ့ထွက်မယ်လုပ်ပြန်တယ်။

ရှင်ရာ ငအိမ်ကို ဆွဲဖယ်ထားတယ်။

‘သင်တို့ ဘာကောင်တွေလည်းပြော’

ရှင်ရာရဲ့ဒေါသသံ။

‘ငါတို့က ရတနာကုန်သည်ကြီးတွေဟာ၊ အရိုင်းအစိုင်း လေးတွေရ’

လူထွားကြီးကလည်း ဒေါသတကြီး။

ဖြစ်နေတဲ့အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး ခေါင်ရည်ပိုင်းက ကျန် တဲ့လူတွေ ထံလာကြတယ်။ ကိုယ်စီဓားလွတ်တွေကိုင်လျက်က။

လေးမြားတွေကတော့ သူတို့ထိုင်ခဲ့တဲ့နေရာမှာပဲ ကျန်ခဲ့တယ်။ နာဂဂီရိမှာက ဒီအတိုင်းပါပဲ။ လူတိုင်းလိုလို လေးမြား

ဆောင်ကြပေမယ့် တော်ရုံတန်ရုံရန်ပွဲတွေမှာ လေးမြားသုံးလေ့ မရှိပါဘူး။ အသက်လုပွဲတွေကျမှ သုံးလေ့ရှိတယ်။

ငအိမ် ရှေ့ထွက်မယ်လုပ်ပြန်တယ်။

ရှင်ရာ ငအိမ်ကို ဆွဲဖယ်ထားပြန်တယ်။

‘ဒီအရပ်မှာ ရတနာကုန်သည်ကြီးတွေ ရှိလို့လား’

‘ငါတို့တခြားအရပ်က လာကြတာ၊ ဥတ္တရဂီရိထိသွား နေတာ၊ ငါတို့ကို ဘာမှတ်လို့လဲ၊ ငါတို့က ဥတ္တရဂီရိမြို့စားရဲ့

ဆောင်းရင်းတွေ၊ သင်တို့ဥတ္တရဂီရိမြို့စားဆိုတဲ့ အမည်ကိုတောင် ကြားဖူးဘူးဆိုရင် သင်တို့ဟာ နာဂဂီရိတိုင်းပြည်ရဲ့ ချောင်ကြံ

ချောင်ကြားထဲကပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်’

ရှင်ရာနဲ့လူကြီး အကြည့်ချင်းဆိုင်နေကြတယ်။

‘ဥတ္တရဂီရိမြို့စားတဲ့လား၊ မကြားဖူးဘူး’

ရှင်ရာ တမင် အရွဲ့တိုက်ပြောခြင်းဖြစ်တယ်။

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...’

‘တကယ့်အစုတ်အပြတ်လေးတွေပဲ၊ ဒါပေမဲ့ လှလှလေး

တွေ’

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...’

နောက်ကလူတွေကပါ သံယောင်လိုက်ရယ်မောနေကြရဲ့။

‘ဥတ္တရဂီရိမြို့စားရဲ့ ရောင်းရင်း၊ ငါတို့ရှေ့မှာဘာလို့

လာရပ်တာလဲ’

‘ငါတို့ မလာချင်ကြရပါဘူး၊ သင်တို့အလှက ငါတို့ကို

ဆွဲခေါ်လိုက်တာ၊ ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...’

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...’

ရှင်ရာ စိတ်လျှော့သလိုလှုပ်လိုက်တယ်။

‘ဥတ္တရဂီရိမြို့စားရဲ့ ရောင်းရင်း၊ ငါတို့သင်တို့နဲ့ ရန်မဖွဲ့

ချင်ပါဘူး၊ ငါတို့ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေးနေပါရစေ။

ရှင်ရာတစ်ယောက်ချင်းကိုတော့ လိုက်ကြည့်ပြီး ရုပ်တွေ

ကို မှတ်သားထားတယ်။

‘ငါတို့ကလည်း ရန်မဖွဲ့ချင်ပါဘူး၊ ကဲလာ... အေးအေး

ဆေးဆေးပေါ့’

လူကြီး ရှင်ရာ လက်ကို ဆွဲတဲ့အထိ ဖြစ်လာတယ်။

ငအိမ် လှုပ်ရှားမယ် ပြင်တယ်။

ရှင်ရာ ဆွဲတားထားပြန်တယ်။

သူ့လက်ကိုလည်း လူကြီးလက်ထဲက သာသာပြန်ရုန်း

လိုက်တယ်။

‘သင် ဘာလို့ လှုပ်လှုပ်လှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေတာလဲ၊ ဇက်

ပြုတ်သွားချင်လို့လား’

လူကြီး ငအိမ်ကို ဓားနဲ့ရွယ်ကြိမ်းမောင်းတယ်။

ရှင်ရာ ငအိမ်ရှေ့က ပိတ်ကွယ်ရပ်လိုက်တယ်။

‘သင်တို့လူဝတ်တန်တွေဆို သူတစ်ပါးသားမယားကို

မပြစ်မှားသင့်ဘူးလေ’

‘ဘယ်သူလဲ သူတစ်ပါးသားမယား’

လူကြီးက ရှင်ရာကို မေးတယ်။

‘ငါတို့ အေးအေးဆေးဆေးနေချင်တယ်၊ ငါတို့က အကြင်

ဆင်မယားတွေပါ’

လူကြီး သူ့လူတွေကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်တယ်။

နောက်ပြီး ရှင်မာဆီ အကြည့်ရောက်တယ်။

‘ဘာကြည့်တာလဲ၊ ငါက လင်လည်းမရှိဘူး၊ ရည်းစား

အနာလည်းမရှိဘူး၊ စမ်းချင်းလို့လား... လာ...’

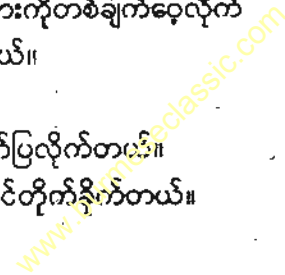
ရှင်မာ ဒေါသတကြီးပြောပြီး ဓားကိုတစ်ချက်ဝှေ့လိုက်

တယ်။ ဓားအသင့်ခင်းပြင်ထားလိုက်တယ်။

‘ဟ... ကျားမလေးပါလား’

လူကြီး သူ့လူတွေကို မေးဆတ်ပြလိုက်တယ်။

သူ့လူတွေ ရှင်မာဆီ အတင်းဝင်တိုက်နှိုက်တယ်။

ရှင်မာ သူလူတွေအုပ်ထဲက လျှောက်နဲ့ ထွက်လာပြီး လူကြီးလည်းပင်းဓားနဲ့ တွက်ပိုင်းပိုင်းလိုက်တယ်။

လူကြီးရှပ်ပျက်ဆင်းပျက် ရှောင်လိုက်ရတယ်။

ရန်ပွဲထဲ ငအိမ်ဝင်မယ်အလုပ်မှာ ရှင်ရာငအိမ်လက်ကို အတင်းဆွဲပြီး ကြမ်းပြင်မှာ ထိုင်စေတယ်။ သူနဲ့အတူ ယှဉ်ပြီး ထိုင်ချခိုင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်တယ်။

ရှင်မာ ရတယ်၊ ဒီခြောက်ယောက်လောက်ကို ရှင်မာ လက်တစ်ဖက်တည်းနဲ့တောင်ရတယ်။ မပူနဲ့ ငအိမ်၊ အမောဖြေကြ ဦးစို့

ရှင်ရာ တိုက်ပွဲကိုတောင် မကြည့်၊ ဟိုးအဝေးတောင် တန်းကြီးကိုငေးကြည့်နေရင်း အသက်မှန်မှန်ရှု အပန်းဖြေနေ တယ်။

ငအိမ်ကတော့ တိုက်ပွဲဆီ မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်။ ရှင်မာ အတွက် စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ လှမ်းလှမ်းကြည့်နေမိတယ်။ ရှင်ရာသူလက် ကို ဆွဲကိုင်ထားတာမို့ ထတော့မထဖြစ်။

ရှင်မာတိုက်ခိုက်မှုက အတော့်ကို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ရှိလှတယ်။ ရှင်မာအဖော်ရာရထားတဲ့ ကျားမလေးတစ်ကောင်လိုပဲ သဲသဲမဲမဲကို တိုက်ခိုက်နေတယ်။

ခြောက်ယောက်ကို တစ်ယောက်ထဲက လိုက်စီးတိုက်နေ တာ။ ရန်သူခြောက်ယောက် အသည်းအသန်ဆုတ်ဆုတ်နေရ တယ်။ ချွင်ကနဲ့ချွင်ကနဲ့ ဓားသံတွေက စိပ်လွန်းလှတယ်။ ရှင်မာ

ဒေါသတွေ ကိုင်ဓားပေါ်ကတစ်ဆင့် ရန်သူတွေပေါ် ဒလစပ်ကျ ဆင်းနေသလိုပဲ။ ရန်သူတွေ ဖရိုဖရဲ ခံနေရ၊ ဆုတ်နေရ၊ ရှောင် နေရ၊ ပြေးနေရ၊ လွှားနေရ။

ဆုတ်ပြေးရှောင်ထွက်သွားတဲ့ ရန်သူတစ်ယောက် ချထား တဲ့လေးနဲ့မြားကိုပြေးကောက်လိုက်တာ ငအိမ်တွေ့လိုက်ရတယ်။

ငအိမ်နံဘေးမှာ ချထားတဲ့ မြားကိုကောက်ယူလိုက်ပြီး အဲဒီသူဆီ ပစ်လွှတ်လိုက်တယ်။ လက်နဲ့ပစ်လွှတ်လိုက်တာ လေး မှာ တပ်ချိန်မှမရဘဲ။

ငအိမ်မြားနဲ့အတူ တစ်ပြိုင်နက်တည်း တခြားမြားတစ် စင်းလည်း အဲဒီရန်သူရှိရာ ပြေးဝင်သွားတယ်။ ရှင်ရာပစ်လွှတ် သို့တော့ကိုတော့ ငအိမ်ရိပ်ကနဲ့ တွေ့လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင်ရာ ထို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မျက်စိအကြည့်ကတော့ တောင်တန်း ဆွေဆီမှာပဲ။ အသက်ရှူမှုကလည်း မှန်မှန်ကလေးပဲ။

‘ငအိမ် မြန်ပေသား’

အဲဒီအနေအထားကပဲ ရှင်ရာ ဆိုခြင်းဖြစ်တယ်။

‘ရှင်ရာလည်း သိပ်တော်လွန်းရဲ့’

ငအိမ် ပြန်ပြောလိုက်မိတယ်။

အဲဒီမြားနှစ်စင်း လေးကိုကောက်ကိုင်နေတဲ့ ရန်သူလက်

တစ်နေရာထဲ ပူးစိုက်ဝင်သွားပြီး အောက်က ကြမ်းပြင်ကိုထိုး ထိပ်နှစ်ဝင်သွားတယ်။ ရန်သူလက် ကြမ်းကုခွာလို့မရတော့။

ရန်သူရှုမဲ့ပြီး မြားနှစ်စင်းကို ကမန်းကတန်း ဆွဲနှုတ်

တယ်။ မရနိုင်တော့ ချိုးပစ်ပြီး လက်ကို ကြမ်းပြင်က ခွာလို့ရ
အောင် ရုန်းယူနေတယ်။ ကံကောင်းထောက်မစွာ ရသွားတယ်။

နံဘေးက ချထားလျက်သား အိတ်တွေကို သိမ်းကြိုး
ကောက်ယူပြီး ဧရပ်ပေါ်က ပြေးဆင်း။ ချည်တန်းက မြင်းကြီးကို
လက်တစ်ဖက်နဲ့ ကမန်းကတန်းဖြုတ်။ မြင်းပေါ် ခုန်ခွတက်လိုက်
တယ်။ ကျန်တဲ့ရန်သူတွေလည်း ရှင်မာရဲ့ဓားချက်တွေကြားက
ဖရိဖရဲပြေးလွှားတိမ်းရှောင်ရင်း သူတို့ချထားတဲ့ အိတ်တွေကို
ကမန်းကတန်းလိုက်ကောက်ယူ ဧရပ်ပေါ်ကပြေးဆင်းကြ။ မြင်း
တွေကမန်းကတန်းဖြုတ်၊ မြင်းပေါ် ခုန်ခွတက်ကြ။ ဒုန်းဆိုင်းထွက်ခွာ
သွားကြတော့တယ်။

ရှင်မာ ချည်တန်းမှာ ချည်ထားတဲ့ သူ့မြင်းပေါ် ဖြမ်းပစ်
ချပြီး ခွထိုင်လိုက်တယ်။ မြင်းပေါ်ခွထိုင်ပြီးမှ မြင်းကြီးကို တစ်
ချက်ထဲဆွဲဖြုတ် မြင်းကို ဒုန်းဆိုင်းနှင့်လိုက်တယ်။

ရှင်မာရေ တော်ပြီလေ။ စိတ်လျော့တော့၊ လိုက်တိုက်
မနေနဲ့တော့၊ အပမ်းဖြေဦး။

ရှင်ရာစကားသံ ရှင်မာကြားလောက်ပေမယ့်ပြန်လှည့်
မကြည့်၊ မြင်းနှင့်မှုကိုမရပ်။ ဒုန်းဆိုင်းထွက်ခွာသွားတော့တယ်။

မြင်းခွာသံတွေ ဝေးသွားတဲ့အချိန်မှာတော့ ဧရပ်ကြီးငြိမ်
သက်ကျန်ခဲ့တယ်။ ရှင်ရာတစ်ဝကြီး အပမ်းဖြေမှုပြီးတော့ ဟိုဒီ
ကြည့်တယ်။ မတ်တပ်ထရပ်တယ်။

ဣလို့ကတော့ ရှင်မာအပြန်ကို စိတ်စောနေမိတယ်။

ရှင်မာဘယ်အထိများ လျှောက်လိုက်နေလဲမသိ။

ဟိုဒီကြည့်တဲ့ ရှင်ရာအကြည့်တွေ ခေါင်ရည်အိုးတွေဆီ
ရောက်တယ်။ မဖိတ်မစင်ကျန်ရှိနေသေးတဲ့ ခေါင်ရည်အိုးတွေ
ကြမ်းပြင်မှာ တွေ့နေရတယ်။

ငအိမ် ဧရပ်ပေါ်ကဆင်းပြီး ရှင်မာထွက်သွားရာလမ်းငေး
တယ်။ အတန်ကြာတော့ မြင်းချည်တန်းဆီသွားတယ်။ မြင်းကို
ချည်ကြိုးဖြုတ်ပြီး တက်စီးတယ်။

‘ငအိမ် သင်ရှင်မာနောက်လိုက်မလို့လား’

‘အေး... ရှင်ရာရယ်၊ ရှင်မာကြာလွန်းလှတယ်’

‘ကောင်းပါ့’

ငအိမ် ရှင်မာထွက်ရာလမ်းအတိုင်းလိုက်တယ်။

မှောင်ရီရီ ညနေဆည်းဆာထဲမှာ ငအိမ်မြင်းကို ဒုန်း
နှင့်တယ်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ မြင်းတစ်ကောင်ရပ်တန့်နေတာကို တွေ့
ရတယ်။ ငအိမ် အဲဒီဆီ အမြန်ရောက်အောင်မြင်းကို ဒုန်းနှင့်
တယ်။ အရောက်မှာ...

မြင်းပေါ်ခေါင်းစိုက်နေတဲ့ ရှင်မာ ငအိမ်ကို ပြီးပြီးယုတု
ခေါင်းထောင်ကြည့်တယ်။

ရှင်မာ ပါးပြင်မှာ မျက်ရည်တွေ စိရွံ့လို့။

‘ဟင်... ရှင်မာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ... ဘာဖြစ်လို့လဲ’

ငအိမ် စိုးရိမ်တကြီးမေးတယ်။

ရှင်မာ နှုတ်တုံ့မပြန်။ မျက်ရည်တွေကို ကမန်းကတန်း သုတ်တယ်။

‘ရှင်မာ ရန်သူတွေက ဘာပြုသွားလို့လဲ၊ ပြောလေ... ပြောပါ’

‘အညံ့စားရန်သူတွေ၊ ငါ့ကို ဓားရှုရာတစ်ချက်တောင် လေးမသွားနိုင်ဘူး၊ ငါလည်း အညံ့စားပါပဲ၊ သူတို့ကို ထိခိုက်သွား အောင်ပဲလုပ်နိုင်တယ်။ တစ်ယောက်တလေ ဇက်ကိုတောင် မဖြုတ်ချလိုက်နိုင်ဘူး’

ရှင်မာ ဒေါသတကြီးနဲ့အတူ လေထဲကို ဓားချက်လေးငါး ချက် ဒေါသတကြီး ဝှေ့ပိုက်ခတ်ပစ်လိုက်တယ်။

‘ရှင်မာ သင်မည့်ပါဘူး၊ သင်တိုက်ခိုက်မှုတွေ ကောင်း ပါတယ်၊ ရန်သူတွေ သိပ်ညံ့ညံ့မဟုတ်လို့သာ သူတို့အသက် သူတို့လှထွက်သွားနိုင်ကြတာ ငါ့အမြင်ပါ’

ရှင်မာ ဘာမှမပြောဘဲ သူ့မြင်းကို ပြန်လမ်းဘက်ဆီ ဆွဲလှည့်ဦးတည်လိုက်တယ်။ ငအိမ်လည်း မြင်းကိုလာလမ်းဘက် ဆီပြန်လှည့်တယ်။

‘သင်က ဘာမှမဖြစ်ဘဲ ဘာလို့ငိုနေရတာလဲ’

‘ငါ မငိုပါဘူး၊ မျက်ရည်တွေ သူ့ဘာသာသူကျတာ ရှင်မာအသံက ခပ်ပြတ်ပြတ်။’

‘ရှင်မာ ဒေါသကြီးလွန်းလှချည့်၊ ဒီလောက်ဒေါသကြီး တတ်လိမ့်မယ်လို့ ငါမထင်မိဘူး’

ရှင်မာ ဘာမှမပြောဘဲ မြင်းကိုပြန်လမ်းအတိုင်း မှန်မှန် လေးနှင်နေတယ်။ ငအိမ် အိမ်လိုက်နှင့်။ မြင်းယှဉ်စီးတယ်။

‘ရှင်ရာက သင်တို့နှစ်ယောက် အကြင်လင်မယားလို့ ပြောတယ်၊ အဲဒီလို ဘာလို့ပြောရတာလဲ’

ရှင်မာ ငအိမ်ကို ဆတ်ခနဲကြည့်ပြီး ဆတ်ခနဲမေးတယ်။

‘ငါမသိဘူးလေ၊ ရှင်ရာ သူ့ဘာသာသူပြောလိုက်တာပဲ၊ စကားနည်းရန်စသဘောမျိုးဖြစ်အောင် ရည်ရွယ်လိုက်တယ်ထင်ပါ့’

‘ရှင်ရာ ဒီအထိ စကားမလွန်သင့်ဘူး’

‘ဟုတ်ပါ’

ရှင်မာစိတ်ပြေသွားအောင် ငအိမ်အလိုက်အထိုက်ပြော တယ်။

‘ဘာ ဟုတ်ပါလဲ’

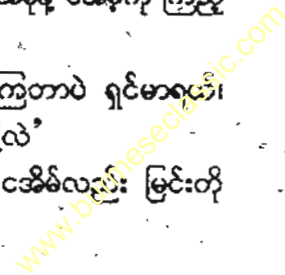
ရှင်မာက ဒေါသတကြီး အော်ငေါက်လိုက်တယ်။ မြင်း ဆို တုန့်ရပ်လိုက်ပြီး ငအိမ်မြင်းနဲ့ ရင်ဆိုင်လှည့်တယ်။

‘ရှင်ရာနဲ့ သင်ဘယ်အခြေအနေရောက်နေကြပြီလဲ’

ဝင်းဝင်းတောက်တောက် မျက်လုံးအစုံနဲ့ ငအိမ်ကို ကြည့် ခဲ့တယ်။

‘သင့်မျက်စိအောက်မှာ ငါတို့နေကြတာပဲ ရှင်မာရယ်၊ ငါတို့ဘာတွေ ထူးထူးထွေထွေ ဖြစ်နေလို့လဲ’

ရှင်မာက မြင်းကိုရပ်ထားတာမို့ ငအိမ်လည်း မြင်းကို ခြင်ရတယ်။

၁၉၆

ရာဇသင်္ခ

‘ငါတည့်တည့်မေးနေတယ် ငအိမ်၊ တည့်တည့်ပဲဖြေ၊
ရှင်ရာနဲ့သင် ချစ်သူတွေဖြစ်နေကြပြီလား’

ငအိမ် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်တယ်။

‘နှုတ်နဲ့ဖြေစမ်းပါ ငအိမ်’

‘ရှင်ရာကို ငါကြောက်ရွံ့ရုံသေရတယ်ဆိုတာ သင်အသိပဲ

ရှင်မာ’

‘သင် စကားပြောတာ ဝေဒတယ်လို့ ငါထင်တယ်၊

ငါတည့်တည့်မေးတာကို တည့်တည့်ဖြေ’

‘ခုထိ ငါတို့ချစ်သူတွေ မဖြစ်ကြသေးတာ အမှန်ပါ

ရှင်မာ’

ရှင်မာ မျက်နှာ ဆတ်ခနဲ တင်းမာသွားတယ်။

‘ဘာ... သင့်စကားက ခုထိတုဟုတ်လား၊ ဒီစကား
အဓိပ္ပာယ်က နောက်ဆိုရင်တော့ ဆိုတဲ့အခြေအနေကို ငင်ထား
တယ်၊ သင့်မှာ ရှင်ရာချစ်သူဖြစ်ဖို့ အကြံရှိနေတယ်ပေါ့’

‘မကြံပုံပါ’ ရှင်မာရယ်’

‘ငါမယုံနိုင်ဘူး ငအိမ်၊ ငါ့အစ်မ စိတ်လွတ်လပ်ပေါ့ပါး
နေခိုက်မှာ သူပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖြစ်သွားတာကို အကြောင်းဖြေ
ပြီး သင့်ကိုယ်သင် ဟုတ်လှပြီအထင်နဲ့ ငါ့အစ်မအပေါ်မှာ အကြံ
ထားနေကောင်းတယ်’

ငအိမ်က ဘာမှမပြော။

‘ငအိမ် ငါ့ကို အမှန်အတိုင်းပြောစမ်းပါ ငအိမ်ရယ်’

ပိညာဉ်မျှော် ဘုရင်မ

၁၉၇

ငါ့အစ်မ သင့်အပေါ် စိတ်တိမ်းညွတ်နေတယ်လို့ သင်ထင်ရဲလား’

‘အဲဒီထိ မထင်ရဲအောင် ငါ့ကိုယ်ငါ ဆုံးမထားပါတယ်

ရှင်မာ’

ငအိမ်စကားမှာ ရှင်မာဆတ်ဆတ်ခါသလို ဖြစ်သွား

တယ်။

‘ငါ့အစ်မက သင့်ကိုဒီလိုဆက်ဆံနေတာကို သာယာနေ

လား’

‘အဲဒီလိုသာယာမှုမျိုးမဖြစ်သွားအောင် ငါ့ကိုယ့်ငါ

သွန်သင်နေပါတယ် ရှင်မာရယ်’

ရှင်မာမျက်လုံးအစုံ ပိုဝင်းဝင်းတောက်တယ်။ မျက်နှာ

ပိုမိုတင်းမာသွားတယ်။

‘ငအိမ် သင်စကားပြောပုံတွေ ငါမကြိုက်နိုင်ဘူး၊ သင်

စကားပြောပုံတွေဟာ ပြတ်သားမှုမရှိဘူး၊ သင်မလိမ်နဲ့၊ သင့်ငါ

အစ်မအပေါ် အကြံရှိနေပြီ။ မကောင်းဘူးထင်လို့သာ သင်ကိုယ်

သင်ဆုံးမသွန်သင်မှု လုပ်နေတာမဟုတ်လား’

ဒေါသတကြီးအပြောနဲ့အတူ လေထဲမှာ ဓားကိုဝေပိုက်

ခုတ်နေတော့တယ်။

‘ရှင်မာရယ် စိတ်လျှော့ပါ၊ သင်ဒေါသဟာ ရန်သူတွေ

ကြောင့်လို့ ငါထင်တာ၊ ခုဘာကြောင့်လဲဆိုတာ သဘောပေါက်

ပြီ၊ သင့်စိတ်ဓာတ်ကို ငါလေးစားချီးကျူးပါတယ်’

ရှင်မာ စိတ်လျှော့လိုက်သလို လေထဲခုတ်နေတဲ့ ဓားခုတ်

တာကို ရုပ်ပစ်လိုက်တယ်။ ငအိမ်ကို တည်တည်အေးအေးကြည့်တယ်။

သင်ဟာ ရှင်ရာအပေါ် အတော်သံယောဇဉ်ကြီးတာပဲ။ ရှင်ရာကိုအတော်တန်ဖိုးထားတာပဲ။ သင့်လိုညီမမျိုး ဘေးနားမှာ ရှိခွင့်ရတဲ့ရှင်ရာ ဒေဝတာတွေကို အတော်ကျေးဇူးတင်ထိုက်တာပဲ။

ရှင်မာ ငအိမ်ကို တည်တည်အေးအေးကြည့်နေရာကနေ အေးအေးစက်စက် တွေတွေထွေထွေကြည့်တယ်။

အစ်မက ငါ့ရဲ့မိဘပဲ။ အစ်မဟာ ငါ့ရဲ့ဆရာသခင်ပဲ။ အစ်မဟာ ငါ့ကိုအရာရာပြည့်စုံစေတဲ့ ဒေဝတာပဲ။ အမှန်တော့ ငါ့ကိုယုယုပိုက်ထွေးမှုအရာမှာ ငါ့မိဘထက်ပိုတယ်လို့တောင် ပြောလို့ရတယ်။ ငါ့ကိုသွန်သင်မှု၊ လမ်းပြမှုနဲ့ ပညာအမွေတွေ ပေးတဲ့အရာမှာ ငါ့အတွက် တစ်ဦးတည်းသော အဓိက ဆရာ သခင်ပဲ။ ချီးမြှင့်မြှောက်စားမှု၊ စိတ်ချမ်းသာစေမှုနဲ့ အရာရာ ပြည့်စုံအောင် ဖြည့်စွမ်းနိုင်မှုအရာမှာ ဘယ်ဒေဝတာမှတောင် အားကိုးစရာမလိုဘူးပဲ။ ငါ့ခန္ဓာ၊ ငါ့အသက်၊ ငါ့ဘဝဟာ ငါ့မမ စိတ်ချမ်းသာမှုအတွက် ဖြစ်စေရမှာပဲ။

ရှင်မာ မျက်လုံးတွေ အေးမြမြ ဖြစ်သွားတယ်။

ငအိမ် ငါ့မမစိတ်ချမ်းသာအောင်တော့ နေပေးပေါ့ဟာ။ သင့်ခေါင်းထဲမှာ ငါ့မမအပေါ်ပက်စက်မယ့် အကြံတော့ လုံးဝ မပေါ်စေနဲ့။ ငါ့မမအပေါ်ပက်စက်တဲ့အကြံမျိုးရှိတဲ့ခေါင်းတွေ

မလိုလားနိုင်ဘူး။ ဖြတ်ပစ်မယ်။ ခေါင်းနဲ့ကိုယ်ကို အိုးစားကွဲသွား စေရမယ်။

ငအိမ် သာသာကြည်ကြည် ခေါင်းညိတ်တယ်။

ဪ ငအိမ်ရေ၊ တို့နောက်ကြောင်းတော့ အမြန်ပြန် မှဖြစ်မယ်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတဲ့ စူးစမ်းမှုအကြည့်နဲ့ငအိမ် ရှင်မာကို ကြည့်တယ်။ ခုနက ရန်သူတွေထဲက ဟိုလူထွားကြီးအော်ပြော သွားတဲ့စကားတစ်ခွန်းရှိတယ်။ ငါ့မခံချင်လိုက်တာ၊ ငါ့မြင်းပန်း နေလို့ သူတို့ကို အဓိမလိုက်နိုင်ဘူး။ မိလို့ကဟော့ ခေါင်းတွေ အပြုတ်ပဲ။

ဘာပြောသွားလို့လဲ။

ရှင်မာစဉ်းစားသလိုလုပ်ပြီး...

နေဦးဟဲ့၊ ခုပြောလို့ မသင့်သေးဘူး။ ဒီခရီးစဉ်မှာ လုံးဝ မပြောကြေးလို့ ငါတို့စည်းကမ်းထားခဲ့တဲ့ ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်နေ တယ်။ အဲဒီစကားကြားသွားရင် သင်တို့ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဝင် သွားနိုင်တယ်။ အထူးသဖြင့် ငါ့အစ်မပေါ့။ ငါ့အစ်မ နောက် ကြောင်းပြန်မရောက်မီ ပျော်ပျော်ပါးပါး လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေပါစေဦး။ သူ့ဘဝရဲ့လေးပင်မှုတွေကို မေ့ပျောက်ထားပါ။ ခဦး၊ ငါ့အစ်မ သနားဖို့သိပ်ကောင်းပါတယ်။ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့် ကြပြီး နောက်ကြောင်းပြန်ရောက်မှ ငါပြောပြမယ်။ ငါတို့သုံး ယောက်ဝိုင်းစဉ်းစားကြရတာပေါ့။

‘ငါတို့နောက်ကြောင်းနဲ့ပတ်သက်နေတဲ့ကိစ္စ ဆိုပါတော့’
ငအိမ်အမေးကို ရှင်မာခေါင်းညှိတ်ပြတယ်။

ဝင်လုဆဲနေဝန်းကြီးကို ရှင်မာလှမ်းငေးနေလိုက်တယ်။

စောစောက ဒေါသကြီးနေတဲ့ ရှင်မာ အရာရာမှာ
စိတ်လျော့လိုက်တဲ့ အသွင်ဟန်ရှိတယ်။ သက်ပြင်းညှင်းညှင်းချ
တယ်။ မြင်းကို ခြေဖမျက်နဲ့ ခတ်လိုက်ပြီး...

‘သွားစို့ ငအိမ်၊ မမမျှော်နေရော’

* * *

(၃)

‘ဟူး’

‘ဟူး’

ပြိုင်တူလိုလို လေပူမှုတ်ထုတ်လိုက်တဲ့ ငအိမ်နဲ့ရှင်မာ
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပြန်ကြည့်မိတယ်။

သူတို့ပြိုင်တူ လေပူမှုတ်ထုတ်လိုက်မိတဲ့အကြောင်းက
စရပ်ပေါ်လှမ်းအတက် မြင်လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းကြောင့်။

ရှင်ရာတစ်ယောက်တည်း ကျကျနနထိုင်ပြီး ခေါင်ရေ
သောက်နေတယ်။

‘ဟယ်... ရှင်ရာ မမ၊ သင်ဘာလုပ်နေတာလဲ’

ရှင်မာက မျက်လုံးအဖြူးသားလေးနဲ့ မေးတယ်။

ရှင်ရာကတော့...

‘ဟဲ... ဟဲ... ခေါင်ရည်သောက်ကြည့်နေတာလေ
ကောင်မရဲ့’

ရီဝေဝေ မျက်လုံးအနံ့နဲ့ ရှင်မာကိုကြည့်၊ တောပြောလေး
ပြောပြီး ရယ်နေတယ်။

‘မမနော် သင်လွန်ပြီနော်’

ပြောပြောဆိုဆို ရှင်မာ ရှင်ရာထိုင်နေရာဆီလျှောက်သွား၊
ဇုန်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ချလိုက်တယ်။ ထပ်သောက်ဖို့ ခပ်ချထားတဲ့
ခွက်ထဲက ခေါင်ရည်တွေကို ဆွဲယူသွန်ပစ်လိုက်တယ်။ ရှင်ရာရဲ့
လျှာသံအာသံကြောင့် ရှင်ရာမူးနေပြီဆိုတာ ရှင်မာသိတယ်။

ညီမလေးကလည်းကွယ်၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ ခေါင်ရည်
အကြောင်းသိချင်လို့ မမ စမ်းကြည့်တာပါ၊ ကောင်းတယ်၊
အတော့်ကို ပြင်းပြင်းခေါင်ရည်၊ အရမ်းကောင်းတာပဲ၊ အရမ်းကို
လွတ်လပ် ပျော်ရွှင်သွားတာပဲ’

‘ရှင်ရာနော် သင်ငါ့ကို သက်သက်စိတ်ညစ်အောင်
ထုပ်တယ်နော်၊ ငါ ငိုမိလိမ့်မယ်’

ရှင်မာ စိတ်ညစ်သံနဲ့ ဆိုတယ်။

‘ဟယ်... ညီမလေး စိတ်မညစ်နဲ့၊ စိတ်မညစ်နဲ့၊ မငိုနဲ့...

မငိုနဲ့၊ စောစောပိုင်းက မမတောင်အဲဒီလိုမျိုး ဖြစ်လာသလိုရှိတာမို့
ခေါင်ရည်သောက်ကြည့်လိုက်တာ၊ ဟန်ကျရဲ့၊ ဘာမှစိတ်ညစ်
စရာမရှိတော့ဘူး၊’ ငိုချင်စရာမရှိတော့ဘူး၊ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်သွား
ပြီ’

ပြောပြီး ရှင်ရာခေါင်ရည်ခွက်ကို လှမ်းယူခေါင်ရည်အိုးထဲကတစ်ခွက်ခပ်ပြီး ရှင်မာကို လှမ်းပေးတယ်။

‘ညီမလေးရင်ထဲ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်သွားအောင် ရော၊ ဒါလေးသောက်လိုက်၊ ဒါလေးသောက်လိုက်’

‘မမရယ် မလုပ်ပါနဲ့ မမရယ်၊ ညီမလေးမသောက်ချင်ပါဘူး၊ ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း...’

ရှင်မာ ခေါင်ရည်ခွက်ကို တွန်းထားလိုက်တယ်။

ငအိမ် ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို ရပ်ကြည့်နေမိရာမှ သူတို့ ပစ္စည်းများချထားတဲ့ ဧရပ်ထောင့်ဆီသို့သွားဖို့ ခြေလှမ်းပြင်တယ်။ ထွက်ခွာသွားတယ်။

ထွက်ခွာသွားတဲ့ငအိမ်ကို ရှင်ရာရီဝေဝေ ကြည့်နေရင်းက ရှင်မာကို ပြန်ကြည့်တယ်။ ‘ရီဝေစွာ ငေးကြည့်နေပြီး...’

‘ရှင်မာ သင်တို့နှစ်ယောက် ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေကြတာလဲဟင်’

လျှာလေးအာလေးသံနဲ့ မေးတယ်။

ရှင်မာလန့်သွားသလို...

‘မမ ဘာလို့ ဒီလိုမေးရတာလဲ’

‘သိချင်လို့လေ’

‘မဟုတ်ဘူးလေ ညီမလေး မေးတာက ညီမလေးသွားတာကို မမသိတယ်လေ၊ ဟိုလေ ရန်သူတွေကို လိုက်တိုက်တာလေ’

ရှင်ရာ ဧဝေဝေါလုပ်နေတယ်။

‘မမသေသေချာချာ ပြန်တွေးကြည့်လေ၊ ဧရပ်ပေါ်မှာ ငါတို့နဲ့ ရတနာကုန်သည်တွေဆိုတဲ့ လူတွေနဲ့ ရန်ဖြစ်ကြတယ်လေ၊ အဲဒီလူတွေနဲ့ ညီမလေးနဲ့ တိုက်ခိုက်ကြတယ်လေ’

ရှင်ရာ တစ်စုံတစ်ရာသတိရလိုက်သလိုနဲ့ လက်ခုပ်တီးတယ်။

‘ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ၊ တိုက်တိုက် ညီမလေး၊ အဲဒီကောင်တွေကို တိုက်’

ရှင်မာ စိတ်ညစ်စွာ ခေါင်းကုတ်လိုက်တယ်။

‘အဲဒါ ညီမလေးပြောတာ၊ မမ မှတ်မိပြီလား၊ ရှင်ရာ ခေါင်းကို လေးလေးပင်ညိတ်တယ်။

‘အဲဒီကောင်တွေ ထွက်ပြေးတော့ ညီမလေးလိုက်တိုက်တာလေ၊ မှတ်မိလား၊ မမ မှတ်မိလား’

ရှင်ရာ ဧဝေဝေါလုပ်နေရင်းက...

‘ကြာလိုက်တာ...’

‘ခက်တာပဲ မမခေါင်ရည်အတော်များများ သောက်လိုက်ဖို့ရတယ်’

ရှင်မာ ညည်းညူမိတယ်။

ရှင်ရာ ငအိမ်ရှိရာ ဧရပ်ထောင့်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး... ‘အဲဒီကောင် ညီမလေးနောက် ဘာလို့လိုက်သွားရတာ

ဆဲ’

‘မမ မသိဘူးလားလို့၊ သူလိုက်လာတာ မမ မသိဘူးလား’

‘သိဘူး’

‘ညီမလေးကတော့ သူညီမလေးနောက် စိတ်မချလို့ လိုက်လာတာ မမသိတယ်မှတ်လို့’

‘စိတ်မချလို့ ဟုတ်လား၊ ညီမလေးကို စိတ်မချဘူးတဲ့လား၊ သူက ဘာလို့ ညီမလေးကို စိတ်မချရတာလဲ’

ရှင်ရာ ကျယ်ကျယ်ပြောတယ်။ ‘ရပ်တစ်ဖက်ထောင့်က ငအိမ်ကြားအောင်ကို အော်ပြောလိုက်တာ။’

ရှင်မာ ငအိမ်ကို အားနာစွာ လှည့်ကြည့်မိတယ်။ ငအိမ်ကလည်း သူတို့ညီအစ်မကို လှမ်းကြည့်တယ်။

ရှင်ရာအတော်လေးမှူးနေတယ်လို့ သဘောပေါက်တာနဲ့ ငအိမ်မျက်နှာလွဲလိုက်တယ်။ မြင်လိုက်ရတဲ့ရှင်ရာက...

‘တွေ့လား၊ ဒီကောင် ငါ့ညီမနောက်လည်း လိုက်သွားသေးတယ်၊ ပြန်လာတော့ ငါ့ကိုနှုတ်ဆက်ဖော်မရ၊ အကျိုးအကြောင်း ပြောဖော်မရ၊ ခုလည်းလေ ငါ့ကိုပမာမခန့် မျက်နှာလွဲသွားတယ်’

‘မဟုတ်ပါဘူး မမရယ်၊ သူမမ ခေါင်ရည်မှူးနေမှန်းသိလို့ မမကို ကြည့်ရမှာ အားနာပြီးရှောင်လွှဲနေတာပါ’

ရှင်ရာ ရှင်မာကို ခပ်တည်တည်ကြည့်တယ်။

‘ညီမလေး အဲဒီကောင်ဘက်က လိုက်မပြောနဲ့၊ မမ

မကြိုက်ဘူး၊ သူ့ဘက်လိုက်ပြောစရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိဘူးနော်၊ ငါတို့က ညီအစ်မတွေ၊ သူနဲ့ငါတို့က ဘာမှမတော်ဘူးနော်၊ အလကားကောင်၊ သူ ငါတို့ရဲ့စာရင်းငှား’

ရှင်မာ ပြုံးတုံးတုံးဖြစ်သွားပြီး ရှင်ရာ အလိုက်အထိုက် လိုက်ပြောတယ်။

‘ဟုတ်တယ်’ သူက ငါတို့ရဲ့စာရင်းငှား၊ အလကားစာရင်းငှား မမရယ်၊ ငါက ငါတို့ဒီခရီးစဉ်က အိမ်ပြန်ရောက်ရင် သူ့ကို အလုပ်ဖြုတ်လိုက်တော့မယ် စိတ်ကူးထားတယ်’

ရှင်ရာ ရှင်မာကို စူးစမ်းသလို ကြည့်တယ်။

‘ဘာဖြစ်လို့’

‘ငါမှာတော့ ဟိုရန်သူတွေနဲ့ အပြင်းအထန်တိုက်ခိုက်နေရတယ်၊ မမကတော့ ထားပါတော့၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့အစ်မကိုလည်း တိုက်ပွဲထဲ မပါဝင်စေချင်ပါဘူး၊ မတော်တဆ အထိအခိုက်တောင် ခခံစေချင်ဘူး၊ ဒင်းက ဘာလဲ၊ မမဘေးနားအခန့်သားထိုင်လို့၊ တိုယ့်အလုပ်ရှင်တစ်ယောက် ဒီလောက်အသည်းအသန်တိုက်ခိုက်နေတာတောင် ပါဝင်ကူညီဖော်မရဘူး၊ ဒီလိုစာရင်းငှားမျိုးကို ငှားရမ်းထားသင့်လား မမ စဉ်းစားလေ’

ရှင်ရာ အမှူးက ပါးသား၊ ဒီတစ်ခါတော့ ပြုံးပြီးပျံ့ပျာ ဖြစ်သွားတယ်။ ‘စက်ကြောလေးတွေ ခါးရမ်းလိုက်ပြီး အမှူးဖြေတယ်။’

‘မဟုတ်ဘူး ညီမလေးရဲ့၊ ဒါကတော့ မဟုတ်သေးဘူး၊

အဲဒါက ဒီလို၊ သူ့လက်ကို မမဆွဲပြီး ထိုင်ခိုင်းထားတာ၊ ညီမလေး တစ်ယောက်တည်း ရလောက်လို့ပါ။ နောက်ပြီး ညီမလေးက လက်တွေ့ပွဲမရှိပေးသေးတော့ လက်တွေ့ပွဲအတွေ့အကြုံပိုင်နိုင်စေ ချင်တဲ့ သဘောပါ။

အမှန်တော့ ဒီသဘောကို ရှင်မာ ပေါက်ပြီးသားပါ။ မူးယစ်ပြောစကားပြောနေတဲ့ ရှင်ရာကို သွေးတိုးစမ်းလိုက်တာ။

‘မဟုတ်သေးပါဘူး မမရယ်၊ မမဆွဲထားလည်း သူ အလိုက်သိရမှာပေါ့၊ ညီမလေးကတော့ မကျေနပ်နိုင်ဘူး၊ သူ သက်သက်သွေးနည်းနေတာ၊ ပေါ့လျော့နေတာ၊ ဒီကနေ အိမ်ပြန် ရောက်ရင် သူ့ကိုအလုပ်ဖြုတ်ပစ်ဖို့ ညီမလေးတောင်းဆိုတယ် နော်’

‘ညီမလေးကို မမတောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်၊ အဲဒီကိစ္စ အပြစ်တင်ရင် မမကိုတင်ပါ၊ သူ့အပြစ်မရှိတာ အမှန်ပါ’

ရှင်မာ တစ်ဖက်လှည့်ပြီးလိုက်ပြီး...

‘ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုအကြောင်းတစ်ခုခုရှာပြီးတော့ အလုပ် ဖြုတ်သင့်တယ်’

‘ဘာဖြုတ်လို့လဲ’

ရှင်ရာအသံက လှုပ်လှုပ်ရှားရှား။

‘ဘာဖြစ်ရမလဲ ရှင်ရာရယ်၊ သင်ခေါင်ရည်သောက်တာ ခေါင်ရည်မူးတာ သူ့သိနေတယ်လေ’

‘အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ’

‘ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ အရပ်ထဲပြန်ရောက်လို့ သူ့နှုတ်မလုံရင် သင် သိက္ခာကျတာပေါ့’

‘သူ့ဒီလိုလူမျိုးမဟုတ်ပါဘူး ညီမလေးရယ်၊ နောက်ပြီး အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်တော့လည်း အရပ်ထဲ သူ့လျှောက်ပြောရင် ဘာတတ်နိုင်မလဲ’

‘ရပါတယ် သူ့နှုတ်လုံမှာပါ’

ရှင်မာ ရှင်ရာကို ခပ်တည်တည်ကြည့်လိုက်ပြီး...

‘ရပါတယ်တွေ နှုတ်လုံပါတော့နဲ့ လျှော့တွက်မနေနဲ့၊ သူ့နှုတ်တကယ်ပိတ်သွားအောင် ငါတို့ညီအစ်မတွေ လုပ်နိုင်ပါ တယ်’

ရှင်ရာ တည်တည်ကြီးနဲ့ ပြောနေတဲ့ ရှင်မာကို ကြောင် ကြည့်နေတယ်။

‘သူ့ကို ရွာအထိ ပြန်ခေါ်မသွားနေတော့ဘူး၊ လမ်းမှာ တို့ညီအစ်မတွေ သူ့ကို ဒါလုပ်ပစ်လိုက်မယ်’

ရှင်မာ သူ့လက်ညှိုးနဲ့ သူ့လည်းပုင်းကို လှီးဖြုတ်ဟန်ဖြု ငြီး ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်တယ်။

ရှင်ရာ မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်သွားတယ်။

‘အို... ဟဲ့... ရှင်မာ၊ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ’

လှုပ်ရှားစွာ ပြောတယ်။

‘ညီမလေးတာဝန်ထားပါ၊ မမ မလုပ်ရပါဘူး’

‘မလိုအပ်ဘူးနော်၊ ဒီလောက်ထိမလိုအပ်ဘူးနော် ရှင်မာ’

‘ညီမလေးကတော့ မမဂုဏ်သိက္ခာနည်းနည်းမှ အထိ အနိုက်မခံနိုင်ဘူး။ အဲဒီလိုမျိုးထိကို စဉ်းစားထားမိတယ်’

ပြောပြီး ရှင်မာ တစ်ဖက်လှည့် ပြုံးလိုက်မိတယ်။

‘အတွေးတွေ မလွန်ပါနဲ့ ညီမလေးရယ်၊ ငါ့စကား သူ နားထောင်ပါတယ်၊ ငါပြောရင် ရပါတယ်၊ သူ့ရင်ထဲမှာကိုစာ ငါ့ဂုဏ်သိက္ခာသတင်းညစ်နွမ်းစေချင်တဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုး တစ်စုံတစ်ခုမှ မရှိပါဘူး’

‘ရှင်ရာ သင်နဲ့သူနဲ့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေကြပြီလား’

ရှင်မာ ရှင်ရာကို လှည့်ကြည့်မေးတယ်။

ရှင်ရာ ခေါင်းခါတယ်။

‘ဒါပေမဲ့...’

ရှင်ရာ နှေးတုံ့တုံ့ဆက်ပြောတယ်။

‘သူ့ငါ့ကို ကြောက်လွန်နေလို့လား၊ လေးစားမှုနဲ့ ထီးသိမ်းမှုလွန်နေလို့လား၊ ငါ့ကို ဖွင့်မပြောရဲရှာဘူး၊ သူ ငါ့ရဲ့ ချစ်နေတယ်ဆိုတာတော့ ငါသိတယ်’

ရှင်ရာ သက်ပြင်းရှည်ပြင်းပြင်ချတယ်။

‘ညီမလေးရယ်၊ သူ့ငါ့ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောတာ ငါနားထောင်ချင်လိုက်တာ’

ရှင်မာသက်ပြင်းချမှုကတော့ မသိမသာညှင်းညှင်းလေး

(၄)

အနှောင့်အယှက်မရှိ ကောင်းကင်ကနေ တိုက်ရိုက်ကျ ရောက်လာနိုင်တဲ့အတွက် ပြည့်ဝန်းလရောင်ခြည်က အစွမ်းကုန် ပဝင်းနေတော့တယ်။ ခမ်းလှမ်းလှမ်းသစ်တောတန်းလေးတွေဆီ လှမ်းကြည့်မယ်ဆိုရင်တော့ သစ်ရွက်တွေရဲ့ ကာဆီးမှုအနှောင့်အယှက်ကြောင့် သစ်တောအတွင်း အောက်အခြေစပ်မှာ အရိပ်မည်းမည်းဖြစ်နေချေရဲ့။ အဲဒီအရိပ်မည်းမည်းတွေကြောင့်ထင်ရဲ့ သစ်ရွက်ပေါ်ကျရောက်နေတဲ့ လရောင်ခြည်က ပိုပြီးဝင်းပနေသလို။

အဝါရောင်ထဲမှာ အစိမ်းရောင်လေးတွေ ပျံဝင်သွားပြီး ဝါစိမ်းရောင် အရောင်တစ်မျိုးဖြစ်ကာ လှနေတဲ့ သစ်ထောတန်းလေးရဲ့ ညအလှကို ရှင်မာတစောင်းလဲလျောင်းအိပ်ရင်းက လှမ်းငေး ခံစားနေမိတယ်။

သစ်တောတန်းရဲ့ အပေါ်လွှာအလှကို လှမ်းခံစားရင်းက နှင်မာရဲ့ အတွေးတွေ သစ်တောအတွင်း၊ အောက်၊ အခြေစပ်၊ မှောင်ရိပ်ထဲတွေဆီ ကျရောက်သွားတယ်။ အဲဒီနေရာတွေမှာ ဆာတီရစ္စာန်အမျိုးမျိုးရှိနေကြမှာပဲ။ အိပ်တန်းဝင် အိပ်ရာထဲ ဆောက် တီရစ္စာန်တွေရှိနေကြမှာဖြစ်သလို ညဘက်မှာမှ အစာရှာဖွယ် စားကျက်ထွက်တီရစ္စာန်လည်း ရှိနေကြမှာပဲ။

အဲဒီတီရစ္စာန်တွေကို ရှင်မာလျှောက်ကြည့်နေတယ်။ အတွေးနဲ့ လျှောက်ကြည့်နေတာ။ တကူးတကကို လျှောက်ကြည့်

နေတာ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်နေရသလဲဆိုတော့ ရှင်မာသူအိပ်
နေရာ အရပ်၊ ဧရပ်ပေါ်မှာ သူ့စိတ်ကို မထားချင်လို့။ သွားစမ်း၊
ဟိုးမြင်နေရတဲ့ တောတန်းထဲသွားနေစမ်း၊ အဲဒီမှာ ဟိုကြည့်
ဒီကြည့် လျှောက်ကြည့်နေစမ်း။

ဧရပ်ပေါ်မှာ...

ဧရပ်ပေါ်မှာတော့ မှောင်နေပြီလို့ ဆိုရမလား။

မှောင်မှောင်မည်းမည်းတော့ မဟုတ်။ လရောင်ကို ဧရပ်
အမိုးက ကာထားတာ၊ လရောင်တိုက်ရိုက်မကျတာမို့ လင်းနေ
တယ်လို့ မဆိုသာပေမယ့် နံဘေးဝန်းကျင်ကျရောက်ပြီး ပြန်ဟပ်
နေကြတဲ့ လရောင်ခြည်ဟပ်မှုတွေကြောင့် ဧရပ်တွင်း မှောင်နဲ့
မည်းမည်းတော့မဟုတ်။ မျက်စိကျင့်သားရအောင် နေကြည့်လိုက်
မယ်ဆိုရင် ဟိုဒီမြင်နိုင်တဲ့ အလင်းရောင်မျိုးရှိနေတယ်။ မြင်နိုင်
တွေ့နိုင် အမှောင်မျိုးဆိုပါတော့။

အဲဒီမြင်နိုင်တွေ့နိုင် ဧရပ်ပေါ်က အမှောင်ထဲမှာ...

တစ်နေရာမှာ ရှင်မာလဲလျောင်းနေသလို သိပ်အလှမ်း
မဝေးတဲ့တစ်နေရာမှာတော့ ရှင်ရာရဲ့ အိပ်ရာရှိတယ်။

ရှင်ရာ ခေါင်ရည်မူးသိပ်ပြေသေးပုံမရ။ သိပ်မမူးတော့
ပေမယ့် ရီဝေရစ်နေတုန်းတော့ ဖြစ်နေသေးပုံရတယ်။ ညစာစား
သောက်ပြီး လဲလျောင်းချင်တယ်ဆိုလို့ သူ့ကို ရှင်မာ အိပ်ရာအရင်
ပြင်ဆင်ပေးခဲ့တယ်။ သူ ညဦးပိုင်းငြိမ်သက်လဲလျောင်းနေခဲ့တယ်။
နောက်ရှင်မာ အိပ်ရာဝင်ခဲ့တယ်။

ငအိမ်လည်း ဧရင်အပြင်စပ် သင့်လျော်ရာမှာ သူ့ဘာသာ
သူသွားပြင်ဆင်အိပ်ရာဝင်တယ်။

အတော်လေး ညဉ့်နက်လာချိန်မှာ ရှင်ရာ ငအိမ်ကိုခေါ်ပြီး
သောက်ရေတစ်ခွက် တောင်းတာကို ကြားရတယ်။ ငအိမ်သောက်
ရေယူလာပေးသံကြားရတယ်။ ရှင်ရာနဲ့ငအိမ်စကားပြောနေကြသံ
တွေ ကြားနေရတယ်။ စကားကတော့ ရိုးရိုးစကားတွေပါ။ ရှင်ရာ
တ ဟိုမေးဒီမေး။ မေးသမျှတွေ ငအိမ်က ဖြေ။

ရှင်မာ သူတို့ရှိရာ အမှောင်ရိပ်ထဲသိ လှမ်းကြည့်လိုက်
တော့ ထိုင်စကားပြောနေကြတာ။ တရင်းတနီး ရယ်ရယ်မောမော
တွေပြောနေကြရဲ့။ ရှိပါစေလေ၊ အစ်မရဲ့စိတ်ချမ်းသာမှုမို့ ရှင်မာ
အဟန့်အတားမပြုရက်။

‘ငအိမ် ငါတို့ခရောက်နေတဲ့ နယ်မြေက ကျေးလက်တွေ
နဲ့ ချစ်ရေးဆိုလေ့ကို သင်သိတယ်နော်’

‘သိတယ် ရှင်ရာ၊ ကြားဖူးထားရဲ့’

‘ပြောစမ်းပါဦး၊ ဘယ်လိုကြားဖူးထားတာလဲ’

‘ရှင်ရာကလည်း သိနေလျက်သားနဲ့’

‘သိနေရုံ မဟုတ်ဘူး ငအိမ်၊ အဲဒီခလေးလေးဟာ ပွင့်

သိပြုစင်ရိုးသားပြီး ယဉ်ကျေးမှုစည်းကမ်းရှိမှု၊ ကိုယ်နဲ့ကိုယ်ချစ်သူ
အိမ်ထောင်ရေးကို ကိုယ့်လူမျိုးအစရှိတာတွေကို တန်ဖိုးထားမှုတွေ ပါဝင်
တဲ့အတွက် ငါနစ်ခြိုက်ထယ်၊ ရှင်မာလည်း နစ်ခြိုက်တယ်၊
ငါတို့ညီအစ်မ စကားအရာမှာ သဘောကျကျ ပြောဖူးကြရဲ့’

‘ဟုတ်တယ် ရှင်ရာ၊ အဲဒီခလေး သိမ်မွေ့လွန်းတာနဲ့ ရန်ရင်းတဲ့ လူဖွဲ့စည်းမှုနဲ့ကျတော့ မထိုက်တန်ဘူး’

ရှင်ရာတို့ စကားလမ်းကြောင်း အဲဒီဆီရောက်သွားတာကို ရှင်မာ ကြားနေရတယ်။ ရှင်ရာပြောတဲ့ ဒီနယ်မြေက ကျေးလက် နေတွေရဲ့ ချစ်ရေးဆိုလေ့တွေကို ရှင်မာသိတယ်။ ကြားဖူးထားတာပါ။

ချစ်ခင်နှစ်သက်သူ ယောက်ျားလေးက သူချစ်ခင်နှစ်သက်မှုရှိနေတဲ့ မိန်းကလေးကို ချစ်ရေးဆိုခွင့်ပြုဖို့ ခွင့်တောင်းရတယ်။ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ချစ်ရေးကြိုက်ရေး စိတ်ဝင်စားမှုမရှိတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်ဖြစ် အဲဒီယောက်ျားလေးကို ချစ်နိုင်မှု တွေးချင်စိတ်တောင် မရှိတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်ဖြစ် ခေါင်းခါငြင်းလိမ့်မယ်။

ချစ်ရေးကြိုက်ရေးမှာလည်း စိတ်ဝင်စားမှုရှိပြီး ခွင့်တောင်းတဲ့ယောက်ျားလေးကိုလည်း ချစ်နိုင်မှုထဲ ထည့်တွေးလို့ရတဲ့ အခြေအနေမျိုးဆို အဲဒီမိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်ခွင့်ပြုလိမ့်မယ်။

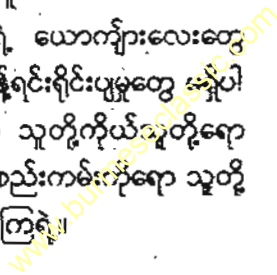
အဲဒါဆို အဲဒီယောက်ျားလေး အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့ အိပ်ရာထဲဝင် ယှဉ်တွဲအိပ်ပြီး သူ့ချစ်စကားတွေကို တစ်ဝကြီး ပြောခွင့် ရတော့တာပဲ။ အိပ်ရာထဲဝင် ယှဉ်တွဲအိပ်လို့ရတယ်ဆိုတော့ ရန်ရင်းသူတွေအတွေးမှာ အတော့်ကို ရိုင်းပျချင်တိုင်း ရိုင်းပျသွားလိမ့်မယ်။ မတွေးနဲ့၊ မရဘူး။ အဲဒီခလေးရဲ့ အခြေခံယဉ်ကျေးမှု စည်းကမ်းရှိမှုက သိမ်သိမ်မွေ့တယ်။

ချစ်ရေးဆိုစဉ်ကာလမှာ ဘာမှလုပ်ပိုင်ခွင့်မရှိဘူး။ မိန်းကလေးက တစ်စုံတစ်ရာ အတိုင်းအတာအထိ လက်သင့်ခံခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် လက်ကိုင်၊ ပခုံးကိုင်၊ နဖူးသပ်၊ ဆံပင်သပ် ဒီလောက်တော့ ယုယုယုယနေခွင့်ရှိတယ်။

ဘယ်မိန်းကလေးကမှ ချစ်စကားပြောခွင့်ထက်ပိုတဲ့ ကျူးကျော်ခွင့်ကို မပေးဘူး။ ရန်ရင်းသူတွေ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်မထိန်းနိုင်ဖြစ်ပြီး သွားမကျူးကျော်နဲ့။ မိန်းကလေးက သူ့ကိုစော်ကားမှု လို့ထင်ပြီး ပြဿနာရှာလိမ့်မယ်။ သူ့ကိုတန်ဖိုးမထားသလို ဆက်ဆံတာကို စော်ကားမှုလို့ပဲ သတ်မှတ်ထားတာကိုး။ သူ့ကိုစော်ကားတာတင်မက သူတို့ယဉ်ကျေးမှုကို စော်ကားတာ၊ သူတို့လူစည်းကမ်းကိုစော်ကားတာ၊ သူတို့ယဉ်ကျေးမှုကို စော်ကားတာ၊ သူတို့လူစည်းကမ်းကို စော်ကားတာ၊ ပူးတွဲပါလာပြီး သိပ်ကြီးမားတဲ့ ပြဿနာကြီးတစ်ခုဖြစ်သွားပြီ။

သူတို့လူမျိုးတွေရဲ့ အဲဒီလိုလူမျိုးတွေဟာလည်း တန်ဖိုးမဲ့လွန်းတယ်။ သူတို့လူမျိုးတွေ အဲဒီလိုလူမျိုးတွေကို လုံးဝခွင့်မလွှတ်ဘူး။ လူ့ပြည်မှာ မထားချင်ကြဘူး။

ဒီနယ်မြေက သူတို့လူမျိုးတွေရဲ့ ယောက်ျားလေးတွေမှာလည်း အဲဒီလိုမျိုးပြဿနာဖြစ်နိုင်တဲ့ ရန်ရင်းရိုင်းပျမှုတွေ မရှိပါဘူး။ ဒီနယ်မြေက ယောက်ျားလေးတွေ သူတို့ကိုယ်သူတို့ရော သူတို့ချစ်သူကိုရော၊ သူတို့ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ စည်းကမ်းကိုရော သူတို့ဖိုးရနဲ့ သူတို့လူမျိုးကိုရော တန်ဖိုးထားကြရဲ့။

‘ကောင်မရှင်မာလေ ပြောဖူးတယ်၊ သူ့အဲဒီလေ့ကို သိပ်သဘောကျတာပဲတဲ့၊ သူ့ချစ်သူကများ သူ့အပေါ် အဲဒီလိုသိမ် သိမ်မွေ့မွေ့ ချစ်စိတ်ကလေးနဲ့ သူနဲ့အတူယှဉ်အိပ်ပြီး ချစ်စကား တွေပြောပေးနေရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲတဲ့၊ နားထောင်ရင်း ချစ်ပီတိ လေးနဲ့ အိပ်ပျော်သွားရရင် သိပ်အရသာရှိမှာပဲတဲ့’

‘ဪ ရှင်မာလည်း စိတ်ကူးယဉ်တတ်သား’
ကြားလိုက်ရတဲ့ ရှင်ရာနဲ့အိမ်စကားကြောင့် ရှင်မာ နှုတ် ခမ်းစူပစ်လိုက်တယ်။

‘ရှင်ရာ သင်းကိုယ့်ကိုစွဲ ကိုယ့်ဘာသာပြောပါလား၊ ငါ့ကို ဆွဲဆွဲထည့်’
တီးတိုးရှေ့တတ်ပစ်လိုက်တယ်။

‘ငါကလည်း ပြောဖူးမိတာကိုး၊ ဟုတ်ရဲ့၊ ငါအဲဒီလိုမျိုး ခံစားဖူးလိုက်ချင်ရဲ့’
စိတ်ထဲမှာ တွေးမိတယ်။

သူတို့စကားသံတွေကြောင့် ရှင်မာအတွေးတွေ မငြိမ်နိုင် တာမို့ ဆိုခဲ့တဲ့အတိုင်း ဟိုးအဝေးကမြင်နေရတဲ့ တောတန်းဆီ အတွေးတွေကို လှမ်းပို့နေလိုက်တယ်။ စိတ်ပါလက်ပါ လျှောက် တွေးနေလိုက်တယ်။

သူတို့နှစ်ယောက် ငြိမ်သက်သွားတာနဲ့ တိုက်ဆိုင်လို့ပဲ လားမသိ။ ရှင်မာ အတွေးစိတ်တွေ တကယ်ပဲ တောတန်းရဲ့ လသာညလေးထဲ ရောက်နေလေရဲ့။

‘ဒီနယ်မြေကိုရောက်လာတော့...’
ရှင်ရာအသံကို ကြားရသလိုလို မကြားရသလိုလို။

‘အိပ်မပျော်ဘူး’
‘ရှင်မာပြောတာ ပြန်တွေးမိပြီး၊ ရင်ထဲမှာ အဲဒီလိုမျိုး ခံစားကြည့်ချင်လာတယ်၊ အဲဒါ ငအိမ်ရယ်၊ ဒီည... ငါ့ကို...’

‘သင်ပြောသံကြီးကလည်း တောင့်တောင့်တင်းတင်း ကြီး...’

ရှင်ရာအသံတွေ ကြားရတစ်ချက် မကြားရတစ်ချက်။
‘ပြန်ပြောဦး ငအိမ်ရယ်’
‘ဒီတစ်ခါပြောတာလည်းတစ်ခုခုလိုနေသလိုပဲ’

‘လာပြန်ပြီး ဒီလိုအပြောမျိုးပဲ’
‘သင့်အသံကြီးက ရှင်ရာဆိုတဲ့ငါ့ကို တကယ်ချစ်သံ မပါဘူး’

‘ည့်လိုက်တာ ငအိမ်ရယ်၊ သင်ဒီအပြော ဒီအသံမျိုး ဘယ်မိန်းမက ပြန်ကြိုက်ချင်ပါ့မလဲ’

‘ငအိမ် ငါမို့လို့ ဒီလောက်သည်းခံနားထောင်နေတာ၊ သင်ဒီပုံစံမျိုး စကားလုံးတွေ၊ လေယူလေသိမ်းတွေနဲ့ ကောင်မ ရှင်မာကို သွားပြောကြည့်၊ သင့်လည်းပင်း ဓားနဲ့ ထပိုင်းလိမ်သမ်း ညှိမလေးက သင့်ခေါင်းဖြတ်ချင်နေတာ’

သူ့အမည် ထည့်ပြောသံတွေကို သေသေချာချာကြား ဖို့တ်မိတော့ ရှင်မာစိတ် ဧရိပ်ပေါ် ပြန်ပြေးရောက်လာတယ်။

ရှင်ရာနဲ့ ငအိမ် ဘာတွေဖြစ်နေပါလိမ့်

ရှင်မာအတွေး ရှင်ရာ အိပ်ရာဆီရောက်တယ်။

ငအိမ် ငါမကျေနပ်ဘူး၊ အားလည်းမရနိုင်ဘူး၊ သဘောမကျဘူး ငအိမ်ရယ်၊ ငါဘယ်လိုမှ သဘောမကျနိုင်ဘူး

ရှင်ရာရယ်၊ သင့်စိတ်ကြိုက်ဖြစ်အောင် ငါကြိုးစားပြီး ပြောတာပဲ၊ ငါညှို့လိုက်တာ

ညှို့တယ်၊ သင်အတော်ကို ညှို့တယ်၊ ဒီလောက် လွယ်လွယ်လေးကိစ္စကိုများ၊ ဒီနယ်မြေက ချစ်ရေးဆိုလေ့ကို ငါခံစားချင်လို့ ဒီနယ်မြေက ချစ်ရေးဆိုလေ့ပုံစံနဲ့ ငါ ခံစားရအောင် ချစ်ရေးဆိုပြစမ်းပါဆို၊ ဘယ်လိုဟာမှန်းကိုမသိဘူး၊ နေရာကိုမကျဘူး၊ ငါမကျေနပ်ဘူး၊ ငါမကျေနပ်မချင်း မိုးလင်းသွားပါစေ၊ သင်ချစ်ရေးဆိုပြနေမှာနော်၊ ငါ့ကို ပေါ့ပေါ့တန်တန် တွေပြောမပြန်၊ ဆိုဦး နောက်တစ်ကြိမ်

ငအိမ်အသံ ငြိမ်နေတယ်။

ငအိမ် ငါ့ကိုစိတ်ပါလက်ပါ ချစ်ရေးဆိုဖို့ကိစ္စ သင်အဖို့ အတော်အခက်အခဲဖြစ်နေလား

ရှင်ရာ အိပ်ရာဘက်ဆီစောင်းပြီး ရှင်ရာနဲ့ငအိမ်တို့ ဘယ်လိုဖြစ်ကြပါလိမ့်အတွေးနဲ့ ရှင်မာကြည့်နေမိတယ်။ မှောင်ရီရီမှာ။

သူတို့နှစ်ယောက်အတန်ကြာ ငြိမ်သက်နေကြတယ်။

နောက် ငအိမ်ထဲထိုင်လိုက်တာကို တွေ့ရတယ်။ ငအိမ်နဲ့

ရှင်ရာ အတူယှဉ်အိပ်နေကြပုံပဲ။

ဘာလဲငအိမ် သင်ထွက်ပြေးတော့မှာလား

မပြေးဘူး ရှင်ရာ၊ သင်စားနဲ့ထပိုင်းတောင် ငါပြေးမှာဗဟုတ်ဘူး၊ သင်ကိုချစ်ရေးမဆိုခင် ငါပြောစရာရှိလို့ ခဏထလိုက်တာ

ပြော

သင့်ဝဲဘက်ဘေးမှာ ဆောင်စားရှိတယ်

ဟုတ်တယ်လေ

ခု သင့်လက်ယာဘက်နံဘေးမှာ ငါသင့်ပခုံးလေးကို အိုင်လျက်အိပ်ပြီး ချစ်စကားပြောတော့မယ်၊ သင်မကျေနပ်ရင် သင့်ဝဲဘက်ကစားနဲ့ ငါ့လည်းပင်းကို ပိုင်းလိုက်ချေတော့၊ ငါသင့်ထုံးကိုင်မပျက် ချစ်စကားပြောမပျက်နဲ့ အသေခံသွားမယ်

ချစ်စကားပြောတာပဲ ငါက စားနဲ့လည်းပင်းပိုင်းရမလား၊ မကြိုက်ရင် ပြန်ပြောခိုင်းရုံပေါ့၊ မကြိုက်လို့ လည်းပင်းဖြတ်ရရင် သင့်လည်းပင်း ခုဆို အပိုင်းပိုင်းတောင်ပြတ်နေပြီ

ဒါပေမဲ့ ခုပြောမယ့်ချစ်စကားပြောမှုကတော့ ငါ့လည်ပင်း ချီငါရင်းပြီး ပြောမှာပါ၊ ငါသင့်ကို ချစ်စကားပြောရာမှာ ဘာလို့ အာမကျဖြစ်နေတာလဲ သင်သိလား

သင်ပေါ့ပေါ့တန်တန် ပြောနေတာကိုး

ဘာလို့ပေါ့ပေါ့တန်တန်ဖြစ်ရတာလဲဆိုတာတော့ သင်သိ

သင်စိတ်မဝင်စားတာကိုး

'ဘာလိုစိတ်၊ ဝင်စားတာလဲဆိုတာကော သင်သိလား'
'ငအိမ်နော်၊ ငါ့ကိုစိတ်ဆိုးအောင်လုပ်နေပြီ၊ သင့်စကားက
ဘာလဲ၊ သင် ငါ့ကိုလုံးဝ...'

မာမာချာချာ ရှင်ရာအသံတိမ်ဝင်သွားတယ်။

'ငါ့အချစ်က ရှင်ရာမဟုတ်ဘဲ၊ ငါ့ရှင်ရာအမည်ခေါ်ခေါ်
ပြီး ချစ်စကားပြောနေရတော့...'

'ဘာ'

ရှင်ရာအသံက အမှောင်ရိပ်ကိုတောင် တုန်ခါသွားစေ
သလိုပဲ။ ရှင်ရာ ငုတ်တုတ်ထထိုင်တယ်။ ငအိမ်ကို ရင်ဆိုင်တယ်။

'သင့်အချစ်က ဘယ်သူလည်းပြော... ပြော...'

ရှင်ရာလက် ဆောင်စားဆီရောက်တယ်။ ငအိမ်ရဲလှချည်း၊
ရှင်မာပင် ကြားက တုန်လှုပ်သွားမိတယ်။ မမ သနားပါတယ်။
ငအိမ် ငြိမ်နေတော့...

'သင့်အချစ် ရှင်မာလား'

ငအိမ် ငြိမ်နေသေးတယ်။

ရှင်မာ ငအိမ် ဘယ်လိုဖြေမလဲ။ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ...

'ညီမလေးဆို ခွင့်လွှတ်တယ်၊ ခွင့်လွှတ်ပေးမယ်'

ရှင်ရာအသံ တုန်တုန်ခါခါ။

'ရှင်ရာရယ်၊ မဆီမဆိုင်တွေ ပြောမနေပါနဲ့'

ငအိမ်အသံ ငြိမ်ငြိမ်ပါလား။ ရှင်မာစိတ်တွေ ချာလည်
လည်နေတယ်။

'ခါဆို ဘယ်သူလဲပြောလေ'

'ရှင်ရာ သင်သိဖို့ကောင်းလျက်နဲ့'

'မသိဘူး... မသိတော့ဘူး၊ သိသလိုလိုဖြစ်တာလဲ
အမှားပဲ၊ သင်ပဲ သင့်အချစ် ရှင်ရာမဟုတ်ဘူးဆို'

အမှောင်ထဲမှာ ငအိမ်ခေါင်းခါလိုက်တာကို ရှင်မာမြင်
ထိုက်တယ်။ ငအိမ်အတင့်ရဲစွာ ရှင်ရာ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ကိုင်လိုက်
တယ်။

'ရာဇ ပြုချင်ရာ ပြုပါတော့၊ လူသူရဲကောင်းဆူရတဲ့
ခထမနှစ်ကစ ခုထိ ခုနစ်နှစ်တာကာလထိ ရောက်ခဲ့ပါပြီ၊
ကျွန်တော်မျိုး တအံ့နွေးနွေး ရင်ထဲထွေးပြီး ချစ်လာခဲ့ရသူက
ရာဇပါ။ အဲဒီတုန်းက ရာဇ တစ်ဆယ့်ခုနစ်သမီးအရွယ် မင်းသမီး
လေးပါ။ အဲဒီကတည်းက ကျွန်တော်မျိုး ဣလ္လိရဲ့ နှလုံးခုန်လှုပ်သံ
ဟာ ရာဇ... ရာဇလို့ မြည်တမ်းခဲ့ပါတယ်။ မင်းမူထမ်းကောင်း
အဝကိုလိုလားတဲ့ ဣလ္လိရာဇနားမှာ ချစ်ခွင့်ရဖို့တော့ မကြိုးစား
ရဘဲဘူး၊ ဣလ္လိနှလုံးခုန်လှုပ်သံ ရာဇမကြားရအောင် အလုပ်တွေ
ခန့်ခွဲပြီး ဖုံးဖိအုပ်ဆိုင် ထားခဲ့ရပါတယ်'

အတန်ကြာဆိုတင်ငြိမ်နေတဲ့ ရှင်ရာ တုန်လှုပ်တဲ့အသံနဲ့။

'ငအိမ် သင်စည်းကမ်းတွေဖောက်ဖျက်နေပါလား၊ ငါ့ကို
အလုပ်ခေါ်နေပါလား'

'လည်းပင်းရင်းထားပြီးသားပါ ရာဇ၊ ရာဇလို့ ရင်ထဲက
အတန်းမူလိုက်တက်လာပြီး ခေါ်ရတဲ့အရသာဟာ ကျွန်တော်မျိုး

ရဲ့ ဦးခေါင်း၊ ကျွန်တော်မျိုးကိုယ်နဲ့ တစ်ဆက်တည်းရှိနေရတဲ့ အရသာထက် သာလွန်လွန်းပါတယ် ရာဇ။

‘ငအိမ် သင်လွန်နေပြီဆိုတာ သင် သိနော်’

‘လွန်တာကမူ အဆမတန်ပါ ရာဇရယ်၊ ရာဇတို့ညီမ တော်တို့ မျက်နှာတော်ကို မကြည့်ခွဲအောင်ကို လွန်သွားပါပြီ။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်မျိုးဆရာလို သတ်မှတ်ထားတဲ့ စစ်သူကြီး အမတ်မျက်နှာတော်ကိုလည်း ကျွန်တော်မျိုး မကြည့်ခွဲတော့ပါဘူး။ အဲဒီလောက်လွန်တဲ့ကိစ္စမျိုးမို့လည်း ဣလ္လိလည်းပင်းရင်း ထားပြီးသားပါ’

ရှင်ရာ တိတ်ဆိတ်နေပြန်တယ်။

‘အစကတော့ ဒီလိုအချိန်အခါမှာ ရာဇကိုချစ်ရေးဆိုဖို့ ဣလ္လိ လုံးဝမစဉ်းစားထားပါဘူး။ စစ်သူကြီးအမတ်ရဲ့ အဆုံးအမ အရ ရာဇကို ဖျက်ဆီးရာကျမှာစိုးလို့ပါ။ ဣလ္လိကြီးစားရမှာက ရာဇထက်ပိုပြီး ဘုန်းကံကြီးမားတဲ့ မင်းယောက်ျားဖြစ်အောင်ပဲ။ အဲဒါကို ဣလ္လိရင်ထဲစွဲထားတယ်’

‘အဟက်... ဟက်၊ သင်ကများ ငါ့ထက်ပိုပြီး ဘုန်းကံ ကြီးမားတဲ့ မင်းယောက်ျားဖြစ်အောင်ကြိုးစားမလို့ဆိုဘဲ၊ ဘယ်လို ကြိုးစားမှာလဲ’

ရှင်ရာအသံ လှောင်သံတော့ လှောင်သံပဲ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ဆိုးလို့ လှောင်တဲ့အသံမျိုးမဟုတ်၊ ချစ်စနိုးခနဲသံမျိုးဘက် ပါနေတယ်လို့ ရှင်မာထင်တယ်။

‘တကယ်ပါ ရာဇ၊ ကျွန်တော်မျိုး ဟစ်တိုင်းတစ်ပြည်ထွက် သွား၊ ဟိုမှာမင်းယောက်ျားဖြစ်အောင်ကြိုးစား၊ ပြီး ရာဇကို ချစ် ခွင့်ပန်ဖို့အကြံရှိတာပါ’

‘အဟက်... ဟက်၊ ဒါဆို ခု ဘာလို့ ချစ်စကားပြော ရတာလဲ’

ငအိမ် ငြိမ်နေတယ်။

‘ပြောလေ’

ငအိမ် တုံ့တုံ့နှေးနှေးနဲ့ဆိုတယ်။

‘ဣလ္လိမချစ်တဲ့ ရှင်ရာကို ချစ်စကားပြောနေရပြီး ဣလ္လိ ချစ်ရတဲ့ ရာဇကို ချစ်စကားပြောခွင့်မရတဲ့ဘဝ စိတ်နာလွန်းပြီး’
‘အဟက်... ဟက်၊ လည်းပင်းရင်းလိုက်တယ်ဆိုပါ တော့’

သူတို့နှစ်ယောက် မှောင်ရီရီမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ငြိမ်သက် နေကြတော့တယ်။ အခြေအနေက မှန်တိုင်းမမြင်ပါ။

သူတို့နှစ်ယောက်ဆီမှာ မှန်တိုင်းအရိပ်အခြေမရှိပေမယ့် ရှင်မာ ရင်ထဲတော့ မှန်တိုင်းဝင်မွေနေသလို။

ရှင်မာ အသက်ရှုမမှန်ဖြစ်နေပါလား။

‘ဣလ္လိရယ်’

‘ရှင်ရာရဲ့အသံ မှောင်ထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးနဲ့ သာယာ ညွှန်းလှတယ်’

‘မိန့်ပါ ရာဇ’

‘ဣလ္လိ ရာဇနဲ့အတူအိပ်ပြီး ရာဇကိုချစ်စကားတွေပြော
ပေးပါနော်၊ ဒီတစ်ခါ ဣလ္လိပြောမယ့် ချစ်စကားတိုင်းဟာ ရာဇ
ရင်ကို သာယာစေတော့မယ်ဆိုတာ ရာဇ သိထားပြီးပြီ’

အရိပ်နှစ်ခု တူတူ အိပ်ရာထဲ လဲကျသွားကြတယ်။

ရှင်မာ မျက်လုံးအစုံက မျက်ရည်တွေ အံကျသွားကြ
တယ်။

* * *

ရှင်ရာအိပ်ရာဆီက ရှင်ရာကို ငအိမ်ပြောနေတဲ့ ချစ်
စကားတွေ ရှင်မာ ကြားနေရတယ်။

ကြားရအောင်လည်း နားစွင့်နေမိသလိုပါပဲ။

နားစွင့်ရုံမက ရှင်ရာကိုပြောနေတဲ့ ချစ်စကားတွေ သူ့ကို
ပြောနေသလိုလို ရှင်မာ လိုက်ခံစားနေမိရဲ့။ သူ့ကိုပြောတာ မဟုတ်
မှန်းလည်းသိရဲ့။ သိတော့ မျက်ရည်တွေ တစ်ခဲခဲနဲ့။ ရင်ထဲလှိုက်
လှိုက်ပြီး ရှိုက်ချင်မှု၊ ရှင်ရာအိပ်ရာဆီက မကြားစေချင်တာမို့
ချုပ်တည်းရတာလည်း ရင်ကို ဆို့နေတော့တယ်ကွယ်။

* * *

အသက် နှစ်ထောင်ခုနှစ်ဆယ် ပိဇ္ဇာနိဂုံ

နောက်ကျောဆီက ရှိုက်သံသဲ့သဲ့။

ရဲရင့်အခေါင် နောက်ကျောဘက် လှည့်ကြည့်မိတယ်။

ဩယ်ရောင်ရေးရေးမှာ မာလာပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်တွေက
ထင်ဟပ်နေတယ်။

‘ဟင်... မာလာ ငိုနေတယ်’

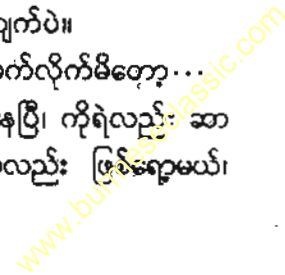
မာလာလက်မောင်းလေးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ရဲရင့်အခေါင်
ပြောမိတယ်။ မာလာမျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးနေမိတယ်။

တရှိုက်ရှိုက်နဲ့ မာလာ ငြိမ်ခံနေတယ်။

မျက်ရည်သုတ်ရင်းက မာလာပါးပြင်ကို ကြင်နာစွာ
ဗွတ်သပ်ပေးနေမိတယ်။ မာလာငြိမ်နေလျက်ပဲ။

မာလာကျောပြင်လေးကို သိုင်းဖက်လိုက်မိတော့...

‘ကိုရဲ... ထ၊ သန်းခေါင်ကျော်နေပြီ၊ ကိုရဲလည်း ဆာ
လောင်လောင်ရှိရောမယ်၊ အိပ်ချင်စိတ်လည်း ဖြစ်ရောမယ်၊

မာလာပြင်ထားတဲ့ စားသောက်စရာတွေက အိပ်ချင်စိတ်ကို ပြေစေတဲ့ ညလယ်စာတစ်မျိုး'

ရဲရင့်အခေါင် ကုတင်ပေါ်က ထတယ်။ ရာသီဥတုက အိုက်စပ်စပ်။

'ကိုရဲ ရေမိုးသန့်စင်ချင်သေးလား'

မာလာက အလိုက်တသိမေးတယ်။

ရဲရင့်အခေါင် ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ မာလာ ရဲရင့်အခေါင်ကို အပြင်ခန်းခေါ်လာပြီး မီးတွေဖွင့် ရေချိုးခန်း၊ သန့်စင်ခန်းတွေကို ပြတယ်။ အားလုံးပြီးစီးလို့ ရဲရင့်အခေါင် အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ရောက်တော့ မာလာ ရဲရင့်အခေါင်ကို စားပွဲနဲ့ဘေး ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်စေပြီး...

'ကိုရဲ အရမ်းသာရင် စားနှင့်နော်၊ စားရင်း မာလာကို စောင့်ပေါ့၊ အိုက်စပ်စပ်ကြီးမို့ မာလာ ရေသွားချိုးဦးမယ်'

ရဲရင့်အခေါင် မာလာကို စောင့်နေရင်း တွေးတယ်။

မာလာ...

ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ။

စတွေ့ရမှုကနေ ခုညထိ မာလာပဟောဠိတွေပြောပြီး ပုစ္ဆာတွေထုတ်ပြ နားမလည်နိုင်စရာတွေလည်း လုပ်ပြနေသလို။

ဒီညလည်း ရဲရင့်အခေါင်ကို တကူးတကခေါ်ယူပြီး ပုံပြောပြနေပြန်တယ်။ ပုံပြင်လို့ပြောပေမယ့် သူ့ပြောဆိုမှုကတော့ ပန်ထွာဘုရင်မနဲ့ခေတ်ပြိုင်ဆိုတာတွေ ပန်ထွာဘုရင်မနဲ့ သွေးသား

တော်စင်မှုတွေပါနေလေတော့ ပုံပြင်သက်သက်လို့မဟုတ်ဘဲ တစ်ချိန်တစ်ခါက တကယ့်အရှိတစ်ခုကို သူ့အတည်ပြောသလို။ ပုံပြောပြရင်း သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း တကယ့်အရှိတစ်ခုကို ခံစားနေရသလို ခံစားနေရပုံရတယ်။

ပန်ထွာဘုရင်မအကြောင်းအရာမှာလည်း ရဲရင့်အခေါင် ငယ်စဉ်က ကြားရမှုတွေမှာ မယုံနိုင်စရာ ထူးထူးဆန်းဆန်းကိစ္စတွေ ပါဝင်နေတာမို့ ပုံပြင်လိုလို ထင်ခဲ့မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြီးပြင်းလာတဲ့အခါမှာတော့ ပန်ထွာဘုရင်မအကြောင်းအရာဟာ ပုံပြင်သက်သက်မဟုတ်။ ကာလရွေ့လျားမှုကြားမှာ အဆင့်ဆင့် ပြောင်းလဲခဲ့တဲ့ လူ့ယဉ်ကျေးမှုအဆောက်အအုံတစ်ခုက (လက်ရှိ လူ့ယဉ်ကျေးမှုအဆောက်အအုံက) ဟိုး... အစကောက်လို့ ပြန်မရချင်လောက်အောင် ဆွေးမြေ့ပြီးဖြစ်ခဲ့တဲ့ကာလ အရမ်းကွာခြားခဲ့တဲ့ လူ့ယဉ်ကျေးမှုအဆောက်အအုံတစ်ခုကို နားမလည်နိုင်ခြင်းမျိုးသာ ဖြစ်တယ်လို့ ရဲရင့်အခေါင် တွေးတောမိရဲ့။

ခု မာလာပြောပြတဲ့ ပုံပြင်ဆိုတာလည်း ဒီလိုပါပဲ။ ဘယ်လိုတစ်ခါက တကယ့်အရှိတစ်ခုလား၊ ထား။

ဒီပုံပြင်ကို ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ မာလာ ရဲရင့်အခေါင်ကို အထူးတကခေါ်ပြီး ပြောပြရတာလဲ။ ပြောပြတာမှ ကျကျနနကို ပြောပြနေတာ။ ခံစားချက်နဲ့ ပြောပြနေတာ။ မာလာဘယ်လို ပြောပြလေးလဲ။

ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ တွေ့ရာကနေ ဒီညထိ မာလာအကြောင်း

တွေ ရဲရင့်အခေါင် ပြန်တွေးတောနေဆဲ...

မာလာအခန်းထဲ ဝင်လာတယ်။

စီးရောင်အောက်မှာ ရှင်းသန့်ဝင်းမွတ်တဲ့ အသားအရေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ အလှရုပ်ဆစ်ကလေး မာလာ။ စားပွဲနားရောက် လာပြီး ထိုင်ခုံလွတ်တစ်ခုဆွဲယူ ရဲရင့်အခေါင်နဲ့ ဘေးချင်းယှဉ် လျက်ထိုင်လိုက်တယ်။

‘ကိုရဲ ဘာမှမစားသေးဘဲ ထိုင်နေတယ်’

စားသောက်ဖွယ်တွေကို အုပ်ထားတဲ့ ဇာအုပ်ဆောင်းကို ဖွင့်လှန်တယ်။ ယန်းကန်ထဲက စားသောက်ဖွယ်တွေ ရဲရင့်အခေါင် မမြင်ဖူးတဲ့ စားသောက်ဖွယ်တွေ။ ရနံ့တွေကတော့ သင်းသင်း လှိုင်လှိုင်ပါပဲ။ ဒီရနံ့တွေကို ရဲရင့်အခေါင် စားပွဲနားထိုင်နေစဉ် ကတည်းက ရနေတာပါ။ ခုဇာအုပ်ဆောင်းဖွင့်လိုက်တော့ ပိုပြီး သင်းလှိုင်လာသလိုပဲ။ နဂိုကတည်းက ဆာဆာလောင်လောင် ဖြစ်နေပြီးဖြစ်တဲ့ ရဲရင့်အခေါင်ရဲ့ ဆာလောင်မှု လှိုက်တက်လာ တယ်။

‘နို့နဲ့သစ်သီးသစ်ဥတစ်မျိုးစီနဲ့ပေါင်းစပ်ပြီး လိုက်ဖက်ညီ တဲ့ ချက်ပြုတ်ကျော်လှော်မှုတွေနဲ့ စီမံထားတဲ့ ဟင်းလျာတွေပါ ကိုရဲ၊ ဟင်းလျာတိုင်းမှာ နို့ကတော့ ပါနေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်စွဲ ပြီး အိပ်ချင်သွားမှာ မပူနဲ့၊ ဒီဖန်ချိုင့်ထဲက ဖျော်ရည်တွေက အိပ်ချင်စိတ်ကိုပျောက်ပြီး အားစည်လန်းဆန်းစေတဲ့ အာနိသင် ရှိတယ်။ ဘာလို့နို့နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဟင်းလျာကို စီစဉ်ထားရတာလဲ

ဆိုရင် ဒီညလပြည့်ညမို့ပဲ။ လရောင်ခြည်ဟာ ရေဓာတ်ကို စွမ်း အားအဟုန်မြှင့်တင်ပေးတယ်။ လပြည့်ညတိုင်း အာနိသင်စွမ်းအား ပင်ကိုယ်ရှိတဲ့ အရေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အစားအသောက်တွေကို များ များစားသောက်သင့်တယ်။ အရေတွေမှာရှိတဲ့ အာနိသင် စွမ်းအား တွေ လရောင်ခြည်ကြောင့် ပိုမိုအဟုန်မြင့်တက်နေလို့ပဲ။ စားသောက် တဲ့လူတွေ ဒီအရေတွေရဲ့ အာနိသင်စွမ်းအားတွေကို ပိုမိုခံစားကြ ရတာပေါ့’

မာလာ အစားအသောက်တွေကို အဆင့်သင့်စားသောက် နိုင်အောင် ပြင်ဆင်ပေးတယ်။ သူလည်းစား ရဲရင့်အခေါင်ကိုလည်း ဂုဏ်တစိုက် ကျွေးတယ်။ စားသောက်ဖွယ်အမယ်တိုင်းကို စုံအောင် စားသောက်ခွင့်ပေးတယ်။

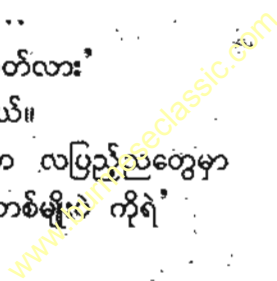
ဘယ်လိုစီမံချက်ပြုတ် ကြော်လှော်ထားမှုတွေလည်း ခဏ။ အရသာတော့ တော်တော်ရှိရဲ့။ မြန်မာလက်ရာ လုံးဝမဟုတ် သလို တရုတ်၊ ကုလား၊ ဥရောပလက်ရာမျိုးတွေလည်းမဟုတ်။

‘ဒီအစားအသောက်တွေက ဘယ်လိုလက်ရာမျိုးပါလိမ့်’ ရဲရင့်အခေါင် မေးမိတယ်။

မာလာက ဂုဏ်ယူသလိုအပြုံးနဲ့...

‘ကိုရဲ ကြိုက်နှစ်သက်တယ်မဟုတ်လား’ ရဲရင့်အခေါင် ခေါင်းညှိတိပြတယ်။

‘အဲဒါ နာဂဂီရိကောင်းစားစဉ်က လပြည့်ညတွေမှာ ဆားဆောင်လေ့ရှိတဲ့ နန်းတွင်းညလယ်စာတစ်မျိုးပဲ ကိုရဲ’

မာလာ တည်တည်လေးပြောတယ်။

‘ဒါဆို နာဂဂီရိတိုင်းပြည်ကြီး တကယ်ရှိခဲ့ဖူးတယ်ပေါ့’
မာလာခေါင်းညိတ်တယ်။

‘ရှိခဲ့ဖူးတယ်ဆိုရင် အတော့်ကို ကာလကြာမြင့်ခဲ့ပြီပေါ့။

ပန်ထွာဘုရင်မနဲ့ခေတ်ပြိုင်ဆိုတော့ ပန်ထွာဘုရင်မအကြောင်း
အရာက ပုံပြင်လိုလိုတောင်ဖြစ်နေပြီ’

‘နာဂဂီရိလည်း ပုံပြင်လိုလိုပဲ ဖြစ်နေတော့တာပါ’

‘ကိုရဲ ဘယ်ကြားဖူးပါ့မလဲ။ သူက မြန်မာပြည်ထဲမှာ
ဖြစ်တည်ခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲကိုး။ ဟိုး... ဟိမဝန္တာအရှေ့ခြမ်းမှာ
ဖြစ်တည်ခဲ့တာကိုး။ အဲဒီက တောင်ပေါ်နေ လူမျိုးစုတွေကြားမှာ
တော့ နာဂဂီရိဆိုတာ ပိုးပိုးပါးပါးရှိနေသေးတယ်။ နဂါးမင်းသမီး
လေးတစ်ပါးတည်းထားခဲ့တဲ့ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ရဲ့ ပုံပြင်လိုလိုနဲ့
ပေါ့’

‘အဲဒီနာဂဂီရိအကြောင်းကို မာလာက ဘယ်လိုသိတာလဲ။
ပန်ထွာဘုရင်မအကြောင်းလေ့လာရင်းနဲ့သိတာလား။ မာလာက
သမိုင်းသုတေသီလား’

မာလာ ခေါင်းခါယမ်းတယ်။

‘နာဂဂီရိအကြောင်းက မာလာဘာသာ မာလာကိစ္စတစ်ခု
ကြောင့်သိတာပါ။ အဲဒီက သိထားမှုတွေ ဆက်စပ်ပြီးမှာမှ မြန်မာ
ပြည်က ပန်ထွာဘုရင်မအကြောင်းဟာ အဲဒီရဲ့အဆက်အစပ်တစ်ခု
ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ တွေးခေါ်ကြည့်တာပါ။ ကာလအပိုင်းအခြားအနေနဲ့

အတူတူလောက်ဖြစ်နေတာရယ်။ နောက်ပြီး တိုင်းပြည်နှစ်ပြည်လုံး
မှာ အဓိကထားတဲ့ ပညာတွေက ဗေဒင်ပညာတွေ၊ လေ၊ ရေ၊ မြေ
ကြီး ကောင်းကင်တို့ရဲ့သဘာဝနဲ့ ဓာတ်တွေကို လိုရာအသုံးပြုနိုင်
တဲ့ ပညာတွေ၊ ဝိညာဉ်ပညာအမျိုးမျိုး အစီအမံပညာအမျိုးမျိုးတွေ
အဲဒါတွေတူညီသလို ရှိတယ်။ နာဂဂီရိက ပိုတော့သာတယ်။
နောက်ပြီး နာဂဂီရိရဲ့ဇာစ်မြစ်ကို ပြောဆိုမှုမှာ နာဂဂီရိနေလူမျိုး
တွေ တောင်ဘက်ကလာတယ်။ ပင်လယ်ဘက်မှာ လူမျိုးတူတချို့
ခွဲကျန်ခဲ့တယ်ဆိုတာတွေက ရှိနေတော့ မာလာတွေးခေါ်ကြည့်မှု
ဟာ သက်သေမပြနိုင်လို့သာပဲ။ တွေးချင်စရာတော့ ဖြစ်နေတာ
အမှန်ပဲ။ မာလာသမိုင်းသုတေသီတော့ မဟုတ်ဘူးနော်။ ကိုယ့်
အကြောင်းနဲ့ကိုယ်မို့ ဒါတွေကို စိတ်ဝင်စားမိတာပါ’

စားသောက်ပြီးတဲ့အခါမှာတော့...

ရဲရင့်အခေါင် လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်မိတယ်။
ညတစ်နာရီခွဲကျော်ကျော်။ အိပ်ချင်စိတ်တော့ လုံးဝမရှိ။

‘ပုံပြင်ကို ကိုရဲနားလည်လွယ်ပြီး ကိုရဲခံစားလွယ်အောင်
မာလာစကားလွယ်လွယ်တွေနဲ့ပြောတာ။ တကယ်ရှေးခေတ်က
အသုံးအနှုန်းတွေကတော့ ဒီလိုတွေဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ။ ရှေးခေတ်
က အသုံးအနှုန်းအတိအကျတွေနဲ့ ပြောရင်ကိုရဲ နားလည်ရခက်ပြီး
ချာလည်လည်ထွက်သွားမယ်။ ဘယ်လိုမှလဲ ခံစားလို့ရမှာမဟုတ်
ဘူး’

‘ရှေးခေတ်အသုံးအနှုန်းတွေကို အခုခေတ်အသုံးအနှုန်းမျိုးနဲ့

နီးစပ်အောင် ဘာသာပြန်ပေးလိုက်တာဆိုတော့ ဒီလောက်အနေ
အထားမျိုးနဲ့ ပြောတာကိုတော့ ကိုရဲ့ နားလည်နိုင်ပါတယ်နော်၊
ခံစားလို့ရပါတယ်နော်

ရဲရင့်အခေါင် ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

‘ဒါဆို အချိန်မရှိဘူး၊ ပုံပြင်ဆက်ပြောမယ်’

မာလာစကားကြောင့် ရဲရင့်အခေါင် ခုတင်ဆီသွားဖို့
ထမယ်လုပ်တော့ မာလာက ရဲရင့်အခေါင်လက်ကို ဆွဲထိုင်ခိုင်း
ထားတယ်။

‘ဘယ်သွားမှာလဲ’

‘ပုံပြောမယ်ဆို၊ ခုတင်ဆီသွားမလို့ပေါ့’

မာလာ ရဲရင့်အခေါင်ကို မျက်စောင်းလေးခဲတယ်။

‘ပုံပြောတာပဲ ဒီမှာ ထိုင်ပြောလည်းရတာပဲ’

‘သိဘူးလေ၊ စောစောကတော့ ပုံပြောမယ်ဆိုပြီး ခုတင်
ပေါ်အိပ်ခိုင်းတော့ ခုလည်း ခုတင်ပေါ်မှာပဲအိပ်ပြီး နားထောင်
ရဦးမလားလို့’

မာလာမျက်နှာ မလုံမလဲဖြစ်သွားတယ်။ ပန်းနုရောင်
ရှက်သွေးတွေလည်း ဖြန်းသွားတယ်။

ပြီး... ညှိုးငယ်ငယ်ဖြစ်သွားပြန်တယ်။

‘ကိုရဲ့ရယ်...’

မချင်မရဲလေသံနဲ့ ရေရွတ်တယ်။

‘ပုံပြင်က အိပ်ပြောမှရတဲ့ ပုံပြင်မဟုတ်ပါဘူး ကိုရဲ့ရယ်’

‘ဒါဖြင့် စောစောက...’

မာလာ အသံတိတ်နေတယ်။ အတန်ကြာတော့...

‘ကိုရဲ့နဲ့အတူတူအိပ်ပြီး စကားပြောရတဲ့ အခွင့်အရေးလေး
လိုချင်လို့’

‘ဟင်’

ရဲရင့်အခေါင် မာလာကို ရင်ထဲတဒိတ်ဒိတ်ခုန်သံနဲ့အတူ
ကြည့်နေမိတယ်။

မာလာကလည်း ရဲရင့်အခေါင်ကို အလွတ်မပေးချင်သလို
ကြည့်နေတယ်။

နောက်တော့ မာလာစိတ်လျှော့လိုက်သလို အကြည့်တွေကို
အလျှော့ပေးလိုက်တယ်။ သူ့အကြည့်ကနေ ရဲရင့်အခေါင်ကို
အလွတ်ပေးလိုက်တယ်။ မာလာအကြည့် ပြတင်းပေါက်ဆီရောက်
တယ်။

‘ကိုရဲ့ တခြားဟာတွေ အားလုံးကိုမေ့ပစ်လိုက်ပါ၊ ပုံပြင်
လေးကိုပဲ ရင်ထဲစွဲထားလိုက်ပါ၊ ကဲ... ပုံပြင်ဆက်ပြောမယ်နော်’

* * *

(၂)

ခရီးစဉ်ရဲ့ စတုတ္ထနေ့...

အပြန်လမ်း...

သူတို့သုံးယောက် လာလမ်းအတိုင်းပြန်၊ အပြန်လမ်း

အတွက် ဖြတ်လမ်းတစ်ခုကိုရွေးချယ်ပြန်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီလမ်းလမ်းကြမ်းတယ်။ တောနက်ခေါင်ခေါင်တွေချည်း။ လူနေအိမ်ခြေရွာတွေမရှိ။

အလာတုန်းက ကျေးရွာတွေရဲ့ အခြေအနေကို စနည်းနာချင်တာမို့ ရွာတွေရှိတဲ့လမ်းကို ရွေးချယ်ခဲ့ပေမယ့် အပြန်ကျနန်းတော်အမြန်ပြန်ရောက်ရေး ဖြတ်လမ်းကို ရွေးချယ်ခဲ့ကြတယ်။

ရှင်မာက နေရာဆီအမြန်ပြန်ရောက်မှုဖြစ်မယ်။ နေရာဆီပြန်ရောက်ရင် သတင်းတစ်ခုပြောစရာရှိတယ်။ အဲဒီသတင်းအရေးကြီးတယ်။ ခုတော့မပြောချင်သေး။ ဒီခရီးစဉ်မှာ နေရာဆီပြန်ရောက်တဲ့အထိ ပေါ့ပါးရွှင်လန်းနေတဲ့ ရှင်ရာစိတ်ကို အနှောင့်အယှက်မပေးချင်လို့။ အဲဒီလိုပြောတာနဲ့ သူတို့နေရာဆီ အမြန်ပြန်ရောက်ရေး လှည့်ပြန်ခဲ့တယ်။

လမ်းခရီးက ကြမ်းတမ်းလွန်း တောခေါင်လွန်းလှတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကြမ်းတမ်းလွန်း တောခေါင်လွန်းမှုတွေကြောင့် တခြားတစ်နေရာမှာမရှိတဲ့ အလှူရှင်တွေ အဲဒီခရီးလမ်းတစ်လျှောက် ပြည့်နှက်နေတော့တယ်။

အဲဒီအလှူအပူရှင်တွေက မြင်ရတဲ့သူကို ရင်သပ်ရှုမောစေတယ်။ ကြည့်နူးဆွတ်ပျံ့စေတယ်။ မခွဲချင်မခွာချင်လောက်အောင် စွဲမက်တသစေတယ်။

သူတို့သုံးယောက် အမြန်ပြန်နေတဲ့ကြားက အလှူအပူရှင်တွေမှာအာရုံကျပြီး တန်သွား၊ တွေ့သွား၊ ငေးသွား၊ မောသွား

ရမှုတွေ မကြာခဏ။ ရှင်ရာကဆို...

ရှင်မာရယ် ဒီလောက်မျက်စိပသာဒရှိတဲ့ ရှင်ခင်းရှုကွက်တွေစိပ်နေတဲ့ အရပ်မျိုးရှိမယ်လို့ ငါမထင်ခဲ့မိဘူး။ ငါ့မှာ လှပလွန်းတဲ့ အိပ်မက်ကမ္ဘာထဲ ရောက်နေသလိုပဲ။ ဒီလိုနေရာမျိုးပဲ လှည့်လည်နေချင်လိုက်တာ။ တစ်သက်လုံး ဒီနေရာတွေမှာပဲ သွားလာလှည့်လည်နေချင်လိုက်တာ

အဲဒီလိုစကားမျိုး မကြာခဏပြောချေရဲ့။

ဒီနေရာမျိုးတွေမှာ လှည့်လည်နေထိုင်ရတဲ့လူမျိုးဆို စိတ်တို ကြည်လင်ပေါ့ပါးနေမှာပဲ။ ကျန်းမာရေးလည်း ကောင်းလိုက်မယ်ဖြစ်ခြင်း၊ အသက်လည်းရှည်မှာပဲ။ ဒီနေရာရဲ့ ရေမြေတောတောင်စိန်စမ်း ရေတံခွန်အစရှိတဲ့ သဘာဝတရားဖွဲ့စည်းမှုက အသားလွတ်ကြီးဖြစ်တည်မှုနဲ့မတူဘူး။ ဒီနေရာမျိုးကိုမှ ရွေးချယ်တွင်လည်နေထိုင်မယ့်သူမျိုးအတွက် အဆင်သင့်ဖြစ်ပေးနေသလိုပဲ

ငအိမ်က ဆိုတယ်။

ငအိမ် ဘာကိုရွယ်ဆိုလိုတာပါလိမ့်

ရှင်မာက မေးတယ်။

ဒီတော ဒီတောင်တွေမှာ ဝိဇ္ဇာမိရ်ယောက်ျားတွေရှိတယ်

ဒီ ကြားဖူးရဲ့

အေး... ဟုတ်သား

ငါတို့လည်း ကြားဖူးသား

ရှင်ရာနဲ့ ရှင်မာက ဆိုတယ်။

သူတို့ခရီးမြန်ချင်နေတဲ့ကြားက အလှအပရူခင်းတစ်ခုခုနဲ့ တွေ့ရင် တန့်ခနဲ တန့်ခနဲ ဖြစ်သွားရစေမိ။ ဒီနေရာက ရှုခင်းတွေ ကလည်း အဲဒီလိုကို ဖြစ်စေနိုင်တဲ့ ရှုခင်းတွေ။

အရမ်းမြင့်မားပြီး သုံးဆင့် ဆင့်စီးဖြာကျနေတဲ့ ရေတံခွန် ကြီးတစ်ခုကို သုံးယောက်သားငေးမောနေမိကြရာမှ...

‘ရှင်ရာနဲ့ရှင်မာ သွားကြစို့’

ငအိမ်က သတိပေးလော့ဆော်လိုက်တယ်။

ရှုခင်းအလှကို ကြည့်မဝနိုင်ပေမယ့် သုံးယောက်သား ခရီးနှင်ခဲ့ကြပြန်တယ်။

အထူးသဖြင့် ရှင်ရာအာရုံကျနေတဲ့ ရှုခင်းတွေဆို ကျန်တဲ့ နှစ်ယောက်က လိုက်လျောနေပေးရတယ်။ သူ့ခမျာ ဒီရှုခင်းတွေနဲ့ မြင်ရဖို့ ထိတွေ့ခံစားရဖို့ မလွယ်သူမို့ နားလည်အကြင်နာပေးပြီး သူ့ကိုသိပ်မလော့ရက်။ လိုက်လျောနေပေးရတယ်။

‘ဒီရှုခင်းလေး ပြန်သယ်သွားချင်လိုက်တာ’

ရှင်ရာက အဲဒီလိုအပြောလေးတွေနဲ့ သူနှစ်သက်တဲ့ ရှုခင်း တွေကို ကျောခိုင်းလေ့ရှိတယ်။

ဒီလိုဆိုတော့ ခရီးက ထင်သလောက် သိပ်မတွင်ကျယ်။

* * *

‘ဟာ... ရှေ့က တောင်ပြတ်ကြီး၊ ကြည့်စမ်း၊ လှလိုက် တာ’

ရှင်ရာဆီက စကားသံ။

တွေ့လိုက်ရတာကတော့ သုံးယောက်လုံးပါ။

အဲဒီတောင်ပြတ်ကြီး နာဂဂီရိရဲ့ ထူးဆန်းတဲ့သဘာဝအလှ တွေထဲ နာမည်ကြီးပဲ။ တစ်ဖက်မှာ ရှည်မျောမျောတောင်ကြီး။ တစ်ဖက်မှာလည်း ရှည်မျောမျောတောင်ကြီး။ ထူးဆန်းတာက အဲဒီတောင်နှစ်လုံးဆိုင်တွေနေကြတဲ့ တောင်ကမ်းပါးယံမြေမျက်နှာပြင် အနေအထားပဲ။ တစ်ဖက်တောင်ရဲ့ ကမ်းပါးယံက ဓားနဲ့ပိုင်း ဖြတ်ထားသလို တိတိရိရိကမ်းပါးယံစောက်ကြီး။ တစ်ဖက်တောင် ရဲ့ ကမ်းပါးယံကလည်း အဲဒီလိုပဲ။ ဓားနဲ့ပိုင်းဖြတ်ထားသလို တိတိရိရိ ကမ်းပါးယံစောက်နက်ကြီး။

အဝေးကကြည့်ရင် ပိုသိသာတယ်။ တောင်တန်းတစ်ခု ဆို ဓားနဲ့ပိုင်းဖြတ်လိုက်ပြီး တစ်ဖက်ဆီ အနည်းငယ်ဆွဲခွာထား ထိုင်သလိုပဲ။ ကမ်းပါးယံနှစ်ခုရဲ့အလယ် ဆင်ခုနစ်စီး ယှဉ်သွား ဆာရုံလောက် လှမ်းအကျယ်ဖြစ်နေတယ်။

အဲဒီမျက်နှာချင်းဆိုင် တောင်ကမ်းပါးယံတွေ တိတိရိရိ ဖြတ်နေတဲ့ တောင်နှစ်လုံးကို တောင်ပြတ်ကြီးလို့ နာဂဂီရိက ဘုတွေခေါ်ကြတယ်။ တောင်နှစ်လုံးလို့ မယူဆကြ။ ခါးဖြတ်နေ တဲ့ တောင်တစ်လုံးအဖြစ်သာယူကြတယ်။

အဲဒီတောင်ပြတ်ကြီးရဲ့ အမြင့်က မနည်း။ တစ်ဖက်စီ

တိတိရီရိပြတ်နေတဲ့ တောင်ကမ်းပါးယံတွေနေရာက အမြင့်ဆုံး နေရာပဲ။

သူတို့သုံးယောက် တောင်ပြတ်ကြီးနားရောက်လာပြီး တောင်ပြတ်အလယ်လမ်းကနေ သူတို့ဖြတ်သွားကြရမှာ။

‘ဒီတောင်ကမ်းပါးယံကြီးက တော်တော်မြင့်မြင့်ပဲ၊ ငါတို့ နာဂဂီရီတောင်ထက် နှစ်ဆလောက်အမြင့်ရှိမယ်’

ရှင်ရာက ကမ်းပါးယံကြီးကို မော့ကြည့်ရင်းပြောတယ်။

‘ဟုတ်တယ်၊ အနည်းဆုံးနှစ်ဆပဲ’

ရှင်မာကလည်း ကြည့်ရင်းဆိုတယ်။

‘ဟာ’

သုံးယောက်လုံးဆီက အာမေဋိုတ်သံ။

သူတို့တောင့်ကမ်းပါးယံဆီက ဖက်ရွက်လေးတစ်ခုလို တစ်စုံတစ်ရာလွင့်ကျလာတာကို တွေ့လိုက်ရတဲ့အတွက် ဖြစ်တယ်။

သာသာလေးကျလာတဲ့ အဲဒီနေရာ တောင်ကမ်းပါးယံ အောက်ပိုင်းဆီ ရောက်လာတော့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ သူတို့ သိလိုက်ရတယ်။

နှုတ်ခမ်းမွှေး ပါးသိုင်းမွှေးထူလှပျစ်နဲ့ လူတစ်ယောက်။

‘ရှင်မာ၊ ငအိမ်၊ လာလာ... အဲဒီလူကို လက်ရဖမ်းကြ

မယ်’

ပြောပြောဆိုဆို ရှင်ရာတောင်ပြတ်လမ်းထဲ မြင်းခုန်းစိုင်း

ဝင်သွားတယ်။ ဓားကို အသင့်ထုတ်ကိုင်ပြီးသားပဲ။

ငအိမ်နဲ့ရှင်မာတို့လည်း ရှင်ရာနောက်ကနေ တောင်ပြတ် လမ်းထဲ မြင်းခုန်းဆိုင်းဝင်၊ ဓားတွေကလည်း အသင့်။

ဖက်ရွက်လိုကျလာတဲ့လူ ခြေဖဝါးနဲ့ မြေပြင်နဲ့အထိ သူတို့ရဲ့မြင်းတွေ အဲဒီလူနားရောက်သွားမှု ကွက်တိပဲ။

‘ရန်သူ ခုမှပဲ တွေ့ရတော့တယ်’

အသံနဲ့အတူ ရှင်ရာရဲ့ဓားချက် လေထဲမှာ လူးလွန်စေ ခြိတ်ပြီး ရန်သူဆီဝင်သွားတယ်။ ရှင်ရာမြင်းကလည်း သခင်အလို

ဈာ လှုပ်ရှားပေးလိုက်တယ်။

ရန်သူ့လက်ထဲမှာ မတိုမရှည်၊ တောင်ဝှေးလောက်သာ နို့တဲ့ တုတ်တစ်ချောင်း အသင့်ရှိနေတယ်။

အဲဒီတုတ်ရဲ့ဝှေးယမ်းမှုက ရှင်ရာရဲ့ ဓားသွားလမ်းတွေကို ထိမ်းပြောင်းသွားစေတယ်။ မြင်းပေါ်က ရှင်ရာကို ဟန်ချက်ပျက်

သွားစေတယ်။

‘တုတ်ဝှေးယမ်းမှု။

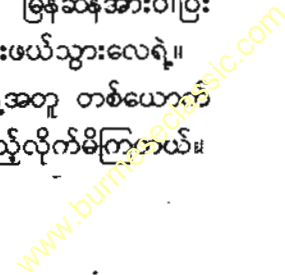
ရန်သူရဲ့ တုတ်ဝှေးယမ်းမှုက တိုက်ခိုက်မှုနဲ့မတူ။ သူ

ဘာသာ တုတ်ကို ဝှေးယမ်းပြီး ပခုံးပေါ်တင်လိုက်သလိုပဲ။ အ... ဒီပေမဲ့ အဲဒီလိုတင်လိုက်မှ အင်မတန်ကို မြန်ဆန်အားပါပြီး

တိကျလွန်းတဲ့ ရှင်ရာဓားချက်တွေကို သိမ်းဖယ်သွားလေရဲ့။ သုံးယောက်သား အုံ့သြသွားခြင်းနဲ့အတူ တစ်ယောက်

နောက်တစ်ယောက် ဖျပ်ခနဲ ဖျပ်ခနဲ ကြည့်လိုက်မိကြတယ်။

‘ဟိတ်’

ဒုတိယအကြိမ် ရှင်ရာလှုပ်ရှားမှုများ ပြောင်းဆန်သွား
တော့တယ်။ ရှင်ရာလှုပ်ရှားမှုများနဲ့အတူ ငအိမ်တို့ရှင်မာတို့ လှုပ်
ရှားမှုတွေကပါ ဝင်ရောက်ပြီး ပြောင်းဆန်အောင် မွေနှောတ်လိုက်
ကြတယ်။

မြင်းသုံးစီးကလည်း တိုက်ခြင်းတွေ။ ကျောပေါ်က သခင်
တွေရဲ့ အထာကို သိပြီးသား။ မြင်းသုံးစီးရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကပါ
ပြောင်းဆန်နေတော့တာပဲ။

ရန်သူကတော့ သာသာလေးပဲ။ တောင်ဝှေးတုတ်ကို
ဝှေ့ရမ်းပြီး ဟိုဘက်လက်ပြောင်းကိုင်လိုက်၊ ဒီဘက်လက်ပြောင်း
ကိုင်လိုက်၊ ဝှေ့ယမ်းပြီးပခုံးပေါ်တင်လိုက်၊ ဝှေ့ယမ်းပြီး ပခုံးပေါ်က
ပြန်ယူလိုက်၊ ဝှေ့ယမ်းပြီး မြေကြီးပေါ်ထောက်လိုက်။

အဲ... သူ့ဝှေ့ယမ်းမှုတွေကြားမှာတော့ ဓားသုံးလက်ရဲ့
အံ့မခန်းဓားချက်တွေ ချင်ခနဲ ချင်ခနဲ လွဲသွားဖယ်သွားတိမ်းသွား
စောင်းသွား။ ဓားခုတ်သူတွေရဲ့ ဟန်ချက်တွေ ပျက်သွား။ မြင်း
တွေပါ ကစဉ့်ကလျားဖြစ်သွား။

မရဘူး။

ဒီသုံးယောက်ကလည်း အာဂတွေပဲ။

အစွမ်းကုန် မွေနှောက်ခုတ်ထစ်ကြပြန်တယ်။

ဒီမှာတော့ ဓားတွေလွင့်စင်ထွက်ကုန်တယ်။ မြင်းတွေ
လည်း လဲပြိုကုန်တယ်။ လူတွေလည်း မြင်းပေါ်က လွင့်စဉ်ထူ
ကုန်တယ်။

‘အရိုင်းအရိုင်းလေးတွေပဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ငါ့ကို ဒီလောက်
သံသ့မဲမဲ ရန်ပြုကြရတာလဲ’

ရန်သူ တောင်ဝှေးတုတ်ကို မြေမှာထောက်လျက်မှ ဘာမှ
မဖြစ်သလို အမှုအရာလေသံနဲ့ မေးတယ်။ မျက်လုံးအစုံကတော့
ထိမထင်မျက်လုံးတွေနဲ့။ အရာရာကို မခိုးမခန့်နိုင်တဲ့ မျက်လုံးအစုံနဲ့။

‘သင်က ငါတို့ရန်သူပဲ’

‘ငါ့ဘာသာ ငါနေတာ ကြာလှပြီ၊ ဘယ်သူနဲ့မှလည်း
ဆက်ဆံမှုမရှိတာ ကြာလှပြီ။ ငါက ဘယ်လိုကြောင့် သင်တို့
ရန်သူဖြစ်ရမလဲ’

‘သင် မင်းပိုင်နက်ထဲ ခိုးဝင်တဲ့သူလေ’

ရှင်ရာနဲ့ရန်သူ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အကဲခတ်
ကြည့်ရှုနေကြရင်း ပြောနေကြခြင်း ဖြစ်တယ်။

‘ဓားမလည်ဘူး၊ ရှင်းအောင်ပြောပါလေ’

‘မင်းပိုင်ဖြစ်တဲ့ နာဂဂီရိတောင်ပေါ် သင်ခိုးတက်ခဲ့တယ်’

ဆေ

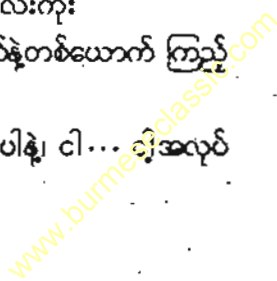
ရန်သူ ရှင်ရာကို အခိုင်အမာကြည့်နေရင်း...

‘ဪ... နာဂဂီရိရဲ့ ဘုရင်မလေးကိုး’

ရှင်ရာတို့သုံးယောက် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကြည့်
ကြည့်တယ်။

‘မြေးလေးရာဇ၊ ဘယ်လိုမှ မထင်ပါနဲ့၊ ငါ... ငါ့အလုပ်

မထုတ်ရတာပဲ’

‘သင့်အလုပ်က ဘာခွိုလို့လဲ၊ မင်းပိုင်နက်ထဲ သင်ခိုးဝင်တာ ခင်းပြစ်ရှိတယ်လေ’

ရန်သူလူကြီး အတန်ကြာကြာ တွေဝေစဉ်းစားနေတယ်။

‘ကဲပါလေ ဟောဟိုနားက ကျောက်တုံးတွေမှာ သွားထိုင်ပြီး စကားပြောကြသေးတာပေါ့’

ပြောပြောဆိုဆို ရန်သူလူကြီး မနီးမဝေး ကျောက်တုံးဆေးတွေဆီ ဦးဆောင်သွားတယ်။ ရှင်ရာတို့သုံးယောက် နောက်ကထိုက်တယ်။ ရန်သူလူကြီး ကျောက်တုံးတစ်တုံးမှာ ထိုင်တယ်။ နှင်ရာတို့သုံးယောက်ကလည်း မလှမ်းမကမ်းကျောက်တုံးတွေဆီမှာ ထိုင်လိုက်ကြတယ်။

‘မြေးလေးရာဇ၊ မိန်းကလေးရာဇပေမယ့် အတော်ကို အလုပ်လုပ်သားလား၊ ခု ပြည်တွင်းရေးရာ အလေ့အလာထွက်လာ ဝုံရရဲ့’

ရှင်ရာတို့တစ်တွေ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် တြည့်မိကြပြန်တယ်။

‘သင်ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ပြောသင့်တယ်၊ နောက်ပြီး မင်းတောင်ပေါ် ဘာအကြံအစည်နဲ့ လာတယ်ဆိုတာ ပြောသင့်တယ်’

‘မင်းတောင်ပေါ်လာတဲ့ကိစ္စကို ပြောတာနဲ့ ငါဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ သင်တို့ခန့်မှန်းမိမှာပါ၊ အေးလေ... သင်အနေနဲ့ တော့ ငါ့အဖြေရှိရမှာပေါ့ မြေးရာဇရယ်၊ သင်က မင်းတောင်ထို

သင်ပိုင်တယ်ထင်မှတ်နေတာကိုး’

ရန်သူလူကြီးက ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ ဆက်ပြောတယ်။

‘သင်တို့ပိုင်တယ်လို့ သင်တို့ယူဆထားတဲ့ မင်းတောင်ကို ငါရောက်တာတွေဟာ ဟိုးနဂိုရှေးနှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင်ကျော်လောက်ကတည်းကပါ၊ အဲဒီတုန်းက သင်တို့မင်းတောင်လို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ နာဂဂီရိတောင်ဟာ နဂါးပြည်ကနေ ပေါ်ထွက်လာခဲ့ပြီး နှစ်ပေါင်းငါးထောင်ကျော်ကျော်လောက် သက်တမ်းရှိသေးတယ်၊ တောင်ထိပ်ကနေ နဂါးမီးလျှံတွေ လွှတ်မှုတော့ မရှိတော့ဘူး သစ်ပင်ပန်းမန်ပင်တွေလည်း အနှံ့ပေါက်ရောက်နေပြီး မီးလျှံတွေအစား တောင်ထိပ်က စမ်းရေတွေလည်း ထွက်နေပြီ၊ အဲဒီရေတွေဟာ အခုလိုပဲ အဲဒီကတည်းက တောင်ကလပ်ပေါ်ကနေ ရေတံခွန်အသေးစားလေးတစ်ခုလို တောင်အောက်ကို ကျတယ်’

ဆက်ပြောတယ်။

‘အဲဒီအချိန်မှာ နာဂဂီရိ တိုင်းပြည်ကြီးဆိုတာ ဘယ်ဆီမှန်းမသိသေးဘူး၊ အစဉ်အဆက် မင်းလုပ်အုပ်ချုပ်ခဲ့ကြတဲ့ တွေဆိုတာလည်း ဘယ်ဆီနေမှန်းမသိ၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် အဲဒီရေကို တည်ထောင်မယ့် လူမျိုးစု ဘယ်ဆီနေမှန်းမသိ၊ နာဂတောင်တစ်ဝိုက်မှာ လူလူသူသူရယ်လို့ လုံးဝမရှိ။

ပြောနေတဲ့လူကြီးကို သူတို့သုံးယောက် အကဲခတ်ကြည့်

နေကြတယ်။ လူကြီးက အေးအေးဆေးဆေးပဲ ဆက်ပြောတယ်။

‘အဲဒီကတည်းက ငါဟာ နာဂဂီရီကိုရောက်ဖူးနေတဲ့ လူတစ်ယောက်၊ ဘာလို့ရောက်တာလဲဆို၊ နာဂဂီရီတောင်ထိပ် စမ်းချောင်းရဲ့ ရေစတင်ထွက်ရာမြေထဲမှာ ငါလိုချင်တဲ့ ဂမုန်းဥ တစ်မျိုးရှိလို့ပဲ၊ ဂမုန်းက အပင်သေးသေးဂမုန်းမျိုးပါ။ အပင် ရေမှော်လောက်ပဲ ရှိရဲ့။ သူလည်း ရေမှော်တစ်မျိုးပါပဲ။ ငါတို့က တော့ ရေမှော်ဂမုန်းလို့ ခေါ်ကြတာပဲ။ အဲဒီဂမုန်းရဲ့ဥသေးသေး လေးကို ငါလာတူးယူတာပဲ။ ပုံမှန်လာမှုကတော့ နှစ်တစ်ရာဝန်း ကျင်မှာ ငါတစ်ခါလာလေ့ရှိတယ်။ လူ့သက်တမ်းက နှစ်တစ်ရာ ဝန်းကျင်ကိုး’

‘ဒါဆို သင့်အသက်က ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ’

ရှင်ရာက မေးတယ်။

‘မြေးလေးရာဇ သင်ငါ့အသက်ကို နှစ်ဘယ်လောက်လို့ မှန်းလဲ’

ရှင်ရာ၊ရှင်မာ၊ ငအိမ်တို့ လူကြီးကို အသေအချာကြည့် တယ်။

‘သင့်အသက် မှန်းရခက်မယ်၊ အလွယ်မှန်း မှန်းရရင် နှစ်ခြောက်ဆယ်ကျော်လို့ မှန်းရမလို့’

လူကြီး ပြုံးတယ်။

‘ငါရေမှော်ဂမုန်းကို စတင်တွေ့ရှိပြီး ဂမုန်းဥစားခွင့်ရတဲ့ အချိန်ဟာ အသက်အနှစ်ခုနစ်ဆယ်နီးနီးမှာ။ ရေမှော်ဂမုန်းဥ ဂမုန်း

စားပြီးနောက် ငါ့အရွယ်ဟာ ဆက်လက်ရင့်ရော်အိုမင်းမှု မရှိ၊ အသက်ကလည်း နှစ်တစ်ရာထပ်ရှည်တယ်။ အဲဒါကြောင့် နှစ်တစ်ရာ ဝန်းကျင်ရောက်တိုင်း ငါရေမှော်ဂမုန်းဥကို လာရောက်တူးယူစား သုံးလေ့ရှိတယ်။ ရေမှော်ဂမုန်းရဲ့ ဂမုန်းဥစားပြီး နှစ်တစ်ရာ နှစ် တစ်ရာ အိုမင်းမှုမရှိ၊ ငါ့အသက်ရှည်လာတာ ခုဆို အနှစ်နှစ်ထောင် ပြီပြီ။ မူလအသက်ပါထည့်တွက်ရင် ငါ့အသက်နှစ်ထောင်ခုနစ်ဆယ် ဝန်းကျင်မှာ ငါစားခဲ့တဲ့ရေမှော်ဂမုန်းဥကလည်း ဥပေါင်း နှစ်ဆယ် နီးနီးပြီ’

လူကြီးရဲ့ အသက်ကိုကြားလိုက်ရတော့ သုံးယောက်သား ခံသြသွားကြတယ်။ ရှင်ရာမျက်လုံးအစုံ ဝင်းဝင်းလက်လက် တောက်ပသွားတယ်။

‘ဟာ... နှစ်တစ်ရာ မအိုမမင်း နေနိုင်တဲ့ ရေမှော်ဂမုန်း တို့ ငါပိုင်ဆိုင်ထားရပြီ။ အတိုးသင်ဟာ ပိစ္ဆာခိုရုံပဲဖြစ်လိမ့်မယ်။ အတိုးပိစ္ဆာခိုရုံ မြေးရာဇကို ကူညီပါ။ ရေမှော်ဂမုန်းကို ပြပေးပါ’

‘မြေးရာဇ၊ နာဂဂီရီတောင်ရဲ့ သက်တမ်းဟာ နှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင်လောက်ရှိပြီ။ စမ်းချောင်းနဲ့ ရေမှော်ဂမုန်းတို့သက်တမ်း ဟာလည်း နှစ်ပေါင်းလေးထောင်ကျော်မှာ ရှိနေပြီ။ စမ်းချောင်း ချေထွက်မှု သက်တမ်းဟာ ကုန်ဆုံးတော့မယ်။ အဲဒါနဲ့အတူ ရေမှော်ဂမုန်းရဲ့ မျိုးသက်တမ်းဟာလည်း ကုန်ဆုံးတော့မယ်။ အဲဒါ တို့သိတဲ့ ငါဟာ ငါ့သက်တမ်းလည်း ကုန်ဆုံးတော့မယ်ဆိုတာ သိလာခဲ့ရတယ်။ ငါတို့က အသက်ရှည်အောင် ကြံဖန်နေထိုင်ကြ

သူတွေကိုး၊ ငါအဲဒီအခေါက် နာဂဂီရိတောင်ကိုလာတာ နောက်ဆုံး
လာခြင်းပဲ။ မျိုးတုံးကာနီးလုနီးပါးနေပြီဖြစ်တဲ့ ရေမှော်ဂမုန်းဥ
တစ်ခုကို ငါစားပြီး နှစ်တစ်ရာသက်တမ်းကိုတော့ ထိန်းထားခဲ့
သေးတယ်။ ကျန်တဲ့ရေမှော်ဂမုန်းပင်တွေ ကြည့်လိုက်တော့ အခြေ
အနေမကောင်းတော့ဘူး။ တချို့ကို ငါယူခဲ့ပြီး နာဂဂီရိတောင်နဲ့
ရေမြေတူတဲ့ ဟိမဝန္တာရှိတောင်တစ်ခုမှာ ငါပျိုးစိုက်ထားခဲ့တယ်။
အဲဒီပျိုးစိုက်မှု အောင်မြင် မအောင်မြင်တော့ မသိနိုင်သေးဘူး။
အောင်မြင်ရင်တော့ ငါ အသက်ရှင်ခွင့် ထပ်ဖြစ်ရဦးမှာပေါ့။
မအောင်မြင်ဘူးဆိုရင်တော့ ငါ့သက်တမ်းဟာလည်း ကုန်ဆုံးပြီ
ပေါ့။

ရှင်ရာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားတယ်။
‘ဒါဆို နာဂဂီရိတောင်မှာ ရေမှော်ဂမုန်း လုံးဝမရှိတော့ပြီ
ပေါ့။’

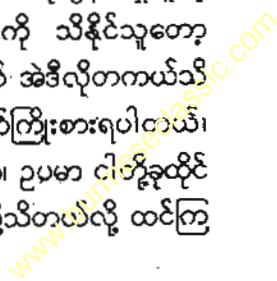
ဝိဇ္ဇာခိုရ်က ဖြည်းဖြည်းညင်းညင်း ခေါင်းခါယမ်းတယ်။
‘မြေးလေးရာဇ အဲဒီလိုမှ ငါမလုပ်လည်း ခုလောက်ဆို
အဲဒီရေမှော်ဂမုန်းပင်တွေဟာ ရှိနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အသေအချာ
ပါပဲ။ အဲဒီရေမှော်ဂမုန်းပင်တွေ သေကုန်တော့မယ်။ မျိုးတုန်းတော့
မယ်ဆိုတာ အသေအချာသိရလို့ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ငါကြိုးစားကြည့်
ခြင်းပါ။ ငါ့ကြိုးစားမှု အောင်မြင်သွားရင်တော့ နဂါးပြည်က
ရေမှော်ဂမုန်းမျိုးဆက် လှူပြည်မှာ ဆက်ရှိနေနိုင်သေးတာပေါ့။
သိသူတွေဖော်စားနိုင်ဦးမှာပေါ့။’

‘မအောင်မြင်ရင်’
ရှင်ရာ အလျင်တလို့မေးတယ်။
‘ဘာတတ်နိုင်မလဲ၊ သူ့ပျက်ချိန်တန် ပျက်ရတာပဲ။ ပျက်
ချိန်တန်လို့ကတော့ ရေမှော်ဂမုန်းလည်း ပျက်မှာပဲ။ စမ်းချောင်း
လည်း ပျက်မှာပဲ။ နာဂဂီရိတောင်လည်း ပျက်မှာပဲ။ နာဂဂီရိပြည်
ကြီးလည်း ပျက်မှာပဲ။ အဆုံးစွန်ပြောရရင် လောကကြီးလည်း
ပျက်မှာပဲ။’

ဝိဇ္ဇာခိုရ်ကြီးကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပဲ ပြောတယ်။
‘နာလိုက်တာ၊ ရေမှော်ဂမုန်းကို ပိုင်နေလျက်နဲ့ သိခွင့်မရ
ခဲ့ဘူး။ စားသုံးခွင့်မရခဲ့ဘူး။’
ရှင်ရာ မချင့်မရဲ ဆိုတယ်။

‘လောကကြီးမှာ မသိသူတွေ အမြဲနှစ်နာရတာချည်းပါ။
သေသူတွေ နှစ်နာရတယ်ဆိုတဲ့ နိယာမကိုသိရင် သိသူဖြစ်အောင်
ကြိုးစား။’

‘သိသူ... သိသူဆိုတာ ဝိဇ္ဇာခိုရ်အဖြစ်ကို ပြောတာလား’
‘တစ်စုံတစ်ရာကိစ္စကို အသေအချာအဆုံးစွန်သိရှိသူကို
ဝိဇ္ဇာလို့ခေါ်နိုင်တယ်ပေါ့။ အရာရာခပ်သိမ်းကို သိနိုင်သူတော့
ထည်း မဟုတ်နိုင်သေးဘူးပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီလိုတကယ်သိ
နိုင်တဲ့ သူ့အဖြစ်ရောက်ဖို့ကလည်း အတော်ကြိုးစားရပါတယ်။
အပေါ်ယံသိတာမျိုးကိုပြောတာမဟုတ်ဘူးနော်။ ဥပမာ ငါတို့ခုထိုင်
ထားတဲ့ ကျောက်တုံးတွေအကြောင်းကို ငါတို့သိတယ်လို့ ထင်ကြ

မှာပဲ။ ဘယ်လောက်သိသလဲ။ ဘယ်လိုကျောက်အမျိုးအစားလဲ ဆိုတာ သိမယ်။ ဘယ်လိုနေရာတွေက ထွက်တတ်လည်းဆိုတာ သိမယ်။ လိုအပ်ရင် ဘယ်ဒေသမှာ အများဆုံးရှိနေတတ်တယ် ဆိုတာ သိမယ်။ ဒီကျောက်အမျိုးအစားတွေနဲ့ ဘာတွေလုပ်လို့ ကိုင်လို့ရမယ်ဆိုတာသိမယ်။ ဘယ်လောက်ထိ အတော်များများ သိသိ ဒီကျောက်မျိုးဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်မှုရှိလား။ မရှိရင် မသိသူပဲ ပြောရမယ်။ ဒီကျောက်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ မသိသူပဲပြောရမယ်။ တကယ်ဒီကျောက်ရဲ့ သဘာဝစစ်ဖြစ်သိရှိမှုဆို ဒီကျောက်မျိုးကို လက်တွေ့ကျကျ ဖြစ်အောင်ပျက်အောင် လုပ်နိုင်တဲ့ထိသိနိုင်ရ မယ်။ ဘယ်နည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် အဲဒီအထိ သိနိုင်မှုရှိရင် ဒီကျောက် နဲ့ပတ်သက်တဲ့သိသူတွေပဲ။ တကယ်သိသူပဲ။ အဲဒီကျောက်နဲ့ပတ် သက်တဲ့ ဝိဇ္ဇာပဲလို့ ပြောလို့ရတယ်။

ဝိဇ္ဇာမိုရ်ကြီး ဆက်ပြောတယ်။

‘ဒါအခြေခံကျကျ အကြမ်းဖျင်းပြောတာ။ အဆင့်မြင့်မြင့်နဲ့ သိမ်မွေ့တဲ့ကိစ္စတွေသိမှုမှာလည်း အဲဒီလိုသဘောမှတ်။ ဘယ်သူ ကမှ ကိုယ့်ထက်ထပ်သိစရာမရှိတော့တဲ့အထိ သိမှုမှ သိခြင်း အမှန်လို့ မှတ်။ အဲ... အဲဒီလိုဖြစ်နိုင်မှုအတွက်က အချိန်သိပ်ဆေး ရတယ်။ အချိန်ပေးရတယ်ဆိုတာ အသက်တာကို ပေးနေခြင်း ပေါ့။ ဒါကြောင့် ငါတို့အတွက် အသက်ရှည်မှုက လိုအပ်နေ တယ်။ အသက်ရှည်ရာရှည်ကြောင်း ကြံစည်အားထုတ်မှုလည်း လိုအပ်နေတယ်။ မြေးလေး ရာဇက ဘာလို့အသက်ရှည်ချင်ရတယ်’

ဝိဇ္ဇာမိုရ်ကြီး အမေးမှာ ရှင်ရာ အူလည်လည်နဲ့ ငအိမ်နဲ့ ရှင်မာကို လှည့်ဝေကြည့်တယ်။

‘ကိုယ့်ချစ်ခင်သူတွေနဲ့ ပျော်ပျော်ပါးပါး အကြာကြီးနေခွင့် ရအောင်ပေါ့ အဘိုး’

ဝိဇ္ဇာမိုရ်...

ဝိဇ္ဇာမိုရ်ကြီး အနည်းငယ်ပြုံးယောင်ပြုတယ်။

‘မသိသူတွေမှာ အသက်ရှည်ခွင့်နည်းတယ် မြေးလေး ရာဇ။ လောကသဘာဝကိုက မသိသူတွေကို အသက်ရှည်ခွင့် သိပ်မပေးတတ်ဘူး။ အသက်ရှည်ချင်ရင် သိသူဖြစ်အောင်ကြိုးစား။ ဒါမှလည်း လောကသဘာဝက ကြည်ဖြူမယ်’

‘အဘိုး ဝိဇ္ဇာမိုရ်၊ လူကောင်းသူကောင်းတွေ၊ ပညာရှိတွေ အသက်တိုတာမျိုးကကော’

ဝင်မေးလိုက်သူက ရှင်မာ။

‘မြေးလေး ငါက လောကထဲနေတဲ့သူတွေကို လောက သဘာဝရဲ့ လိုလားတတ်ခြင်း မလိုလားတတ်ခြင်းမှာ အခြေပြု ပြောတာလောက်ရှိသေးတယ်။ အသက်ရှည်ခွင့်အကြောင်းအရာ တစ်ခုအနေနဲ့တော့ ပါဝင်နေတာကိုး။ သေခြင်းရှင်ခြင်းမှာ ဒီတစ် ကြောင်းထဲတော့ မဟုတ်သေးဘူး။ ငါလေ့လာကျင့်ကြံအားထုတ် ခဲ့ အဲဒီအထိ မရောက်နိုင်သေးဘူး။ ဒါကြောင့် ငါတောင် ဆေးဝါး အားကိုးနေရတယ်။ ငါလေ့လာနေတဲ့ လောကကြီးရဲ့ အပယ်က အတတ်ပညာတွေတောင် မကုန်ဆုံးနိုင်သေးဘူး။ ကျယ်ပြန့်မှုက

လည်း အတိုင်းအဆမရှိကိုး။ သေခြင်းရှင်ခြင်းကိုသိနိုင်မှု ဝိဇ္ဇာပညာ နဲ့ ငါနဲ့ဝေးနေသေးတယ်။ သေခြင်းရှင်ခြင်းကို ပိုင်နိုင်တဲ့ ဝိဇ္ဇာက တော့ ဝိဇ္ဇာအချုပ်ပဲ။ ဝိဇ္ဇာတို့ရဲ့ ဥသျှောင်ပဲ’

‘မြေးလေးတို့လူမျိုးရဲ့ ရှေးဟောင်းအတတ်မှာ ဝိညာဉ် တို့ကို ချုပ်ကိုင်နိုင်တဲ့ စေစားနိုင်တဲ့ အတတ်ပညာရှိတယ်။ အဲဒါ သေခြင်းရှင်ခြင်းကို ပိုင်နိုင်တဲ့ ဝိဇ္ဇာအတတ်နဲ့ မနီးစပ်ဘူးလား’

ရှင်ရာအမေးကို ဝိဇ္ဇာခိုရ်ကြီး ခေါင်းခါတယ်။

‘ဒါမျိုးတွေ အခြားလူမျိုးတွေမှာလည်း သူနည်းသူဟန် သူသဘာဝနဲ့ရှိတတ်ကြတာပဲ။ ဒါတွေက အပေါ်စား ဂန္ဓီရအတတ် တွေပါ။ ကစားနည်းတစ်မျိုးလောက်ပဲ အဓိပ္ပါယ်သက်ရောက်ပါ တယ်။ သေခြင်းရှင်ခြင်းကို အပိုင်အနိုင်သိတဲ့ အသိအတတ် မဟုတ်ပါဘူး’

ဝိဇ္ဇာခိုရ်ကြီးက ဆက်ပြောတယ်။

‘မြေးလေးရာဇ ငါစကားပြောရင်း တပြိုင်နက်တည်းမှာပဲ တစ်ခုကို စဉ်းစားနေတယ်။ သင်ပြောခဲ့တဲ့ မင်းပိုင်နက်ထဲ ငါခိုး ဝင်တယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စပါ’

‘မြေးလေးရာဇပြောတာ မှားသွားရင် ခွင့်လွှတ်ပေးပါ အဘိုးဝိဇ္ဇာခိုရ်’

‘မှားသွားတယ်လို့ မဆိုသာသလို မှန်တယ်လို့လည်း မဆိုသာပါဘူး။ မြေးလေးရာဇ ငါကတော့ ငါပြုနေကျ အလုပ် တစ်ခုအမှတ်နဲ့ ပြုလုပ်ခြင်းပေပဲ။ ငါပြုလုပ်နေတဲ့ အချိန်မှာ

အဲဒီအရာကို သင်ပိုင်ဆိုင်တယ်လို့ ငါ့မှာ စိတ်အမှတ်မရှိခဲ့ဘူး။ ငါ့စိတ်အမှတ်က ဘယ်သူမှ ဘာကိုမှ ပိုင်ဆိုင်တယ်ဆိုတာ မရှိ ဘူး။ အဲဒီစိတ်မျိုးဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကိုယ်သတ်မှတ်ပြီး ညည်းဆဲ နေတဲ့စိတ်တစ်ခုလို့ ငါထင်တဲ့အမှတ်ရှိတာကွီး။ မမှန်ကန်တဲ့ စိတ်ထားတစ်မျိုးလို့ပဲ ငါ့စိတ်အမှတ်ရှိတာကွီး။ အဲဒါကြောင့်လည်း ရေမှော်ဂမုန်းကို နှစ်တစ်ရာဝန်းကျင်တိုင်း ငါပြုနေကျ အမှုအတိုင်း ငါပြုတာ။ အဲ... ဒါပေမဲ့ မြေးလေးရာဇက သင့်အပိုင်ဆိုတဲ့ စကားမျိုးဆိုလာတော့ ငါ့မှာ စဉ်းစားစရာဖြစ်လာတယ်။ ဒီကြား ထဲ အဲဒီတုန်းက ရင်ဆိုင်မရှင်းပြဘဲ ငါတောင်ပေါ်က ခုန်ချထွက် သွားခဲ့တယ်။ အမှန် အဲဒီလိုလုပ်လိုက်တာကတော့ ငါလူတွေနဲ့ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စကားမပြောချင်လို့ပါ။ ခုစကားပြောရင်း ငါ စဉ်းစားမိတာကတော့ ငါ့မှာ အပြစ်တစ်ခုလို့ ဖြစ်သွားတယ်။ သင်ပိုင်ဆိုင်တယ်လို့ သင်သတ်မှတ်ထားတဲ့နေရာ ငါခိုးကြောင် ခိုးဝှက်သွားပြီး သင်ပိုင်ဆိုင်တယ်လို့ သင် သတ်မှတ်ထားတဲ့ ရေမှော်ဂမုန်းကို ငါခိုးယူသုံးစွဲမိစာလို့ ဖြစ်သွားတာကိုး’

ရှင်ရာ ဝိဇ္ဇာခိုရ်ကြီးကို စိတ်မကောင်းစွာ တောင်းပန် သလိုကြည့်တယ်။

‘မြေးလေးရာဇ အဘိုးဝိဇ္ဇာခိုရ်လောက် အသိမရှိလို့ ပြော မိတာပါအဘိုး။ အဘိုးရဲ့ပြောဆိုမှုမှာ မြေးလေးအသိထဲ လင်းလက် သွားတာက ဘယ်သူမှ ဘာကိုမှပိုင်ဆိုင်ခြင်းမရှိဆိုတဲ့ အသိတရား နဲ့အတူ ပိုင်ဆိုင်ကယ်ဆိုတဲ့အထင် သတ်မှတ်မှုဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို

ကိုယ်ညှင်းဆဲမှု အမှန်ဆိုတာပဲ

ရှင်ရာ ဆက်ပြောတယ်။

‘နာဂင်္ဂါရိတောင်နဲ့ ရေမှော်ဂမုန်းကို မြေးလေးရဲ့အပိုင် အနေနဲ့ မြေးပြောမိတဲ့စကားကို ပြန်ရုတ်သိမ်းပါတယ် အဘိုးအဘိုး ဘယ်လိုမှ စိတ်အနှောင့်အယှက်မရှိပါနဲ့’

‘မြေးလေးရာဇ အဘိုးကို ဒီလိုပြောပေးတဲ့အတွက် အဘိုးကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အဘိုးစိတ်သက်သာရာ ရသွားတာ ပေါ့။ ဒီလိုလေ လူသတ်တာကို အပြစ်ရှိတယ်လို့ မသတ်မှတ်တဲ့ အရပ်မှာ လူသတ်မိရင် အပြစ်ဘယ်ရှိပါ့မလဲ၊ လူသတ်တာကို အပြစ်ရှိတယ်လို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ အရပ်မှာ လူသတ်မိရင် အပြစ်ရှိတာပေါ့။ အပြစ်ဆိုတာ သတ်မှတ်မှုတစ်စုံတစ်ရာကြောင့် သာရှိရ ဖြစ်သွားရတာမျိုးကိုဆိုလိုတာပါ’

‘အဘိုးဝိဇ္ဇာမိတ်... မြေးတို့က လူကြားထဲမှာနေတော့ လူ့စိတ် အရိုင်းသက်သက်ပဲ ရှိနေပါတယ်။ တောပျော်အကူအားထုတ်မှုတွေမှာ ပျော်တဲ့အဘိုးရဲ့ အမြင်အကြားကို ရိုင်းပျံ့စိုင့် ခွင့်လွှတ်ပေးပါ အဘိုး၊ စောစောကဆို အဘိုးဝိဇ္ဇာမိတ်ကို မြေးတို့ သုံးယောက်လုံး ကိုယ်ထိလက်ရောက် စော်ကားမိပါတယ်။ မြေးတို့ အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်။ မြေးတို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ’

တစ်လျှောက်လုံး ကြည့်ရှုနားထောင်နေတဲ့ ငအိမ်ထာ ဝိဇ္ဇာမိတ်ကို လက်အုပ်ချီပြောကာ ဝိဇ္ဇာမိတ်ထိုင်နေတဲ့ ကျောက်တုံး အခြေမှာ သွားရောက်ထိုင်ချလိုက်တယ်။

ဒီအခါမှာ ရှင်ရာနဲ့ရှင်မာလည်း ငအိမ်နည်းတူ ဝိဇ္ဇာမိတ်ကြီးရဲ့ ကျောက်တုံးအခြေမှာ လာရောက်ထိုင်ချလိုက်ကြတော့ တယ်။

‘အသိနည်းပါးသူက ကိုယ့်အရိပ်တောင် ကိုယ်ရန်သူထင် တတ်ကြတယ်ကွယ်။ အသိရှိတဲ့သူကို လောကကြီးက မိတ်ဆွေ ကောင်းတွေ လက်ဆောင်ပေးတတ်ကြပါတယ်။ အသိရှိသူဖြစ် အောင်သာ ကြိုးစားကြပါ။ ဝိဇ္ဇာအသိမျိုးထိ မသိနိုင်မရှိနိုင်တောင် အသိတော်တော်များများ ရှိလေကောင်းလေပဲ။ ချမ်းသာခြင်း၊ စိတ်ရွှင်လန်းဝမ်းသာခြင်းအတွက်လည်း အသိလိုတာပဲ။ ကျန်းမာခြင်း၊ အသက်ရှည်ခြင်းအတွက်လည်း အသိလိုတာပဲ။ ဒါထက်မြင့်မြတ် တဲ့အကြောင်းကိစ္စတွေအတွက်လည်း အသိလိုတာပဲ’

‘အဘိုးဝိဇ္ဇာမိတ်ကြီးရဲ့ အဆုံးအမတွေခံယူရတာ လူဖြစ်ရကျိုး နှစ်ပါတယ်။ အသိများများရှိနိုင်အောင် မြေးတို့ကြိုးစားပါမယ်’

ရှင်ရာဆိုလိုက်တော့ ရှင်ရာကို ဝိဇ္ဇာမိတ်ကြီးစေ့စေ့ကြည့် တယ်။

‘အသိရှိအောင် ဘယ်လိုကြိုးစားရမလဲ မြေးလေးရာဇ သိလို့လား’

‘တွေ့ရာ၊ ကြားရာ၊ ဖြစ်ပျက်ရာတွေဆီက မှတ်ရာတွေကို မှတ်သားနိုင်ခြင်းဟာ အသိကိုဖြစ်စေမယ်လို့ ထင်ပါတယ် အဘိုး ဝိဇ္ဇာမိတ်’

‘အဲဒီလို မှတ်သားနိုင်ဖို့က မခက်ခဲဘူး ထင်ရပေမယ့်

လက်တွေ့မှာ ထင်သလိုမဟုတ်ဘဲ ခက်ခဲမှုရှိတတ်တယ်။ အဲဒါ လွယ်ကူသွားအောင် စိတ်ထဲအမြဲဆောင်ထားရမှာက သတိပဲ။ သတိဆိုတဲ့ တံခါးဖွင့်ထားနိုင်မှ အသိဆိုတဲ့ တရားအလွယ်ဝင်လာ နိုင်တယ်'

'မှတ်သားထားပါ့မယ် အဘိုး'

'ဝင်လာတဲ့အသိကို မလိုရင် မလိုသလို စောင့်ပြီး သတ် ဖြတ်သူတစ်ဦးရှိတယ်။ သူ့ရှိနေရင် ဝင်လာတဲ့ အသိတရားမှန်တွေ ပျက်သုဉ်းကြရတယ်'

'ဘယ်သူပါလိမ့် အဘိုး'

'မာနပဲ။ မင်းတို့ရင်ထဲက မင်းတို့ရဲ့ မာနပဲ။ အဲဒီမာန အင်အားကြီးလွန်းရင် အသိတရားအမှန်တွေ ပျက်သုဉ်းကြရတယ်'

'မှတ်သားထားပါ့မယ် အဘိုး'

'အရည်အချင်းမဲ့သူတွေဟာ သံတိဆိုတဲ့ တံခါးပိတ်ထား တတ်ကြတယ်။ အရည်အချင်းရှိသူတွေကျတော့ ရင်ထဲက မာန အင်အားကြီးနေတတ်တယ်။ မြေးလေးတို့သုံးယောက်ကို ကြည့်ရုံနဲ့ အရည်အချင်းရှိသူတွေဆိုတာ သိသာပါတယ်။ အဲဒီတော့ မြေး လေးတို့ကို အဘိုးဘာပြောချင်သလဲဆိုတာ မြေးလေးတို့ဘာသာ သိနိုင်ပါတယ်'

ဝိဇ္ဇာခိုရ်ကြီး ထိုင်နေရာက မတ်တတ်ထရပ်လိုက်တယ်။

'မာန အင်မတန်အင်အားကြီးတတ်တဲ့ သဘောရှိတယ်။ ဘာလို့လဲဆို သူ့ကိုအမြဲသွေးထိုးပေးနေတတ်တဲ့ လောဘ၊ဒေါသ၊

မောဟ၊ တဏှာဆိုတဲ့ မိတ်ဆွေတွေက ရှိနေတာကိုး။ မာနအင် အားလျော့သွားစေချင်ရင် သူ့မိတ်ဆွေတွေဖြစ်တဲ့ လောဘ၊ဒေါသ၊ မောဟ၊တဏှာတို့နဲ့ အဆက်အသွယ်ဖြတ်ပစ်။ လူကြားထဲမှာ နေနေရတဲ့ လူသားတွေအတွက်တော့ ဒီလောက်ပဲ ပြောတော့မယ် နော်။ ကဲ... ကိုယ်လမ်းကိုယ်သွားကြပါစို့'

ဝိဇ္ဇာခိုရ်ကြီး ခရီးထွက်ခွာဖို့ စတင်တယ်။

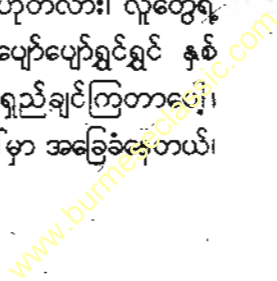
'အဘိုးဝိဇ္ဇာခိုရ်'

ရှင်ရာခေါ်မှုကြောင့် ဝိဇ္ဇာခိုရ်ကြီး ခြေလှမ်းတုံ့တယ်။

'ဟို... မြေးလေးကို ဘယ်လိုမှမထင်ပါနဲ့ အဘိုးဝိဇ္ဇာခိုရ်၊ မြေးလေးအပိုင်လို့ သတ်မှတ်မှုမျိုးနဲ့ပြောတဲ့စကားတော့ လုံးဝ မဟုတ်ပါဘူး။ အဘိုးဝိဇ္ဇာခိုရ်ဆိုမှာ အသနားခံချင်တာတစ်ခုရှိလို့ ပါ'

ဝိဇ္ဇာခိုရ်ကြီး ရှင်ရာကို အတန်ကြာကြည့်တယ်။ ငအိမ်နဲ့ ရှင်မာတို့ကိုလည်း ကြည့်တယ်။

'အဘိုးဝိဇ္ဇာခိုရ် သဘောပေါက်ပါတယ် မြေးလေးရာဇ၊ မြေးလေးရာဇ ရေမှော်ဂမုန်းဥရဲ့ အစွမ်းအာနိသင်ကို ကြားသိရ တော့ ရေမှော်ဂမုန်းဥကို စားသုံးချင်တယ်မဟုတ်လား။ လူတွေရဲ့ သဘာဝပဲလေ။ ကိုယ်ချစ်ခင်တဲ့သူတွေနဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နှစ် ချည်လများ နေချင်ကြတာပေါ့။ အသက်ရှည်ချင်ကြတာပေါ့။ ဒီအတွက်ကတော့ အကြောင်းနှစ်ကြောင်းပေါ်မှာ အခြေခံနေတယ်။

ရေမှော်ကမုန်းပျိုးစိုက်မှုအောင်မြင်နိုင်ခြင်းက အကြောင်းတစ်ခု၊ မြေးလေးရာဇကိုလောကကြီးက နှစ်ရှည်လများလက်ခံထားနိုင်အောင် နှစ်သက်မှုရှိဖို့က အကြောင်းတစ်ခု။ ပထမအကြောင်းက အတိုးဝိဇ္ဇာခိုရ်ကြီးစားရမယ့်အကြောင်း။ ဒုတိယအကြောင်းက တော့ မြေးလေးတို့ကြီးစားရမယ့်အကြောင်း၊ ဒါက အတိုးဝိဇ္ဇာခိုရ်သိတဲ့အကြောင်းနှစ်ခု၊ အတိုးမသိနိုင်တဲ့အကြောင်းတွေ လောကကြီးမှာ အများကြီးရှိသေးတယ်နော်

‘အတိုးဝိဇ္ဇာခိုရ်နဲ့ မြေးလေးတို့ပြန်တွေ့ချင်ရင်’

ဝိဇ္ဇာခိုရ်ကြီး ရှင်ရာတို့သုံးယောက်ကို ကြင်ကြင်မှာနာကြည့်နေပြန်တယ်။

‘လောကကြီးရဲ့ အလိုအတိုင်းဖြစ်ခြင်းရှိခြင်းတွေကိုတော့ ငါတို့လွန်ဆန်လို့ မရကောင်းဘူးမြေးတို့၊ လောကကြီးရဲ့ အလိုကို ငါတို့စောင့်ကြည့်ကြရသေးတာပေါ့’

* * *

(၃)

ခရီးစဉ်ရဲ့ ဆဋ္ဌမနေ့...

ညနေစောင်း...

အပြန်ဖြတ်လမ်းက ပြန်လာကြတာဆိုပေမယ့် အချိန်ကာလကြာမြင့်မှုကတော့ အသွားတုန်းကနဲ့ သိပ်မထူးလှပါဘူး။ အပြန်ခရီးမှာ သူတို့တောတောင်ရေမြေရှုခင်းတွေကို တန်ရပ်ငေး

မောကြည့်ရှုနေမိကြတာတွေကများတော့ ခရီးဖင့်နှေးခဲ့ရတယ်။

လမ်းမှာ နှစ်ညအိပ်ခိုနားခဲ့ရပြီး တစ်နေ့ခရီးနှင့်ပြီးမှပဲ နန်းမြို့ရိုးကြီးကို ထင်းထင်းလှမ်းမြင်ရတော့တယ်။ နန်းမြို့ရိုးတံခါးမပိတ်ခင် ဇနပုဒ်ကလူတွေရဲ့ ထွက်ဝင်မှုတွေနဲ့ရောထွေးပြီး သူတို့နန်းမြို့ထဲ ဝင်ကြရမှာဖြစ်တယ်။

နန်းမြို့ရိုးကို ဟိုးဝေးဝေးက လှမ်းမြင်လိုက်ရကတည်းက ရှင်ရာမျက်နှာထား ပြောင်းသွားတာကို ငအိမ်နဲ့ရှင်မာ သတိထားမိတယ်။

ရှင်ရာမြင်းကိုလည်း ရှေ့ဆောင်ပြီးနှင်တယ်။

နန်းမြို့ရိုးကို ထင်းထင်းမြင်ရတဲ့အကွာအဝေးမှာ ရှင်ရာမြင်းကိုရပ်ပြီး ငအိမ်နဲ့ရှင်မာကို စောင့်တယ်။

‘က... ညီမတော် အရေးတကြီးလျှောက်တင်စရာရှိတဲ့ အိစ္ဆာကို လျှောက်တင်တော့၊ အစ်မတော် သိချင်လှပြီ’ ငအိမ်နဲ့ရှင်မာမြင်း သူမြင်းအပါးအရောက်မှာ မိန့်တော့တယ်။

‘လျှောက်တင်ပါ့မယ်၊ ညီမတော်က ရွှေနန်းတော်ရောက်ပြီး ရာဇအပန်းဖြေပြီးမှ လျှောက်တင်မလားလို့’

‘ရတယ်၊ ခုပဲ ပြောပါ’

ရှင်ရာ မျက်စိမျက်နှာ ရာဇသွေး ရာဇမာန်အပြည့်ပဲ။

‘ညီမတော် ဟိုရတနာကုန်သည်တွေကို လိုက်တီးအရာမှာ မြင်းယန်းနေတာနဲ့ မမိနိုင်ဖြစ်သွားတယ်၊ အဲဒီမှာတင် လူထွားကြီး’

က အော်ပြောသွားတယ်။ ချောင်ကြိုချောင်ကြားက အရိုင်းအစိုင်း
တွေ သတိထားနေကြ။ ငါတို့အရှင်ဥတ္တရဂီရိမြို့စား မကြာခင်
ရွှေနန်းရှင်ဖြစ်တော့မှာ။ အဲဒီအခါကျ သင်တို့ရှိရာ ချောင်ကြို
ချောင်ကြားအရောက် ငါတို့ သင်တို့ကို ရှာဖွေရောက်လာပြီး
ထိုက်ထိုက်တန်တန်ကို ဆုံးမပစ်မယ်တဲ့။

ကျေးတောသားအဝတ်အစားနဲ့ ဘုရင်မလေး မျက်မှောင်
ကြွတ်တယ်။ မေးကြောလေးတွေကတော့ တင်းသွားတယ်။

‘ဒါ ဘာစကားလဲ’

ဒေါသသံနဲ့ ရေရွတ်တယ်။

‘ဥတ္တရဂီရိမြို့စား ရွှေနန်းတော်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အကြံရှိနေ
ပုံရတယ်’

ပြောလိုက်တဲ့ ညီမတော်ကို ဆတ်ခနဲ ကြည့်တယ်။

‘မှန်ရဲ့၊ ဒီသဘောဆောင်နေရဲ့’

ဘုရင်မလေးပြောပြီး ဣလ္လိကို လှမ်းကြည့်တယ်။

‘ဥတ္တရဂီရိမြို့စား ရွှေနန်းတော်အရှင်တွေနဲ့ယှဉ်ပြီး ဟိတ်
ဟန်ကြီးလွန်းလို့ ကျွန်တော်မျိုး မင်းတရားကြီးလက်ထက်ကတည်း
ကစ ခုထိသတိထားမိတယ်။ ဒီအထိ အကြံရှိမယ်လို့တော့ မထင်မိ
ခဲ့ဘူး။ ဒီအတိုင်းဆို ရိုင်းလွန်းတယ်။’

ဘုရင်မလေးကို ဣလ္လိက ဆိုတယ်။

‘တပ်မှူးလေး နန်းတွင်းကိုယ်ရံတော်တပ်ထဲက သူ့သား
တပ်မှူးလေး ဝိရကို အနီးကပ်စုံစမ်းကြည့်လိုက်၊ ခုရောက်ရောက်

ချင်းကစပြီးနော်၊ အစွန်းအစထွက်လာတာနဲ့ ရာဇကို လျှောက်တင်၊
လျှောက်တင်ချိန်မရရင် ထိုက်တန်သလိုသာ လုပ်ပစ်လိုက်၊ ရာဇ
အမိန့်လို့ ရာဇထုတ်ပြန်ပေးမယ်’

ဘုရင်မလေးအမိန့်ကို ဣလ္လိလက်အုပ်ချီလိုက်တယ်။

‘တပ်မှူးလေးသတိထားရမှာက အဲဒီကောင်၊ သူ့သား
ဟန်ဆောင်ကောင်းတယ်။ သူ့အဖေအစီအစဉ်နဲ့ သူ့ကို ငါတို့နန်း
တွင်းဝင်သာအောင် ကြိုးစားခိုင်းထားပုံရတယ်။ ပိရိလွန်းတော့
ငါတို့ မရိပ်မိခဲ့ဘူး၊ သတိပိရိယနဲ့ ဒီကောင်စကားအကျွံကို နှိုက်
ထုတ်’

‘အမိန့်တော်မြတ်အတိုင်းပါ ရာဇ’

ဘုရင်မလေးမြင်း နန်းမြို့ရိုးဆီဦးတည်တယ်။

နှင်မယ်လုပ်ပြီး ပါးချပ်ကြိုးကို ပြန်တင်းထားလိုက်
တယ်။

မြင်းက ပတတ်ရပ်လိုက်တယ်။ ပတတ်ရပ်အနေအထား

မြင်းပါးချပ်ကို ဘုရင်မလေး ဆွဲလှည့်လိုက်တယ်။

ညီမတော်၊ ဣလ္လိတို့နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်အောင် မြင်းကို

ပြန်ဆွဲလှည့်လိုက်ခြင်းဖြစ်တယ်။

မျက်နှာချင်း အဆိုင်မိမှာ...

ဘုရင်မလေး မျက်နှာပြောင်းလဲမှု ဖြစ်နေတယ်။

ခရီးစဉ်တစ်လျှောက် မျက်နှာလေး။

လွတ်လပ်ပေါ့ပါးနေတဲ့ ကျေးတောသားအသွင် မျက်နှာ

လေး။

‘ရှင်မာနဲ့ ငအိမ်’

ညီမတော်နဲ့ ဣလ္လိ ကြောင်စိစွာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကြည့်မိကြတယ်။ ဘုရင်မလေးကို ပြန်ကြည့်တော့...

ဘုရင်မလေးက လွတ်လပ်ပေါ့ပါးတဲ့အပြုံးနဲ့...

‘ငအိမ်နဲ့ရှင်မာ ငါတို့ တစ်ခါတလေ အတွင်းဆောင်မှာ ဆုံပြီး တောမှာတုန်းကလို ပြောကြဆိုကြရအောင်နော်၊ အလုပ်များပြီး ငါညည်းညူနေရင် ရှင်မာ နှင် ငါ့ကို သတိပေးနော်၊ စိတ်ပြေလက်ပျောက် အဲဒီလိုနေကြရအောင်လို့’

ဘုရင်မလေးမြင်း နန်းမြို့ရိုးဘက် ဦးတည်သွားပြန်တယ်။

‘ဟိတ်’

ဘုရင်မလေးမြင်း ဒုန်းစိုင်းသွားတော့တယ်။

နောက်က ဣလ္လိမြင်းနဲ့ ညီမတော်မြင်းအမိလိုက်တယ်။

* * *

နဂါးဘုရင်မလေးကို တော်လှန်သူ မီးလောင်ပြာကျရ

ရွှေစုန်းတော်ရောက်တော့...

ဣလ္လိ ဝိရကို မရှာရ၊ မမေးရ၊ မစုံစမ်းရ၊ စကားမရှိက်ရ။

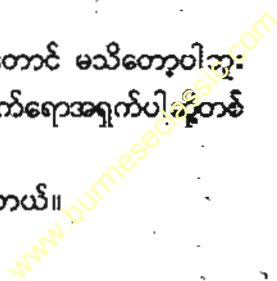
ဝိရ ဣလ္လိအခန်းကို ရောက်လာတယ်။ ဝိရရဲ့စကားတွေ သူ့အလိုလိုထွက်လာတယ်။ ယောက်ျားပီသတဲ့ဝိရကို စိတ်မကောင်းစွာ မျက်ရည်ပျို့အံ့လျက် တွေ့ရတယ်။ ဝိရမျက်ရည်ပျို့အံ့လျက် တနေ ပြောတယ်။

‘အဆွေတော် ဣလ္လိ၊ ကျုပ်တော့ ဒုက္ခအကြီးအကျယ် ရောက်ပြီ’

‘ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ အဆွေတော်ဝိရ၊ ဘာအကြောင်းများ ကြောင့်လဲ’

‘ပြောရမှာက ဘယ်လိုစရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး အဆွေတော်ရယ်၊ နှုတ်ကထွက်ရေး အခက်ရောအရှက်ပါ နို့တစ်ဇနတ်တယ်’

ဝိရမျက်နှာ ညှိုးရောင်ချုံးကျနေတယ်။

ကျုပ်မနေ့ကတည်းက အဆွေတော်ကို လိုက်ရှာတယ်။ အဆွေတော် ဘယ်ခရီးလွန်နေလဲမသိ။ ကျုပ် မနေ့ကတစ်နေ့လုံး ဘာမှမစားနိုင်၊ ညကလည်းတစ်ညလုံး အိမ်မပျော်နိုင်၊ ရင်ထဲ ဖြောင်းဆန်နေပြီအဆွေတော်ရယ်'

လေသံချိနဲ့ အားအင်မဲ့လှချည့်။

'အကြောင်းအရာက ဘယ်လောက်တောင် ထိခိုက်စရာ ဖြစ်နေလို့လဲ အဆွေတော်ရယ်'

ဝိရ ဣလ္လိရှေ့မှာ ဒူးထောက်လိုက်တယ်။

လွယ်စားကို လွယ်ရာကဖြုတ်ပြီး ကြမ်းပြင်မှာချထား လိုက်တယ်။

'အဆွေတော် ဘယ့်နှယ်လုပ်တာလဲ'

'ကျုပ်အဆွေတော်ဆီမှာ လက်နက်ချပါတယ်'

'ဝိရ သင်ကျုပ်ကို အကြောင်းခြင်းရာပြောဦးလေ'

'အကြောင်းခြင်းရာက သင်၊ရာဇနဲ့ ရာဇဘက်တော်သား အားလုံးကျုပ်ကိုမှန်းတီးသွားမယ့်အကြောင်းခြင်းရာပဲ အဆွေတော် ဣလ္လိ'

'ပြောပါ ဝိရအဆွေတော်'

'ကျုပ်ဖခည်းတော် ဥတ္တရဂီရိမြို့စား နာဂဂီရိကို စစ်ချီ တော့မယ်'

'ဟင်... မြန်လှချည့်လား'

ဣလ္လိ အံအားတသင့် အာမေဒိုတ်ဖြစ်မိတယ်။

ဣလ္လိ ဒီကိစ္စ ဒီလောက်မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး ဖြစ်လိမ့်ဦး မယ်မထင်။ ဆောက်တည်မရလည်း ဖြစ်သွားတယ်။ ဝိရအပေါ် လည်း ဘယ်လိုနားလည်ရမလဲဖြစ်သွားတယ်။

'ဝိရ သင်သိသမျှ ကျုပ်ကို စုံစုံလင်လင် ပြောဦးလေ'

'ကျုပ် သိသမျှကလည်း ဘာမှမယ်မယ်ရရ မရှိပါဘူး အဆွေတော်၊ မနေ့က အထောက်တော်တစ်ယောက် ကျုပ်ဆီ ရောက်လာပြီး ပြောတာတွေလောက်ပဲ ကျုပ်သိရတာပါ။ ဒီအရင် ထ ကျုပ်ဘာကိုမှ မသိခဲ့ရပါဘူး'

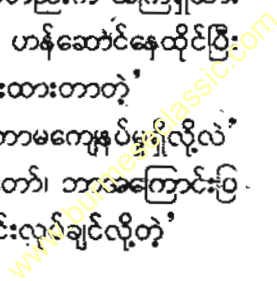
'ပြောလေ... အထောက်တော်ပြောတာတွေကို ပြော လေ'

'အထောက်တော်က ကျုပ်ကိုလာခေါ်တာပါ။ ဥတ္တရဂီရိ တို့လာပြီး တပ်မတစ်မကို ဦးစီးဖို့ ကျုပ်ကို ဖခမည်းတော်က ခေါ်ခိုင်းလို့ခေါ်တာပါ။ ဟိုမှာ သူတို့ အသင့်စစ်ပြင်ပြီးပြီတဲ့'

'ကျုပ်လည်း ဘာမသိညာမသိမို့ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မေးမိတယ်။ အထောက်တော်အပြောတွေ ကျုပ်ရဲ့ဖခမည်းတော် တ ဟိုးအရင်မင်းတရားကြီးလက်ထက်ကတည်းက အကြံရှိထား တာတဲ့။ မင်းတရားကြီးကို သူအပြင်ပန်း ဟန်ဆောင်နေထိုင်ပြီး စစ်အင်အားတွေ နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ စုစည်းထားတာတဲ့'

'သူက မင်းတရားကြီးအပေါ် ဘာမကျေနပ်မှုရှိလို့လဲ'

'အဲဒီလိုမျိုး မဟုတ်ဘူး အဆွေတော်၊ ဘာအကြောင်းပြ ချက်မှ မယ်မယ်ရရ မရှိဘူးတဲ့။ သူ မင်းလုပ်ချင်လို့တဲ့'

ဣလ္လိ ခေါင်းခါယမ်းပစ်လိုက်တယ်။

‘ဒီလိုလွယ်လွယ် ရမလား၊ ဒီလို လွယ်လွယ်ရမလား၊

နာကင်္ဂိရိမှာ ဣလ္လိ ရှိနေသရွေ့ မလွယ်စေဘူးမှတို့’

ဣလ္လိ ပေါက်ကွဲအော်ဟစ်ပစ်လိုက်တယ်။

ဝိရရင်ဘတ်ကိုလည်း ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်တယ်။

လဲကျသွားတဲ့ဝိရ အသာအယာပြန်ထတယ်။

‘အဲဒါကို သင်မသိဘူးလား ဝိရ’

‘သစ္စာရေသောက်သုံးပြီး ပြောပုံပါတယ် အဆွေတော်၊

ဖခမည်းတော်အကြံပိရိလွန်းတော့ ကျုပ်မသိခဲ့ရပါဘူး နောက်ပြီး

ကျုပ်ကိုလည်း ပညာစုံသင်ဖို့အတွက် အရွယ်ရောက်လာကတည်း

က နန်းမြို့ဆီပို့ထားတာ အဆွေတော် အသိပါ။ နန်းမြို့တွင်းက

ကျုပ်တို့ပိုင်အိမ်တော်မှာပဲ အခြေအရံတွေနဲ့အတူထားခဲ့တာ အဆွေ

တော်အသိပါ။ ကျုပ်တစ်လျှောက်လုံးအထင်က ကျုပ်ဖခမည်းတော်

ကျုပ်ကို အမှုထမ်းကောင်းဖြစ်စေချင်တယ်လို့ ထင်ခဲ့တာ၊ မနေ့က

အထောက်တော်ပြောမှ ကျုပ်ကိုနန်းတွင်းနဲ့နန်းမြို့တွင်းနဲ့စပ်အောင်

ဖခမည်းတော်တမင်ဆင်ထားတယ်ဆိုတာ သိရတယ်။ ခုလည်း

မြို့သိမ်းတပ်မကို ဦးစီးဖို့ ကျုပ်ကိုပြန်ခေါ်တာလို့ သိရတယ်’

‘သင်ဘာလို့ ပြန်လိုက်မသွားတာလဲ’

‘အဆွေတော် ဣလ္လိ ကျုပ် သင်တို့ရာဇတို့ရဲ့ တစ်ဖက်

မှာ ဘယ်တော့မှမနေဘူး’

ဣလ္လိ ဝိရကို စေ့စေ့ကြည့်နေမိတယ်။

‘ဝိရအတွင်းစိတ်ကို ကျုပ်နားလည် ယုံကြည်သလိုပါ’

‘အဆွေတော်က ဘယ်လိုယုံကြည်နားလည်တာလဲ၊

ကျုပ် ရာဇကို စွဲလမ်းပြီး ရာဇဘက်ကရပ်တည်တယ်လို့ ထင်နေ

တာများလား’

‘အို... ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး အဆွေတော်ဝိရရယ်၊ ပွင့်ပွင့်

လင်းလင်းပြောရရင် အဲဒါလည်း တစ်ကြောင်းပါချင်ပါမှာပေါ့၊

ကျုပ်ပြောတာက အဲဒါနဲ့မဆိုင်တဲ့ သင့်စိတ်တည့်မတ်မှုကို ကျုပ်

ဘေးလည်ယုံကြည်မှုရှိသလိုကို ပြောတာပါ’

‘ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ အဆွေတော်ရယ်၊ ဒါကြောင့်

ကျုပ်ထင်ပါတယ်။ အဆွေတော်ဟာ ကျုပ်ကို အတော်နားလည်

တဲ့သူလို့ ကျုပ်အခု ရာဇဘက်က ရည်တည်မှုဟာ ရာဇကိုစွဲလမ်း

မှုတစ်ခုတည်းအတွက် သက်သက်မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ခမည်းတော်

ရဲ့ စစ်ရေးမတရားဘူးထင်လို့၊ ကျုပ်အထင် ခမည်းတော်ရဲ့

စစ်ရေးဟာ ဓားပြတိုက်တာသက်သက်ပဲ၊ မင်းတရားကြီးလက်ထက်

တော်ကရော ရာဇလက်ထက်တော်မှာရော သူ့ကိုမြှောက်စားထား

သားပဲ၊ စင်စစ် ဥတ္တရဂီရိမြို့စားအရာလိုလားသူတွေ အများထဲမှာ

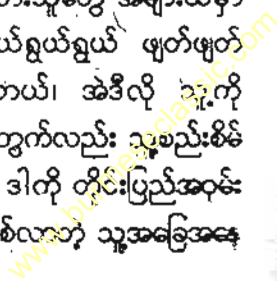
မင်းတရားကြီးက အဲဒီတုန်းက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ဖျတ်ဖျတ်

လတ်လတ် သူ့ကို အဲဒီနေရာချီးမြှင့်ခဲ့တယ်။ အဲဒီလို သူ့ကို

မင်းတရားကြီးက အဲဒီအရာချီးမြှင့်ခဲ့တဲ့အတွက်လည်း သူ့မည်းစိမ်

ဥစ္စာဟာ ရွှေနန်းတော်နဲ့အပြိုင်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒါကို တိုင်းပြည်အဝန်း

လှသိများပါတယ်။ ရွှေနန်းတော်နဲ့အပြိုင်ဖြစ်လာတဲ့ သူ့အခြေအနေ

တို့ သူယစ်မှူးရုံမက ရွှေနန်းရှင်အဖြစ် သူစိတ်ကူးယဉ်လာပုံရတယ်။ မင်းတရားကြီးနတ်ရွာသားတော့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ရာဇကိုလည်း သူ့အထင်ကြီးပုံမရဘူး။ အလွယ်လုပ်ကြံလို့ရမယ် ထင်တယ်။ ခုအခြေအနေဟာ သူ ဘုရင်လုပ်ဖို့ သာသာရန်ခင်တဲ့အခြေအနေလို့တွက်ပြီး သူ ရွှေနန်းကိုလုပ်ကြံဖို့ စီစဉ်ပုံရတယ်။ အဲဒီအစီအစဉ်ဟာ ဓားပြတောင်မှ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်ကို ကိုယ်ပြန်တိုက်တဲ့ ဓားပြလိုမျိုးမို့ ကျုပ်သူ့ဘက်က မရပ်တည်နိုင်ဘဲ ရာဇဘက်က ရပ်တည်ချင်ရတာပဲ။

သားလုပ်သူ သင်ကတောင် ဒီလိုတွေးတတ်လျက်နဲ့ သင့်ခမည်းတော် ဒီလိုမတွေးတတ်ဘူးလား ပိရရယ်။

အမှန်အသိကို အမှားတွေးက ဖုံးနေလို့သာပါ။ ဣလ္လိရယ်။ အမှန်တွေးရင် အမှန်အသိကို အားပေးမှုပဲ ဖြစ်ရမယ်။ အမှားအတွေးတွေက အမှန်အသိကို မပေးဘူး။ ဖုံးလွှမ်းဝါးမြို့လိုက်တယ်။ အမှားအတွေးတွေ ဖုံးလွှမ်းဝါးမြို့သွားတော့ အမှန်အသိ မရှိနိုင်တော့ဘူး။ ခုဖခမည်းတော် ဘာတွေးနေမလဲ။ ငါ့မှာ နာဂဂီရီကို ချေဖျက်နိုင်တဲ့အင်အားရှိနေပြီ။ နာဂဂီရီဘုရင်မ ငယ်ငယ်လေးကလည်း မှုလောက်စရာမရှိဘူး။ ဒီအချိန်ဟာ ငါ နာဂဂီရီရဲ့ ဘုရင်ဖြစ်နိုင်တဲ့အချိန်၊ ဘုရင်ဖြစ်ရမယ့်အချိန်လို့ပဲ တွေးနေတွက်နေမယ်။

မရဘူး။ ဘယ်တော့မှ မရဘူး။ ငါတို့ နာဂဂီရီထံ ချေဖျက်နိုင်မယ်လို့ မရူးနဲ့။ ငါတို့နာဂဂီရီရဲ့ မြားတွေ၊ ဓားတွေ

လုံတွေ၊ လူတွေ၊ ဆင်တွေ၊ မြင်းတွေက ဘယ်ရန်သူကိုမှ ရူးသွပ်ခွင့်မပေးနိုင်ဘူး။ သေပျက်ခွင့်ပဲ ပေးမယ်။

စိတ်လိုက်မာန်ပါပြောလိုက်တဲ့ ဣလ္လိကို ပိရအငေးသား ကြည့်ရင်း...

ကျုပ်တစ်ခုတော့ ပြောချင်တယ် ဣလ္လိရယ်။

ပြောပါ ပိရ။

ကျုပ်က အဆွေတော်တို့ ရန်သူလိုဖြစ်နေတော့ ကျုပ်စကားပြောရ ကျပ်လှတယ်။ စေတနာကို ဝေဒနာထင်မှာ စိုးရိမ်ရတယ်။

ပြောပါ အဆွေတော်ပိရ၊ အဆွေတော်က အဆွေတော်တို့ကို အဆွေတော် ကျုပ်တို့ရန်သူလို့ သတ်မှတ်ထားလို့လား။

ကျုပ်သဘောကတော့ ဘယ်မှာသတ်မှတ်ထားမှာလဲ။

ကျုပ်လည်း ခုထိ အဆွေတော်ကို ရန်သူလို့ သတ်မှတ်လို့မရသေးဘူး။ ကျုပ်ကိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပါ။

ဒီလို အဆွေတော်ကျုပ်ပေါ်စိတ်ထားတည်နေရင် ကျုပ်ပြောမယ်။ ကျုပ်က ကျုပ်စကားကို အဆွေတော်တို့က မလိုလားပဲခြိမ်းခြောက်စကားလို့ထင်မှာစိုးလို့ ပြောသင့် မပြောသင့် စဉ်းစားတာ။ အမှန် ကျုပ်စကားက သတင်းပေးစကားပါ။ ကျုပ်တို့အဆွေတော်တို့ဘက်တော်သားအနေနဲ့ အထင်မရှိတောင် သတင်းပေးတစ်ယောက်အနေနဲ့အထင်ထားပြီး ကျုပ်စကားကို အလေးထားပါ။

‘ပြောပါ အဆွေတော်ပီရရယ်’

‘ဖခမည်းတော်ရဲ့ အကြံက ပက်စက်လွန်းတယ် ဣလ္လီရယ်၊ ပက်ပက်စက်စက်နဲ့ကို အပိုင်ကြံတာ၊ အထောက်တော်ဆီက ကျုပ်ကြားလိုက်တော့ အတော်ကို အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားရတယ်၊ ပုရတ္တီမဂီရိတပ်တချို့နဲ့ ပစ္စိမဂီရိတပ်တချို့လည်း ဖခမည်းတော်ဘက်က ပါကြမှာတဲ့၊ ဒီအခြေအနေဖြစ်အောင် ဖခမည်းတော်က ငွေကုန်ကြေးကုန်ခြံပြီးကို ကြိုတင်စီစဉ်ခဲ့တာတဲ့’

‘ဒါဆို ငါတို့ဘက်က နာဂဂီရိတပ်နဲ့ ဒက္ခိဏဂီရိတပ်ပဲ ရှိတော့မှာပေါ့၊ အို... ဘာဖြစ်ဖြစ်’

‘နေဦး အဆွေတော်ဣလ္လီ၊ ကျုပ်စကားကျန်နေသေးတယ်’ ဣလ္လီ နားထောင်နေတော့ ပီရ ဆက်ပြောတယ်။

‘ဖခမည်းတော်ဘက်က သူတို့ရတနာကျောက်ကုန်ကူးမှု သွားလာရင်း ခင်မင်ခဲ့ကြတဲ့ မြင်းစီးလူဝါလူမျိုးစစ်တပ်ကပါ အကူအညီပေးတိုက်ခိုက်မှာတဲ့၊ အဲဒီလူမျိုးတွေ စစ်ရေးအရမ်းကျွမ်းကျင်တယ်၊ ဓားရေး၊ မြားရေးမှာလည်း နာမည်ကြီးတယ်၊ အဲဒီလူမျိုးအကြီးအကဲတွေကို ဖခမည်းတော်လက်ဆောင်ပဏ္ဏာနှင်းပြီး အကူအညီခေါ်ထားပြီးပြီတဲ့’

‘ဟာ... တကယ့်အပိုင်လုပ်ကြံမှုပါလား’ ဣလ္လီ မေးကြောများ ထောင်ထလာတယ်။

‘ဒါပေမဲ့ မှတ်ထား၊ မှတ်ထားကြ၊ နာဂဂီရိကို ပိုင်ဖို့အသေမှဟေ့’

စိတ်လိုက်မာန်ပါ ထကြွေးကြော်လိုက်တယ်။

‘အားရလိုက်တာ ဣလ္လီရယ်၊ အဆွေတော်လို ကျုပ်ပြောချင်လိုက်တာ၊ ကျုပ်ကိုလည်း ကြွေးကြော်ခွင့်ပေးပါလား၊ ခုခားတစ်ချက်မှမဝင့်ဘဲ အဆွေတော်တို့ရန်သူလို့ သတ်မှတ်ချင်သတ်မှတ်နိုင်တာမို့ ကျုပ်ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်နက်ချခဲ့တယ်၊ ကျုပ်ကို သစ္စာတော်ခံပြီး အဆွေတော်တို့ဘက်က ပြန်တိုက်ခွင့်ပေးရင် ကျုပ်နာဂဂီရိအပေါ် သစ္စာရှိရှိနဲ့ အဲဒီလိုကြွေးကြော်ပြီး တိုက်လိုက်ချင်တယ်’

ဣလ္လီ ပီရကို ကြည့်နေလိုက်တယ်။

‘ပီရ ကျုပ် သင့်ကို ယုံကြည်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သင်နဲ့ ဝတ်သက်တဲ့အဆုံးအဖြတ်မျိုး ကျုပ်မပိုင်ဘူး၊ ရာဇတို့ စစ်သူကြီးအမတ်တို့မှ ပိုင်တယ်၊ ဓလာဓလာဆယ် ကျုပ် ရာဇကို အရေးပေါ် သွားလျှောက်တင်မှ ဖော်မယ်’

‘ကျုပ်က...’

ပီရက သူဘာလုပ်ရမလဲသဘော အမေးပြုတယ်။

‘သင် ကျုပ်အခန်းမှာ နေခဲ့ပါလေ’

(၂)

ဣလ္လီအတွင်းဆောင်ရောက်သွားတော့ အချိန်ပေးတော် စစ်သူကြီးအမတ်လည်း အတွင်းဆောင်မှာရောက်နေတာကို တွေ့ရတယ်။

ကဲ...တပ်မှူးလေး အရေးပေါ်လျှောက်တင်စရာရှိတယ် ဆိုတာ ဘာလဲ လျှောက်တင်စမ်းပါဦး။

ဘုရင်မလေးက မိန့်တယ်၊ မျက်နှာထား တည်တည် တင်းတင်းဖြစ်နေတယ်။

ဣလ္လိ ဝိရက်စွကို လျှောက်တင်လိုက်တယ်။

အခု သင်းဝိရ ဘယ်မှာလဲ။

ဘုရင်မလေးရဲ့ မျက်လုံးအစုံ ဒေါသအလှူထွက်နေတယ်။

ကျွန်တော်မျိုး အခန်းမှာ ရှိနေပါတယ်။

ဒေါသအလှူမျက်လုံးအစုံ ဣလ္လိဆိုသို့ စူးရောက်တယ်။

ဣလ္လိ သင်ညံ့လွန်းတယ်၊ ရန်သူအပေါ် နှေးနေတဲ့ လက်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်သတ်တဲ့လက်လို့ မှတ်၊ သင့်ကို ငါ ရာဇအစွမ်းကုန်မိန့်ဆိုပြီးသားပဲ၊ ဝိရက်စွနဲ့ပတ်သက်လို့ သင့် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာကို လုပ်ခွင့်ပေးထားတယ်၊ ငါနောက်ထ လိုက်အမိန့်ထုတ်ပြန်ပေးမယ်၊ သင့်သဘောက ဘယ်လိုလဲ၊ ရာဇ ကိစ္စ နာဂဂီရိကိစ္စကို ပေါ့ပေါ့တန်တန်ထားတယ်လား။

ဒေါသသံနဲ့ မိန့်ဆိုတယ်။

ဒီလိုသဘောမျိုး မရှိပါ ရာဇ၊ ခုက သူကိုယ်တိုင်ထ စိတ်မကောင်းကြီးစွာနဲ့ လက်နက်ချပြီး အမှန်အတိုင်းဝန်ခံနေတော့ ဘယ်လိုလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ ရာဇကို လာလျှောက်တင်တာပဲ။

သူဝန်ခံတာ ဝန်မခံတာ အပိုကိစ္စဖြစ်သွားပြီ၊ ဒီကိစ္စတွေ ငါတို့ အကုန်သိထားပြီးပြီ၊ အဲဒီအရေး ခုပဲစစ်သူကြီးအမတ်ထ

အရေးပေါ် လာလျှောက်တင်တာ၊ အထောက်တော်တွေဆိုက ငါတို့ရတဲ့ သတင်းတွေက နောက်ကျလွန်းတယ်၊ ဥတ္တရဂီရိမြို့ စားယုတ်ရဲ့ လုပ်ကြံမှုက အတော့်ကိုထောင့်တွေစေ့အောင် နိုင် အောင် အခြေခံထားတယ်၊ ငါတို့ဘက်က လုံးဝပေါ့လို့မရဘူး။ စစ်သူကြီးအမတ်လည်း ညနေက သူသတင်းအစီအကျပျရချင်း ဆက်သားတွေလွှတ်တယ်၊ ဒက္ခိဏဂီရိကတပ်တွေကတော့ စိတ်ချ ရတယ်၊ လာကြလိမ့်မယ်၊ ပိုနှစ်မြို့တပ်တွေ အခြေအနေကတော့ မရေရာဘူး၊ တချို့တစ်ဝက်လောက်ကတော့ ရောက်လာကောင်း ဖါရဲ့၊ ချက်ချင်းကို ချီလာကြပါလိမ့်မယ်။

ဘုရင်မလေး ဆက်မိန့်တယ်။

စစ်သူကြီးအမတ် နန်းမြို့အတွက် တပ်မတစ်မပဲ ထား။

ဗပ်မတစ်မပဲထားဆိုတာက တပ်သားနဲ့ တပ်မှူးတွေပဲထား။ တပ်မမှူးကို နယ်ကလာတဲ့တပ်သားတွေကို တပ်မမှူးအဖြစ် တွင်ကစေ။ မြို့စောင့်တပ်ရဲ့ တပ်မမှူးအရာ ဣလ္လိကယူ၊ ဣလ္လိ အဲဒီတာဝန် ယူနိုင်လား။

ရာဇနဲ့ နာဂဂီရိအတွက် ယူနိုင်ပါတယ် ရာဇ။

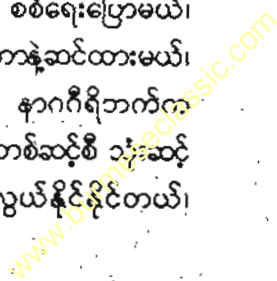
ကောင်းပြီ... စစ်သူကြီးအမတ်နဲ့ စစ်ရေးပြောမယ်၊

စစ်သူကြီးအမတ် သေမင်းတံတိုင်းသုံးထပ်ဗျူဟာနဲ့ဆင်ထားမယ်၊

ဒီမေ့ ရန်သူဘက်က အင်အားများတော့ နာဂဂီရိဘက်က

အဲသည်တွေကို သုံးဆင့်မခွဲနိုင်ဘူး၊ တစ်ဆင့်စိတစ်ဆင့်စီ သုံးဆင့်

နဲ့ဘုရင် အင်အားပိုနည်းသွားပြီး ရန်သူအလွယ်နိုင်နိုင်တယ်။

သေမင်းတံတိုင်းသုံးထပ်ဗျူဟာကို နှစ်ထပ်ပဲ ဆင်ထားမယ်။ နှစ်ဆင့်ပေါ့။ ဒီဗျူဟာအရဆို ပထမအဆင့်မှာ ရန်သူ့တိုက်ခိုက်မှု မှာ ဝက်စွယ်ရိုက်ချိုးစနစ်နဲ့ တိုက်ခိုက်ရမှာဖြစ်ပြီး ဒုတိယအဆင့် က ဝက်ခြေလက်ဖြတ်စနစ်နဲ့ တိုက်ရမှာဖြစ်တယ်။ တတိယအဆင့် က ဝက်အသည်းနှလုံးကိုဖောက်စားစနစ်နဲ့ အပြီးသတ်တိုက်ရမှာ ဖြစ်တယ်။ ရန်သူက အင်အားသာနေတော့ နာဂင်ရိုက် လျင်မြန်မှု သာနေရမှာ ဖြစ်တယ်။ ခုသေမင်းတံတိုင်းကို နှစ်ထပ်ပဲ ပြင်ထား တော့၊ ပထမအဆင့်မှာ ရန်သူ့ရင်ဆိုင်ရပြီဆိုတာနဲ့ အစွယ်ရိုက်ချိုး ရုံနဲ့မပြီးတော့ဘူး။ တစ်ခါတည်း ခြေလက်ဖြတ်၊ အသည်းနှလုံး ဖောက်စားနိုင်အောင်ကို ကြိုးစားကြရမယ်။ ရန်သူကလည်း ခြေ တွေလက်တွေ အတတ်တွေနဲ့ဆိုတော့ အရမ်းကို ကြိုးစားရလိမ့် မယ်။ အဲဒီတစ်ဆင့်တည်းမှာကိုက် ရန်သူအထိနာသွားအောင် ကြိုးစားရမယ် ကိုယ့်တပ်အထိနာမယ်ဆို ဗျူဟာကို ဖျပ်နေ ရတ်တရက်ပြောင်းပစ်လိုက်၊ မြန်နိုင်သလောက် မြန်ပါစေ၊ သေမင်း တောင်ကြားဗျူဟာ ချက်ချင်းပြောင်း၊ ဖွင့်ပေးလိုက်သလိုနဲ့ နှစ်ဖက် ညှပ်ပြီးတိုက်။ သူတို့နှစ်ဖက်ကို မြန်တိုက်ရတာနဲ့ တက်ဖို့ ကြန့်ကြာနေလိမ့်မယ်။ တိုက်နည်းစနစ်က ပျားဖွပ်သမား ပျားတုတ် စနစ်၊ ဒလစပ်ရန်သူဗျားထိတ်လန့်နေအောင်ကို တိုက်နိုင်ရ မယ်။ စစ်နိုင်ရေး မနိုင်ရေး အကြမ်းဖျင်းတွက်လို့ရတဲ့အဆင့်ပဲ။ အဲဒီအဆင့်မှာ ရန်သူကို ဘယ်လောက်ချေဖျက်နိုင်သလဲ၊ အဲဒီ အခြေအနေဟာ စစ်ရုံနိုင်ချေအကြမ်းဖျင်းလှမ်းတွက်ဆလို့ရတယ်”

ဘုရင်မလေး ဆက်မိန့်တယ်။
 “ရန်သူက အင်အားများဖို့ သေချာနေတာမို့ ကိုယ့်ဘက်က ဝရိယာယ်ကလည်း များနေရမယ်။ ပရိယာယ်တွေကိုလည်း မြန်မြန်ဆန်ဆန် အပြောင်းအလဲလုပ်ရမယ်။ ဒါကတော့ စစ်မြေ ပြင်အနေအထားပေါ် မူတည်ရတာမို့ ကြိုပြောလို့ မရဘူး။ စစ်သူ ကြီးအမတ် တတ်ကျွမ်းပါတယ်။ အဲ... ပထမအဆင့်မှာ အဲဒီလို တိုက်နေရင်း ရန်သူအင်အားကြောင့် မခံနိုင်ရင် သေမင်းတောင် ကြားကိုဖွင့်လိုက်၊ ကိုယ့်တပ်တွေ သိပ်အနာမခံနဲ့ဦး။ တက်လာ တဲ့သူတွေ ဒုတိယထပ်သေမင်းတံတိုင်းနဲ့ တွေ့မယ်။ အဲဒီအချို့မှာ နှင့်ပေးလိုက်တဲ့ သေမင်းတောင်ကြားက ရန်သူရဲ့နောက်ကျော ထိုးခိုက်ခိုက်ခိုက်အောင် ဝိုက်ဝိုင်းလိုက်။ လေးကိုင်းသဏ္ဍာန်ဝိုက်ဝိုင်း ဆိုက်၊ လေးကြိုးကတော့ ဒုတိယထပ်သေမင်းတံတိုင်းကြီးဖြစ် သွားပြီ။ အဲဒါသေမင်းတံတိုင်းရဲ့ နောက်ဆုံးအဆင့်ဗျူဟာကနေ နာဂင်ရိုလေး ဗျူဟာကို ပြောင်းလဲလိုက်တာပဲ။ ရန်သူဆက်တက် ဆိုဖြစ်စေ၊ ပြန်ဆုတ်မယ်ဖြစ်စေ နာဂင်ရိုလေးဗျူဟာကို မပျက် ဆုံးနဲ့ သူတို့နာဂင်ရိုရဲ့ မြို့ရိုးနားထိ ကပ်လာနိုင်တယ်ထား။ အဲဒီ ဗျူဟာပုံစံကို မပျက်စေနဲ့၊ အဲဒီဗျူဟာပုံစံနဲ့ ငါတို့တစ်တွေ ရန်သူ ကိုအသေအကျေတိုက်ခိုက်ဖြိုဖျက်ကြမယ်။ အဲဒီဗျူဟာဟာ စစ်သူ ကြီးအမတ်သိတဲ့ အတိုင်းပဲ။ နာဂင်ရိုရဲ့အဓိကဗျူဟာပဲ။ အဲဒီဗျူ ဟာပုံစံပျက်သွားတာနဲ့ ငါတို့နာဂင်ရို စစ်ရုံးပြီ”

စစ်သူကြီးအမတ် ဘုရင်မလေးမိန့်ဆိုမှတစ်လျှောက်လုံး

ဘုရင်မလေးကို အံ့သြဝမ်းသာအားရပီတိဖြစ်တဲ့ မျက်နှာနဲ့ ကြည့်နေလေရဲ့။ အရမ်းတတ်သိတဲ့ သမီးလေးတစ်ယောက်ကို ပီတိဖြာနေတဲ့ အဖေတစ်ယောက်ရဲ့အကြည့်မျိုး...

‘ငါတို့ ဘုရင်ရမူ ကံကောင်းပါပေတယ်၊ ငါတို့ဘုရင်ရရှိမှု ကံကောင်းပါပေတယ်’

စစ်သူကြီးအမတ် ဝမ်းသာသံနဲ့ရှေ့တော်တယ်။

‘သေမင်းတံတိုင်းကို နှစ်ထပ်သာဆင့်ရမယ်၊ ပထမထပ်သေမင်းတံတိုင်းက တိုက်ခိုက်ရင်း သေမင်းတောင်ကြားဖြစ်သွားရမယ်၊ ဒုတိယထပ်သေမင်းတံတိုင်း အရောက်မှာ တိုက်ခိုက်ရင်း နာဂဂီရီလေးဖြစ်သွားရမယ်လို့ ကြိုတင်စစ်ရေးဆင်နိုင့်တဲ့အတွေးမျိုး အချိန်ပိုင်းလေးအတွင်းမှာ တွေးနိုင်တဲ့ ရာဇရဲ့အတွေးဟာ စစ်ဘုရင်တစ်ယောက်ရဲ့ အတွေးမျိုးပါပဲ၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့လူမျိုး စစ်ရေးဗျူဟာကျမ်းတွေနဲ့ အတိုက်အခိုက်နည်းစနစ်တွေ ရှိထားပေမယ့် တစ်လျှောက်လုံးစစ်ရေးနဲ့ ဝေးလာခဲ့တော့ စစ်ရေးစစ်အတွေးမှာ သွေးအေးထုံထိုင်းသွားမှာကို ကျွန်တော်မျိုး အတော်ဆိုးနို့ခဲတာ’

စစ်သူကြီးအမတ်စကားကို ဘုရင်မလေးက ပြုံးလို့တစ်တယ်။

‘ဘဘစစ်သူကြီးအမတ်ရယ်၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမိန့်ဆိုပါ၊ ရာဇက ဘုရင်မငယ်ငယ်လေးဆိုတော့ စစ်ရေးအရာမှာ ဘဘစစ်သူကြီးအမတ်စိုးရိမ်နေတယ်မဟုတ်လား။ ဘဘစစ်သူကြီး’

အမတ်ကတော့ ခမည်းတော်နဲ့အတူ ညီအစ်ကိုတွေလိုတောင် ငယ်စဉ်ကနေလာခဲ့ကြသူတွေဆိုတော့ ခမည်းတော်နဲ့စိတ်တူကိုယ်တူ၊ စစ်ရေးအရာမှာလည်း ဘဘစစ်သူကြီးအမတ်နဲ့ခမည်းတော်တို့ အတော်စိတ်တူကိုယ်တူရှိထားကြတယ်ဆိုတာ ရာဇအသိ။ ခမည်းတော်နဲ့ ဘဘစစ်သူကြီးအမတ်တို့ စစ်မရှိတဲ့တိုင်းပြည်မှာတောင် စစ်ရေးကို မမေ့မလျော့ ပေါ့ပေါ့ဆဆနေခဲ့ကြဘူး၊ ခေါင်းထဲ အမြဲတမ်းထည့် တွေးတောကြဆမှုတွေနဲ့ စစ်ရေးမညံ့ဖျင်းအောင် စီမံနေခဲ့ကြတယ်ဆိုတာလည်း ရာဇအသိ။ ခမည်းတော် မရှိတော့ ခိုနို့မှာ တကယ်တမ်းစစ်ရေးဖြစ်လာပြီ၊ ဖြစ်လာတော့လည်း အတော်ကြိုးစားရမယ့်စစ်ရေးမျိုး၊ ဒီစစ်ရေးအတွက် ဘဘစစ်သူကြီး အကြံတွေရှိထားနေမှာပါ၊ ခက်တာက ဘုရင်မငယ်ငယ်လေးဖြစ်တဲ့ ရာဇ စစ်ရေးအရာမှာ ဘုမသိဘမသိနဲ့ ဟိုပြောဒီပြော ဟိုခွက်ဖက်ဒီခွက်ဖက်၊ ဟိုဆရာလုပ် ဒီဆရာလုပ်နဲ့ ဘဘစစ်သူကြီးအမတ်ရဲ့ အကြံနဲ့မတူ ဆန့်ကျင်ဘက်တွေဖြစ်၊ ကိုးလုံးကန့်လန့်ဖြစ်နေရင် အင်မတန်အရေးကြီးတဲ့ စစ်ရေးဓို့လို့ အတိမ်းအစောင်းဖြစ်သွားမှာ ဘဘစစ်သူကြီးအမတ် စိုးရိမ်နေတယ်မဟုတ်လား’

‘မှန်လှပါ ရာဇ’

‘ခုနက စစ်ရေးအတွက် ကျွန်တော်မျိုး တွေးထားတဲ့ အတွေးနဲ့ကို တစ်ထပ်တည်းဖြစ်နေတာမို့ ကျွန်တော်မျိုး အံ့သြဝမ်းသာအားရပီတိတွေတောင် ဖြစ်သွားမိပါရဲ့’

‘ဘဘစစ်သူကြီးအမတ်ရယ်... ရာဇကလည်း ဖခင်မည်း’

တော်ရဲ့သွေး၊ ဖခမည်းတော်ရဲ့အတွေးတွေ၊ ဖခမည်းတော်ရဲ့ သင်ကြားပေးထားတဲ့ စစ်ပညာတွေရှိနေတာမို့ စစ်ရေးအရာမှာ ဘာစစ်သူကြီးအမတ်ကို တိုင်ပင်ရာမကျဘဲ ရှေ့ဆောင်ပြောသွားမိတယ်။ တဲကယ်တမ်းကျတော့ စစ်ရေးအရာမှာ ရာဇထက်အများကြီးအသိအတတ်ရှိတဲ့ ဖခမည်းတော်ကိုယ်တိုင်က အားကိုးအားထားတဲ့ ဘာစစ်သူကြီး အကြံကို ရာဇ အလျင်မေးသင့်တာပေါ့နော်

‘မဟုတ်ဘူး ရာဇ၊ ခုလို ရာဇ ရှေ့ဆောင်ပြောသွားတဲ့ အတွက် ကျွန်တော်မျိုး အားရကျေနပ်သွားရတယ်။ ကျွန်တော်မျိုး စစ်ပွဲမှာ ကျဆုံးသွားရင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်တော်မျိုး ကွယ်လွန်မှ နောက်ထပ်စစ်ပွဲတွေ ရှိလာရင်ဖြစ်ဖြစ် နာဂဂီရီအတွက် ကျွန်တော်မျိုး စိတ်ချရပြီ။ နာဂဂီရီရဲ့ဘုရင်မလေး နာဂဂီရီကို ကာကွယ်နိုင်တဲ့ စစ်ရေးအတတ်ရှိထားတာကို ကျွန်တော်မျိုး သိလိုက်ရပြီလေ’

‘ခုလက်တွေ့လည်း စစ်တိုက်ရဦးမယ်လေ၊ ဘာစစ်သူကြီး ရာဇကို စစ်ပညာတွေ ထပ်ပေးဦးပေါ့’

ဘုရင်မလေး စစ်သူကြီးအမတ်နဲ့ စိတ်ဝင်တစားစကားပြောနေရာမှ ဣလ္လိကို လှမ်းကြည့်တယ်။

‘နန်းမြို့တွင်းတပ်မများ ပြန်လို့ရပြီလေ၊ အရေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့အတွေးတွေရှိနေရင်ဖြစ်ဖြစ်၊ သတင်းစကားတွေဖြစ်ဖြစ် လာလျှောက်ထားလှည့်ပေါ့’

ပြုံးပြုံးလေးမိန့်တယ်။

‘ဟို... ဟို... တပ်မှူးလေးဝိရနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်နဲ့ ဘယ်လိုဆောင်ရွက်ရမလဲ’

ဘုရင်မလေး မျက်နှာ ချက်ချင်းတည်သွားတယ်။ စစ်သူကြီးအမတ်ကို လှမ်းကြည့်တယ်။

‘ဘာစစ်သူကြီးအမတ်... ဘာစစ်သူကြီးအမတ်က ဖခမည်းတော်လက်ထက်မှာကတည်းက ဒက္ခိဏဂီရီမြို့သားတွေ မင်းမှုထမ်းရာမှာ တော်ကြောင်း၊ ထက်ကြောင်း၊ လက်မထောင်ဘတ်တယ်နော်၊ အဲဒီ ဣလ္လိ ဒက္ခိဏဂီရီမြို့သားလေ ခုတင်လည်း ရာဇ မြှောက်စားခဲ့တယ်၊ ရာဇ မှားသွားပြီလားမသိဘူး’

စစ်သူကြီးအမတ် စိတ်တိုသလိုအကြည့်နဲ့ ဣလ္လိကို လှည့်ကြည့်တယ်။ ဘုရင်မလေးဘက်ပြန်ကြည့်ပြီး...

‘ကျွန်တော်မျိုး သွန်သင်ပါဦးမယ် ရာဇ’

‘ဣလ္လိ’

ဘုရင်မလေး ဣလ္လိကိုခေါ်တယ်။

‘ဝိရဟာ နာဂဂီရီကို လုပ်ကြံသူရဲ့သားဆိုတာ သင်မသိနိုင်ဘူးလား’

‘ဒါ... ဒါပေမဲ့ သူ အဲဒီလိုလုပ်ကြံမှုမှာ မပါဝင်နိုင်ပါဘူး၊ လက်မခံပါဘူး’

ဘုရင်မလေးအကြည့် ဣလ္လိအပေါ် စူးစူးရှရှ ပြစ်နေမယ်။

ဣလ္လိကတော့ ဝိရအတွက် အစိုးရိမ်လွန်နေမိတယ်။

‘နောက်ပြီး သူဟာ...’

ဘုရင်မလေး စစ်သူကြီးအမတ်ကို တစ်ချက်ပြန်ကြည့်
တယ်။

‘ဘာစစ်သူကြီးအမတ်ရဲ့ အဲဒီဝိရ ရာဇအပေါ် မရိုးသား
တဲ့သဘောရှိတယ်။ အဲဒါ ဣလ္လိသီလောက်တယ်၊ သိကိုသိရမှာပါ
လေ၊ သိလည်း သိသင့်တယ်လေ၊ သိတယ်မဟုတ်လား ဣလ္လိ’

စစ်သူကြီးအမတ် နှုတ်ခမ်းပွင့်ဟသွားတယ်။

ဣလ္လိကတော့ ဝိရအတွက် ပိုစိုးရိမ်သွားရတယ်။

‘နာဂဂီရီရဲ့ မြို့စောင့်တပ်မမှူးဖြစ်နေပြီဖြစ်တဲ့ ဒဂွီဏ
ဂီရီမြို့သား။ သင်ဒီလောက်ထုံထိုင်းအနေရင် နာဂဂီရီရဲ့ ရာဇကို
ကာကွယ်နိုင်ပါ့မလား၊ ရာဇနဲ့ နာဂဂီရီအတွက် တာဝန်ယူနိုင်တယ်
ဆို’

ဣလ္လိရဲ့ အသက်ရှူမှုတွေ ထစ်ငေါ့နေတော့တယ်။

‘တပ်မမှူး သွား၊ အဲဒီဝိရကို ထောင်သွင်းအကျဉ်းချထား

လိုက်’

စစ်သူကြီးအမတ်က ဆိုတယ်။

ဘုရင်မလေး စစ်သူကြီးအမတ်ကို ကြည့်တယ်။

‘ဘာစစ်သူကြီးအမတ်၊ ဒါလောက်လေးပဲလား’

‘ရာဇ သည်းခံပါဦး၊ ဝိရကို မသေစေပါနဲ့ဦး၊ ရန်သူရဲ့
သားကို ကျွန်တော်မျိုးတို့ လက်ရရှိထားနိုင်ခြင်းဟာ စစ်ရေး
အတွက် အသာစီးတဲ့ အချက်တစ်ချက်မို့လို့ပါ’

ဘုရင်မလေး ငြိမ်စဉ်းစားတယ်။

ဣလ္လိကို စူးစူးစိုက်စိုက် တစ်ချက်ကြည့်ပြီး...

တစ်ဖက်လှည့် အောက်နှုတ်ခမ်းလေး ကိုက်လိုက်တယ်။

* * *

(၃)

စစ်ပွဲအခြေအနေက ပြင်းထန်လွန်းတယ်။

ဥတ္တရဂီရိဘက်က ဥတ္တရဂီရိသားစစ်သည်များနဲ့ ပုရတ္တိမဂီရိ

နဲ့ ပစ္စိမဂီရိ စစ်သည်တချို့ ပါဝင်ကြတယ်။

နာဂဂီရိဘက်က နာဂဂီရိစစ်သည်များ၊ ဒဂွီဏဂီရိ
စစ်သည်များနဲ့ ပုရတ္တိမဂီရိနဲ့ မစ္စိမဂီရိက သစ္စာရှိစစ်သည်တချို့
ပါဝင်ကြတယ်။

ဒီအတိုင်းဆိုရင် ဥတ္တရဂီရိကို နာဂဂီရိ သိပ်မူစရာမလို၊
ဥတ္တရဂီရိဘက်က လူဝါလူမျိုးစစ်သည်တွေကိုပါ ခေါ်ချလာ
တယ်။ အဲဒီလူမျိုးတွေက စစ်ရေးကျွမ်းကျင်ကြတယ်။ အဲဒီလူမျိုး
စစ်သည်တွေ ပါလာကြတော့ ဥတ္တရဂီရိဘက်က အင်အားသာနေ
တယ်။

ဥတ္တရဂီရိဘက်က ဆင်အင်အားနည်းတယ်။ မြင်းစီးလူဝါ
မျိုးတွေကြောင့် မြင်းအင်အားကတော့ များလွန်းတယ်။
နာဂဂီရိဘက်က ဆင်အင်အားသာတယ်။
နောက်ပြီး ဥတ္တရဂီရိဘက် ပါလာကြတဲ့ မြင်းစီးလူဝါ

လူမျိုးစစ်သည်တွေ လက်ဆောင်ပစ္စည်းစစ်သည်တွေပီပီ စစ်ရေးနဲ့ အတိုက်အခိုက်ကောင်းတာမှန်ပေမယ့် အသက်ရင်းပြီး မတိုက်ကြ။

နာဂင်္ဂီရီဘက်ကတော့ အသက်စွန့်ပြီး တိုက်ကြသူတွေ၊ စစ်ရေးအခြေအနေ ဥတ္တရဂီရီမြို့စားမျှော်လင့်ထားသလို မလွယ်။ နာဂင်္ဂီရီစစ်သည်တွေလည်း အသည်းအသန် တိုက်နေတယ်။

ပထမအဆင့် စစ်မျက်နှာမှာတင် ရက်တွေကြာနေကြတော့တယ်။

စစ်မြေပြင်က ရောက်လာတဲ့ ဆက်သွားတွေရဲ့ သတင်းစကားအရ မြင်းစီးလူဝါလူမျိုးတွေ ပြန်သွားနိုင်သတဲ့၊ အဲဒီလိုအရ ရက်တွေကြာအောင် တောင့်ထားနိုင်ရင် အဲဒီလူမျိုးတွေ ဥတ္တရဂီရီကို မကူညီဘဲ ပြန်သွားနိုင်သတဲ့။

နန်းမြို့နန်းသားတွေ အားရသွားကြတယ်။

နာဂင်္ဂီရီသားတွေရဲ့အသံ မာန်တွေပြည့်နေကြတယ်။

‘အဆွေတော်ပီရ၊ နေရထိုင်ရ သက်တောင့်သက်သာ ရှိရဲ့လား’

ဣလ္လိ အကျဉ်းထောင် အချုပ်ခန်းတွေကို စစ်ဆေးရင်း ပီရနဲ့ စကားပြောတယ်။

‘အဆွေတော် ဣလ္လိရယ်၊ ကျုပ်ဘဝနဲ့ကျုပ် နေတတ်ပေါ့’

‘စစ်ရေးအခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲ၊ ကျုပ်သိချင်တာက နာဂင်္ဂီရီအတွက်ပေါ့နော်၊ ကျုပ်ကို အထင်မလွဲပါနဲ့’

‘မပူပါနဲ့၊ ဆက်သွားတွေပို့တဲ့ သတင်းစကားအရတော့ နာဂင်္ဂီရီအရေးသာမှာပါ’

အတော်လေး ပိန်ချောင်သွားတဲ့ပီရကိုကြည့်ရင်း...

‘ကျုပ်စိတ်မကောင်းရတာက အဆွေတော်ကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ထောင်သွင်းအကျဉ်းချခဲ့ရခြင်းပဲ’

ဣလ္လိ ဆိုတယ်။

‘ဒါက အဆွေတော်ကျေပြန်ရမယ့် အမှုပဲလေ၊ ကျုပ်နားလည်တယ် အဆွေတော်ရယ်။ အကျဉ်းခန်းမှာ ကျုပ်သတင်းကြားတယ်၊ စစ်အတွင်း ရာဇက အဆွေတော်ကို တပ်မမှူးအဖြစ် ခန့်မြှင့်လိုက်တယ်ဆို’

‘ဣလ္လိ စိတ်မကောင်းစွာ ပီရကို ခေါင်းညှိတ်ပြမိတယ်။’

‘အိုး... ဝမ်းသာလိုက်တာ အဆွေတော်ရယ်၊ တကယ်ထိုက်တန်မှုပါ’

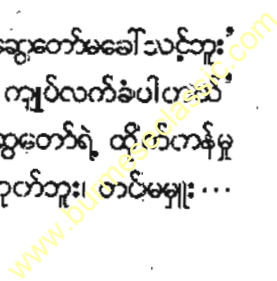
ပီရ အားပါးတရဆိုပြီး...

‘အဲ... ဒါဆို ကျုပ်တပ်မမှူးကို အဆွေတော်မခေါ်သင့်ဘူး’

‘ရပါတယ် အဆွေတော် ပီရရယ်၊ ကျုပ်လက်ခံပါတယ်’

‘မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး၊ အဆွေတော်ရဲ့ ထိုက်တန်မှု

ထို ကျုပ်လေးစားရမယ်၊ အဲအဆွေတော် မဟုတ်ဘူး၊ ဝတ်မမှူး... ဝတ်မမှူး’

ဣလိ အတော်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်။

'အဆွေတော်ပိရ လိုအပ်တာရှိရင်ပြောနော်'

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် တင်မမျိုး၊ ရာဇဝတ်သားအတွက် အကျဉ်းထောင်က ပေးဆပ်မှုတွေဟာ ထိုက်ထိုက်တန်တန်တွေ ပါပဲ၊ မလိုအပ်ပါဘူး တင်မမျိုး'

'အို... ပီရရယ်'

* * *

(၄)

ပွဲက တကယ်ပွဲကြီးပွဲကောင်း။

လေးမြားသုံးတိုက်ခိုက်မှုတွေမှာ မြင်းစီးလူဝါလူမျိုးတွေ ရဲ့ လေးမြားအတတ်က ဖြန့်ဆန်သွက်လက်သလို နာဂဂီရီရဲ့ လေးမြားအတတ်ကလည်း ဆန်းပြားအဆင့်မြင့်လွန်းတယ်။ သူတို့ ကိုယ်သူတို့ လေးမြားအရာမှာ ကျွမ်းကျင်တယ်လို့ ထင်ထားကြ တဲ့ မြင်းစီးလူဝါလူမျိုးတွေ နာဂဂီရီရဲ့လေးမြားတိုက်ခိုက်မှုတွေကို အံ့ဩထိတ်လန့် တန်ခနဲ တန်ခနဲ ဖြစ်သွားကြတယ်။

ဓားလှံချင်းတိုက်ခိုက်မှုမှာလည်း မြင်းစီးလူဝါလူမျိုးတွေ သူတို့ကိုယ်သူတို့ အတော်ထင်ထားကြပေမယ့် သူတို့ ထင်တိုင်း မပေါက်ဖြစ်နေကြတယ်။ နာဂဂီရီရဲ့ ဓားရေး၊ လှံရေးတွေထ တစ်မျိုးထူးခြားပြီး ထိထိရောက်ရောက်ရှိတယ်ဆိုတာ သူတို့ တိုက် ရင်းခိုက်ရင်း သဘောပေါက်လာကြရတယ်။

နှစ်ဖက် မိုးသီးမိုးပေါက်တွေလို မြားတိုက်ပွဲတွေ ဖြစ် လိုက်။ ဓားလှံချင်း အတင်းယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်မှုတွေဖြစ်လိုက်နဲ့။

နာဂဂီရီအထင်က မြင်းစီးလူဝါလူမျိုးတွေ ပြန်လှည့်သွား ရင် သူတို့ဥတ္တရဂီရီကို အသာစီးတိုက်ခိုက်သိမ်းယူရရှိလိမ့်မယ် လို့ ထင်ထားပေမယ့် မြင်းစီးလူဝါလူမျိုးတွေကလည်း ပြန်လှည့် သွားမှုမရှိသေး။ စစ်ရေးကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်နဲ့ ဥတ္တရဂီရီကို အကူ ပေးနေလေရဲ့။

ဥတ္တရဂီရီမြို့စား မြင်းစီးလူဝါလူမျိုးတွေရဲ့ အကြီးအကဲ ကို တံစိုးလက်ဆောင်တွေ ထပ်မံပေးပြီး အရေးအောင်တဲ့အထိ တူညီဖို့ အကူအညီတောင်းပြန်တယ်လို့ အထောက်အတော်တွေဆီ က သတင်းရကြတယ်။

သတင်းမှန်တယ်။

မြင်းစီးလူဝါလူမျိုးတွေ ဥတ္တရဂီရီဘက်က အတင်း အပြင်း အထန်တိုက်ပေးနေတော့တယ်။

သူတို့လူဝါလူမျိုးတွေ လေးမြားအရာမှာ ကျွမ်းကျင် ပေမယ့် မြားသုံးရမှုမှာ မြီးခြံလာကြရတယ်။ စစ်မြေပြင်မှာ တိုက်ရင်းခိုက်ရင်း မြားလုပ်ရတဲ့အတွက် မြားတွေကို ထင်တိုင်းကြို သုံးနိုင်ကြတော့ဘူး။ နာဂဂီရီဘက်က အစီအစဉ်ကောင်းတယ်။ စစ်မြေပြင်ဆီ နန်းမြို့ကနေ မြင်းလှည်းတွေနဲ့ မြားတွေပို့ပေးနေ တယ်။ နန်းမြို့တွင်းနဲ့ နီးစပ်ရာ ဇနပုဒ်ကလူတွေ စစ်မြေပြင်သုံး မြားတွေ အဆက်မပြတ်အောင် လုပ်ပေးနေကြတယ်။

ဒီရက်ပိုင်း ဆက်သားပို့ဆောင်မှုသတင်းတွေကတော့ ရက်ဆက်တိုက်ပွဲတွေ ပြင်းထန်နေကြောင်း၊ ဥတ္တရဂီရိအားထားရတဲ့ မြင်းစီးလူဝါလူမျိုးတွေကလည်း စစ်ရေးကျွမ်းကျင်တိုက်ခိုက်မှု ကျွမ်းကျမ်းနဲ့ အပြင်းအထန် ဖိတိုက်နေကြကြောင်း၊ နာဂဂီရိ အသည်းကောင်းကောင်း၊ ဇွဲကောင်းကောင်းနဲ့ ခုခံနေရကြောင်း၊ နှစ်ဖက်လုံး အကျအဆုံးများကြောင်း၊ ခုထိတော့ ပထမအဆင့်က တိုက်နေကြတဲ့ တပ်တွေ ပထမအဆင့်ကို ပွင့်မထွက်ဘဲ ရန်သူ တပ်တွေ ကစဉ့်ကလျားဖြစ်သွားအောင် ကြိုးစားနေကြကြောင်း၊ ဒုတိယအဆင့်မှာ စခန်းချထားတဲ့ စစ်သူကြီးအမတ်ကလည်း အချိန်ပိုင်းနဲ့အမျှ တိုက်ခိုက်ရေးကို ရန်သူမျက်စိလည်လည်သွားအောင် ဆင်ပေးနေကြောင်း...

‘တပ်မမှူး သင့်ကို ရာဇ အခေါ်ရှိတယ်’
လာခေါ်တဲ့ ညီမတော်နောက် ဣလ္လိ လိုက်သွားရတယ်။
အတွင်းဆောင်ထဲရောက်တော့ ညီမတော်စူဠမာလ အပြင် ပြန်ထွက်မယ်လုပ်တယ်။

‘မာလလေး တူတူနေလေ၊ တို့သုံးယောက်တူတူနေကြအောင်’

စူဠမာလဘုရင်မလေးနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ထိုင်တယ်။
‘ဣလ္လိရယ် စစ်ရေးကတော့ နှစ်ဖက်ညီမျှနေတယ်။ သတင်းရတယ်၊ ရာဇကြားချင်တာက ဥတ္တရဂီရိကို သိမ်းနိုင်တယ်တာပဲ၊ အားမရဘူး’

‘ကျွန်တော်မျိုး...’
‘ဣလ္လိ သင်ဟာ အရမ်းကို အကင်းမပါးတဲ့ယောက်ျားပဲ၊ သင့်ကို ဣလ္လိလို့ ခေါ်နေတာလေ၊ တပ်မမှူးလို့ ခေါ်နေတာ မဟုတ်ဘူး’

ဣလ္လိ ကြောင်သွားတယ်၊ ဘာကိုဆိုလိုပါလိမ့်။
‘လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောဆိုသုံးစွဲပါ ဣလ္လိရယ်၊ ခဏ တဖြုတ် ရာဇ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနေပါရစေ၊ ဟဲ... ဟဲ... လွတ်လွတ် လပ်လပ်ဆိုပေမယ့် ဟိုတောမှာ ပြောတဲ့အပြောမျိုးတော့ မပြောနဲ့ပေါ့၊ သူတစ်ပါးကြားသွားရင် သူရူးတွေဖြစ်သွားကြပြီလို့ အထင် ရောက်သွားလိမ့်မယ်၊ တောစကားတောပျောက်ပေါ့နော် မာလလေး’

ညီမတော် မပွင့်တပွင့်ပြုံးတယ်။

‘အကုန်လုံးပျောက်လို့ရမလား၊ ပျောက်လို့မရတာတွေ တော့ ရှိနေရမှာပေါ့ အစ်မတော်’

စူဠမာလအပြောကြောင့် ဘုရင်မလေး ဣလ္လိကိုစေ့ကြည့် တယ်။ အဲဒီအကြည့် ဘုရင်မလေးတစ်ပါးရဲ့ မျက်လုံးမျိုးမဟုတ်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ မဝုံမရဲ မျက်လုံးမျိုးလေးတွေ။

‘စစ်ရေးက အရေးကြီးတယ် မာလလေးရယ်၊ ငါတို့ စစ်ရေးအကြောင်းပဲ ပြောကြရအောင်ပေါ့၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပြောကြမယ်ကွယ်၊ စိတ်တွေရွှင်ပြီး ငါတို့တစ်တွေ အစီအစဉ်အတွက် ဉာဏ်တွေရွှင်သွားကြအောင်’

‘ဣလ္လိရေ ငါတို့ဥတ္တရဂီရိကို နိုင်အောင်ဘယ်လိုအကြံ ဖြစ်လဲ’

‘ကျွန်... အဲ... ဣလ္လိက စစ်ရေးပညာ ရာဇတို့၊ စစ်သူ ကြီးအမတ်တို့လောက် မရှိဘူးနော်၊ အတိုက်အခိုက်လောက်ပဲ တတ်တာ၊ အဲ... ဣလ္လိဉာဏ်စီသလောက်တွေးမိတာက လူဝါ လူမျိုးတွေဟာ အဓိက ကျနေပြီ၊ ဥတ္တရဂီရိရဲ့ နိုင်ရေးရှုံးရေးဟာ အဲဒီမြင်းစီးလူဝါတွေအပေါ်မှာ တည်ရှိနေတယ်၊ သူတို့ ဥတ္တရဂီရိ ဘက်က ဦးဆောင်နေလို့ နာဂဂီရိဘက်က ခက်ခဲနေရတာ၊ သူတို့ ဥတ္တရဂီရိကို စွန့်ခွာသွားရင် စစ်ပွဲပြီးပြီ၊ နာဂဂီရိ ဥတ္တရဂီရိကို သာသာသိမ်းနိုင်ပြီ’

‘ဟုတ်ပြီလေ၊ သူတို့ဥတ္တရဂီရိကိုထားခဲ့ စွန့်ခွာသွားအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ’

‘အဲဒါကတော့ ဒီကနေမှန်းဆနိုင်ဖို့ ခက်ခဲသားရာဇ၊ သူတို့လူဝါတွေရဲ့အကြိုက်စရိုက် စိတ်နေသဘောထား ဘယ်လို မှန်းလို့ရပါ့မလဲ၊ သူတို့လူဝါလူမျိုးတွေနဲ့ တစ်ခါတလေတောင် ဆက်ဆံဖူးခြင်းရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ စစ်သူကြီးအမတ်များ အဲဒီ အကြံထုတ်နိုင်မလားပဲ’

‘စစ်သူကြီးအမတ်ကို လှမ်းပြီး ကြံခိုင်းမယ်လေ’
‘အဲဒီလူမျိုးတွေကို အပြတ်ဖြတ်နိုင်ရင်တော့ကောင်းမယ်’
ဗုဠမာလက ဝင်ပြောတယ်။
‘မလွယ်ဘူး မာလလေးရဲ့၊ ဆက်သားတွေဆီကရတဲ့

သတင်းအရဆိုရင် ဒီလူမျိုးတွေ စစ်ရေးရာနဲ့ အတိုက်အခိုက် အတော်ကို ကျွမ်းကျင်တာတဲ့၊ ခုထိ ထိန်းထားနိုင်တာတောင် ငါတို့လူမျိုးတွေ အတော်သက်စွန့်တိုက်ခိုက်ရဲလို့တဲ့’

ဘုရင်မလေးက ပြောတယ်။

‘နောက်ပြီး ဣလ္လိတစ်ခု စဉ်းစားမိတာ ရှိသေးတယ်နော်

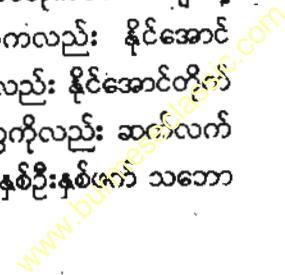
ရာဇ’

ဘုရင်မလေး ဣလ္လိကို မေးဆတ်မြဲတယ်။

‘စစ်ပွဲထဲ အဲဒီလူမျိုးတွေ မပါဝင်ရအောင် ဥတ္တရဂီရိနဲ့ နာဂဂီရိတစ်ဦးချင်း စီးချင်းထိုးမှုနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ပြီး အနိုင်အရှုံးဆုံး ဖြတ်မယ်’

ဘုရင်မလေး ခေါင်းခါယမ်းတယ်။

‘အဲဒီလိုမျိုးက အခုလိုအခြေအနေမှာ လုပ်လို့မရဘူး ဣလ္လိရယ်၊ အခုလို အခြေအနေမှာသူ့ဘက်ကလည်း လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ဘက်ကလည်း ဆန္ဒစောပြီး မလုပ်သင့်သေး ဘူး၊ သူ့ဘက်ကလည်း သူ့ဘက်ကစစ်သည် အင်အားရှိသမျှနဲ့ နိုင်အောင်တိုက်ဖို့ပဲ ဆန္ဒရှိမယ်၊ ကိုယ့်ဘက်ကလည်း ကိုယ့်ဘက် ကို စစ်သည်အင်အား အလုံးသုံးပြီး နိုင်အောင်တိုက်မယ်၊ စီးချင်းနဲ့ အစိုးအဖြတ်ယူတယ်ဆိုတာက သူ့ဘက်ကလည်း နိုင်အောင် တိုက်ရေးမလွယ်တဲ့အခြေ၊ ကိုယ့်ဘက်ကလည်း နိုင်အောင်တိုက် ရေးမလွယ်တဲ့အခြေ၊ နှစ်ဖက်စစ်သည်တွေကိုလည်း ဆက်လက် ခြိမ်းခြောက်ဆုံးရှုံးစေချင်တော့တဲ့ အခြေမျိုးမှာမှ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် သဘော

တူညီချက်နဲ့ လုပ်ရတာမျိုး

စီးချင်းထိုးရာမှာ ဘုရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စစ်သူရဲကောင်းဖြစ်
ဖြစ်၊ စီးချင်းထိုးသူအပေါ်မှာ တိုင်းပြည်ရဲ့ နောင်ရေးဟာ တည်
နေတာမို့ သိပ်အရေးကြီးတာ။ အဲဒီလူဟာ တိုင်းပြည်ပဲ၊ တိုင်းပြည်
ဟာ အဲဒီလူပဲ။ ဒါကြောင့် စီးချင်းထိုးရာမှာ ဘုရင်ကိုယ်တိုင်မဟုတ်
ရင် ဘုရင်ကရွေးချယ်တဲ့ သူရဲကောင်းပဲဖြစ်ရမယ်။ ဒီတိုင်းပြည်
မှာတော့ စီးချင်းထိုးရမှုဖြစ်လာရင် ရာဇကိုယ်တိုင် စီးချင်းထိုး
မယ်။ ရာဇရန်သူကို ကိုယ်တိုင်ခေါင်းဖြတ်ချင်တယ်

အစ်မတော် ရာဇ၊ ကိုယ်တိုင်လုပ်စရာမလိုပါဘူး။ မာလ
ကိုလည်း အားထားနိုင်ပါတယ်နော်

ဣလိ ရှိနေတယ်ဆိုတာလည်း အသိအမှတ်ပြုပါ ရာဇ။
အဲဒီလိုမျိုးဖြစ်လာရင် အသင့်ဖြစ်နေအောင် ဣလိတိုက်ခိုက်မှုတွေ
ကို အရမ်းလေ့ကျင့်နေပါတယ်။ ရာဇနဲ့ နာဂဂီရိကို ဣလိအထိ
အခိုက်မခံနိုင်ပါဘူး

ဘုရင်မလေး မှဲပြုံးပြုံးတယ်။ ညီမတော်ကို ဝေကြည့်
တယ်။

မာလလေး သူ့စကား အစ်မတော်ယုံရမှာလား

အစ်မတော်တို့ကလေး အစ်မတော်တို့စကားပြောရင်
မာလကိုကြားထဲ ဆွဲဆွဲသွင်းတယ်။ မာလမသိဘူး။ အဲဒါတွေ
မာလမတွေးတတ်ဘူး။ စိတ်ညစ်စရာ၊ အစ်မတော်ယုံချင်ယုံလိုက်
မယုံချင်နေလိုက်

မဟုတ်ဘူး ညီမတော်ရဲ့ အစ်မတော်ပြောတာအကြောင်း
ရှိတယ်။ နာဂဂီရိကို အထိအခိုက်မခံနိုင်ဘူးဆိုတဲ့သူ နာဂဂီရိကို
လုပ်ကြံတဲ့ရန်သူသားအပေါ်ကျ လက်နှေးလွန်း။ ရာဇကို အထိ
အခိုက်မခံနိုင်ဘူးဆိုသူ ရာဇအပေါ် မရိုးသားတဲ့လူကို လက်နှေး
လွန်း။ အဲဒီကိစ္စ ရာဇကျေနပ်တာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ စစ်သူကြီး
အမတ်ရဲ့ အတွေးအကြံမှန်နေလို့သာ ရာဇ လက်ခံလိုက်တာ

ဘုရင်မလေးက ဣလိကို မျက်စောင်းလေးခဲပြီး ပြော
တယ်။

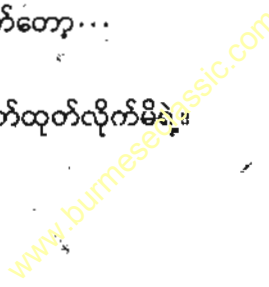
ရာဇကတော့ ရင်ထဲမှာ အရေးတကြီးရှိနေတာ နာဂဂီရိ
ရယ်၊ မာလရယ်၊ ဣလိရယ်ပဲ။ အဲဒါတွေကိုထိကြည့်၊ သေသွား
စေရမယ်။ ရာဇအပေါ်လည်း အဲဒီလိုသဘောပြန်ထားနိုင်မှ
ကျေနပ်နိုင်မယ်နော်

ဣလိ ဝိရကို မြင်ယောင်တယ်။

ရန်သူရဲ့သား မှန်တယ်။ မိမိချစ်သူကို သူကလည်း
ချစ်နေသူမှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝိရမှာ ရိုးဖြောင့်မှုရှိတယ်။ နာဂဂီရိ
တို့လည်း ချစ်ခင်မှုရှိတယ်။ မိမိကိုလည်း ယုံကြည်ခင်မင်မှုရှိ
တယ်။ ဝိရအပေါ် လက်မရဲနိုင်တဲ့အတွက်တော့...

ဟူး
ဣလိ မသိမသာလေး လေပူမှုတ်ထုတ်လိုက်မိနဲ့။

* * *

ရောက်လာတဲ့သတင်းက မကောင်း။

သေမင်းတံတိုင်း ပထမအဆင့် ဖွင့်ပေးလိုက်ပြီတဲ့။

သေမင်းတောင်ကြား ဗျူဟာအဖြစ်ပြောင်းလဲလိုက်ပြီတဲ့။ သေမင်းတံတိုင်း ဒုတိယအဆင့် စစ်သူကြီးအမတ်တို့ စခန်းချတပ်စွဲထားရာဆီ ရန်သူတွေရောက်လာပြီတဲ့။ တိုက်ခိုက်နေကြပြီတဲ့။

သတင်းစကားတွေကြောင့် တပ်မမှူးဣလ္လိန့် နန်းမြို့စောင့်တပ်သားများ မရိုးမရွဲဖြစ်နေကြတယ်။ နန်းမြို့ကိုလည်း တားခဲလိုမရတာမို့။ စစ်မြေပြင်ဆီ အပြေးအလွှားသွားရောက်တိုက်ခိုက်ချင်စိတ်တွေ ဝင်နေကြတယ်။

မြားတွေကိုလည်း လှိုင်လှိုင်ပို့ပေးနေကြတယ်။

‘တပ်မမှူး ရာဇအခေါ်တော်ရှိတယ်’

ညီမတော် ဣလ္လိကို လာခေါ်တယ်။

ရာဇသာ ငါ့ကို စစ်မြေပြင်လွှတ်ရင် ကောင်းမှပဲ။ ငါ့ရန်သူတွေနဲ့ သူ့သေကိုယ်သေတိုက်ချင်လိုက်တာ၊ ဣလ္လိအတွေးဖြစ်တယ်။

ဘုရင်မလေး ရှေ့တော်ရောက်တော့...

ဣလ္လိကိုကြည့်နေတဲ့ ဘုရင်မလေး မျက်စိအစုံ မီးဝင်းဝင်း တောက်မတတ်ဘဲ။

‘ဣလ္လိ၊ တောက်... သင်မို့သာနော်’

ဒေါသသံ ပြင်းထန်လွန်းတယ်။

အတွင်းနန်းဆောင်ထဲ ပဲ့တင်သွားတယ်။

ဘာကြောင့်ရယ်မသိမို့ ဣလ္လိကြောင်နေတယ်။ ဘုရင်မလေးလက်မှာ ပေချပ်တစ်ချပ်ကို ကိုင်ထားတာမို့ အဲဒီပေချပ်ဆီကြောင်ကြည့်နေမိတယ်။

‘တောက်... ဣလ္လိရယ်၊ သင်မို့သာနော်’

ဘုရင်မလေး ဒေါသရှိန်နဲ့ အသားတောင်တဆတ်ဆတ် တုန်နေသလို...

‘သင် ဝိရဦးခေါင်းကို မဖြတ်တဲ့အတွက် သင့်ကို ဝိရက အရူးလုပ်သွားပြီ’

‘ရာဇ ကျွန်တော်မျိုးကို အကျိုးအကြောင်း မိန့်ပါဦး’

‘သင် မသိဘူးလား၊ သင်မသိယောင်ဆောင်နေတာလား’

ဘုရင်မလေး ဣလ္လိကို စေ့စေ့တင်းတင်း ကြည့်နေတယ်။ လက်က ပေချပ်ကိုလှမ်းပေးပြီး...

‘အဲသဟာ ဘာသဘောထိဆောင်လဲ၊ ပြော’

ပေချပ်ပေါ်ကစာကို ဣလ္လိ ဖတ်ကြည့်တယ်။

တပ်မမှူးဣလ္လိ...

ကျွန်တော်မျိုး အချုပ်ခန်းထဲက ထွက်သွားတာကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ တိုင်းပြည်အတွက် အရေးကြီးတဲ့စစ်အတွင်းမှာ ကျွန်တော်မျိုး အချုပ်ထဲမှာ နေထိုင်ရတာ မခံရပိုင်အောင်ဖြစ်မိပါတယ်။ ကျွန်းဘက်မျိုး နာဂင်ရီအတွက် တစ်ခုခုလုပ်ချင်နေပါတယ်။ ဘယ်လိုလုပ်သင့်လဲဆိုတာ အချုပ်ထဲမှာ နေနေရတော့ ကြံဆမရဖြစ်နေရ

တယ်။ ကျွန်တော်မျိုး နာဂဂီရိအတွက် တစ်ခုခုလုပ်ပေးနိုင်အောင် အချုပ်ထံက တောင်းဆိုသွားခြင်းသာ ဖြစ်တယ်။ စစ်ကြီးအောင် ရင် အချုပ်ခန်းထဲ ကိုယ်တိုင်ပြန်ဝင်ခဲ့ပါမယ်။ သစ္စာစကားပါ။

တပ်မမှူးကို အစဉ်ထာဝရ လေးစားလျက်

ဝိရ

‘ဟင်...အချုပ်ခန်းအကြပ်ရဲမက်တွေ ဘာလုပ်နေကြလဲ’

‘ဣလ္လိရယ် ခုမှပြီးပြီးပျာပျာလုပ်နေပါနဲ့၊ အချုပ်ခန်းထဲ အလှည့်ကျ အကြပ်ရဲမက်လေး၊ ငါးခြောက်ယောက်လောက်က တော့ ဝိရက သာသာလေးပေါ့’

‘ကျွန်တော်မျိုးကို ခွင့်ပြုပါ’

ဣလ္လိ ဘုရင်မလေးအပါးက ထွက်ခွင့်တောင်းတယ်။ ဘုရင်မလေး ခေါင်းခါယမ်းတယ်။

‘ဝိရကို သွားရှာမလို့လား၊ စစ်သည်ရဲမက်တွေ ဒီလောက် ရှုပ်ထွေးနေတဲ့ နန်းမြို့တွင်းထဲ ဝိရခိုအောင်းနေမယ်ထင်လို့လား၊ နံနက်ဝေလီဝေလင်းက ထွက်သွားကြတဲ့ မြားပို့လှည်းအုပ်စုမှာ ဝိရ ပါသွားလောက်ပြီ၊ သင့်ဦးနှောက် ဝိရ ဦးနှောက်ထက်သေး ငယ်ပါတယ်’

ဘုရင်မလေး ဣလ္လိမခံချင်အောင် ပြောတယ်။

ဣလ္လိ ဘယ်လိုမှ မခံစားပါ။ အဆွေတော်ဝိရ အဲသလို လွတ်မြောက်သွားသင့်ပါတယ်။ နန်းမြို့တွင်းခိုအောင်းနေရင်တော့

ဒုက္ခရောက်ရောမယ်ဆိုတဲ့ အတွေးပဲ တွေးတယ်။ ဝိရဘယ်တော့မှ နာဂဂီရိကို အနှောင့်အယှက်ပေးလိမ့်မယ်လို့ ဣလ္လိမထင်။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝိရကိုတွေ့ရင်တော့ တွေ့တဲ့အရပ်မှာတင် ခေါင်းဖြတ်ခွင့် သင့်ကို ငါပေးတယ် ဣလ္လိ’

‘ရန်သူကို ရန်သူလိုမဆက်ဆံသူမျိုး သူရဲကောင်းမဟုတ် ဘူးနော်၊ အဲဒီလိုလူမျိုး ရာဇ မုန်းတီးတယ်’

‘အမှန် တခြားလူသာဆိုရင် ရန်သူကို ခင်မင်နေတဲ့သူမျိုး ရန်သူလိုပဲ အချုပ်ခန်းထဲ နေသင့်တယ်လို့ ရာဇ ယူဆမှာ၊ သင် ဖြစ်နေတော့ ခက်တယ်’

ဘုရင်မလေး ပြောသမျှ ခေါင်းငုံ့ခံနေတယ်။

‘တပ်မမှူး၊ ဝိရအချုပ်ကနေ လွတ်ထွက်သွားပြီ၊ အဲဒီဝိရ နာဂဂီရိကို အနှောင့်အယှက်ပေးရင် ဝိရခေါင်းမဖြတ်တဲ့ သင်၊ သင့်ဦးခေါင်းကို နာဂဂီရိအတွက် အလျော်ပေးပေရော့’ ဝင်ရောက်ပြောတဲ့ ညီမတော်ရဲ့ဒေါသသံ။

‘နာဂဂီရိရဲ့ရာဇက သင့်ကို အကြောင်းထောက်ပြီး အလွတ်ပေးချင်တောင် နာဂဂီရိကိုချစ်တဲ့ ညီမတော် သင့်ကိုဘာ အကြောင်းမှ ထောက်လိမ့်မယ်မထင်နဲ့၊ ညီမတော်ဆိုတဲ့ နာဂဂီရိ သွား နာဂဂီရိအကြောင်းတစ်ခုပဲ ထောက်မယ်’

ညီမတော်ရဲ့ ဒေါသမျက်နှာလေးကို ဘုရင်မလေးကြည့် နေတယ်။ ဣလ္လိဘက်ပြန်လှည့်ပြီး...

‘ဣလ္လိ သင်ဟာ တကယ့်ကို ဒေါသထွက်နေရပါ။ သင်

အချုပ်ခန်းမှာ ဝိရကို အေးအေးဆေးဆေးသွားရောက်စကားပြော
တတ်တယ်ဆိုတာ ငါတို့ကြားပြီးပြီ၊ သင့်ကို ငါတို့ နားမလည်ဖြစ်
ချင်လာပြီနော်၊ ညီမတော်ကဆို တောမှာသင့်ကို ငါဆက်ဆံပြော
ဆိုမှုတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ညတိုင်းမှာ ငါ့ကို အပြစ်တင်တတ်တယ်၊
ငါတစ်ခုခုကို နှမြောသတ နောင်တရသလို ဖြစ်ချင်လာပြီနော်

ပြောရင်း ဘုရင်မလေး မျက်ရည်ဝဲဝဲလွှာလွှာတယ်။

‘ဣလ္လိ’
‘ရာဇ’

‘သင့်စကားတွေဟာ တောစကား တောပျောက်စကား
တွေလား’

ဣလ္လိ ဘုရင်မလေးမျက်နှာကို အငေးတန့်တယ်။
စူဠမာလ ဘုရင်မလေးကို ပြုံးတူးပြဲပြဲကြည့်တယ်။
‘ရာဇ အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီလို ထင်တော်မမူပါနဲ့’
‘ဒါဖြင့် သင့်စကား ဘယ်လိုစကားမျိုးတွေလဲ၊ အမှန်

အတိုင်းရာဇကိုပြော’

ဣလ္လိ တွေတွေလေးဖြစ်သွားပြီး...

‘ဣလ္လိရင်ထဲက စကားတွေပါ ရာဇရယ်၊ ဣလ္လိရင်ထဲထဲ
အမှန်စကားတွေပါ၊ ဣလ္လိရင်ထဲက အချစ်တွေ ပွင့်ထွက်မှုပဲ’

ဘုရင်မလေး သက်ပြင်းမသိမသာချပြီး စူဠမာလထံ
ဝေကြည့်တယ်။

‘သင့်စကားတွေရဲ့ ခိုင်မာမှု ဘယ်အတိုင်းအတာထိရှိမလဲ’

‘ဣလ္လိတစ်သက်တာ ခိုင်မာမှုပါ ရာဇ၊ ဣလ္လိသေဆုံးတဲ့
အချိန်ထိ အဲဒီစကားတွေက ခိုင်မာနေမှာပါ’

ဘုရင်မလေး မျက်နှာတင်းသွားတယ်။ ပြီး-ပါးပြင်ပေါ်
မျက်ရည်လေးတွေ လှိုမ့်ဆင်းလာတယ်။ ညီမတော်ဆီ တိုးကပ်
သွားတယ်။ ညီမတော်ပခုံးပေါ် မျက်နှာအပ်ထားလိုက်တယ်။

စူဠမာလ ဣလ္လိကို အလိုမကျတဲ့ မျက်လုံးအစုံနဲ့ ကြည့်
တယ်။ အဲဒီအခြေအနေလေးဟာ ဣလ္လိရင်ထဲ တန်သွားသလိုပဲ။

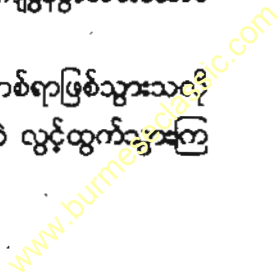
ဘုရင်မလေး အတွင်းခန်းထဲဝင်သွားတော့ ညီမတော်ရဲ့
အလိုမကျ အကြည့်အောက်မှာ ဣလ္လိတွေတွေဝေဝေကျန်ခဲ့တယ်။

‘ညီမတော် ဣလ္လိ ဘာမှားသွားသလဲ’

‘တစ်သက်တာ အချစ်လောက်နဲ့ သင်ရာဇကို ချစ်တယ်
ဆိုတဲ့ စကားပြောတာဟာ သင်ရာဇကိုစော်ကားခြင်းပဲ။ ရာဇလိုချင်
တဲ့အချစ်မျိုးက ဘဝအဆက်ဆက် မပျက်မကွဲ လက်တွဲချစ်နိုင်ခြင်း
မျိုးထိ။ သူကိုယ်တိုင်လည်း သင့်အပေါ် အဲဒီလိုထိ ချစ်တာ၊
သင့်ရဲ့တစ်သက်တာချစ်လောက်ချစ်နိုင်တဲ့ အချစ်မျိုးနဲ့ ရာဇကို
ချစ်ကပ်ပါနဲ့တော့၊ သင့်အမှုတွေသာ သင်ကျေပွန်စွာထမ်းဆောင်
ပေးတော့’

ဣလ္လိ ရင်ထဲ ပေါက်ကွဲမှု တစ်စုံတစ်ရာဖြစ်သွားသလို
အစ အမှန်အမှားများ စကြဝဠာထဲ လွှင့်ထွက်သွားကြ
သလို...

* * *

(၆)

စစ်ရေးအခြေအနေက မကောင်းတော့။

ရန်သူတပ်တွေကို နာဂဂီရိလေး ဗျူဟာနဲ့ ဝိုင်းဝန်းထားနိုင်ပေမယ့် ရန်သူရဲ့အတင်းစီးတိုက်မှုမှာ လေးကြီးဖြစ်နေတဲ့ စစ်သူကြီးအမတ်တို့ရဲ့ ဆုတ်နေရတယ်လို့ ကြားရတယ်။ လေးကိုိုင်တပ်တွေကလည်း ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်နေတော့ လေးကြီးတပ်တွေ ဆုတ်နေရပေမယ့် ရန်သူတပ်တွေ အထိနာတယ်လို့ ကြားရတယ်။ ဒီဗျူဟာ အတော့်ကို ကောင်းပါတယ်။ လေးကြီးမပြတ်ဖို့ လေးကိုင်းမကျိုးဖို့တော့ အရေးကြီးတယ်။ အဲဒီလို အပြတ်အကျိုးမရှိ ရန်သူကို ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်နေလို့ကတော့ ရန်သူတပ်တွေ အထိနာစမြဲပဲ။ လုံးပါးပါးရစမြဲပဲ။

နန်းမြို့စောင့်တပ်တွေ နန်းမြို့ရိုးပေါ်မှာ အဆင်သင့်နေတာ ယူထားပြီးပြီ။ နာဂဂီရိရဲ့လေးကြီးတပ်တွေ နန်းမြို့နဲ့နီးတဲ့အထိ ဆုတ်လာရရင် နန်းမြို့ရိုးပေါ်ကနေ လေးသည်တွေ ရန်သူတပ်တွေကို ပစ်ခတ်ပြီး လေးကြီးတပ်တွေကို အကူအညီပေးတိုက်ခိုက်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ။

ဟိုးဝေးဝေးက... ရန်သူတပ်တွေကို နာဂဂီရိလေးဗျူဟာနဲ့ ဝိုင်းထားရင်း ရန်သူတပ်တွေရဲ့ ဒလကြမ်းတိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ဟိုပြည်နယ်ပြည်နယ်ဆုတ်လာရတဲ့ နာဂဂီရိတပ်တွေ အကြောင်း နန်းမြို့ရိုးပေါ်က ရဲမက်စစ်သည်တွေ လှမ်းမြင်နေကြရတယ်။ ကွင်းကိုကြည့်ပြီး စစ်သွေးစစ်မာန်တွေလည်း ကြွနေကြတယ်။

ဘုရင်မလေးနဲ့ညီမတော်လည်း မြို့ရိုးပေါ်ရောက်လာကြပြီး အလေးက မစ်မြေပြင် မြင်ကွင်းကို မျှော်ရှုကြတယ်။

ဘုရင်မလေး စစ်သူကြီးအမတ်ဆီ ဆက်သွားလွှတ်တယ်။ လေးကိုင်းမကျိုးစေနဲ့ အဲဒီလေးကိုင်း သူတို့တပ်တွေကို အမာပိတ်ထားနိုင်ရင် သူတို့တပ်တွေ အထိအခိုက်များနိုင်သလို သူတို့ နောက်တန်းက ရိက္ခာကိုလည်း အဆက်ပြတ်စေနိုင်တယ်လို့ အမိန့်စေတယ်။

စစ်သူကြီးအမတ်ဆီက ဥတ္တရဂီရိမြို့စားဆီ သဝဏ်စေတယ်။ စစ်ရေးဆက်ပြုနေရင်း ချုပ်နှောင်ထားတဲ့ သူ့သားကို သတ်ပစ်မယ့်အကြောင်း။ ဥတ္တရမြို့စားအဖြေက သူ့သားကို သတ်လိုက် သတ်။ နာဂဂီရိကို သူရအောင်ကြံမယ်တဲ့။ သတင်းစကားစေပို့တယ်။

‘ဟင်း... သတ်ချင်လိုက်တာ၊ သတ်ချင်လိုက်တာ၊ သင်းအချုပ်မှာရှိနေစဉ်က ဒီအဖြေမျိုးရလို့ကတော့ ငါကိုယ်တိုင် သင်းတို့ သတ်၊ ခေါင်းဖြတ်၊ ခြေဖြတ်၊ လက်ဖြတ် အသည်းနှလုံးနှုတ် အစီအမံလုပ်ပြီး နာဂဂီရိမြို့စောင့်လုပ်ခိုင်းလိုက်မယ်၊ ခု... သင်းချီပြီ’

ဘုရင်မလေး ဒေါသနဲ့ပြောပြီး ဣလ္လိကို မျက်စောင်းနောက်ဆုံးတော့ အမတ်စစ်သူကြီးကိုယ်ကိုယ် ပါဝင်တဲ့ လေးကြီးတပ်တွေ နန်းမြို့နားထိ ဆုတ်လာရတော့တယ်။

နန်းမြို့ရိုးပေါ်က လေးသည်တော်တွေ မြားမိုးရွာချတော့ ရန်သူတပ်တွေ လေးကြီးတပ်တွေကို အတင်းဆီးမတိုက်နိုင်ကြ တော့။ မြားနဲ့လွတ်ရာမှာတပ်စွဲပြီး အခွင့်ကောင်းချောင်းနေကြ တယ်။ သူတို့မြားတွေလုပ်ကြ။ လက်နက်တွေပြင်ဆင်ကြလုပ်နေ ကြတယ်။ နာဂဂီရီရဲ့လေးကိုင်းတပ်တွေ၊ လေးကြီးတပ်တွေက ဝင်ဝင်တိုက်ပြန်တော့ သူတို့ပြန်ပြန်ခံတိုက်ခိုက်နေကြပြန်တယ်။ မတိုက်ချင်သလိုလို တိုက်ချင်သလိုလိုနဲ့ ဘာအကြံတွေထုတ်နေ ကြတယ် မသိ။

လောလောဆယ်တော့ သူတို့ နာဂဂီရီနန်းမြို့နားထိ ချီ တက်နိုင်ကြပေမယ့် နာဂဂီရီရဲ့လေးထဲမှာ ရောက်နေကြရတယ်။

ဒဏ်ရာရ ရဲမက်စစ်သည်တွေကို မြို့ရိုးထဲပြန်သွင်းခြင်း နဲ့အတူ စစ်သူကြီးအမတ်လည်း နန်းမြို့ထဲ ပြန်ဝင်လာတယ်။

နှစ်ဖက်စစ်သည်တွေရဲ့ ဆုံးရှုံးမှုများပြားကြောင်း ပြော တယ်။ စစ်သည်တွေလည်း နှစ်ဖက်လုံးမှာ အတော်လေး နာနေ ကြပြီပြောတယ်။ လူဝါတွေက စီးချင်းထိုးဖို့တောင် တောင်းဆိုနေ ပြီပြောတယ်။ ဥတ္တရဂီရီမြို့စားကတော့ တိတ်ကုကျ ဘာမှမဆိုသေး တဲ့။ ဒါပေမဲ့ လူဝါတွေရဲ့ဆန္ဒ ဥတ္တရဂီရီမြို့စားလွန်ဆန်နိုင်မှာ မဟုတ်တဲ့။

‘ဘာစစ်သူကြီးအမတ် အဲဒီဘုရင်အရမ်းဖြစ်ချင်နေတဲ့ ဥတ္တရဂီရီသားကို ရာဇ ယှဉ်ပြီးသတ်ချင်တယ်’ ဘုရင်မလေးက အားနဲ့မာန်နဲ့ပြောတယ်။

‘ရာဇကိုယ်တိုင် မလိုအပ်ပါဘူး ရာဇရယ်’ စစ်သူကြီးအမတ်စကားရပ်ပြီး ဣလ္လိကိုဝေကြည့်တယ်။

‘ကျွန်တော်မျိုးအဆင်သင့်ပါပဲ စစ်သူကြီးအမတ်မင်း’ စစ်သူကြီးအမတ် ဣလ္လိကို စေ့စေ့ကြည့်နေပြန်တယ်။

‘ဒက္ခိဏဂီရီမြို့သား သင်လူသူရဲကောင်းဆက်တိုက်ရပြီး နှစ်တွေရဲ့နောက်ပိုင်းမှာကော လေ့ကျင့်မှုတွေ မြို့ရဲ့လား’

‘မြို့ရဲမကပါဘူး စစ်သူကြီးအမတ်၊ ကျွန်တော်မျိုးအထူး ကြီးစားပြီး အထူးတိုးတက်ထက်မြက်အောင် လေ့ကျင့်မှုတွေ ပြုထားတာပါ’

‘သူက စိတ်ဓာတ်အရာ ပျော့ညံ့တယ်’ ဘုရင်မလေးဆီက အသံ။

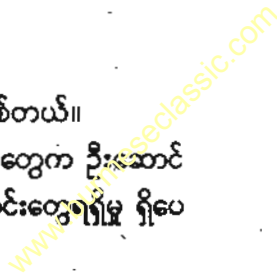
စစ်သူကြီးအမတ်နဲ့ဣလ္လိ ဘုရင်မလေးကို ကြည့်မိတယ်။ ‘စစ်သူကြီးအမတ် ဣလ္လိကိုပြန်ကြည့်ပြီး...’

‘ဒက္ခိဏဂီရီမြို့သား သင့်ကို ရာဇက စိတ်ပျော့သူလို့ ခေါ်နေရဲ့’

‘လုံးဝမပျော့ပါ စစ်သူကြီးအမတ်မင်း’ ‘သင် သက်သေပြနိုင်ရမယ်’

‘ပြပါမယ်ဘုရား’ နှစ်ဖက်စီးချင်းထိုးရေး အစီအစဉ်ဖြစ်တယ်။

ဥတ္တရဂီရီဘက်က မြင်းစီးလူဝါလူမျိုးတွေက ဦးဆောင် စီစဉ်တယ်။ သူတို့တွေ တံစိုးလက်ဆောင်ကောင်းတွေရရှိမှု ရှိပေ

မယ့် သူတို့စစ်သည်တွေ အတော်ကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် ဥတ္တရဂီရိနဲ့ နာဂဂီရိတို့အရေး ဥတ္တရဂီရိနဲ့နာဂဂီရိတို့ ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းဖို့ပဲ အလိုရှိကြတော့တယ်။ သူတို့က ဒီအစီအစဉ် တရားမျှတမှုရှိစေရမယ်လို့လည်း နာဂဂီရိကို ကတိပေးတယ်။

ဥတ္တရဂီရိဘက်က စီးချင်းထိုးမယ့်သူရဲကောင်းက နာဂဂီရိကို သိပ်လိုချင်နေတဲ့ သန်မာသန်စွမ်းနေသေးတဲ့ ဥတ္တရဂီရိမြို့စားကိုယ်တိုင်။

ဥတ္တရဂီရိမြို့စားကို တိုက်ခိုက်ရေးအရာ လူဝါစစ်သူကြီး အကြံဉာဏ်ပေးမှုတွေ ပြုတယ်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီကာလအတွင်းမှာပဲ ဥတ္တရဂီရိမြို့စားရဲ့ သားတော်ဝိရ အကျဉ်းထောင်ကလွတ်မြောက်ပြီး ဇနပုဒ်တစ်ခုမှာ သွားခိုအောင်းနေရာက စစ်မြေပြင်ကို ပြန်ရောက်လာနိုင်ခဲ့တယ်။

ဝိရက စီးချင်းထိုးမှု သူပြုချင်တဲ့အကြောင်း ပြောတယ်။ နာဂဂီရိအကျဉ်းထောင်မှာခံခဲ့ရတဲ့ ရန်ငြိုးအကြွေးတွေကို ပေးဆပ်ချင်တယ်လို့ ပြောတယ်။ နာဂဂီရိကို သူ လုံးဝမကျေနပ်နိုင်တဲ့ စိတ်အင်အားတွေ သူ့ကို စိုးမိုးနေတယ်လို့ ပြောတယ်။

ဝိရရဲ့ တိုက်ရေးခိုက်ရေးစွမ်းရည်ကို လူဝါစစ်သူကြီးထာစစ်ဆေးကြည့်တယ်။ သူ့ဖခမည်းတော်ထက်သာတဲ့ လူငယ်အတိုက်အခိုက်သမားတစ်ယောက်ဆိုတာ လက်ခံပြီး သဘောလည်း အတော်ကျသွားတယ်။ ဝိရရဲ့ ခမည်းတော်မြို့စားထံ ဒီစီးချင်းပွဲမှာ ဝိရနဲ့ပဲ စီးချင်းထိုးသင့်ကြောင်း ပြောတယ်။

နောက်ဆုံးကျတော့ ဥတ္တရဂီရိဘက်က စီးချင်းထိုးမယ့် သူရဲကောင်းဟာ ဝိရဖြစ်သွားတော့တယ်။ ဝိရကို အားအင်စည်အောင် စားခိုင်းနားခိုင်း ကစားခိုင်းထားကြတယ်။ နာဂဂီရိဘက်ကို ကြေညာတယ်။ ဥတ္တရဂီရိဘက်က ယှဉ်ပြိုင်မယ့်သူရဲကောင်းဟာ ဝိရလို့။

စစ်သူကြီးအမတ်ဆီက သတင်းစကားကြားလိုက်ရတဲ့ ဘုရင်မလေး ဆတ်ဆတ်ခါသွားတယ်။ နာဂဂီရိဘက်က စီးချင်း သူရဲကောင်းအဖြစ် ဣလ္လိကို စစ်သူကြီးအမတ်က အဆိုပြုတယ်။

‘ဣလ္လိ သင်နဲ့ ဝိရဘယ်လိုလဲ’

ဘုရင်မလေး ဣလ္လိကို မေးတယ်။

‘နဂိုကတော့ အမှုထမ်းဘက် အဆွေတော်တွေပါ’

ဣလ္လိ သံမှန်နဲ့ပဲပြောတယ်။

ဘုရင်မလေးလက်သီးဆုပ်နဲ့ လက်ဝါးဆီကို တဆတ်ဆတ် ထိုးနေတယ်။

‘ဒီတပ်မမှူး အသုံးမကျဘူး၊ လေယူလေသိမ်းကိုက အေးစက်စက်နဲ့ သင်းကို ဟိုလူလည်ဝိရက ခေါင်းဖြတ်သွားတော့မယ်၊ မဖြစ်ဘူး... မဖြစ်ဘူး၊ စီးချင်းထိုးမယ့်သူရဲကောင်းအဖြစ် သင်း မထိုက်တန်ဘူး၊ ဘာဘစစ်သူကြီးအမတ် ရာဇကိုယ်တိုင် စီးချင်းထိုးမယ်၊ ဝိရခေါင်းကိုဖြတ်ရမှ ရာဇကျေနပ်မယ်’

‘အစ်မတော် ညီမတော်ကိုလည်း မေ့မထားပါနဲ့’

စိတ်လှုပ်ရှားနေကြတဲ့ ရာဇနဲ့ ညီမလေးကိုကြည့်ပြီး

စစ်သူကြီးအမတ်က လေအေးအေးနဲ့ နှစ်သိမ့်စကားဆိုတယ်။

‘ရာဇရာဇညီမတော်ရာဇစိတ်အေးအေးထားကြပါ။ ဒီအရေး ကိစ္စကို စိတ်အေးအေးထားပြီး ပွဲကြည့်နေပါ။ ဒီအရေး အောင်မြင် အောင် ကျွန်တော်မျိုး ပြုလုပ်ပါ့မယ်’

‘ဘာစစ်သူကြီးအမတ်က ဘယ်လိုပြုလုပ်မှာလဲ’

‘ကျွန်တော်မျိုး... ကျွန်တော်မျိုး မြို့သားကို ယုံကြည်ပါ တယ်။ သူ့ကို ကျွန်တော်မျိုး သွန်သင်ပါ့မယ်။ ရာဇတို့ညီအစ်မ တော်တို့ သည်းခံခံလင့်ပေးပါ’

စစ်သူကြီးအမတ်က ဣလ္လိကို အသေအချာကြည့်တယ်။

‘ဒက္ခိဏဂီရိမြို့သား၊ သင့်အမှုထမ်းပုံကို ရာဇနန္ဒသက် တော်မူပုံမရဘူးဆိုတာ ရိပ်စားမိလား’

ဣလ္လိ ခေါင်းငုံ့နေတယ်။

‘အမှုထမ်းကောင်းမဖြစ်တဲ့ ဒက္ခိဏဂီရိမြို့သားကို ကျုပ် မကြည့်ချင်ဘူး၊ ကဲ... သင်ဘာဆက်လုပ်မလဲ’

‘ကျွန်တော်မျိုး အမှုထမ်းကောင်းဖြစ်အောင်ပဲ ကြိုးစား ပါ့မယ်’

‘အမှုထမ်းကောင်းဖြစ်ချင်တဲ့လူဟာ မင်းအလိုကို သိရ မယ်၊ ရာဇအလို ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ သင်မသိနိုင်ဘူးလား’

‘သိပါတယ်’

‘သိရင်...’

‘အချိန်ကျရင် အတိအကျ ဖြစ်စေရပါ့မယ်၊ အချိန်မတူ

ခင် စကားတွေနဲ့ ဝင့်ဝါခြင်းအတတ်ကိုတော့ ဣလ္လိမကျွမ်းကျင် ကြောင်းအမှန်ပါ’

စစ်သူကြီးအမတ် ရာဇတို့ညီအစ်မကိုတစ်ချက်စရာကြည့် တယ်။

‘ဝိရနဲ့ သင်စီးချင်းထိုးရဲလား၊ ဝိရနဲ့ သင် စီးချင်းထိုးဖို့ ကော အလိုရှိရဲ့လား’

‘နာဂဂီရိကို ရာဇအတွက် လုယက်ပေးရာမှာ ကျွန်တော် မျိုးဝိရတင်မက ဘယ်သူ့ကိုမဆို ယှဉ်ရဲပါတယ်’

‘ဝိရ သင့်အမှုထမ်းဘက် အဆွေတော်တွေဆို’

‘နဂိုကလို့ ကျွန်တော်မျိုး ထည့်ပြောခဲ့ပါတယ်၊ နာဂဂီရိ တို့ ရာဇအတွက် လုယက်ပေးရာမှာတော့ ကျွန်တော်မျိုးအတွက် အမှုထမ်းဘက်တို့ အဆွေတော်တို့ဆိုတာ မပြောနဲ့ ညီအစ်ကို မင်းချာတောင်မထားပါဘူး စစ်သူကြီးအမတ်’

‘စီးချင်းသူရဲကောင်းအရာမှာ ဒီဒက္ခိဏဂီရိမြို့သားကို စိတ်ချယုံကြည်ပါ ရာဇနန္ဒညီမတော်၊ အဲဒီအရာ အောင်မြင်အောင် ဆောင်းကောင်းပြုနိုင်ပါတယ်’

* * *

(၇)

အတွင်းဆောင်မှာ...

ညဦးယံအချိန်။

စူဠမာလလာခေါ်လို့ ဣလ္လိ လိုက်ခဲ့ရတယ်။
 ဘုရင်မလေးရှေ့မှောက်ရောက်တော့ စူဠမာလက ဘုရင်မ
 လေးနဲ့ ဣလ္လိနစ်ယောက်ထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားတယ်။
 ခေါင်းငုံ့ငြိမ်နေတဲ့ ဣလ္လိကို ဘုရင်မလေးတွေကြည့်နေ
 တယ်။

‘ဣလ္လိ နက်ဖြန်ဆို စီးချင်းထိုးမယ့်နေ့နော်’
 ဒီတော့မှ ဘုရင်မလေးကို ဣလ္လိမောကြည့်ပြီး...

‘ဪ... ဟုတ်ရဲ့ရာဇ’

ပြီး... ဣလ္လိ ခေါင်းပြန်ငုံ့သွားပြန်တယ်။

‘စီးချင်းထိုးမယ့်အရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သင် ရာဇကို
 ဘာပြောစရာရှိလဲ’

‘မရှိပါ ရာဇ’

ခေါင်းငုံ့လျက်မှ ဣလ္လိ ဖြေတယ်။

‘တောင်းဆိုစရာတွေ ဘာတွေရောရှိလား’

‘မရှိပါ ရာဇ’

‘စီးချင်းထိုးရမယ့်အရေး သင်စိတ်အနှောင့်အယှက်တွေ
 ဘာတွေဖြစ်နေလား’

‘လုံးဝမဖြစ်ပါရာဇ’

ဘုရင်မလေး ဣလ္လိကို ငြိမ်ကြည့်နေပြန်တယ်။

‘စီးချင်းထိုးပွဲမှာ အောင်ရင်ကော သင်ရာဇကိုဘာတောင်း
 ဆိုချင်လဲ’

‘ဘာမှမတောင်းဆိုချင်ပါ ရာဇ’
 ဘုရင်မလေး ဣလ္လိကို မျက်စောင်းခဲလိုက်တယ်။
 အားမလိုအားမရဖြစ်ပြီး ကြည့်နေပြန်တယ်။
 ‘သင့်လို မှန်ကုပ်ကုပ်ရှုသိုးသိုးကို သူ့ရဲကောင်းဖြစ်ဖြစ်
 ဖြစ်ဖြစ်၊ ငါချစ်သင့်လား မချစ်သင့်လား’

‘မချစ်သင့်ပါ ရာဇ’

ဣလ္လိအဖြေကြောင့် ဘုရင်မလေး တွန့်ခဲခဲ့ဖြစ်သွားတယ်။

‘ဟင်... ဘယ်လိုဖြေလိုက်တာလဲ’

‘ရာဇအလို ဒီလိုပဲ ရှိလိမ့်မယ်ထင်လို့ပါ ရာဇ’

ဘုရင်မလေး အောက်နှုတ်ခမ်းလေး ဖိကိုက်လိုက်တယ်။

‘ဟုတ်တယ်၊ သင့်ကို မချစ်သင့်ဘူး၊ သင်သိလျက်နဲ့’

‘ဪ... ဘာလို့ ချစ်စကားတွေပြောခဲ့တာလဲ၊ တောစကား တော
 ဘွက်လား’

ဣလ္လိ ဘုရင်မလေးကို သေသေသပ်သပ် မောကြည့်
 တယ်။

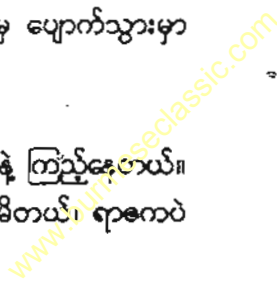
‘ဣလ္လိရင်ထဲက အချစ်တွေ စကားဖြစ်သွားတာပါရာဇ၊

ဣလ္လိရှိနေသရွေ့ အဲဒီစကားတွေ ဘယ်တော့မှ ပျောက်သွားမှာ
 မဟုတ်ဘူး’

ဘုရင်မလေး မသိမသာပြုံးတယ်။

ပြီး... ဣလ္လိကိုအကြင်နာမျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်နေတယ်။

‘တစ်ခါတလေတော့ ဣလ္လိကိုသနားမိတယ်၊ ရာဇကပဲ’

အလိုဆန္ဒတွေ သိပ်ကြီးနေလားမသိဘူး၊ ဣတ္ထိအချစ်ကို အားမရ သလိုဖြစ်ဖြစ်နေတဲ့ အတွေးတွေရှိနေတတ်တယ်။ ဣတ္ထိ ရာဇကို ဒါထက်ဒါထက်ပိုတဲ့ အချစ်တွေနဲ့ ချစ်စေချင်တယ်။ အဲဒါကို အလိုက်မသိနိုင်တဲ့ ဣတ္ထိကိုလည်း သိပ်ရန်လုပ်ချင်တာပဲ။ ချစ်လို့ နော်

မုန်ကုပ်ကုပ်ရှုသိုးသိုးကြီး ပြုံးပြီးသွားတာကို ဘုရင်မလေး တွေ့လိုက်တယ်။ အဲဒီလိုမြင်ရခဲတဲ့ ဣတ္ထိရဲ့ ပြုံးပြီးပြီးမျက်နှာအား ဘုရင်မလေးမျက်နှာ တိုးကပ်လိုက်တယ်။ ဘုရင်မလေး ရင်ထဲ အဲဒီအပြုံးကြီး စွဲထင်သွားတော့တယ်။

ရာဇရယ် ရာဇချစ်တာလည်း တစ်ခါတလေ သတ် တော့ဖြတ်တော့မယ့်အတိုင်းပဲ ကောင်းပါတယ်။ ဣတ္ထိရင်ထဲ ဘယ်သူမှမခံစားဖူးတဲ့ ချစ်အရသာမျိုးတွေ ခံစားရတာပေါ့။

ပြုံးပြီးပြီးမျက်နှာကြီးနဲ့ ပြောလိုက်တဲ့ ဣတ္ထိမျက်နှာပေါ် ဘုရင်မလေး မျက်နှာကပ်လိုက်တယ်။

* * *

(၈)

စီးချင်းထိုးပွဲ...

ကြားရွားနေတဲ့ မြင်းနက်ကြီးကို စီးချင်းထိုးကွင်း မြေ တလင်းမှာ ဝိရလှည့်ပတ်စီးနေတယ်။ မြင်းစီးအတတ်နဲ့ အား အတတ်ကို တွဲဖက်ပြနေတာ...

သူ့နောက်ဘက် ဆင်တပ်၊ မြင်းတပ်၊ ခြေလျင်တပ်တွေဆို မှာ စစ်သည်ရဲမက်တွေရဲ့ လက်ခုပ်သံတွေက တဖြောင်းဖြောင်း။

ဥတ္တရဂီရိမြို့စား ဆင်တစ်စီးပေါ်ကနေ စီးချင်းထိုးပွဲကို ရှုစားနေတယ်။

သူတို့နဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင် စီးချင်းထိုးကွင်းမှာက နာဂဂီရိ ရဲ့ဆင်တပ်၊မြင်းတပ်၊ခြေလျင်တပ်စစ်သည်ရဲမက်များ။ ဆင်တပ်ရဲ့ အလယ်၊ ဆင်သူရဲကောင်းတစ်စီးရဲ့အထက်မှာတော့ နာဂဂီရိရဲ့ ဘုရင်မလေးနဲ့ညီမတော်။

‘နာဂဂီရိ သူရဲကောင်းပေ့’

မြို့ရိုးပေါ်က စစ်သည်ရဲမက်တွေရဲ့ အသံညံ့ထွက်လာမှု ကြောင့် လူတွေရဲ့အကြည့် မြို့ရိုးဘက်ဆီရောက်သွားကြတယ်။

မြို့တံခါးကနေ အသားကျနင်းထွက်လာတဲ့ မြင်းဖြူ တစ်စီး။ မြင်းဖြူပေါ်မှာကတော့ မုန်ကုပ်ကုပ်ရှုသိုးသိုးနဲ့ ဣတ္ထိ။ နာဂဂီရိတပ်တွေရဲ့ လက်ခုပ်သံတွေ ညံ့သွားတယ်။

‘နာဂဂီရိရဲ့ သူရဲကောင်းပေ့၊ နာဂဂီရိသူရဲကောင်းပေ့’

အားပေးသံတွေနဲ့အတူ တေးသံအချို့ပါပါတယ်။ ဣတ္ထိနဲ့ ဝိရ လူသူရဲကောင်းယှဉ်ပြိုင်ပွဲ သုံးနှစ်မှာ လက်ရည်တူတွေဖြစ်ခဲ့ ကြတာကို ပြန်ပြီးတွေးမိ၊ ပြောမိကြတဲ့စကားသံတွေ...

‘နာဂဂီရိသူရဲကောင်းကွ၊ နာဂဂီရိသူရဲကောင်းကွ’

စီးချင်းထိုးကွင်း မြေတလင်းထဲ မြင်းဖြူကြီးနဲ့ ဣတ္ထိဝင် ရောက်လာတော့ ဟိန်းထွက်သွားတဲ့အားပေးသံ တစ်ဖက်က ...

‘ဥတ္တရဂီရိကွ၊ ဥတ္တရဂီရိသူရဲကောင်းကွ’ ဆိုတဲ့ အားပေးသံတွေကို ဖုံးလွှမ်းသွားတယ်။

ဝိရမြင်းကို တန်လိုက်ပြီး ဣလ္လိန္ဒုဣလ္လိန္ဒုနောက်က အားပေးနေကြတဲ့ နာဂဂီရိစစ်သည်ရဲမက်တွေဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ မျက်နှာညှိုးသလိုဖြစ်သွားပြီး ဣန္ဒြေပြန်ဆည်တယ်။

‘ဥတ္တရဂီရိသူရဲကောင်းကွ၊ ဥတ္တရဂီရိသူရဲကောင်းကွ’ ဥတ္တရဂီရိဘက်ကလည်း နာဂဂီရိဘက်က အသံတွေနဲ့ မြိုင်နိုင်အောင် ထအော်ဟစ်ကြတယ်။ လူဝါလူမျိုးတွေကလည်း မဝီကလာ ဝီကလာနဲ့ သံယောင်လိုက်ပြီး အော်ဟစ်အားပေးကြတယ်။

ဝိရ မြင်းကို ခပ်ကြွားကြွားလေးစီးပြီး ဣလ္လိ မြင်းကို လာလှည့်ပတ်တယ်။ ဥတ္တရဂီရိကွင်းဘက်ဆီ ပြန်လှည့်သွားတယ်။

‘တပ်မမှူး ကျွန်တော်မျိုး ယုတ်တိရိအောင်တော့ တိုက်လေးရမယ်’

ဝိရအသံ ဣလ္လိကြားသာရုံ လေထဲမှာ ကျန်ခဲ့တယ်။ ဝိရအပေါ် နားမလည်နိုင်ဖြစ်နေတဲ့ ဣလ္လိအုံ့သြခြင်းနဲ့ အတူ ဝိရကို နားလည်သွားရတယ်။

ဝိရ နောက်တစ်ကျော့ မြင်းကို ကြွားစွ ရွာစီးလာပြီး ဣလ္လိမြင်းကို ပတ်ပြန်တယ်။ ဥတ္တရဂီရိဘက်က အားပေးသံတွေ ညံ့နေတော့တယ်။

‘တပ်မမှူး ကျွန်တော်မျိုး နာဂဂီရိအတွက် လုပ်ပေးတယ် ဆိုတာ တပ်မမှူးနားလည်ရင် ကျွန်တော်မျိုးကျေနပ်ပါပြီ’

ပြန်လှည့်ထွက်သွားတဲ့ ဝိရမြင်းနောက်မှ ကျန်ခဲ့တဲ့အသံ။ ကွင်းရဲ့တစ်ဖက်အစပ်ရောက်သွားပြီး ဝိရမြင်းကို ပြန်လှည့်စီးလာပြန်တယ်။ ဣလ္လိကို ထိမထင်ဟန်နဲ့ မြင်းနဲ့လှည့်ပတ်တယ်။

‘ကျွန်တော်မျိုးဟာ ပေးပေးလိုက်တဲ့အကွက်ကို တပ်မမှူး အဓိရအရ အသုံးချပါ။ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့နှလုံးသားကို ရာဇသိအောင် ပြောပေးပါ’

ကမန်းကတန်း ဝိရမြင်းလှည့်ထွက်သွားတယ်။
‘ရီ’
အချက်ပေးမောင်းသံ။

စီးချင်းထိုးမယ့် သူရဲကောင်းတွေ ကိုယ့်ဘက်ကွင်းမှာ တိုယ် နေရာယူကြရတယ်။ ဝိရသူ့ဘက်ကွင်းမှာ နေရာယူရင်း နာဂဂီရိ ဆင်တပ်အလယ် ဆင်သူရဲကောင်းပေါ်က ဘုရင်မလေး တို့ လှမ်းငေးတယ်။

‘သားတော် ရန်သူခေါင်းကို ဖြတ်တာ ခမည်းတော် မြင်ချင်တယ်’

ဥတ္တရဂီရိမြို့စားရဲ့ အော်ဟစ်ပြောသံ...
‘ဣလ္လိ ဝိရခေါင်းကို ရအောင်ဖြတ်၊ သင့်ကို ကိုင်းပြည် ဘန်ဝက်ပေးမယ်’

နာဂဂီရိဘုရင်မလေးကလည်း အားကျမခံအော်ဟစ်ပြော
တယ်။ ဒီအခါမှာ ဝိရ ဘုရင်မလေးကို ကြောင်ငေးရင်း ချက်ရည်
ဝဲလာတယ်။

‘ရီ’
ဒုတိယအချက်ပေးမောင်းသံ။ ဝိရ ကြောင်ငေးဆဲ...
ဣလ္လိရင်ထဲ ဝိရကို တိုက်ခိုက်ရမှာ ဝန်လေးသလို ဖြစ်
နေတယ်။

‘ရီ’
ဣလ္လိ စိတ်ပြောင်းလိုက်တယ်။
ရင်ထဲက ဝန်ထုပ်ကို ထုတ်လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး ဝိရဆီ
မြင်းစိုင်းဝင်တယ်။ ဝိရလည်း ချက်ချင်းစိတ်အသင့်ပြင်လိုက်သလို
ဣလ္လိကို ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်တော့တယ်။

စီးချင်းတိုက်ပွဲက တောက်လျှောက်ကြမ်းတဲ့တိုက်ပွဲပေ။
အဖြတ်အတောက်၊ အရပ်အနား၊ အချောင်းအစောင့်မရှိ။ တောက်
လျှောက်ကို အင်နဲ့အားနဲ့ တိုက်နေတဲ့ပွဲ။ နှစ်ဖက်အားပေးသူတွေ
ရင်တမမနဲ့ဖြစ်ရ၊ အားတက်မာန်တက်ဖြစ်ရမှုတွေက ဖျပ်ခနဲ
ဖျပ်ခနဲ တရစပ်ပဲ။

ဓားနဲ့ယဉ်တဲ့လက်တွေ ဓားချင်းယဉ်မိတယ်ဆို အခုတ်
အတွတ် အပက်အတိုး၊ အသုတ်အပင့်၊ အဝင့်အဝဲတွေက သူ
ဘာသာသူ အလိုက်တသင့် လှုပ်ရှားမှုဖြစ်နေတော့တယ်။ ဓားမှာ
ဝိညာဉ်ပူးကပ်နေကြသလိုပဲ။ ဟင်ခနဲ ဟာခနဲအသံတွေ။

အိုးခနဲ ဟိုက်ခနဲအသံတွေ။ ဟာ... သွားပြီ။
ဟဲ့... အဲ... တော်သေးရဲ့။
အသံတွေ...

ဥတ္တရဂီရိကွ၊ နာဂဂီရိကွ ဆိုတဲ့အသံတွေနဲ့ ရောထွေးနေ
ကြတော့တယ်။

‘တပ်မမှူးရယ် လက်တွေ့လိုက်တာ၊ ဒီလိုလက်ရည်တူ
ချင်းယဉ်ရတာ ဘယ်လောက်အရသာရှိလဲဆိုတာ အတိုက်အခိုက်
သမားချင်းပဲ နားလည်နိုင်တယ်’

တိုက်ရင်းခိုက်ရင်း ဝိရက ပြောတယ်။
ဝိရ ပြောတာ အမှန်ပဲ။

ဣလ္လိအဖို့လည်း ဝိရနဲ့တိုက်နေရတာ အရသာရှိလွန်းလှချည်။
‘ဝိရအဆွေတော် သင်ကျုပ်ကို အရှုံးပေးမယ့် အစီအစဉ်

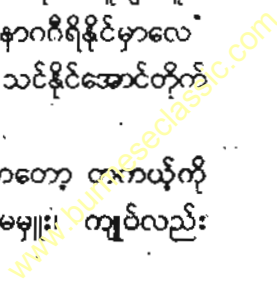
မေ့လိုက်နော်၊ သင်ကျုပ်ကို နိုင်အောင်တိုက်ရမယ်’
‘တပ်မမှူး အဲဒါက သင်နဲ့ကျုပ်နှစ်ယောက်တည်းနဲ့

ဆိုင်တဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး၊ နာဂဂီရိနဲ့ဆိုင်တဲ့ကိစ္စ သင်လက်ခံရမယ်’
‘ကျုပ်တမင်အရှုံးပေးတဲ့လူအပေါ် အနိုင်မယူချင်ဘူး’

‘ဘယ်လို မျိုးနိုင်နိုင်၊ သင်နိုင်မှ နာဂဂီရိနိုင်မှာလေ’
‘တောက်... ထားစမ်းပါ၊ ကျုပ်ကို သင်နိုင်အောင်တိုက်

စမ်းပါ’

‘အခုတိုက်နေတဲ့ တိုက်ကွက်တွေကတော့ ငားကယ့်ကို
အနိုင်တိုက်နေတဲ့ တိုက်ကွက်တွေပဲ တပ်မမှူး၊ ကျုပ်လည်း

လက်တွေ့နေတာနဲ့ အစွမ်းကုန်တိုက်နေတာအမှန်ပဲ။ သေချာတာကတော့ သင့်ကို ကျုပ်မနိုင်သေးတာအမှန်ပဲ။ မရှုံးသေးတာပဲ ရှိတယ်။

တိုက်ရင်း ခိုက်ရင်း စကားတွေလည်း ကမန်းကတန်း ပြောဖြစ်နေကြတယ်။ သူတို့စကားသံတွေ၊ အားပေးသံတွေကြား ပျောက်နေတယ်။ ပါးစပ်လှုပ်တာလောက်ပဲ မြင်ကြရတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် မခံချင်စရာ ရန်လိုစကားတွေပဲ ပြောနေကြ သလို ထင်စရာ။

‘ရာဇက ကျုပ်ခေါင်းဖြတ်တာ လိုလားသတဲ့’

‘ဒါတွေ ခေါင်းထဲမထားပါနဲ့ ဝိရရယ်၊ ဒီလိုပဲ သူပြော ကိုယ်ပြောပေါ့၊ ရန်လိုနေကြတာပဲ။ စစ်ပြုနေကြတာပဲဟာ’

‘ကျုပ် သူ့အလိုကျဆို ခေါင်းဖြတ်ခံရပါတယ်။ တပ်မမှူး ကျုပ်ခေါင်းကို ရအောင်ဖြတ်ပါ’

‘ဒါတွေ ပြောမနေနဲ့ ဝိရ၊ သင်ကျုပ်ကို အနိုင်တိုက်ရ မယ်’

ဝိရ ပြုံးတယ်။

‘အမှန်ပဲ တပ်မမှူး၊ သင့်ကို ကျုပ်မနိုင် နိုင်တော့ဘဲ ဘူး’

‘ကျုပ်မယုံဘူး ဝိရ၊ ကျုပ် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ပြီး အနိုင်ရတာမျိုး မလိုချင်ဘူး၊ ကျုပ်ကို ကူညီပါ’

‘ကဲပါ... တပ်မမှူးရယ်၊ တိုက်ကြသေးတာပေါ့’

သူတို့နှစ်ယောက် ပြင်းပြင်းထန်ထန်တိုက်ခိုက်နေကြ ပြန်တယ်။ အားပေးသံ အာမေဇိုတ်သံတွေလည်း ပိုမြန်နေကြ တယ်။

‘တပ်မမှူးရယ် ဝိရခေါင်းကို ရအောင်ဖြတ်ဆိုတဲ့ ရာဇ အသံ ကျုပ်နားထဲက မထွက်တော့ပါလား’

‘စားချက်တွေ ပြန်သွက်လိုက်စမ်း၊ ပြန်ပြင်းလိုက်စမ်း ဝိရရယ်၊ အဲဒီအကြောင်းကို မေ့ထားလိုက်စမ်း’

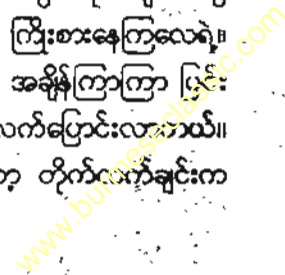
ဝိရ တိုက်အားရှိအောင် ဣလ္လိက ဆိုတယ်။

‘သင့်ခမည်းတော် နာဂင်ရီကိုရရင် သင် ရာဇကိုလွယ်ပြီ မဟုတ်လား ဝိရရယ်၊ သင့်ခမည်းတော်နာဂင်ရီကို ရနိုင်အောင် သင် အားထုတ်ပေးသင့်တယ်’

‘မဆိုင်ဘူး တပ်မမှူးရယ်၊ ကျုပ်က ထိုက်ထိုက်တန်တန် ရာဇရင်ထဲက ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ အပ်နှင်းတဲ့အချစ်ကိုသာ လိုချင် တာ၊ ရရင်ပြီးရောဆိုတဲ့ အပေါစားအောက်တန်းစား ရှိုင်းစိုင်းတဲ့ စိတ်မျိုးနဲ့ ရာဇအချစ်ကို မပိုင်ဆိုင်ချင်ပါဘူး’

ပြောရင်းဆိုရင်း သူတို့တိုက်ကွက်တွေ၊ တိုက်ချက်တွေ တိုတော့ မဟာသွားအောင် မမှားသွားအောင် ကြိုးစားနေကြလေရဲ့။

အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် အချိန်ကြာကြာ ပြင်း ပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်နေကြတယ်။ ဝိရ လက်ပြောင်းလာတာပဲ။ ဒီရဲ့ ကာကွယ်ချက်တွေ သိပ်မလုံချင်တော့ တိုက်လက်ချင်းက သိတယ်။

‘အဆွေတော်ဝိရ ပြန်မြန်ထား ပြန်ပြင်းထားစမ်းဦးလေ’

‘တပ်မမှူး တိုက်ပါ။ ကျုပ်အစွမ်းကုန်ကာကွယ်နေတာပဲ။ တပ်မမှူး ကျုပ်ကို ထိနိုင်လို့လား’

‘သင်အောက်ပိုင်းတိုက်ချက်တွေကိုသာ လုံနိုင်နေတာ၊ အပေါ်ပိုင်း ဟာဟာသွားတယ်’

‘လုပ်မနေနဲ့ ထိအောင်ပဲ တိုက်နိုင်ပါဦး၊ သင့်လက်တွေ တိုင်းပြည်တစ်ဝက်နဲ့ လုံးဝမတန်ပါလား’

ဝိရ ပမာမခန့်ပြောဟယ်။

‘သင် ကျုပ်ကို လျှော့နေတာလား’

‘ဘာလို့ လျှော့ရမှာလဲ၊ ကျုပ်စိတ်ပြောင်းသွားပြီ၊ ကျုပ် သင့်ခေါင်းကို ရအောင်ဖြတ်မယ်၊ ကျုပ်ခမည်းတော် နာဂဂီရီကို ရတယ်ဆို ကျုပ် ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ချစ်တဲ့ရာဇကို အရသိမ်းပိုက်တော့မယ်’

‘ကောင်းလေ တိုက်ကြရအောင်’

ဣလ္လိအပြင်းအထန်တိုက်တယ်။ ဝိရအပြင်းအထန်ကာကွယ်ရင်း ဣလ္လိကို ပြန်ပြန်တိုက်တယ်။ သူလည်း အပြင်းအထန်တော့ ပြန်ပြန်တိုက်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကာကွယ်ချက်တွေမှာ အစပိုင်း တုန်းကတွေလို အပေါ်ပိုင်းမလုံ ဟာဟာသွားတာကို ဣလ္လိ မြင်မြင်နေရတယ်။

ဣလ္လိ ဝိရသူ့ဟာကွက်သူ သိနိုင်အောင် ဝိရလည်းပင်းကို ဓားနဲ့လှမ်းလှမ်းပက်တယ်။ ဝိရ မခိုးမခန့် လွတ်ရုံရှောင်တယ်။

ဣလ္လိကို အတင်းဒလကြမ်းပြန်တိုက်ခိုက်မှုပြုတယ်။

ဆက်တိုက် ဝိရအတင်းဒရစပ် ပြန်တိုက်နေတယ်။ ဝိရ တိုက်ခိုက်မှုမှာ အပေါ်ပိုင်းဟာကွက်တွေ လွတ်လွတ်သွားပြန်တယ်။ ဣလ္လိ ဝိရရဲ့ ဒရစပ်တိုက်ခိုက်မှုတွေကို ကာကွယ်ရင်း လွတ်သွားတဲ့ ဝိရရဲ့လည်ပင်းကို ဓားနဲ့လှမ်းပက်တယ်။ ဝိရ မရှောင် လွတ်နေတဲ့လည်ပင်းကို ရှေ့ထိုးပေးပြီး ကြွေးလိုက်တယ်။ မြီနေတဲ့ ဣလ္လိရဲ့ ဓားချက်ကြောင့်...

ဝိရလည်ပင်း ပြတ်ထွက်သွားတော့တယ်။ ပြုတ်ကျသွားတဲ့ ဝိရခေါင်းကို ဣလ္လိယောင်ရမ်း ဆွဲယူလိုက်တယ်။ ဝိရကိုယ်ပိုင်းကတော့ ထွက်ပြေးသွားတဲ့ သူ့မြင်းနောက် တရွတ်တိုက်ပါ သွားပြီး မြေပေါ်ပြုတ်ကျသွားတယ်။

နာဂဂီရီသားတွေရဲ့ အော်ဟစ်အားပေးသံ မိုးထက်လျှံ တက်သွားတယ်။ ဣလ္လိမောမောပန်းပန်းနဲ့ မြင်းကို နာဂဂီရီတပ် သားတွေဆီ လှည့်တယ်။ ဣလ္လိကျောပြင်ကို စူးခနဲ တစ်စုံတစ်ခု စူးဝင်သွားတယ်။ ဝင်မှုအရှိန်ပြင်းတော့ လက်ဝဲရင်ဆုံက ဖောက် ထွက်တယ်။ ကြည့်လိုက်တော့ မြားဦးပိုင်း။

ဣလ္လိ မြင်းပေါ်က ဝှံ့ကျသွားတော့တယ်။ ရန်းရင်း ဆန်ခတ်တွေ ဖြစ်ကုန်ပြီဆိုတာ ဣလ္လိ သိလိုက်တယ်။ နောက် ဣလ္လိ ဘာကိုမှ မသိတော့။

* * *

(၉)

မြားခသွားတဲ့ ဣလ္လိကို စစ်သည်တွေက နန်းမြို့တွင်းထဲ အမြန်ပြန်သွင်းတယ်။ နန်းတွင်းသမားတော်ကြီးကို ကုသစေတယ်။

မြို့ရိုးအပြင်ဘက်ကျန်ခဲ့တဲ့ ဘုရင်မလေးနဲ့ ညီမတော်အပါအဝင် နာဂဂီရိစစ်သည်တွေ သစ္စာမရှိတဲ့ ဥတ္တရဂီရိတပ်တွေကို တိုက်ဖို့ ချက်ချင်းပြင်ဆင်တယ်။

မြင်းစီးလူဝါလူမျိုးတွေက အတင်းတားဆီးထားတယ်။ သူတို့ ရန်လိုချင်မှုနဲ့တားဆီးခြင်းမဟုတ်။ စစ်ဆက်မဖြစ်ရေးအတွက် တားဆီးခြင်းဖြစ်တယ်။

မြင်းစီးလူဝါလူမျိုးတို့ရဲ့ စစ်သူကြီးက လျင်မြန်သူဖြစ်တယ်။ ဣလ္လိမြားထိုသွားတာကိုလည်း မြင်ရရော၊ ဝေအကြည့် ဥတ္တရဂီရိမြို့စား လေးနဲ့ပစ်လိုက်တာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဆင်ပေါ်က ဥတ္တရဂီရိမြို့စားကို ကြိုးကွင်းပစ်စွပ်ပြီး ဆင်အောက်ဆွဲချလိုက်တယ်။ ဆင်အောက်ရောက်ရောက်ချင်းပဲ ကြိုးနဲ့ပတ်တုတ်လိုက်တယ်။ ဒီလိုသစ္စာမရှိလုပ်တာ အဲဒီစစ်သူကြီးမကြိုက်။ အရမ်းဒေါသဖြစ်နေတယ်။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်သဘောတူ စီးချင်းထိုးခြင်းအရာမှာ ကိုယ့်ဘက်က ရှုံးလည်း ဒီလိုသစ္စာမရှိလုပ်စရာမရှိဟု ပြောပြီး သူ့ဥတ္တရဂီရိမြို့စားကို ပါးချတယ်။

နာဂဂီရိဘက်ကို စစ်ဆက်မတိုက်ဖို့ မေတ္တာရပ်ခံတယ်။ သူတို့လည်း ပြန်ဖို့ ပြင်တယ်။ ကြိုးတုတ်ခံထားရတဲ့ ဥတ္တရဂီရိ

မြို့စားကို ဘုရင်မလေး လက်အပ်တယ်။ ကျန်တာတော့ ဘုရင်မလေးသဘောပါပဲတဲ့။

လူဝါစစ်သည်တွေ အဲဒီလိုစီစဉ်တာ ဥတ္တရဂီရိစစ်သည်တွေ ဘာမှစောဒက မတက်ရဲ။ ငြိမ်နေကြတော့တယ်။

လူဝါတွေကလည်း သူတို့ပါဝင်တဲ့ စစ်ပွဲမှာ အဲဒီလို သစ္စာမရှိလုပ်လို့ ဥတ္တရဂီရိဘက်သားတွေကို ရစရာမရှိအောင် အပြစ်တင်ကြိမ်းမောင်းကြတယ်။

လူဝါစစ်သူကြီးက ဥတ္တရဂီရိမြို့စားကို ဘုရင်မလေးရှေ့ ဒူးထောက်အထိုင်ခိုင်းရာမှာ ဥတ္တရဂီရိမြို့စားခေါင်းမာနေတယ်။ ပေပြီးရပ်နေတယ်။ လူဝါစစ်သူကြီး အတင်းဂုတ်ဖိထိုင်ခိုင်းတာတောင် တောင့်ခံပေရပ်နေတယ်။

ဘုရင်မလေး ဥတ္တရဂီရိမြို့စားကို ဒေါသမျက်လုံးနဲ့ ကြည့်နေတယ်။ တစ်လံလောက်အကွာက ရပ်ပြီး ကြည့်နေတယ်။

ဘုရင်မလေး လုံးဝမျက်တောင်မခတ် မျက်စိအစုံ မီးဝင်းခင်းတောက်မတတ် လက်လက်စူးစူးနဲ့ ဥတ္တရဂီရိမြို့စားကို ကြည့်နေတယ်။

ဥတ္တရဂီရိမြို့စားကလည်း ဘုရင်မလေးကို အားကျမခံ ဖြန်ကြည့်နေတယ်။ ဥတ္တရဂီရိမြို့စား သူကပဲ အမှန်တရားလိုလို ခက်ခက်ထန်ထန်မျက်လုံးတွေနဲ့။

သူတို့အပြန်အလှန်ကြည့်နေကြတာ အတော်ကြာမြင့်လာတော့ လူဝါစစ်သူကြီးတောင် ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိလို့ ကြောင်

တောင်တောင်ဖြစ်နေတယ်။ ကြည့်နေဆဲမှာပဲ...

ဥတ္တရဂီရိမြို့စားကို ချည်နှောင်ထားတဲ့ ကြီးတွေ မီးထလောင်တယ်။ မီးလောင်တော့ အနှောင်အဖွဲ့က လွတ်သွားတာနဲ့ ဥတ္တရဂီရိမြို့စား တဟားဟားထရယ်တယ်။

ရယ်နေဆဲမှာပဲ...

ဥတ္တရဂီရိမြို့စားရဲ့ အဝတ်အစားတွေ မီးထလောင်တယ်။ ဒီအခါတော့ ဥတ္တရဂီရိမြို့စား မရယ်နိုင်။ ပြီးပြီးပျာပျာနဲ့ အပူဒဏ်ကို ခံစားနေရတယ်။

အဲဒီလို ပြီးပြီးပျာပျာဖြစ်နေရင်းမှာပဲ ဥတ္တရဂီရိမြို့စားရဲ့ ကိုယ်လုံးအနံ့ မီးတောက်တွေ ဖြစ်တယ်။

သိပ်မကြာခင်အချိန်အတွင်းမှာ ဥတ္တရဂီရိမြို့စား ပြာပုံဖြစ်သွားတော့တယ်။

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...’

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...’

ဘုရင်မလေး အော်ရယ်တယ်။ မြင်ရတဲ့မြင်ကွင်းကြောင့် လူဝါလူမျိုးစစ်သည်တွေရော ဥတ္တရဂီရိဘက်က စစ်သည်တွေရော နာဂဂီရိစစ်သည်တွေရော တအံ့တဩဖြစ်ကြရတယ်။

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...’

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...’

ဘုရင်မလေးကတော့ ရယ်နေဆဲ။

‘ငါတို့ရာဇ ဘုန်တန်းခိုးကြီးပါပေ’

‘ငါတို့ရာဇ ဘုန်တန်းခိုးကြီးပါပေ’
နာဂဂီရိစစ်သည်တော်တွေ ထအော်ဟစ်ကြတယ်။
ဥတ္တရဂီရိဘက်က စစ်သည်အားလုံး ဘုရင်မလေးကို ဒူးထောက်ရှိခိုး အရိုအသေပေးကြတော့တယ်။

လူဝါစစ်သည်တွေ တအံ့တဩ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ ထွက်ခွာသွားကြတော့တယ်။

‘ငါတို့ရာဇက နဂါးမျိုးနွယ်ကွ၊ လာမစမ်းကြနဲ့’
‘နဂါးဘုရင်မလေးကွ၊ ဟင်း... ပြာဖြစ်ချင်ရင်တော်လှန်

ကြ’

* * *

ဣလ္လိကိုတော့ မကယ်လိုက်နိုင်ကြ။
ဘုရင်မလေးတို့၊ ညီမတော်တို့၊ စစ်သူကြီးအမတ်တို့ နန်းတွင်းပြန်ရောက်ချိန်မှာ ဣလ္လိ အသက်မရှိပြီ။
တစ်ညလုံး ဘုရင်မလေး အငိုမစဲ။
ညီမတော်လည်း လိုက်ငိုနေမိတော့တယ်။

‘မာလလေးရယ်၊ ငါ့ရင်ထဲ စွဲကျန်ခဲ့အောင် သူ့နောက်ဆုံး ချစ်သွားနိုင်ခဲ့တယ်။ ငါက ချစ်လို့အော်လို့ပြောတော့ သူ့နှုတ်ကုပ်နဲ့ သိုးသိုးမျက်နှာ ပြုံးပြီးသွားတာ၊ အားပါးတရပဲ၊ သူဒီလိုမျိုး တစ်ခါမှ ပြုံးတာ ငါမမြင်ဖူးခဲ့ဘူး၊ အဲဒီအပြုံး ငါ့ရင်ထဲကွဲနေတော့ အသည်၊ နောက်ပြီး ရာဇရယ်၊ ရာဇချစ်တာကလည်း တစ်ခါတလေ

သတ်တော့ဖြတ်တော့မယ့်အတိုင်းပဲတဲ့၊ ကောင်းပါတယ်တဲ့၊ ဣလ္လိရင်ထဲ ဘယ်သူမှ မခံစားဖူးတဲ့ ချစ်အရသာမျိုးတွေ ခံစားရတာပေါ့တဲ့၊ အားပါးတရ အပြုံးနဲ့ ပြောတယ်၊ အဲဒီအပြုံးဟယ် ငါ့စိတ်မထိန်းနိုင်လောက်အောင်ပဲဟယ်၊ ငါ့သူ့ကိုတောင် နမ်းလိုက်မိတော့တယ် မာလလေးရယ်'

ဘုရင်မလေး အရမ်းခံစားနေရတဲ့ညပဲ။

ညီမတော်လည်း အစ်မတော်ကို နှစ်သိမ့်ကြည့်လိုက်၊ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်းငိုမိလိုက်။

တောသွားစဉ်က ဣလ္လိရဲ့ပြောပုံ၊ ဆိုပုံ၊ နေပုံ၊ ထိုင်ပုံတွေလည်း ဘုရင်မလေး ချာလည်လည်အောင်ကို ပြောလိုက်ငိုလိုက်၊

'နန်းတွင်းပြန်ရောက်လို့ ငါအိပ်စက်ရာမှာ ငါအိပ်မပျော်သေးခင် ငါ့နဘောများ သူ့ချစ်စကားပြောသံတွေ ပြန်ကြားယောင်ရင်း အိပ်စက်ရတာ ငါ့ဘဝရဲ့တကယ့်အနှစ်သာရလေးတွေထိ မာလလေးရယ်'

'သူ့ ငါ့ကို သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်၊ ငါလည်း သူ့ကိုသိပ်ချစ်ရတာပါ ညီမတော်ရယ်'

'ဘုရင်ဖြစ်ရတာ မကောင်းဘူး ညီမတော်ရယ်၊ မလွတ်လပ်လိုက်တာ၊ ငါလေ ငါ့သူ့ကို ဘယ်လောက်ချစ်သလဲဆိုတာ ပြခွင့်နည်းလွန်းတယ်၊ တခြားသူတွေနဲ့လိုပဲ သူ့အပေါ်ကိုလည်း မာန်တွေဟန်တွေနဲ့ ဆက်ဆံနေရချိန်တွေသာများခဲ့တယ်'

'နောက်ပြီး ငါ့စိတ်တွေမကောင်းပါဘူး မာလလေးရယ်'

ဘုရင်လုပ်နေရလို့လား မသိဘူး၊ မာန်မြင့်လွန်းတယ်၊ ချစ်ရေး ချစ်ရာမှာတောင် ငါ့မာန်တွေက တစ်ခါတစ်ခါ တင်းခံနေသလိုပဲ၊ သူ့သာမန်အညုတ်လို အဖြစ်မရှိသလိုနေရင် ပြောရင် ငါ့မှာ စိတ်တိုလိုက်ရတာ၊ နောက်ပြီး သူ့ငါ့ကို ချစ်တဲ့ချစ်ရေးရာကိုလည်း ငါလိုဘုရင်မကို သူဒီလောက်ပဲ ချစ်နိုင်လား၊ ဒါထက်ပိုချစ်သင့်တယ်၊ ဒါထက်ပိုချစ်နိုင်ရမယ်ဆိုတဲ့ အတွေးတွေဖြစ်တယ်။ မာလလေးကိုတောင် ပြောဖူးပါတယ်။ ဘုရင်မအချစ်ကို ရလျက်နဲ့ ဘုရင်မကို အချစ်မသည်းနိုင်ဘူး၊ အချစ်နည်းလွန်းတယ် အထင်နဲ့ သူ့ကိုလည်း သိပ်ရန်လုပ်ချင်နေတာပဲ'

'ဘုရင်မကို ချစ်ရတဲ့သူခမျာ၊ တွေးမိလေ တွေးမိလေ သူ့ကို သနားရလေပါ မာလလေးရယ်'

ငိုရလွန်းလို့ အားကုန်တာလား၊ ပြောရလွန်းလို့ အားကုန်တာလား၊ ဘုရင်မလေး အသံတွေအင်အားမဲ့မဲ့လာနေတော့တယ်။

'ရာဇရယ် စိတ်တင်းထားပါ၊ စိတ်ထိခိုက်တော့ လူလည်း ဆိုက်မှုဖြစ်တယ်၊ နာဂဂီရီအတွက် ရာဇလုပ်စရာတွေ အများကြီး ပေးသေးတယ်လေ၊ အဲဒီသတိလေးတော့ ရှိပေးပါနော် ရာဇ'

ညီမတော်ရဲ့ အဲဒီအပြောမှာ ဘုရင်မလေး တွေဝေသွားတယ်။

'နာဂဂီရီ၊ ခက်ပါတယ် ညီမတော်ရယ်၊ အဲဒီနာဂဂီရီအတွက် ခက်ပါတယ်၊ နာဂဂီရီကို အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်နေတဲ့ငါ့အဖေရဲ့ အဓိက ချစ်ရေးချစ်ရာမှာ အများတကာလို့ လွတ်လပ်

တဲ့ အရသာမျိုးနဲ့ဝေးခဲ့တယ်။ ဒါတောင် ရာဇ ဣလ္လိကိုချစ်လွန်းလို့၊ အတင်းခွတ်လွတ်လပ်ပစ်လိုက်ရဲလို့၊ ဣလ္လိနဲ့ချစ်ခွင့်ရတာ၊ ညီမတော်ရဲ့ ကျေးဇူးလည်း ပါတယ်ပေါ့။

ဘုရင်မလေး အေးအေးလေးလေးပြောတယ်။

‘ရာဇမှာ အကြံတစ်ခုရှိတယ် မာလလေးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ နာဂဂီရိရှိနေတော့ ခက်တယ်’

‘ဖခမည်းတော် နတ်ရွာစံလွန်တော်မူပြီး နှစ်နှစ်လောက် အကြာမှာ ဖခမည်းတော်ရဲ့ အိပ်ခန်းဆောင်ကို ပြောင်းလဲပြင်ဆင်ဖို့လုပ်တော့ အိပ်ခန်းဆောင်ရဲ့ မထင်မှတ်တဲ့တစ်နေရာက ပေချပ်အုပ်တစ်အုပ်ကို ရလိုက်တယ်။ အဲဒီပေချပ်အုပ်ဟာ ငါတို့ လူမျိုးတွေရဲ့ ရှေးဟောင်းအတတ်ပညာတစ်မျိုးကို မှတ်တမ်းပြုထားတာ၊ သေဆုံးသူလူစွမ်းတွေရဲ့ ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းတွေကိုဖြတ် အစိအမံပြုလုပ်ပြီး မြို့ရိုးလေးတန်မှာ မြှုပ်ခြင်း၊ မြို့လယ်ဗဟိုမှာ မြှုပ်ခြင်းတို့နဲ့ မြို့ကိုစောင့်ရှောက်ခိုင်းလို့ ရတယ်။ ရန်သူတွေအပျောက်အလှန်ပြုလုပ်ပေးသတဲ့။ ဒါကြောင့် စစ်သူကြီးအမတ်တို့ ပိုင်ပင်ပြီး ရာဇဝင်ရဲ့အလောင်းကို အဲဒီလိုအစိအမံနဲ့ မြေအောက်လိုက်ပြီလေ။ နောက် အဲဒီပေမူမှာပါတဲ့ ပညာတစ်မျိုးက သေဆုံးသူတွေရဲ့ ရုပ်ခန္ဓာအလောင်းကို နှစ်ထောင်သောင်း မပုပ်ဆွေးမပျက်စီးအောင် ထိန်းသိမ်းထားနိုင်တဲ့ သုတ်လိမ်းဆေးတစ်မျိုး အဲဒီဆေး ရာဇဖော်စပ်ထားမိတယ်။ ခု အခိုက်သင့်ပဲ ဣလ္လိရုပ်အလောင်းမှာ ရာဇ သုတ်လိမ်းလိုက်တော့မယ်’

‘ဣလ္လိရဲ့ရုပ်အလောင်း သူမိဘတွေရှိရာ ဒက္ခိဏဂီရိကို ပြန်ပို့လိုက်သလားလို့’

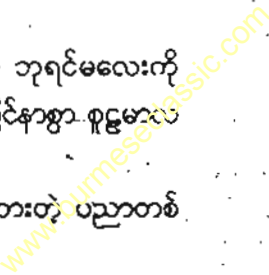
‘မတို့ဘူး၊ ဘာစစ်သူကြီးအမတ်ကို ရာဇပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်မိပြီ၊ ရာဇသိပ်မြတ်နိုးရတဲ့ သူရဲကောင်းကို ရာဇနဲ့အတူ ပဲရှိစေချင်လို့လို့၊ သူမိဘထံကိုလည်း တာဝန်ယူပြီး အကြောင်းပြန်ပေးပါလို့၊ ဘာစစ်သူကြီးအမတ် သဘောပေါက်ပါတယ်’

‘ဒါကြောင့် မာလကို အတွင်းဆောင်မှာထားရစ်ပြီး ဘာစစ်သူကြီးအမတ်နဲ့ ရာဇထွက်သွားတာကြာလွန်းတာကိုး၊ ညဉ့်ဦးယံနောက်ပိုင်းကျမှပဲ ပြန်ရောက်လာတော့တယ်။ ဣလ္လိအလောင်းက...’

‘နာဂဂီရိတောင်ခြေ သဘာဝဂူတစ်ခုထဲမှာ၊ ဆေးသုတ်ထိန်းပြီး ခေါင်းတလားထဲထည့်ထားတယ်၊ ခေါင်းတလားကိုတော့ ချပါးတဲ့ လှည်းလေးတစ်ခုလှုပ်ပြီး တင်ထားတယ်။ ဘာစစ်သူကြီးအမတ်ကို နှုတ်လုံစေထားခဲ့ပေမယ့် မတော်တဆ တစ်ပါးသူသိသွားရင် နေရာပြောင်းသင့်ပြောင်းရာမှာ လွယ်ကူအောင်လို့။ နောက်မှ မာလလေးကိုခေါ်သွားပြီး ဣလ္လိကို ပြမယ်၊ မာလလေးကလည်း ဣလ္လိကို မြင်ချင်မှာပါ’

ဘုရင်မလေးစကားကြောင့် စူဠမာလ ဘုရင်မလေးကို နေ့ရေဝေမော့ကြည့်တယ်။ ဘုရင်မလေးက ကြင်နာစွာ စူဠမာလအိမ်ကို ပွတ်သပ်ပေးတယ်။

‘နောက်ပြီး အဲဒီပညာနဲ့ ပူးတွဲဖော်ပြထားတဲ့ ပညာတစ်

မျိုးက အဲဒီလိုရုပ်အလောင်းရှိနေရင် အဲဒီရုပ်အလောင်းရဲ့ ဝိညာဉ်လူသားတစ်ဦးဦးမှာ ဝင်စားရောက်ရှိချိန်မျိုးမှာ အဲဒီဝိညာဉ်ကိုပြန်တောင်းယူ လုယူလို့ရတယ်တဲ့

ရာဇအပြောကို ဂူဠမာလ နားသိပ်မရှင်း။ ရာဇရုပ်စားမိတယ်။

‘ဒီလို မာလလေးရဲ့ ရုပ်အလောင်း ယောက်ျားအလောင်းဆို ရုပ်အလောင်းရဲ့ ညာဘက်နားအောက်ဆုံးနေရာရဲ့ နောက်လည်တိုင်မှာ ‘အေပ’ဆိုတဲ့ စမလေးကို ရေးထားရတယ်။ မိန်းကလေးအလောင်းဆိုရင်တော့ ဝဲဘက်ပေါ့။ ရုပ်အလောင်းရဲ့ ဝိညာဉ်အခြားနေရာတွေမှာ လှည့်လည်သွားလာနေရင်တော့ မတတ်နိုင်ဘူး။ လူတစ်ဦးဦးမှာ ဝင်စားမှုဖြစ်ရင်တော့ အဲဒီဝိညာဉ်ဝင်စားတဲ့လူနားအောက်ဆုံးနေရာရဲ့နောက်လည်တိုင်မှာ ‘အေပ’ဆိုတဲ့ စမလေးပါလာတော့တယ်တဲ့။ ယောက်ျားဆို ညာဘက်ပေါ့။ မိန်းမဆို ဝဲဘက်ပေါ့။ အဲဒီလိုပါလာတဲ့ သူ့ကိုတွေ့ရင် ရုပ်အလောင်းရဲ့ ဘဝဟောင်းတုန်းက စွဲမက်စရာသတိရစရာတွေကို ပြန်ပြောပြပြီး သူ့ဘဝဟောင်းကို ပြန်လည်သတိရနေတုန်း သင့်ဘဝဟောင်းရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က သင့်ကိုအလိုရှိနေတယ်။ အသင့်စောင့်နေတယ်။ အဲဒီဘဝဟောင်းခန္ဓာကိုယ်အတွက် သင့်ဝိညာဉ်ကို ပြန်ပေးလိုက်နော်လို့ တောင်းယူလိုက်။ သူ့ဘဝဟောင်းကို သတိရနေချိန်မို့ သူ့ဝိညာဉ်ကို သူပြန်ပေးလိုက်လိမ့်မယ်။ သူ့ဘဝဟောင်းက ခန္ဓာကိုယ်ပြန်ရှင်သန်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒီဘဝသစ်က လူကတော့

သွားပြီပေါ့။ အဲဒါက အသာတကြည်ပြန်တောင်းယူတာ။ အဲဒီလို မဟုတ်ဘဲ အဲဒီလူဘဝသစ်မှာ ပျော်နေရင် ဘဝဟောင်းကို ပြန်သတိရမေမယ့် သူစိတ်က ငြင်းဆန်ပြီး အခက်အခဲဖြစ်နေမယ်။ အဲဒါမျိုးဆို ဘဝဟောင်းကို သူပြန်သတိရချိန်မှာ သူ့ကို သတ်ပစ်လိုက်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ဘဝဟောင်းက ရုပ်ခန္ဓာကိုယ်ထဲ သူ့ဝိညာဉ်ပြန်ရောက်လာလိမ့်မယ်။ အဲ... ဘဝဟောင်းကို သူသတိရနေချိန်ဖြစ်ဖို့တော့ လိုတယ်’

ဂူဠမာလ အဲဒီပညာကို သဘောပေါက်သွားတယ်။

‘မာလလေးရဲ့ ရှစ်အကြိမ်ရှိတာက ရာဇမှာ အပျက်အစီး ဖျက်နိုင်တော့ပြီဖြစ်တဲ့ ဣလ္လိရဲ့ ရုပ်ခန္ဓာအလောင်းရှိနေပြီ။ ခုသူ့နားအောက်ဖျားနောက်မှာလည်း ‘အေပ’စမဆွဲထားပြီးပြီ။ သူဝင်စားတဲ့ လူကိုစောင့်မယ်။ သူ့ဝိညာဉ်ကို ပြန်တောင်း။ ဒါမှမဟုတ် ပြန်လုခယ်’

‘ရာဇရယ် ရာဇတစ်သက် ဣလ္လိဟာ လူဝင်စားမဖြစ်နိုင်သေးရင်တော့...’

ဘုရင်မလေး ယဲ့ယဲ့ပြုံးတယ်။

‘ရာဇမှာ အကြံရှိပါသေးတယ်။ ငါတို့နဲ့ တောင်ပြတ်ဘောင်မှာဆိုလိုက်ရတဲ့ ဝိဇ္ဇာဆိုရုံကြီးကို မာလလေး မှတ်မိသေးဘူး’

‘တစ်သက်မှာ တစ်ခါပဲ ကြုံဖူးတဲ့ အဖြစ်နဲ့ မှတ်မိရဲ့ဇာရယ်’

ရာဇ သူ့ကိုရှာမယ်၊ သူ့ရေမှော်ကမုန်းပျိုးစိုက်မှုအောင်မြင်လားမသိဘူး၊ သူ့ရေမှော်ကမုန်းပျိုးစိုက်မှုအောင်မြင်ရင်တော့ ရာဇအလိုဆန္ဒလုံးဝပြီးပြည့်စုံပြီ၊ ရာဇမသေမချင်း နှစ်ပေါင်းထောင်သောင်းမှာ နှစ်ပေါင်းထောင်သောင်းမပျက်စီးနိုင်တဲ့ ဣလ္လိရုပ်ခန္ဓာအလောင်းကိုပိုက်ပြီး ဣလ္လိဝိညာဉ် သူ့ရုပ်ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ပြန်ဝင်လာနိုင်အောင် ကြံဆောင်နိုင်ပြီပေါ့၊ အဲ... အဲဒီမှာ ညီမတော်ကိုတော့ အစ်မတော်အလိုရှိတယ်နော်၊ ညီမတော်၊ အစ်မတော်နဲ့ တူတူနှစ်ပေါင်းထောင်သောင်း အသက်ရှင်နေထိုင်နိုင်ဖို့ လိုတယ်၊ ဣလ္လိဝိညာဉ် ဝင်စားသူရှာရာမှာ ညီမတော်ရှိမှဖြစ်မယ်လို့ အစ်မတော်အတွေးရှိတယ်၊ အစ်မတော်က ဣလ္လိရုပ်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးထားခဲ့ပြီး ဝေးဝေးလံလံအရပ်မျိုး အစ်မတော် သွားနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အစ်မတော် ဣလ္လိနဲ့ကို မခွဲနိုင်ပါဘူးလေ၊ ညီမတော်က ဣလ္လိဝင်စားသူရှာပေးပေါ့၊ ဣလ္လိဝိညာဉ် ပြန်တောင်းပေးပေါ့၊ လိုအပ်ရင် လှပေးပေါ့နော်

အဲဒီလူ ဘယ်မှာရှိတယ်လို့ ညီမတော်က သိနိုင်ပါ့မလား

... 'ပေအုပ်ထဲမှာ ပါတယ်၊ အဲဒီလူဝင်စားရှိရာအရပ်မျိုး တွက်တဲ့နည်းပါတယ်၊ လူကိုသိဖို့ကတော့ နားအောက်ရဲ့နောက်ဘက်မှာရှိနေမယ့် စမက ပြနေမှာပဲ'

အချစ်အတွက် အစ်မတော်ရဲ့ အကြံကြီးပါပေလို့ ဗုဒ္ဓမာလ စဉ်းစားမိရဲ့။

အဲဒီအတတ်ပညာ နည်းမူတွေရဲ့ နောက်ဆုံးအပြီးမှာ

တော့ ဖခမည်းတော်လက်ရေးနဲ့ ရေးထားတဲ့ စာပိုဒ်တစ်ပုဒ်ရှိတယ် ညီမတော်ရဲ့၊ ရှေ့ပညာရှင်တို့၏ အတတ်ပညာမှ ရှေးသူဟောင်းတို့၏ မှတ်တမ်းမှတ်ရာတွေအဖြစ် သိမ်းဆည်းထားခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ အသုံးမပြုသင့်ဟု သက်တော်ရှည်ဆရာရမသုကြီးက အမိန့်ရှိခဲ့ပါသည်တဲ့'

'ရာဇအတွက်တော့ အရေးပေါ်နေတယ်၊ အနိကံသင့်နေတယ်၊ အသုံးပြုမှ ဖြစ်မယ် မာလလေးရယ်'

ဘုရင်မလေး အတန်ကြာငြိမ်တွေးနေပြီး...

'နာဂဂီရိကို အုပ်ချုပ်ဖို့အရေးသာမရှိရင် ခုချက်ချင်းပြေးပြီး ဝိဇ္ဇာခိုရုံကြီးကို ရှာချင်နေပြီ မာလလေးရယ်၊ နာဂဂီရိအရေးကျတော့လည်း ရာဇပေါ့ဖို့မတွေးဘူး၊ ရာဇလုပ်စရာတွေ အရမ်းတော့ ရှုပ်ထွေးပင်ပန်းရချေရော့မယ်'

နာဂဂီရိအရေးကျတော့လည်း ရာဇပေါ့ဖို့ မတွေးဘူးလို့ ဆိုရာတဲ့ဘုရင်မလေးကို ညီမတော်က တလေးတစားကြည့်မိတယ်။

'ရာဇလိုဘုရင် နာဂဂီရိအတွက် လိုအပ်ပါတယ်ရာဇရယ်၊ ဣတန်းတန်ခိုးကြီးမှုက အပါးမှာနေတဲ့ ညီမတော်တောင် ခန့်မှန်းလို့မရဘူး၊ ရာဇဟာ တကယ့်နဂါးဘုရင်မလေးပဲ၊ ဥတ္တရဂီရိမြို့စားပြာဖြစ်သွားအောင် ရာဇတန်ခိုးကြီးနိုင်ပါပေ'

ဘုရင်မလေး ယဲ့ယဲ့ပြုံးတယ်။

'ဥတ္တရဂီရိမြို့စား ပြာဖြစ်သွားတာက သူ့အကူသိုလ်နဲ့သူ

ဖြစ်သွားတာပါမလလေး၊ ရာဇလုပ်တာမဟုတ်ပါဘူး။

‘မြင်ရတဲ့သူအားလုံးကတော့ ရာဇရဲနဂါးတန်ခိုးလို့ အသိအမှတ်ပြုကြတာပဲ’

ဘုရင်မလေး ခေါင်းခါယမ်းတယ်။

‘ဥတ္တရဂီရိမြို့စား တေဇောဓာတ်အား များလွန်းတယ်။ သူတေဇောဓာတ်အားများလွန်းတာကိုတော့ ရာဇအတတ်ပညာနဲ့ ရာဇ သိနိုင်ပါတယ်။ သူ့ဒေါသတွေ အရမ်းပြင်းထန်နေချိန်မှာ သူ့ကိုယ်တွင်း တေဇောဓာတ်အားတွေကလည်း အရမ်းပြင်းထန်နေတော့တယ်။ လူတစ်ယောက်မှာ ဒီလောက်တေဇောဓာတ်အား ပြင်းထန်မှုမျိုး လုံးဝမတွေ့ဖူးတာမို့ ရာဇတောင်အံ့သြမိတယ်။ သူတေဇောဓာတ်အားတွေ အရမ်းပြင်းထန်မှုက သူ့ကိုလောင်ကျွမ်း ပြာကျသွားတဲ့အထိ လုပ်ဆောင်သွားတယ်’

ဒါမျိုးမကြားဖူးတာမို့ စူဠမာလအရမ်းအံ့သြသွားတယ်။ ‘မလလေး’

‘ရာဇ’

‘ဣလ္လိန္ဒ ရာဇနဲ့ချစ်ရမှုက အချိန်တိုတောင်းလွန်းတော့ ရာဇမခံမရပ်နိုင်ဘူး မလလေးရယ်။ ဣလ္လိန္ဒရာဇတစ်ကြီး နှုတ်အောင် ရာဇကြံဆောင်မယ်။ မလလေး ရာဇကို ဝိုင်းဝန်းကြံဆောင်ပေးပါနော်။ အကူအညီပေးဦးနော်’

ဣလ္လိအကြောင်း ပြန်အစကောက်မှုမှာ ဘုရင်မလေး မျက်ရည်တွေ ထွေထွေကူးဆင်းလာပြန်တယ်။

စူဠမာလလည်း မျက်ရည်ဝဲလာရပြန်ပြီ...

* * *

(၁၁)

နန်းမြို့တစ်ခုလုံး ဆူညံသွားတယ်။

စူဠမာလ နန်းဆောင်လေသာပြတင်းကနေ ထွက်ကြည့်လိုက်တော့ တစ်မြို့လုံးလူတွေ ပြေးလွှားယောက်ယက်ရှုပ်ယက်ခတ်နေကြတယ်။

‘နာဂဂီရိတောင်ထိပ်က မီးလျှံတွေထွက်နေတယ်။ နာဂဂီရိတောင်ထိပ်က မီးလျှံတွေထွက်နေတယ်’

တချို့လူတွေက နာဂဂီရိတောင်ထိပ်ဘက်ဆီ လက်ညှိုးထိုးပြကြတယ်။

တချို့လူတွေ ဝိုင်းဝန်းအထိတ်တလန့်ကြည့်နေကြတယ်။

‘အဲဒါ မီးတောင်ဖြစ်သွားတာ၊ အဲဒါ မီးတောင်ဖြစ်သွားတာ’

‘မီးတောင်ဖြစ်ရုံမဟုတ်ဘူး၊ ချက်ချင်းပေါက်ကွဲမယ့် အခြေအနေရှိတယ်။ ပြေးကြ... ပြေးကြ...’

စူဠမာလ နာဂဂီရိတောင်ထိပ်ဆီလှမ်းအကြည့် တောင်ထိပ်ဆီက မီးတောက်မီးလျှံတွေ ထွက်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ မီးအလုံးကြီးတွေ ဝုန်းခနဲ ဝုန်းခနဲ မိုးယံဆီ ခုန်ပျံတက်နေကြတယ်။

မြို့တွင်းပြန်အကြည့်မှာတော့ လူတွေသာမက ဆင်မြင်း

တိရိစ္ဆာန်တွေအားလုံး ပြေးလွှားနေကြတယ်။

‘မြို့တံခါးတွေ ဖွင့်ထားပါ၊ မြို့တံခါးတွေ ဖွင့်ထားပေးပါ’

ဘုရင်မလေး ဂူဠမာလနား ရောက်လာတယ်။

‘မာလလေး ပြေးကြမယ်... ပြေးကြမယ်၊ နာဂဂီရိ ရုတ်တရက်/ မီးတောင်ပြန်ဖြစ်ပြီး ချက်ချင်းပေါက်ကွဲတော့မယ့် အခြေအနေရှိတယ်၊ ပြေးကြစို့... ပြေးကြစို့’

ဘုရင်မလေး ဂူဠမာလကို အတင်းဆွဲပြေးတယ်။

မြင်းစောင်းရောက်တော့ မြင်းတစ်ကောင်ပဲ ရှိတော့တယ်။

ဘုရင်မလေး မြင်းကို ကမ်းကတန်းဖြုတ်ပြီး...

‘ညီမတော် တက်စမ်း’

ဂူဠမာလ မြင်းပေါ်တက်တော့ ဘုရင်မလေးက မြင်းပါး ချပ်ကြိုးကို လှမ်းပေးတယ်။ ဂူဠမာလ ပါးချပ်ကြိုးကို အကျအနေ ကိုင်မိတော့...

‘ဟိတ်’

ဘုရင်မလေး မြင်းကို ရိုက်မောင်းလိုက်တယ်။

မြင်းက စွတ်ပြေးတယ်။

ဂူဠမာလ မြင်းပါးချပ်ကြိုးကို ဆွဲတင်းလိုက်တယ်။ မြင်း ပတတ်ရပ်သွားတယ်။ ဂူဠမာလ မြင်းကိုလှည့်ပြီး ဘုရင်မလေးထံ ကြည့်တယ်။

ဘုရင်မလေး မီးတောင်ဘက်ပြေးသွားတယ်။

‘ရာဇ အိဒီဘက်မသွားနဲ့လေ၊ မီးတောင်ပေါက်ကွဲတော့မယ်’

ဘုရင်မလေး ပြန်လှည့်မကြည့် အော်ပြောသွားတယ်။

‘မာလလေး ရာဇ ဣလ္လိကိုသွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်၊ သွားနှင့် ပြေးနှင့်၊ ရာဇနဲ့ဣလ္လိ သင့်ကို အစီလိုက်ခွဲမယ်၊ ပြေးနှင့်တော့’ ဂူဠမာလ ဘုရင်မလေးနောက်လိုက်ဖို့ မြင်းကို နှင်တယ်။

မြင်းက နှင်မရ။ မီးတောင်ဘက်ကို လုံးဝသွားချင်ပုံမရ။ လှည့်ပြီး မီးတောင်နဲ့ဝေးရာဆီပြေးတယ်။ မတတ်နိုင်။ ဂူဠမာလ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်။ မြင်းနှင်ရာပဲ ပါသွားတော့တယ်။

တခြားပြေးလွှားနေတဲ့ လူဆင်မြင်းအုပ်စုတွေကလည်း ဂူဠမာလမြင်းကို ညှပ်ပြီးမောင်းနှင်နေသလိုမို့ ဂူဠမာလ ဆင်အုပ်၊ မြင်းအုပ်၊ လူအုပ်တွေကြား ညှပ်ပါသွားရတော့တယ်။

မြို့တံခါးတွေလည်း ပျက်စီးကုန်ပြီ။

ဆင်အုပ်၊ မြင်းအုပ်၊ လူအုပ် မြို့ပြင်အရောက်မှာ...

‘ဝုန်း’

‘ဝုန်း’

‘ဝုန်း’

မီးတောင်ဆီက ပေါက်ကွဲသံတွေ ဆက်တိုက်ပဲ။

မြေပြင်တစ်ခုလုံးလည်း သွက်သွက်ခါနေတယ်။

ပြေးလွှားနေတဲ့လူတွေ၊ ဆင်တွေ၊ မြင်းတွေ မြေအောက်

အောက်သွားတာတွေ ဂူဠမာလမြင်နေရတယ်။ တောင်ဆီက ကွဲပဲ

လွန်ပုံထွက်လာတဲ့ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲကြီးတွေနဲ့ မီးလှုံလုံးကြီးတွေ လူတွေကို ထိမှန်ကြ။ ပိကြနဲ့ လူတွေ မရှုမလှခံနေကြရတယ်။ မြင်ကွင်းက စူဠမာလ ရင်တစ်ခုလုံးကို သွက်သွက်ခါဗျာများနေရတော့တယ်။

‘ရာဇ... ရာဇ... ဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ’

မီးလှုံလုံးကြီးတစ်လုံး စူဠမာလစီးတဲ့ မြင်းကိုလာထိမှန်မှုမှာ မြင်းကြီးလဲပြိုသွားတယ်။ ပြန်ကိုထမလာတော့။

လွန်ကျသွားတဲ့ စူဠမာလမြေပြင်က အမြန်ထတယ်။

ခါလှုပ်နေတဲ့ မြေပြင်က စူဠမာလရပ်လို့မရအောင်ကိုပဲ

လှုပ်ခါနေတဲ့ မြင်ကွင်းတွေထဲမှာ မြေထဲကျွံဝင်သွားစူတွေ၊ ကျောက်တုံးမီးလုံးထိမှန်မှုတွေက ပြည့်နှက်နေတယ်။ အထူးက လှမ်းမြင်နေရတဲ့တောင်တွေလည်း လှုပ်ခါနေလေရဲ့။

‘အို... ရာဇ’

မြို့တံခါးဝက ထွက်လာတဲ့ ဘုရင်မလေး။

ခေါင်းတလားလှည်းကို အတင်းအပါဆွဲပြီး ဒယီးဒယိုင် ပြေးလွှားနေရတဲ့ ဘုရင်မလေး။

‘ရာဇ မာလ လာကူမယ်’

စူဠမာလ ဘုရင်မလေးဆီ ပြေးသွားမယ်ပြုတယ်။

မီးလုံးတစ်လုံး စူဠမာလကို လာထိမှန်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ပူခြစ်သွားတယ်။ စူဠမာလရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လှုပ်မရတော့။

အကြည့်ကိုတော့ ဘုရင်မလေးဆီ အတင်းခွတ်ပို့ထား

သေးတယ်။

အကြည့်အာရုံမှာ ခေါင်းတလားလှည်းကိုပါအောင် ကြိုးစားဆွဲနေသေးတဲ့ ဘုရင်မလေး၊ အတော်ကိုတော့ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပြီ။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ လူ၊ မြင်း၊ ဆင်သေတွေ ပြိုပျက်နေတဲ့ မြေတွေ။ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲတွေ မီးလုံးနဲ့ မီးလောင်မှုတွေ။ မြေပြင်ကလည်း လှုပ်ခါဆဲ။ ပေါက်ကွဲမှုတွေ ကလည်း ဖြစ်နေဆဲ။

လူသားလှုပ်ရှားနေမှုဆိုလို့ ခေါင်းတလားလှည်းပါအောင် ဆွဲနေတဲ့ ဘုရင်မလေးရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုပဲ စူဠမာလမြင်ရတယ်။

‘လူတွေအကုန်လုံးသေကုန်ပြီ ထင်တယ်၊ ရာဇ မသေသေးဘူး၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ’

‘အို... ငါလည်း မသေသေးဘူး’

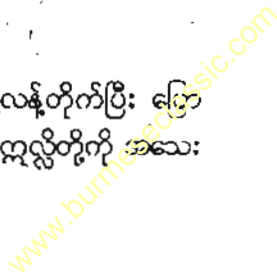
ဒါပေမဲ့ အဲဒီအတွေးဟာ စူဠမာလအတွက် နောက်ဆုံးတွေးနိုင်မှုပဲဖြစ်ခဲ့တယ်။ ခဏချင်းမှာပဲ စူဠမာလအသိအမှောင် ကျသွားတော့တယ်။

* * *

ခေါင်းတလားလှည်းဆွဲပြီး တောထဲလှည့်လည်နေတဲ့ မိန်းမလှ

မိုးထိန်ထိန်လင်းနေပြီ။
 မာလာက သူ့ပုံပြင်လေးကို ရပ်လိုက်တယ်။
 ရဲရင့်အခေါင် အညောင်းအညာဆန် ဟိုဒီခေါက်ဓား
 ခေါက်ပြန်လျှောက်လိုက်တယ်။
 'မာလာပုံပြင်ကလည်း ရှည်လျားပါ။ တစ်ညလုံးဆို
 ပြောရတာပဲ။ တစ်ညလုံးတောင်မကပါဘူး။ ခုမိုးပဲထိန်ထိန်လင်းနေ
 ပြီ။ တော်သေးရဲ့ ပုံပြင်ဆုံးသွားလို့'
 မာလာက ပြုံးပြီး ခေါင်းခါယမ်းတယ်။
 'ပုံပြင်က မဆုံးသေးဘူး။ မိုးထိန်ထိန်လင်းနေလို့ မာလာ
 ရပ်လိုက်တာ'
 ရဲရင့်အခေါင် မျက်နှာရှုံ့မဲ့လိုက်တယ်။
 'လက်ဖက်ရည်သောက်ချင်ပြီ'
 'မာလာဖျော်ပေးရမလား'
 'ဟင့်အင်း... ဆိုင်မှာ သောက်မယ်။ အညောင်းအညာ
 လမ်းလျှောက်သွားပြီး ဆိုင်မှာ သောက်မယ်။ မာလာ လိုက်ခဲ့လေ'

သူတို့လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဆီ လျှောက်ခဲ့ကြတယ်။
 လက်ဖက်ရည်မှာပြီး ထိုင်နေကြတယ်။
 မာလာ ရဲရင့်အခေါင်မျက်နှာကို တစ်လျှောက်လုံး အကဲ
 တာခပ်ခပ်နဲ့။
 'ကိုရဲ နာဂမာလာဘုရင်မလေး အရမ်းသနားဖို့ကောင်းတာ
 ခဲနော'
 ရဲရင့်အခေါင် ဘာရယ်ပြန်မပြော။
 'ဣလ္လိလည်း သနားဖို့ကောင်းရဲ့'
 မာလာက ပြောပြန်တယ်။
 ရဲရင့်အခေါင် တွေးနေမိတာက မာလာ သူ့ကို ဘာလို့
 ဒီပုံပြင်ကို ပြောရတာလဲ။ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ တကူးတကျကုန်
 ပြောရတာလဲ။
 'ကိုရဲ သူတို့နှစ်ယောက်ကို မသနားမိဘူးလား'
 မာလာ မေးတယ်။
 'ကိုရဲက ဥတ္တရင်္ဂီရိမြို့စားကို သနားမိတာ'
 ရဲရင့်အခေါင် အပြောကြောင့် မာလာမျက်လုံးအစုံ ဝိုင်း
 အထဲသွားတယ်။
 'ဟင်... ဘာဖြစ်လို့'
 အမှန်ရဲရင့်အခေါင် မာလာ့ကို ကန့်လန့်တိုက်ပြီး ပြော
 ထိုက်တာ။ မာလာပုံပြောစဉ်က နာဂမာလာတို့ ဣလ္လိတို့ကို အသေး
 ကိုက်ဖွဲ့လွန်းလို့ မွန်းလွန်းလို့။

‘ကိုရဲ ဘာဖြစ်လို့ ဥတ္တရဂီရိမြို့စားကို သနားရတာလဲ၊
ဒီလူကြီးမုန်းဖို့ကောင်းတဲ့ဟာကို’

ရဲရင်အခေါင်ပြုံးပြီး ပြောတယ်။

‘ဥတ္တရဂီရိမြို့စားခရာ သနားစရာပါ။ တစ်ကိုယ်လုံး
မီးလောင်ပြာကျသေသွားရတယ်’

မာလာ နှုတ်ခမ်းစုပုပ်ပုပ်ဖြစ်သွားတယ်။

‘သူ့အကုသိုလ်နဲ့သူ ဖြစ်ရတာ။ ကိုရဲပဲ ကြံကြံဖန်ဖန်

ဒီလူမျိုးကို သနားရတယ်လို့’

‘သူက ယောက်ျားကောင်းပဲ’

‘ဘာဖြစ်လို့’

‘ဘုရင်ဖြစ်ချင်လို့’

မာလာစိတ်ရှုတ်စွာ ရဲရင့်အခေါင်ကိုကြည့်နေတယ်။

‘မာလာ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ဘုရင်ဖြစ်ချင်တဲ့သူဟာ
ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်မို့ပေါ့၊ ဘုရင်တစ်ပါးရဲ့ တာဝန်
တွေကို သူ မသိဘဲနေမလား၊ အဲဒီလေးပင်တဲ့တာဝန်တွေကို
သူ ထမ်းရွက်ချင်တဲ့စိတ်ရှိတာဟာ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်
မို့သာပဲပေါ့၊ ဣလ္လိလိုယောက်ျားကတော့ ဘုရင်မကို ပိုးဖို့ပဲသိတဲ့
လူစား၊ ဒီလိုလူစားတွေက အပေါ်စားတွေပါ၊ ဘုရင်မ ချောချော
လေးတစ်ပါးကို ဘယ်ယောက်ျားမဆို ပိုးချင်သူတွေချည့်’

မာလာ ခေါင်းတခါခါဖြစ်နေတော့တယ်။

‘အဲဒီပုံပြင်နားထောင်ရတော့ ကိုရဲအာရုံမှာ နာဂမာဏ

ဘုရင်မလေးကို မမြင်ယောင်မိဘူးလား’

အမှန်က မာလာပုံပြင်ကို အတော်ရုပ်လုံးဖော်ပြပြော
ပြနိုင်တဲ့အတွက် ပုံပြင်ထဲက နာဂမာဏဘုရင်မလေးရဲ့ ရုပ်သွင်
မေ့တိတ်လက္ခဏာတွေ ပုံပြင်နားထောင်ရသူ ရဲရင့်အခေါင် စိတ်
အာရုံထဲ ထင်ပေါ်မှုရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီပုံပြင်ကို ဘာရယ်မသိ။
သူ့ကို တကူးတက ကျကျနေနေပြောပြတဲ့ မာလာကို ကန့်လန့်တိုက်
ပြောဆိုချင်တာမို့...

‘ကိုရဲ စိတ်အာရုံထဲမှာရော အသည်းထဲမှာရော စွဲကျွန်ခဲ့
တာတစ်ခုရှိတယ် မာလာရဲ့’

မာလာ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ...

‘ပြော ကိုရဲ၊ ပြော...’

‘ပုံပြင်ထဲက နာဂမာဏဘုရင်မလေးကို မဟုတ်ဘူး၊

ပြောကောင်းတဲ့ မာလာကို’

‘အို’

မာလာ နှုတ်ခမ်းပွင့်ဟသွားတယ်။

လက်ဖက်ရည်လာချတော့ သူတို့စကားပြောပြတ်သွား
ဆယ်။ မာလာ တစ်ခုခုကို အကြံထုတ်စဉ်းစားနေသလိုပဲ။

‘ပုံပြင်က မဆုံးသေးဘူး ကိုရဲရဲ့’

‘ဆက်ပြောပြဦးမယ် ဆိုပါတော့’

မာလာ ခေါင်းညှိတ်တယ်။

‘နာဂမာဏဘုရင်မလေး အရမ်းသနားစရာကောင်းတယ်၊

ညကျလာနော်၊ မာလာ ဆက်ပြောပြမယ်

တစ်ညလုံး ပြောဦးမှာလား

တစ်ညလုံးရယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး ကိုရဲရယ်၊ ပြီးတဲ့ အထိပေါ့၊ နာဂမာလာဘုရင်မလေးအကြောင်းက ကျွန်နေသေးရဲ့

နာဂမာလာတို့ ဣန္ဒြေတို့ စူဠမာလာတို့ ပိရတို့ကို စိတ်ဝင် စားလို့ရယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အင်း... မာလာခေါ်မှာတော့ ရဲရင့်အခေါင် လာမှာပေါ့

မာလာစိတ်မကောင်းစွာ ရဲရင့်အခေါင်ကို တွေ့ကြည့်နေ တယ်။

ကိုရဲရယ် မာလာအပေါ် အာရုံကျမနေပါနဲ့၊ မာလာပြော တဲ့ပုံပြင်မှာ အာရုံဝင်စားနေကြည့်ပါ၊ ပုံပြင်ထဲက ဇာတ်ကောင် တွေကို စိတ်ဝင်တစား အာရုံခံစားကြည့်ပါ၊ အထူးသဖြင့် နာဂမာလာ တို့ ဣန္ဒြေတို့နေရာ ဝင်စားအာရုံခံစားနေကြည့်ပါလား၊ မာလာကိုရဲ ကို ဒီပုံပြင် ပြောပြနေတာ၊ ကိုရဲအတွက် တစ်စုံတစ်ခုလုပ်ပေး ချင်လို့ပါ

ကိုရဲအတွက် လုပ်ပေးချင်လို့

ရဲရင့်အခေါင် မေးမိတယ်။

မာလာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြပါလား၊ ဒီပုံပြင်နဲ့ ကိုရဲအတွက် မာလာလုပ်ပေးချင်တာနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်မှုရှိလို့လဲ မာလာ သက်ပြင်းညှင်းညှင်းချတယ်။

ကဲပါ ကိုရဲရယ်၊ ဒီညပုံပြင်လာနားထောင်ကြည့်ဦးနော်

ရဲရင့်အခေါင် မာလာကို တွေ့ကြည့်နေပြီး...

နောက် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါတယ်။

မာလာပြန်သွားပြီးနောက် ရဲရင့်အခေါင် လက်ဖက်ရည်

စားပွဲမှာ တစ်ယောက်တည်း အကြာကြီးထိုင်နေမိတယ်။

အတွေးတွေ မာလာပြောတဲ့ ပုံပြင်ဆီပြန်ပို့တယ်။

အချစ်ပုံပြင်လေးပါပဲ။

မာလာကို သက်သက်ကန့်လန့်တိုက်ပြီး ပြောရပေမယ့်

သနားစရာ ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ်ဆိုတာကိုတော့ ရဲရင့်အခေါင် လက် ခံပါတယ်။

မမျှော်လင့်ဘဲ ဘုရင်မလေးအချစ်ကို ရလိုက်တဲ့ ဣန္ဒြေ။

ဝမ်းသာရမလို့ပေမယ့်...

ဣန္ဒြေကိုချစ်တဲ့ဘုရင်မလေးရဲ့ အချစ်က ရာဇဏှမြေ့နဲ့ ဇာတ်သက်ပြီးကလည်း မထိန်းသိမ်းလို့မဖြစ်၊ အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ တိုင်းပြည်ကို ခေါင်းပေါ်တင်ထားရတဲ့ ဘုရင်မလေးရဲ့အချစ်နဲ့ အဖြစ်ကလည်း...

သူတို့ချစ်သက်တမ်းက အားမရချင်စရာ တိုတိုလေးရယ်၊ ချစ်သက်တမ်းတိုတိုလေးထဲမှာ တိုင်းရေးပြည်ရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး အစားရတဲ့အပူအပင်တွေ၊ အဲဒီအရေးမှာပဲ ချစ်သူဣန္ဒြေကို ဆုံးရှုံးရ တဲ့ ဘုရင်မလေးရဲ့သောက။

အဲဒီသောကနဲ့ တစ်ဆက်တည်း သဘာဝဘေးဒဏ် ကြောင့် တိုင်းပြည်ပျက်စီးဆုံးရှုံးရတဲ့ ဘုရင်မလေးရဲ့ဒုက္ခလောက

များ။ တကယ့်သနားစရာ ချစ်ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ်လို့ ဆိုလိုရပါ တယ်။ ဒီကြားထဲ ဘုရင်မလေးကို တစ်ဖက်သတ် အသက်ပေး ချစ်သွားရှာတဲ့ ဝိရနဲ့ တိတ်တခိုးအချစ်၊ တစ်ဖက်သတ် အချစ်သမ လေး ဣဋ္ဌမာလ။ သူတို့ကလည်း သနားစရာချစ်ပုံပြင်လေးထဲက သနားစရာဇာတ်ကောင်တွေပါပဲ။

မာလာလုပ်ရပ်ကို နားမလည်နိုင်လွန်းလို့သာ။ မာလာ ပြောတဲ့ ပုံပြင်လေးကို ခံစားကြည့်လိုက်ရင် သနားစရာချစ်ပုံပြင် လေးတစ်ပုဒ်ဆိုတာကို လက်ခံရရဲ့။

ဒါပေမဲ့ ရဲရင့်အခေါင်ရဲ့ စိတ်တွေက ပုံပြင်ထဲစီးမျော နေမှုထက် မာလာဆီသာ ပျံ့ဝဲမှုဖြစ်ဖြစ်သွားတယ်။

မာလာက ဒီပုံပြင်ပြောတာ ကိုရဲအတွက် တစ်စုံတစ်ခု လုပ်ပေးချင်လို့တဲ့။

ဟိုတစ်ခါကလည်း ပုံပြင်မပြောခင်ကလည်း နောက်ကျ တော့ မာလာရဲ့တာဝန်ကျေမှု၊ သစ္စာရှိမှုကို ကိုရဲအသိအမှတ်ပြု သွားရမှာပါတဲ့။

မာလာစကားတွေ နားထောင်ပြီးရင် ကိုရဲစိတ်တွေ ရှင်း သွားမယ်၊ လင်းသွားမယ်၊ ပျော်ရွှင်သွားမယ်တဲ့။

‘ဟူး’

ရဲရင့်အခေါင် လေပူမှုတ်ထုတ်လိုက်မိတယ်။

‘ဘာမှ ရှင်းမသွားဘူး၊ မလင်းသွားဘူး၊ မပျော်ရွှင်သွား

ဘူး’

အောင့်သက်သက်လေသံတိုးတိုးနဲ့ မကျေမနပ်ရေရွတ် တယ်။

‘ဟေ့ကောင် ရဲရင့်၊ တစ်မနက်လုံး လိုက်ရှာလိုက်ရတာ တွာ’

ဆက်ပိုင်စိုး ရဲရင့်အခေါင်ရဲ့ လက်ဖက်ရည်စားပွဲမှာ ဝင် ဆိုင်တယ်။

‘မင်းတို့အိမ်ရှေ့ ငါ့အခေါက်ခေါက်ရောက်တယ်။ မင်း ပြန်မရောက်လာနိုင်တဲ့အဆုံး ငါ့ဟိုအိမ်ကြီးဘက်ဆီ သွားသွားစေ ခြေကြည့်တယ်။ မင်းနဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဒီလက်ဖက်ရည် ဆိုင်ထဲမှာ ထိုင်နေတာ တွေ့မိတယ်လို့ တစ်ယောက်က ငါ့ကို ပြောတာနဲ့ ငါဒီလိုက်လာတာ၊ ဘယ်ရှောက်သွားလဲ၊ ပြန်သွား ငါ့လား၊ ဟိုမကောင်းဆိုးဝါးမလေး’

‘ဆက်ကြီးရာ မင်းကလည်း မညာမတာပြောရက်လိုက် တာ’

‘ရဲရင့် ညက ငါ့မင်းကိုစိုးရိမ်နေမိတာ၊ မင်းပြန်လမ်းစု နို့ဝါမလားလို့’

‘ဟာကွာ... မင်းပြောလိုက်တာကလည်း အဆုံးအစွန်ပဲ’
‘တော်သေးရဲ့ မင်းကို ဘေးမသိရန်မခဲ ပြန်တွေ့မြင်ရ

မို့ သူငယ်ချင်းညက မင်း ဘာတွေ သည်းထိတ်ရင်ဖိုဖြစ်ရသေး တဲ့’

ဆက်ပိုင်စိုး လက်ဖက်ရည်မှာသောက်တယ်။ ရဲရင့်အခေါင်

ဖြန်ပြောပြမယ့် တစ်ညတာ အဖြစ်ကို နားစွင့်တယ်။

‘ဘာသည်းထိတ်ရင်ဖိုမှ မဖြစ်ရပါဘူး ဆက်ကြီးရာ၊ မင်းက အတော်သည်းထိတ်ရင်ဖိုတွေ နားထောင်ချင်ပုံရတယ်’

‘ငါသည်းထိတ်ရင်ဖို နားထောင်ချင်တာထက် မင်းအဖြစ်က သည်းထိတ်ရင်ဖိုဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ မင်းသိလား’

‘ငါညကဘာမှ သည်းထိတ်ရင်ဖို မဖြစ်ရပါဘူးကွာ’ ဆက်ပိုင်စိုး မယုံကြည်သလို ရဲရင့်အခေါင်ကို စူးစမ်းကြည့်ကြည့်တယ်။

‘ဒါဆို သူညက မင်းကိုခေါ်ပြီး ဘာမှမလုပ်ဖူးလား’

‘သူပြောသလို ပုံပြင်ပဲပြောတာလား’

ရဲရင့်အခေါင် ခေါင်းညိတ်တယ်။

‘ဘယ်လိုပုံပြင်လဲ၊ သူပြောတဲ့ပုံပြင် ချဲ့ကို ပြောပြစမ်းပါဦး၊ သူ မင်းကို သက်သက်မဲ့ ပုံပြောမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အကြောင်းရှိမယ်၊ အဲဒီအကြောင်း ငါစူးစမ်းမယ်’

ရဲရင့်အခေါင် စိတ်မပါသံနဲ့ပြောတယ်။

‘အချစ်ပုံပြင်ပါကွာ’

‘အချစ်ပုံပြင်၊ အချစ်ပုံပြင်ကို သူက ညဘက်မင်းထံ တကူးတကခေါ်ပြီး ပြောတယ်၊ ဒါ... ဒါ... မင်းစိတ်ညှို့ယူဖမ်းစားတဲ့သဘောရှိတယ်၊ မင်းကို ကျုံးသွင်းနေတဲ့သဘော၊ မင်းကို အနုနုညှစ်ညှစ်သွားယောင်းပြီး လိုရာအသုံးချတော့မယ်၊ အပိုင်ချည်နေပြီ၊ အပိုင်ချည်နေပြီ’

‘ဆက်ကြီးရာ၊ အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး’

‘မင်းဘာသိနိုင်မလဲ၊ မင်းအညှို့ယူခံထားရတာ ဘာသိနိုင်မလဲ’

ရဲရင့်အခေါင် စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းခါယမ်းတယ်။

သူ ဆက်ပိုင်စိုးကို မာလာ သူ့ကိုပြောပြသလို အဲဒီပုံပြင်ကိုလည်း ကျကျနုနုပြန်မပြောတတ်၊ ရှည်ရှည်လျားလျားမို့ ပြန်လည်းပြောပြမနေချင်တော့။ ဆက်ပိုင်စိုး စကားလမ်းပြတ်အောင်တော့ သူတစ်မျိုးလှည့်ပြောလိုက်တယ်။

‘အချစ်ပုံပြင်ဆိုပေမယ့် လူခေါင်းဖြတ်တဲ့ စီးချင်းထိုးပွဲအကြောင်းပါတယ်ကွာ’

ဆက်ပိုင်စိုး ခေါင်းမတ် ခါးမတ်ဖြစ်သွားတယ်။

‘လူတစ်ယောက် အလိုလိုမီးထလောင်ပြီး သေသွား ပြာကျသွားတာပါတယ်ကွာ’

‘ဟာ’

ဆက်ပိုင်စိုး ပါးစပ်ပွင့်ဟသွားတယ်။

‘ဒါ သူမွေးထားတဲ့ သရဲတွေအကြောင်းများလား’

ရေရွတ်တယ်။

‘တစ်မြို့လုံးမီးတောင်ပေါက်ကွဲပြီး သေသွားကြ၊ ပျက်စီးသွားကြရတာတွေ ပါတယ်ကွာ’

‘ဟာ... ဟာ... သူ့အဲဒီမြို့က ဝိညာဉ်တွေကို ပိုင်စိုးထားတဲ့မှော်ဆရာမများလား’

ဆက်ပိုင်စိုး မျက်လုံးစုံမှိတ်ပြီး စဉ်းစားနေဟန်ပြုတယ်။

‘ဆက်ကြီး’

‘ကျွန်’

ဆက်ပိုင်စိုး ထိုင်ခုံနောက်ဆီရွေ့သွားတယ်။

‘ဆက်ကြီး’

‘ကျွန်’

ထပ်အခေါ်မှာ ဆက်ပိုင်စိုး ထိုင်ခုံနောက် ရွေ့သွားပြန်တယ်။

‘ရဲရင့် မင်းသတိထား... သတိထား၊ ငါ့ကို ဘာလို့ ထပ်တလဲလဲခေါ်နေတာလဲ၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ’

ရဲရင့်အခေါင် စိတ်ပျက်သွားရဲ့။

‘ဆက်ကြီး မင်းအတွေးတွေ သိပ်မလွန်နဲ့ကွာ’

‘ညော်... အေး၊ အဲ... ငါအတွေးတွေ လွန်သွားတယ်။

အဲ... ဆက်ပြောပါဦးကွာ၊ မင်းပုံပြင်ထဲက သည်းထိတ်ရင်ဖိုတွေ’

ရဲရင့်အခေါင် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်တယ်။

ဖွာကျသွားတဲ့ ဆံပင်ရှည်ကြီးကို ပြန်သပ်သိမ်းလိုက်တယ်။

‘ဆက်ကြီး တခြားအကြောင်းပြောကြမယ်ကွာ၊ ဒီအကြောင်း

တွေ မင်းစိတ်မဝင်စားနဲ့တော့၊ တော်ကြာ ငါဘာမှအဖြစ်ဘဲ မင်း ရူးသွားလိမ့်မယ်’

* * *

(၂)

တောင်ပြတ်ကြီး...

နာမည်ကတော့ တောင်ပြတ်ကြီး။ ဘယ်နေရာမှာမှ ပြတ်နေတာမရှိ။ ဘာလို့တောင်ပြတ်ကြီးလို့ ခေါ်တွင်ရတာလဲ။

ဟိုးရှေးရှေးခါကာလကတော့ အဲဒီတောင်ကြီး အလယ်က ပြတ်နေသတဲ့။ ပြတ်နေတာမှ ဓားနဲ့ခုတ်ဖြတ်ထားသလို အလယ်မှာပြတ်နေခြင်းဖြစ်ပြီး တစ်ပိုင်းစိက္ကာဟနေသတဲ့။ တောင်နှစ်လုံး ဖြစ်နေသတဲ့။

နဂါးတွေရဲ့ ရှေးဟောင်းမြို့တော်ကြီး မီးတောင်ပေါက်ကွဲတဲ့အခါ မြေငလျင်ဂယက်ရိုက်ပြီး ဝန်းကျင်တောင်တွေ အခြေပျက်ကုန်သတဲ့။ အဲဒီအခါသမယမှာပဲ အဲဒီတောင်ပြတ်ကြီးဟာလည်း တစ်ဆက်တည်းဖြစ်သွားတာတဲ့။ ရှေးလူတွေရဲ့တစ်ဆင့်တစ်ဆင့် အပြောစကား။ အခု လူတွေ တောင်ပြတ်ကြီး/ဘယ်နေရာမှာ အပြတ်ရှိလောက်ခဲ့တယ် မှန်းဆလို့ပင်မရ။

နဂါးမြို့တော်ဆိုတာက တောင်ပြတ်ကြီးနဲ့အတော်လေး လှမ်းရာ တစ်နေရာမှာ နဂါးမင်းသမီးလေးတစ်ပါး ထီးနန်းတည်ထားအုပ်စိုးနေသတဲ့။ အဲဒီမင်းသမီးလေး တန်ခိုးအမျိုးမျိုးရှိသတဲ့။ အဲဒီနဂါးမင်းသမီးလေးဟာ လူသားတွေကို ချစ်ခင်တဲ့စိတ်လေးကြောင့် အဲဒီလိုလာနေခြင်းဖြစ်သတဲ့။ သူချစ်တဲ့ချစ်သူ လူသားတစ်ယောက်ကို တပ်မှူးအဖြစ် မြှောက်စားထားသတဲ့။ သူခင်မင်တဲ့လူသားတစ်ယောက်ကိုလည်း မြို့စားအဖြစ် မြှောက်စားထား

သဗ္ဗာ။ တစ်ခါမှာတော့ ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်ဘဲ အဲဒီမြို့စား နဂါးမြို့တော်ကို ချီတက်တိုက်ခိုက်သတဲ့။ အဲဒီစစ်ပွဲမှာ နဂါးမင်း သမီးလေးရဲ့ချစ်သူ မြို့စားရဲ့မြားခပြီး သေဆုံးသတဲ့။ မြို့စားလည်း နဂါးမင်းသမီးလေးရဲ့ မျက်စောင်းမှာ ပြာဖြစ်သွားသတဲ့။ နဂါးမင်းသမီးလေး အမျက်ကြီးလွန်းတယ်။ မြို့စားသေသွားတာ တောင် မကျေနပ်နိုင်ဘဲ အမျက်တွေဆက်ကြီးပြီး ချစ်သူလည်း မရှိတော့ပြီဖြစ်တဲ့ လူ့ပြည်ကိုလည်း စိတ်ကုန်၊ သူချစ်တဲ့ သူနန်းသူမြို့ သူတိုင်းပြည်ကိုလည်း လူ့ပြည်မှာမထားတော့ဘူးဆိုတဲ့ စိတ်ဖြစ်ပြီး နဂါးပြည်က သူ့အပိုင်စားရတဲ့ မီးတောင်ကိုပေါက်တဲ့ စေကာ တစ်တိုင်းပြည်လုံးကို ဖျက်ဆီးလိုက်တော့သတဲ့။ အဲဒီတိုင်းပြည် နာဂဂီရီပြည်တဲ့။

အဲဒါကတော့ အဲဒီပတ်ဝန်းကျင်တောင်တွေမှာ နေထိုင်ကြတဲ့ တောင်ပေါ်သားတွေရဲ့ နှုတ်ဖျားမှာရှိနေခဲ့တဲ့ ပုံပြင်တစ်ပုဒ်။ ခုခေတ်ခုအခါမှာတော့ အဲဒီနဂါးမြို့ဟောင်းတို့ဘာတို့ဆိုတဲ့ နေရာမှန်းဆလို့တောင် လုံးဝမရှိနိုင်။ တောင်တွေတောတွေရဲ့ ပိတ်ဆို့နေမှုကြောင့် လူသူအရောက်အပေါက်လည်း မရှိ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီဝန်းကျင်က တောင်ပေါ်သားတွေမှာ တော့ သူတို့ချင်းအဆက်အစပ်ရှိတယ်ဖြစ်ဖြစ် မရှိဘူးဖြစ်ဖြစ် ဓလေ့စရိုက် တူတူမတူတူ၊ ယဉ်ကျေးမှုချင်းတူတူ မတူတူ ဘာသာစကားတူတူ မတူတူ အဲဒီပုံပြင်ရှိနေမှုကတော့ တူနေကြတယ်။ ဆိုရရင် တောင်တိုင်း၊ ရွာတိုင်း၊ လူမျိုးတိုင်းမှာ အဲဒီပုံပြင်

က ရှိနေတယ်။ ပြီး... အဲဒီပုံပြင်ကိုလည်း တဖွဲ့တနွဲ့ပြောတတ်ကြတယ်။ ရှေးလူတွေဆို နဂါးမြို့ဟောင်းနဲ့ နဂါးမင်းသမီးလေး အကြောင်း အရမ်းဖွဲ့နွဲ့ပြောတတ်ကြတယ်။ နားထောင်နေသူ ရွှေငွေကျောက်သံပတ္တမြားနဲ့ လွှမ်းနေတဲ့ နဂါးနန်းတော်ကြီးနဲ့ တန်ခိုးကြီးတဲ့ နဂါးမင်းသမီးလှလှလေးအသွင်ကို ဘွားခနဲမြင်အောင် ပြောနိုင်စွမ်းရှိကြတယ်။ အဲဒီပုံပြင်မှာ နားထောင်နေသူ နှင်ထဲကြည့်နူးပီတိဖြစ်သွားအောင်၊ လွမ်းမောမျက်ရည်ကျသွားအောင်၊ အားကျရဲရင့်မှုတွေဖြစ်လာအောင်၊ အံ့ဩထိတ်လန့်ခံစားစရာအောင် အရမ်းပြောတတ်ကြရဲ့။ ခေတ်အဆက်ဆက်လည်း အဲဒီပုံပြင်ကို တဖွဲ့တနွဲ့ ပြောချင်ကြသူတွေနဲ့ နားထောင်ချင်ကြသူတွေ ချာလည်လည်ရှိနေကြရဲ့။

မာလတို့ခေတ်အထိပါပဲ။

မာလဆိုတာက တောင်ပြတ်ကြီးရဲ့ တောင်ပိုင်ကြီးနေထိုင်တဲ့ 'ဂါမိ'ရွာသူဖြစ်တယ်။ တောင်ပိုင်ကြီးနာမည်က 'ဂိုထ'။ ဂိုထဟာ ဂါမိရွာသူကြီးဖြစ်သလို တောင်ပြတ်တောင်ရဲ့ တောင်ပိုင်ကြီးလည်းဖြစ်တယ်။ တောင်ပြတ်တောင်နဲ့ ဝန်းကျင် ခံတောင်ပေါ်မြေပြန့်ရွာတွေဟာ ဂိုထတို့မျိုးနွယ်စုရွာတွေနဲ့ ဂိုထတို့မျိုးနွယ်စုလက်အောက်ခံ နေထိုင်တဲ့ လူမျိုးစုငယ်ရွာတွေဖြစ်တယ်။ ဂိုထဟာ ရဲစွမ်းသတ္တိရှိပြီး တည်ကြည်ဖြောင့်မတ်သူ ဖြစ်တယ်။ ဆွေးခေါ်မြော်မြင်နိုင်မှု ဉာဏ်ရည်ကြီးတယ်။ ဂိုထကို မျိုးနွယ်စုထဲ တောင်ပိုင်ကြီးအဖြစ်ပါ တင်မြှောက်ထားကြတယ်။ ဂါမိရွာ

လူကြီးတင်သာမက တောင်ပိုင်ကြီးလည်းဖြစ်ရတယ်။ တောင်
ပြတ်တောင်နဲ့ ဝန်းကျင်တောင်ပေါ်ရွာတွေ၊ မြေပြန့်ရွာတွေရဲ့
အရေးကိစ္စတွေကိုပါ ဂိုထစီမံအုပ်ချုပ်ရတယ်။ အဲဒီရွာတွေရဲ့
အရေး သက်ဆိုင်ရာ ရွာလူကြီးတွေရဲ့ အုပ်ချုပ်မှုဟာ ဂိုထရဲ့
သဘောအရ အလိုအရသာ ဖြစ်ရတယ်။ တခြားရွာလူကြီးတွေ
သူတို့ရွာတွေရဲ့ လုံခြုံရေးကိုလည်း တောင်ပိုင်ကြီးဂိုထက တာဝန်
ယူပေးရတယ်။ တခြားမျိုးနွယ်စုရွာတွေနဲ့ ပြဿနာဖြစ်ရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်
နောက်ဆုံးစစ်ဖြစ်ရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဂိုထက ဦးဆောင်ရှင်းပေးရတယ်။
စစ်ဖြစ်လာတဲ့အထိဆိုရင်တော့ မျိုးနွယ်စုရွာတွေက စစ်သည်တွေ
ဆင့်ခေါ်ပြီး တိုက်ခိုက်ပေးရတယ်ပေါ့။ အဲဒီလိုတာဝန်ယူထားတဲ့
တောင်ပိုင်ကြီးကို တခြားရွာတွေက အခွန်ပေးဆောင်ကြရတယ်။

တောင်ပိုင်ကြီးဂိုထနေထိုင်တဲ့ ဂါမိရွာဟာ တောင်ပြတ်
နဲ့ဝန်းကျင်တောင်ပေါ်ရွာတွေ မြေပြန့်ရွာတွေထဲမှာ အိမ်ခြေအများ
ဆုံး၊ လူဦးရေအများဆုံးပဲ။ အစည်ပင်ဆုံးပဲဆိုပါတော့။

မာလက ရွာကြီးသူလေးပေါ့။

မာလက ဂါမိရွာကြီးမှာတင်မက တောင်ပြတ်တောင်
အပိုင်မျိုးနွယ်စုရွာတွေမှာပါ နာမည်ထင်ပေါ်သူလေးဖြစ်တယ်။

အဓိကအကြောင်းကတော့ ရှင်းရှင်းလေးပါ။ မိန်းမတွေ
လေးမို့လို့။ အဲ... နောက်အကြောင်းတစ်ခုကတော့ ရှိသေးတယ်။
တောင်ပိုင်ကြီးရွာလူကြီး ဂိုထမြောက်စားထားလွန်းလို့။

တောင်ပိုင်ကြီးဂိုထက သမီးရင်းချာလို မြောက်စားထား

သူလေးမို့ မာလက ဆောင့်ကြားကြား ခက်ထန်ထန်လေးဖြစ်နေ
တယ်။ တောင်ပိုင်ကြီးကိုယ်တိုင်က သမီးရင်းချာလို မြောက်စား
ထားသူဆိုတော့ ဝန်းကျင်ရဲ့မြောက်စားမှုကိုပါ ခံရတယ်။ ဒီတော့
နေရာတကာမှာ မာလက ဆောင့်ကြားကြား ခက်ထန်ထန်။

တောင်ပိုင်ကြီး မာလကို မြောက်စားမှုကတော့ လွန်လွန်း
တယ်။ သူ့သားရင်းချာ ဂိုထထက်တောင် ပိုမြောက်စားတယ်။
ခင်စစ် မာလဆိုတဲ့နာမည်ကိုပေးတာလည်း တောင်ပိုင်ကြီးဂိုထ
ကိုယ်တိုင်ပေးထားခြင်းဖြစ်တယ်။ မာလဖွားမြင်ပြီး ခုနစ်ရက်မြောက်
မှာ တောင်ပိုင်ကြီးဂိုထ အင်မတန်ရှားပါးတဲ့ သစ်ခွပန်းတစ်ခက်
နဲ့ ပျားရည်တစ်အိုးယူလာပြီး မာလရဲ့မိဘကို ကလေးအမည်မာလ
ထို့ မှည့်ခေါ်ရမယ်လို့ ဆိုခဲ့တယ်။ တောင်ပိုင်ကြီးက လာပြီး
အလေးမာလရဲ့ခေါင်းရင်းမှာ ထားပေးတဲ့သစ်ခွပန်းဟာ ဘယ်သူမှ
မမြင်ဖူးတဲ့ သစ်ခွပန်းတစ်မျိုးဖြစ်တယ်။ ရနံ့ပျံ့မွှေးမှု အတော်
ဆေးတေးနေရာတွေဆီထိ ပျံ့တယ်။ ခြောက်ဆယ်သုံးရက်ထိ
သန်းဆန်းမှုရှိတယ်။ ခြောက်သွေ့သွားတော့လည်း နေရာဝန်းကျင်
မှာ ရက်အတော်ကြာကြာ ရနံ့သင်းပျံ့မှုကျန်ခဲ့တယ်လို့ ပြောစမှတ်
ရှိတယ်။

ကလေးမာလက မွေးကတည်းကချစ်စရာလေးမို့ တောင်
ပိုင်ကြီးချစ်တယ်ထား။ တောင်ပိုင်ကြီးရဲ့မြောက်စားမှုကတော့
မာလဆိုတာ လူတိုင်းပြောစမှတ်ရှိတယ်။ ကလေးမာလ မွေးပြီးမှ
အလေးမာလရဲ့မိသားစုကိုပါ တောင်ပိုင်ကြီး ထောက်ပံ့မှု မကြာ

ခဲဏ ပြုလေ့ရှိတယ်။ တောင်ပိုင်ကြီးမှာလည်း ဂိုခဆိုတဲ့ တစ်ဦး တည်းသော သားရှိတယ်။ မာလနဲ့ဆို သုံးနှစ်လောက်ကြီးမယ်။ သူ့သားရင်းချာ ဂိုခကို တောင်ပိုင်ကြီးချစ်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ မြောက်စားမှုကတော့ မာလကိုပိုတယ်။

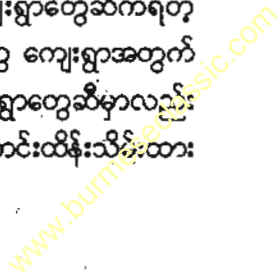
ငယ်စဉ်ကလေးဘဝမှာ ဂိုခနဲ့မာလရန်ဖြစ်လေ့ရှိတယ်။ ဂိုခအရိုက်ခံရတာချည်းပဲ။ မာလစွာစွာလန်လန်နဲ့ တောင်ပိုင်ကြီးကို တိုင်ပြောလိုက်လို့ကတော့ ဂိုခ မှန်မှန် မမှန်မှန် တောင်ပိုင်ကြီး ဂိုခကိုပဲ ရိုက်လေ့ရှိတယ်။ မာလကို ချောချောမော့မော့ စိတ်ပြေအောင် တောင်းပန်တတ်တယ်။ စိတ်ပြေအောင် ဟိုဒီဒီပေး ဟိုကျွေးဒီကျွေးလေ့ရှိတယ်။ ဒီတော့ မာလ ဂိုခကို စွာချော့ ရှိတယ်။ ဂိုခနဲ့ရန်ဖြစ်ရင် တောင်ပိုင်ကြီးရဲ့ အချောခံရတာကို တောင်ပိုင်ကြီးပေးတာ ကျွေးတာလေးတွေ ယူချင်စားချင်တာကို ဂိုခကလည်း မာလကို ခပ်ချစ်ချစ်။ သူ့အဖေကို ကြောက်ရလို့လည်း

မာလ အဝတ်အစား သူ့မိဘဝယ်ပေးရတယ်လို့ တောင်ပိုင်ကြီးက ဝယ်ပေးတာချည်း။ မာလမိသားစုကို တောင်ပိုင်ကြီး ခါတရံထောက်ပံ့မှုအပြင် အသင့်အတင့်ကျယ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ပျိုးမြေနေရာကိုပါ ပေးထားတယ်။

မာလအဖေက မုဆိုးကြီး။ သူတို့မှာလည်း စိုက်ပျိုးနေရာတော့ အပိုင်ရှိပါတယ်။ သူတို့ပြေလည်မှုရှိအောင် တောင်ပိုင်ကြီးက ထပ်ပေးထားတာ။ စိုက်ပျိုးမှုမှာ အလုပ်ပိုလုပ်ရမယ့် မုဆိုးကြီး မုဆိုးအလုပ် သိပ်မလုပ်နိုင်တော့။

ကြဲကြဲဖန်ဖန် မိန်းကလေးတန်မယ့်နဲ့ မုဆိုးအလုပ်ဝါသနာ ဒါတဲ့မာလ။ အရွယ်ရောက်တော့ တောလိုက်လေ့ရှိတယ်။ မုဆိုးဆွအတွေ့အကြုံနဲ့ ပညာကိုတော့ သူ့အဖေဆီက ရတယ်။ အဲ... မုဆိုးအရည်အချင်းပီဇကတော့ မာလမွေးရာပါလို့ဆိုရမယ်။ နယ်ဝန်းကျင်မှာ မိန်းကလေးမုဆိုး မာလနာမည်ကြီးတော့တယ်။ စင်စစ် အဲဒီနယ်ဝန်းကျင်မှာ မုဆိုးအလုပ်လုပ်တတ်သူချည်းပါ။ ဘာတောင်ပတ်လည်နယ်ဝန်းကျင်ကိုး။ အဲ... ပိုကျွမ်းကျင်သူ ဦးစောင်းပေးလုပ်သူကိုတော့ မုဆိုးအဖြစ်အသိအမှတ်ပြုကြတယ် ဆို။ ခုကတော့ မာလကို နယ်ဝန်းကျင်က မုဆိုးအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုရပြီ။ မာလကလည်း အချိန်ရတယ်ဆို တောလည်ဖို့ ချည်း။ တောလည်တိုင်းလည်း ထိုက်ထိုက်တန်တန် သားကောင် ချီးရတာချည်း။ မိန်းကလေး မုဆိုးမာလ။

လူမျိုးရိုးရာ လေးပစ်၊ ဒူးလေးပစ်ဖြောင့်သလို တူးမီး၊ နိုင်ဖယ်၊ စတင်းဂန်း၊ ခြောက်လုံးပြူးပစ်ခတ်မှုတွေမှာလည်း တွန်းကျင်တယ်။ အထူးသဖြင့် ရိုင်ဖယ်နဲ့ခြောက်လုံးပြူးပစ်ဖြောင့်တယ်။ လက်နက်ကုန်သည်တွေနဲ့ ဆက်ပြီး တောင်ပိုင်ကြီးထက်နက်တွေ ဝယ်ထားလေ့ရှိတယ်။ ကျေးရွာတွေဆီကရတဲ့ ခွန်တွေနဲ့ ဝယ်ထားတာ။ အဲဒီလက်နက်တွေ ကျေးရွာအတွက် လုံခြုံရေးမှာ အသုံးချရအောင်။ လက်အောက်ရွာတွေဆီမှာလည်း ခွန်ဝထားမှု ရှိတယ်။ ဂါမိရွာမှာလည်း စုဆောင်းထိန်းသိမ်းထား ရှိတယ်။

တောင်ပိုင်ကြီးရဲ့အလိုလိုက်ခံ မိန်းကလေးမှဆိုးမာလအဖို့
ဂါမိရွာမှာရှိနေတဲ့ သေနက်လက်နက်တွေ သူ့လက်နက်တွေချည်း
ပဲ။

‘ဘောင်း’

ရိုင်ဖယ်သေနတ်သံ တောတွင်းဟိန်းထွက်သွားတယ်။
စစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရဲ့ အတော်မြင့်မြင့်ထိပ်ဖျားအကိုင်းမှာ
နားနေတဲ့ ချိုးငှက်မြေပြင်ပေါ်လွင့်ကျလာတယ်။

ပစ်လိုက်တဲ့ ဝိုခ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ခပ်တည်တည်နဲ့
ကျောပြင်မှ ပြန်လွယ်လိုက်တယ်။ နံဘေးနားက မာလကို
ထိမစာင်နဲ့ ကြည့်တယ်။

‘နင်က ငါ့ကို နေရာတကာ အထင်သေးလွန်းတယ်။
က... နင်ပစ်ခိုင်းတဲ့ ပစ်မှတ်ကို ငါ့ထိအောင် ပစ်နိုင်တယ်။
နင် ငါ့ကို အထင်သေးချင်သေးလား’

မာလ ဝိုခကို ခပ်တင်းတင်းကြည့်ပြီး မျက်နှာရှုံ့မဲ့
လိုက်တယ်။

ဝိုခလက်ကိုဆွဲပြီး ချိုးငှက်ကျသွားရာဆီခေါ်သွားတယ်။
သေနတ်မှန်ပြီး ကျသေနေတဲ့ ချိုးငှက်ကို ကောက်ယူပြီး ဝိုခထံ
ပြတယ်။ ချိုးငှက်သေက ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကျည်ဆံထိမှန်မှုကြောင့်
အသားစတုချို့ အရိုးစတုချို့နဲ့ အမွှေးတချို့ပဲရှိတယ်။

‘ရော နင်အိမ်ပြန်ယူသွားပြီး ချက်စား’

ချက်စားစရာ အသားမရှိသလောက်ဖြစ်နေပြီဖြစ်တဲ့ ချိုး

ငှက်နဲ့ ဝိုခရင်ဘတ်ကို ပစ်ပေါက်လိုက်ပြီး မာလ ပြောတယ်။

‘နင်ပဲကြံကြံဖန်ဖန် အဝေးအမြင့်က ချိုးငှက်သေးသေး
နားကို ရိုင်ဖယ်နဲ့ပစ်ခိုင်းတော့ ဒီလိုပဲရှိမပေါ့။ ဘာဆန်းလဲ’
မာလ မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားပြန်တယ်။

‘ဆန်းတာပေါ့၊ နင်ညှံပုံက ဆန်းလွန်းတာပေါ့၊ နင်
လောက်တောင် ညှံတာ ဆန်းတာပေါ့’

ပြောပြီး မာလ ရှေ့ဆက်လျှောက်တယ်။
ဝိုခ မာလနောက် လိုက်ရပြန်တယ်။

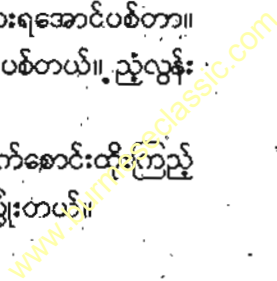
အတော်လေးကြာကြာလျှောက်မိတော့ ကျွန်းပင်တစ်ပင်ရဲ့
မြင့်ကိုင်းမှာ နားနေတဲ့ ချိုးငှက်တစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ကြရ
တယ်။

မာလအနီးက သစ်ပင်တစ်ပင်ကို ဝင်ကပ်လိုက်တော့
မာလည်း မာလကပ်ရာမှာ ကပ်ရပြန်တယ်။ မာလက သူ့ရိုင်ဖယ်
သေနတ်နဲ့ ချိုးငှက်ဆီကို ချိန်တယ်။

‘ချိုးကို နင်တွေ့လား’
မာလ တီးတိုးမေးတော့ ဝိုခ ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

‘မှဆိုးက သားကောင်ကိုပစ်တာ စားရအောင်ပစ်တာ။
ကျွန်တို့က သားကောင်ကို စားလို့မရအောင် ပစ်တယ်။ ညှံလွန်း

ဆရာကြီးလုပ်ချင်တဲ့ မာလကို ဝိုခမျက်စောင်းထိုးကြည့်
ဆဲတယ်။ တွေ့လိုက်တဲ့ မာလက မဲ့ပြုံးပြုံးတယ်။

‘နင် ယောက်ျားတန်မယ့်နဲ့ ငါ့ကို မျက်စောင်းမထိုးနဲ့၊
နင်ပစ်ခဲ့တဲ့ ချိုးအက္ခရာအဝေးနဲ့ ခုငါပစ်မယ့်ချိုးအက္ခရာအဝေးက
ပိုတယ်ဆိုတာ နင်ခန့်မှန်းမိလား’

ဝိုခ မာလကို ချဉ်ချဉ်မို့ ဘာမှပြန်မပြော။

‘မှတ်ထား ရိုင်ဖယ်လိုသေနတ်နဲ့ ချိုးလိုသားကောင်ကို
ပစ်ချင်ရင် ခေါင်းကိုသာ ထိမှန်အောင် ပစ်ရတယ်။ အဲဒီလိုမှ
မပစ်နိုင်ရင် လုံးဝမပစ်နဲ့။ ကျည်ဆံဖြုန်းတာသက်သက်ပဲရှိမယ်။
ဒီလောက်က ငါသင်ပြစရာတောင် မလိုဘူး။ သိနိုင်ရမှာပေါ့။
ဒီလောက်မှ မသိနိုင်တာ ညံ့လွန်းလို့ပါ’

မာလ ဆရာကြီးလုပ်လွန်းနေပြီ။ ဝိုခချိုးငှက်ကိုတောင်
ခြောက်လှန့်ထုတ်လိုက်ချင်ပြီ။

‘ဘောင်း’

မာလရဲ့ ရိုင်ဖယ်သံ။

ကျွန်းပင်ပေါ်က ချိုးငှက်ချာလည်လည်ပြီး မြေပြင်ပေါ်
ကျတယ်။

မာလရင်ကော့ပြီး ခြေလှမ်းကျနဲ့ ချိုးငှက်ကျသွားရာဆီ
ဦးတည်တယ်။ ဝိုခ နောက်ကလိုက်သွားတယ်။ မြေပြင်ပေါ်ထဲ
ချိုးငှက်သေကို မာလလက်ညှိုးညွှန်ပြတယ်။

ခေါင်းပြတ်ထွက်သေနေတဲ့ ချိုးငှက်သေ။

‘အဲဒီလိုပစ်နိုင်မှ အကောင်သေးသေး သားကောင်ငေး
တွေကို စားချင်ရင် ပစ်စားလို့ရတော့မှာပေါ့။ ဒီနေ့ နင်တို့အိမ်ရာ

ငါတို့အိမ်ရာ ချိုးသားတစ်ဝစားကြရအောင်၊ ချိုးသား မစားရတာ
ကြာပြီ’

ပြောပြီး မာလရင်ကော့ဟန်လုပ် လျှောက်သွားတယ်။
သဘောက ချိုးသေကို ဝိုခ ကောက်ခဲ့ပေါ့။

ဝိုခအောင့်သက်သက်ဖြစ်ရတယ်။ ချိုးသေကို မကောက်
ချင်။

မာလ လှည့်ကြည့်ပြီး...

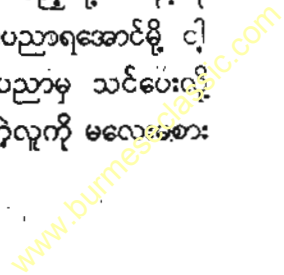
‘နင် ဘာကြောင်တောင်တောင်လုပ်နေတာလဲ၊ ချိုးသေ
ကောက်ပြီး အမြန်ငါ့နောက်က ငါ့ကို အစီလိုက်လေ၊ မုဆိုးနောက်
လိုက်လုပ်နေပြီးချာလိုက်တာ’

မာလအပြောကြောင့် ဝိုခပိုပြီး မကောက်ချင်...

‘နင့်ဘာသာ နင်ကောက်မသွားဘူး’

ဝိုခ အပြောကြောင့် မာလဝိုခကို တည်တည်တင်းတင်း
ကြည့်တယ်။

‘နင်က အဖြစ်လည်း မရှိဘူး၊ ပြီး ဂျစ်ကန်ကန်၊ ပေကပ်
တပ်နဲ့ ဒါကြောင့် ဘာဘာကိုငါပြောတာ နင့်ကိုမခေါ်ချင်ပါဘူးလို့၊
ခိုင်းလို့မကောင်းပါဘူးလို့၊ ဘာဘက အတင်းထည့်လို့သာ နင့်ကို
ငါခေါ်ရတာ၊ ဘာဘကတော့ သူ့သား မုဆိုးပညာရအောင်မို့ ငါ
နောက်လိုက်ထည့်ချင်ပုံ၊ နင်ကတော့ ဘာပညာမှ သင်ပေးလို့
ရမယ့်လူမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ ပညာသင်ပေးတဲ့လူကို မလေးမစား
သိပ်လုပ်တယ်’

ဝိုဏ်း မာလ စကားတွေကို မခံချင်။ ချီးငှက်သေကို ကောက်မယ့်လက် ပိုတန့်တယ်။

‘ကောက်ခွဲ... ဂျစ်ကန်ကန်ပေကပ်ကပ်မလုပ်နဲ့၊ ငါဘာနဲ့ ပြန်တိုင်ပြောလိုက်မယ်’

ပြောပြီး ပြန်တောင်လှည့်မကြည့်တော့။ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ထမ်းပြီး ရင်ကော့ဟန်လုပ်လျှောက်သွားတော့တယ်။ ဝိုဏ်းလည်း အောင့်သက်သက်နဲ့ပဲ ချီးငှက်သေကိုကောက်ပြီး သူ့နောက်လိုက်ရတော့တယ်။

‘မသာမ... အဖေပါစားပေးလွန်းလို့ ကမ်းတက်လွန်းတယ်’

တီးတိုးရေရွတ်တယ်။

အမှန်ပဲ။ အဲဒီနေ့က မာလ အခြားသားကောင်မပစ်၊ ချီးငှက်ချည်းလျှောက်ပစ်တယ်။ ဝိုဏ်း ချီးငှက်သေတွေထည့်ထားတဲ့ အိတ်ကြီးထမ်းပြီး မာလနောက်က ခြေညောင်းအောင် လျှောက်လိုက်နေရတယ်။ ချီးငှက်ပစ်ရမှုကလည်း စိပ်စိပ်ပစ်ရတာမျိုးမဟုတ်။ တစ်ကောင်ပစ်ပြီး နောက်တစ်ကောင်ပစ်ရခိုအတော့်ကို လျှောက်ရတယ်။ ဝိုဏ်းခြေကုန်လက်ပန်းဖြစ်လာတော့...

‘တစ်အောင့်လောက်နားပြီး ပြန်ကြရအောင် မာလ’

မာလ ဝိုဏ်းကို တည်တည်တင်းတင်း ကြည့်တယ်။

ရုံးမဲ့ပြီး ခေါင်းခါယမ်းပစ်တယ်။

‘ငါတစ်လျှောက်လုံး ချီးငှက်တွေကိုခေါင်းချည်းရွေးပစ်

ခဲ့တယ်။ တစ်ကောင်တလေတောင် အလှူအချော်မရှိဘူး။ အဲဒါကို နင်တစ်လျှောက်လုံး တွေ့နေလျက်နဲ့ ငါသေနတ်ကို ဘယ်ပုံဘယ်နည်းချိန်တယ်၊ ချိန်ပြီးချိန်ချက်မရွေ့အောင် ဘယ်ပုံဘယ်နည်းကိုင်ထားတယ်၊ မောင်းခလုတ်မဆွဲခင် ဘယ်ပုံဘယ်နည်းအသက်ရှူတယ်၊ မောင်းခလုတ်ဆွဲလို့ သေနတ်လုပ်ခါမှ ဖြစ်သွားဘယ်ဆို အဲဒီလှုပ်ရှားမှုပစ်ချက်နဲ့ မလွဲသွားအောင် လက်တွေ့ဆုံးတွေနဲ့ ဘယ်လိုထိန်းထားတယ်ဆိုတာတွေကို နင်မလေ့လာဘူး၊ ငါ့ကိုလည်း မမေးမြန်းဘူး။ နင်မလွဲသာမရှောင်သာ ချီးငှက်သေတွေပဲ ကောက်လိုက် ငါ့နောက်လိုက် လိုက်လုပ်နေတယ်။ နင်ကတော့ တစ်သက်ထွန်းကားမယ့် လက္ခဏာမရှိပါဘူး။’

‘တော်စမ်းပါ မာလရယ်၊ ငါက ရိုင်ဖယ်သေနတ်နဲ့ ချီးငှက်ပစ်တာကို လေ့ကျင့်နေရမှာလား၊ ကျည်တစ်ထောင့်တန်ဖိုးထည်း နင်သိနေတာပဲ၊ ငါဘယ်တော့မှ အဲဒါကို တကူးတက ဆွဲကျင့်နေတာမျိုးနဲ့ အရူးထနေမှာမဟုတ်ဘူး။’

ဝိုဏ်း စိတ်မရှည်စွာ ပြောတယ်။

‘ကြည့်စမ်း... ကြည့်စမ်း၊ နင်ဦးနောက် အတော်ညံ့ဖျင်းပါလား၊ နင်စဉ်းစားရမှာက နင်ငှါကို အားကျမခံစိတ်နဲ့ သေနတ်ပစ်၊ ချီးငှက်တော်အောင် ကြိုးစားဖို့ စဉ်းစားရမှာ၊ လှည့်လှူဖျင်းတွေဟာ ဒီလိုပါပဲလေ၊ တော်ဖို့ထက်ဖို့ အတွေးအခေါ်မရှိတတ်ကြဘူး၊ ချီးငှက်ပြီးဖျက်ပြီးပဲ တွေးတတ်ကြတယ်၊ ငါ့ရိုင်ဖယ် ချီးငှက်တွေ ခေါင်းကိုမပစ်ဘဲ၊ နင့်ခေါင်းကိုသာပစ်ဖို့ ကောင်းတယ်’

ပြောပြောဆိုဆို မာလ ဝိုခ ဦးခေါင်းကို ရိုင်ဖယ်နဲ့ချိန်
တယ်။

‘ဟဲ့... မာလ၊ နင်နော်၊ တောထဲမှာနော်၊ မတော်တဆ
ကျည်ထွက်သွားမှဖြင့်...’

ဝိုခ ပြုံးပြုံးပျာပျာဖြစ်တယ်။

‘ကျည်ထွက်သွားတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါ့ကိုထိမှာမှ မဟုတ်
ဘဲ၊ နင့်ကိုထိမှာပဲ’

‘နင် အဲဒီလိုစိတ်ကောင်းမရှိ မတွေးသင့်ဘူးလေ’

‘ဘာ... နင်က ငါ့ကိုစိတ်ကောင်းမရှိဘူးတဲ့၊ ငါ စိတ်
ကောင်းရှိလို့ နင်ဒီအထိ အသက်ရှည်တာ၊ ငါ့ငယ်ငယ်ကတည်းက
နင့်ကို ခဏခဏသတ်ချင်စိတ်ဖြစ်မိတယ်၊ နင် ငါ့ကို အမြဲတမ်း
လိုလို ဆန့်ကျင်ပြောတတ်တယ်’

‘ငါက နင်မဟုတ်တာပြောလည်း လိုက်ထောက်ခံနေရ
မှာလား’

မာလ ရိုင်ဖယ်ပြောင်းထိပ် ဝိုခ နဖူးပြင်နဲ့ ထိကပ်သွား
တယ်။

‘ငါက မဟုတ်တာ ပြောတယ်၊ နင်ဒီလိုပြောလိုက်တာ
လား၊ ငါပြောတာတွေ အဟုတ်အမှန်ချည်းပဲ၊ နင်သာ ကြိဖန်ပြီး
မဟုတ်မမှန်အတွေးတွေ အပြောတွေနဲ့ ငါ့ကို ဆန့်ကျင်တတ်တာ
ငါ့ကို အလိုလိုက်လွန်းတဲ့ ဘာမျက်နှာထောက်နေလို့။ ငါနင့်ထံ
အလိုမကျတာကတော့ အလွန်းအမင်းပဲ’

မာလစိတ်ကိုသိတဲ့ ဝိုခ နဖူးပြင်ကို မာလရိုင်ဖယ်ပြောင်း
နဲ့တော့ထောက်ထားတာမျိုး တုန်လှုပ်နေတယ်။

‘မာလရယ် နင်နဲ့ငါ ရန်မဖြစ်ချင်ဘူး၊ အဖေကလည်း
တောထဲကျ မောင်နှမတွေ ရန်မဖြစ်ကြနဲ့လို့ အမြဲမှာတယ်’

ဝိုခ ရန်စစ်စကားဆိုတယ်။

‘ဝိုခ သူတော်ကောင်းဟန် မလုပ်နဲ့၊ နင်နဲ့ငါ ငယ်ငယ်
လေးကတည်းက ရန်ဖြစ်ဘက်၊ ရွာမှာနင်တစ်ယောက်ပဲ ငါနဲ့
ဖက်ဖြစ်လေ့ရှိတယ်၊ တခြားဘယ်သူမှ ငါ့ကို မဆန့်ကျင်ကြဘူး၊
နင်သာနင့်ကိုယ်နင် တောင်ပိုင်ကြီးသားဆိုပြီး ငါ့ကိုစမ်းလို့ရမလား၊
အထင်နဲ့ စမ်းချင်တဲ့သဘောရှိတယ်၊ ဘာဘာကတော့ အမှန်တရား
ဘက်က လိုက်တယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း ငယ်ငယ်တုန်းက ငါနဲ့
ရန်ဖြစ်တိုင်း နင်အရိုက်ခံရတာ’

‘အဖေက အမှန်တရားဘက် လိုက်တာမဟုတ်ပါဘူး၊
နင့်ဘက်လိုက်တာ’

‘ကြည့်... နင့်ဦးနောက် ဘယ်လောက်ညှိဖျင်းလဲလို့၊
ဆိုက်စရာရှိ သူ့သားနင့်ဘက်က လိုက်မှာပေါ့၊ သူစိမ်းငါ့ဘက်က
ဆိုက်ပါ့မလား၊ နင် ဒီလောက်တောင်မတွေးတတ်ဘူးလား၊ ငါ
နဲ့လိုသာ ငါ့ဘက်က လိုက်တာပေါ့၊ ဒါကြောင့် နင် ခဏခဏ
အရိုက်ခံရတာပေါ့’

ဝိုခ ဘာစကားမှ မပြောချင်တော့ပါ။ မာလနဲ့ စကား
ပြောရရင် ဒီလိုချည်းပါပဲ။ သူ့ဘက်က အမှန်ချည်းပဲ။ သူ့စကား

တွေနဲ့ ဆန့်ကျင်ရင် မာလရန်လိုချင်ပြီ။ မာလနဲ့စကားပြောမယ့် အစား ကျားဖင်သာနီကံလိုက်ချင်ရဲ့။ ငြိမ်နေတဲ့ ဝိုကို စေ့နေကြည့်ပြီး မာလ သေနတ်ပြောင်းကို ဝိုနေဖူးပြင်ကနေခွာလိုက်တယ်။ သေနတ်ကို ကျောမှလွယ်လိုက်တယ်။

‘ငါသေနတ်နဲ့ချိန်ထားတာမို့ နင်ငါနဲ့ ရန်မဖြစ်ရဲတာလား ငါ့နဲ့နင့်ကို သေနတ်နဲ့မချိန်ထားတော့ဘူးလေ၊ နင်သတ္တိရှိရင် ငါနဲ့ ရန်ဖြစ်လို့ရပြီ’

‘ငါ ရန်မဖြစ်ချင်ပါဘူး မာလရယ်’

ပြောပြီး ဝိုခ မျက်နှာလွှဲနေလိုက်တယ်။

‘နင်လည်း အသက်တွေကြီးလာပြီ၊ လိမ္မာရေးခြားခွဲပေါ့၊ အဲဒီလို မှန်မှန်ကန်ကန် တွေးတတ်ရမှာပေါ့ ဝိုခရယ်’ မာလ စကားတွေက မခံချင်စရာ။ ဒီလို မာလပြောတတ်တယ်။

ဝိုခ ငြိမ်ပဲနေလိုက်ပါတယ်။

* * *

(၂)

မြင်းအစီးလေးဆယ်နဲ့ ခရီးသွားအယောက်လေးဆယ်၊ ရုပ်တွေက အရှေ့တိုင်းသားတွေရုပ်။ ခရီးဦးတည်နေတာက အနောက်ဘက်တည့်တည့်ဆီ။

အဲဒီမြင်းစီးခရီးသည်တွေ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာကတည်း။

သူတို့ရှိရာဘက်ဆီ လာနေကြတာကို လင့်စင်ပေါ်က မုဆိုးကြီး သုံးယောက်က မြင်နေရတယ်။ သူတို့ရှိရာဘက်ဆီ လာနေကြပေမယ့် မြင်းသွားလမ်းကြောင်းက သူတို့လင့်စင်ထိုးထားရာ သစ်ပင်ကြီးနဲ့ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာမို့ သူတို့ရှိရာအရပ်တည့်တည့်ရောက်တာတောင် မြင်းစီးခရီးသွားတွေ လင့်စင်ပေါ်ကသူတို့ကို လှမ်းမြင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ မုဆိုးကြီးတွေ တွက်ထားတယ်။

သူတို့က ညသားကောင်ပစ်ခတ်ရေးအတွက် လင့်စင်ထိုးပြီး ညနေကတည်းက ရောက်နေ နေကြတာ။

မုဆိုးတွေ စိုးရိမ်တာက ညနေစောင်းနေပြီဖြစ်တဲ့အတွက် ခရီးသွားတွေ တစ်ညတာခိုနားဖို့ စခန်းချကြတော့မယ်။ အဲဒီစခန်းချရေးအတွက် ခရီးသွားတွေသူတို့ရှိရာအရပ်ကို ကျော်သွားပြီးမှ စဉ်းစားကြရင်ကောင်းမယ်။ သူတို့ရှိရာအရပ်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းနေရာတွေမှာ ခရီးသွားတွေ ညစခန်းချမှာကို စိုးရိမ်နေကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ ညသားကောင်ပစ်ခတ်ရေးအစီအစဉ်ကို အနေနှင့်အယှက်ဖြစ်မှာစိုးလို့ဖြစ်တယ်။

မုဆိုးကြီးတွေ မြင်းသွားလမ်းကြောင်းရဲ့ အနောက်ဘက်ဆီကို လှမ်းကြည့်မိကြတယ်။ နေဝင်တော့မယ့်အရပ်ဘက်ဆီ...

ဒီမှာတင် မုဆိုးကြီးတွေ ပါးစပ်ပွင့်ဟသွားရတော့တယ်။

အနောက်ဘက်မြင်းသွားလမ်းကြောင်းမှာ မြင်းသွားလမ်းကြောင်းအတိုင်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်က အရှေ့ဘက်ဆီဦးတည်လာနေတယ်။ သူလာနေပုံက အေးတိအေးစက်နိုင်လှတယ်။

သူ့မျက်နှာကို အတိအကျမမြင်ရပေမယ့် သူ့အသားအရေက အဝေးကမြင်သာအောင် ဝင်းဝါထင်ရှားနေတယ်။ ကိုယ်လုံးကိုယ် ပေါက်ကလည်း အချိုးအဆက်ညီကြောင်း အဝေးကနေစို သိသာ နိုင်တယ်။ မိန်းမလှလေးတစ်ဦးလို့ မုဆိုးကြီးတွေ ခန့်မှန်းနိုင်ကြ တယ်။ မိန်းမလှလေး အသေးစားလှည်းအိမ်လေးတစ်ခုကိုဆွဲပြီး လျှောက်လှမ်းလာနေတာပါလား။

သူတို့အကြည့်က တောလမ်းခရီးမှာ အေးတိအေးစက် ကြေကျင်ခရီးသွားနေတဲ့ အဲဒီမိန်းကလေးဆီက မခွာနိုင်ဖြစ်နေကြ တယ်။ အံ့လည်း အံ့သြနေကြတယ်။

ထင်ထင်ရှားရှား မြင်သာလာတော့ အတော့်ကိုလှပတဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ သိကြရတယ်။ ဆွဲလာတဲ့အသေးစား လှည်း အိမ်လေးပေါ်မှာက အနက်ရှောင်ခေါင်းဗာလားတစ်လုံး။ ဘယ်လို မိန်းကလေးပါလိမ့်။ ခေါင်းတလားလှည်းဆွဲပြီး တောလမ်းမှာ အေးတိအေးစက် လျှောက်နေတယ်။

မုဆိုးကြီးသုံးယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်နေမိကြတယ်။ ပြီး အကြည့်တွေ မိန်းမလှလေးဆီ ကျရောက် သွားကြပြန်တယ်။

အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် လှလှပပမိန်းကလေး ဒီလိုတော လမ်းခရီးမှာ တစ်ယောက်တည်း ခရီးသွားနေတဲ့ မြင်ကွင်းက အံ့သြစရာ။ ယောက်ျားကြီးတွေတောင် အဖော်မပါဘဲ ဒီတော လမ်းခရီးမှာ ခရီးသွားလေ့မရှိ။

ပြီး... လမ်းလျှောက်နေပုံက အေးတိအေးစက်။ ခေါင်း အလားလှည်းကိုလည်း ဆွဲလို့။ မြင်းခွာသံတွေ ကြားလိုက်ရတယ်။

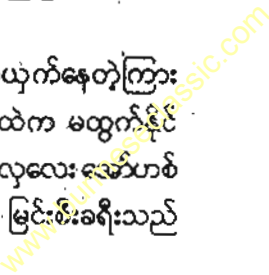
ဒီတော့မှ မုဆိုးကြီးတွေ အရှေ့ဘက်ဆီက လာနေကြ တဲ့ မြင်းစီးခရီးသည်တွေကို ပြန်သတိရလိုက်တယ်။ လှမ်းကြည့် ခိုက်မိတော့ အတော့်ကို နီးကပ်လာနေကြပြီ။

ဒီမှာတင် မုဆိုးကြီးတွေ မိန်းမလှလေးအတွက် စိုးရိမ် တဲ့ဖြစ်သွားတယ်။ မြင်းစီးခရီးသည်တွေနဲ့ မိန်းမလှလေးနဲ့ ထိပ် ခိုက်တီးကြတော့မယ်။ မိန်းမလှလေးဘက်ဆီ ပြန်ကြည့်မိကြ ပြန်တယ်။

မိန်းမလှလေး မြင်းခွာသံတွေကိုကြားပုံရတယ်။ အေးတိ အေးစက်အကြည့်နဲ့ အရှေ့ဘက်ဆီ လှမ်းကြည့်တယ်။ ရှောင်ခြင်း၊ ခြင်း၊ ရပ်တန့်ခြင်း မရှိ။ သူ့ခရီးသူ ဆက်လျှောက်နေတယ်။

မကြာခင် အချိန်လေးမှာပဲ မြင်းစီးခရီးသည်တွေနဲ့ မိန်းမ လှလေးတို့ ထိပ်တိုက်ဆုံကြတော့တယ်။ မြင်းစီးခရီးသည်တွေရဲ့ ခြင်းတွေ မိန်းမလှလေးကို ဝိုင်းပတ်ပြီးသားဖြစ်သွားတယ်။ မြင်း စီးခရီးသည်တွေ သူတို့ဘာသာစကားနဲ့ ပြောဆိုကြပြီး အော်ဟစ် ခေါ်ဝေါ်လိုက်ကြတယ်။

မိန်းမလှလေးက မြင်းတွေဝိုင်းပတ်ရှုပ်ယှက်နေတဲ့ကြား မှာ သူ့ခရီး သူဆက်ဖို့ပဲပြင်တယ်။ သူ့မြင်းဝိုင်းထဲက မထွက်နိုင် တောင် မြင်းတွေနဲ့လိုက်ပိတ်ဆို့နေကြတော့ မိန်းမလှလေး အော်ဟစ် ဆိုလိုက်တယ်။ သူပြောဆိုတဲ့ဘာသာစကား မြင်းစီးခရီးသည်

တွေရဲ့ ဘာသာစကားပဲဖြစ်ပုံရတယ်။ မြင်းစီးခရီးသည်တွေက
လည်ပုံရတယ်။ မြင်းစီးခရီးသည်တွေကလည်း သူ့ကိုပြန်
လိုက်၊ လှောင်ပြောင်ရယ်မောလိုက်ကြ။

တစ်ယောက် မိန်းမလှလေးကို မြင်းပေါ်ဆွဲတင်တယ်။
အဲဒီတစ်ယောက် အမြင့်ကို မြောက်တက်သွားပြီး မြင်း
ဝိုင်းနဲ့အတော်ဝေးဝေးမှာ သွားကျတယ်။ နောက်တစ်ယောက်
မိန်းမလှလေးကို မြင်းပေါ်ဆွဲတင်ပြန်တယ်။

အဲဒီတစ်ယောက်လည်း အမြင့်ကိုမြောက်တက်သွားပြီး
မြင်းဝိုင်းနဲ့ အတော်ဝေးဝေးမှာ သွားကျပြန်တယ်။

နောက်တစ်ယောက်၊ နောက်တစ်ယောက်။

မိန်းမလှလေးကို မြင်းပေါ်ဆွဲတင်တဲ့ အယောက်တို့
အမြင့်မြောက်တက် တက်သွားပြီး အဝေးမှာ သွားသွားကျတယ်။
ခရီးသွားတွေရဲ့ မြင်းတွေ မိန်းမလှလေးနားက မသိ
ရဲ့တယ်။ မိန်းမလှလေးက ရှိနေတဲ့မြင်းတွေဆီ အတင်းလိုက်
ပြီး မြင်းပေါ်က လူတွေကို အဆင်းဆွဲယူမြောက်တင်လွှင့်ပစ်
လုပ်နေတယ်။

မြင်ကွင်းက မုဆိုးကြီးတွေ အသက်ရှူရမှာတောင်
ရဲ့။ မြင်းတွေက ဆုတ်ပေးရဲ့ခွာ၊ မိန်းမလှလေးက အတင်း
ကစဉ့်ကလျားဖြစ်နေတဲ့ မြင်းစီးသမားတွေ သူတို့
ပါလာတဲ့ သေနတ်တွေနဲ့ မိန်းမလှလေးကို မညှာမတာ ပစ်
ကြတော့တယ်။

‘ဘောင်း’

‘ဘောင်း’

‘ဘောင်း’

‘ဘောင်း’

မြင်းသမားတွေရဲ့ သေနတ်သံများ ဆူညံသွားတော့တယ်။

‘ဘောင်း’

‘ဘောင်း’

‘ဘောင်း’

‘ဘောင်း’

လင့်စင်ပေါ်က မုဆိုးကြီးတွေရဲ့ စိတ်တွေ လက်တွေ
မနေနိုင်ပြီ။

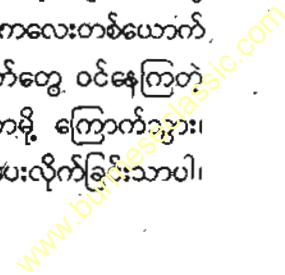
လင့်စင်ပေါ်ကနေ မြင်းသမားတွေဆီ လှမ်းပစ်ခတ်လိုက်
မိကြတော့တယ်။

မိန်းမလှလေး လိုက်လံဆွဲယူမြောက်ပစ်တဲ့အတွက် လေ
မှာ လွင့်စဉ်၊ မြေမှာအကျရာ၊ ကစဉ့်ကလျားလူးလဲထနေကြရတဲ့
မြင်းသမားခရီးသည်တွေ၊ လင့်စင်ပေါ်ကပစ်ခတ်မှုကြောင့် ကစဉ့်
ကလျား ရှောင်နေရရှားနေရ နေရာယူနေကြရပြန်တယ်။

သူတို့ကို အလွတ်မပေး။ မိန်းမလှလေးက လိုက်လံဆွဲယူ
မြောက်တင်လွှင့်ပစ်နေပြန်တယ်။ မိန်းမလှလေးက အတင်းကို
ဒီးတိုက်နေတော့ နောက်ဆုံးမှာတော့ အထိနာနေတဲ့ မြင်းစီးခရီး
သည်တွေ သူတို့မြင်းတွေပေါ် အတင်းအလှူအောက်တက်ပြီး။

မြင်းတွေဒုန်းစိုင်းပြီး ပြေးလွှားသွားတော့တယ်။
 မိန်းမလှလေး လင့်စင့်ပေါ်ဆီ လှမ်းမော်ကြည့်တယ်။
 မုဆိုးကြီးတွေကို လက်ယပ်လှမ်းခေါ်တယ်။
 မုဆိုးကြီးတွေ မိန်းမလှလေးဆီ ဆင်းသွားကြတယ်။
 ရောက်တော့ မိန်းမလှလေးက ပြန်ကျကျနဲ့ခွဲတဲ့လက်နက်
 တွေကို ညွှန်ပြပြီး...
 'မုဆိုးကြီးတွေ ဖြစ်ပုံရတယ်။ အဲဒီ လက်နက်တွေကို
 ယူသွားပါ။ သင်တို့အတွက် အသုံးကျမှာပါ'
 မုဆိုးကြီးသုံးယောက် လက်နက်တွေကို အားရဝမ်းသာ
 လိုက်ကောက်ယူသိမ်းဆည်းကြတယ်။
 'ဘယ်နယ်က မုဆိုးတွေလဲ'
 'ကျုပ်တို့ တောင်ပြတ်တောင် အပိုင်နယ်က မုဆိုးတွေပါ'
 'ဪ တောင်ပိုင်ကြီးဂိုထနယ်ပယ်ကကိုး'
 'ဟုတ်ရဲ့၊ တောင်ပိုင်ကြီးဂိုထနယ်ကပါ။ တောင်ပိုင်ကြီး
 ဂိုထကို မိန်းကလေး သိလား'
 'တောင်ပိုင်ကြီးဂိုထနယ်က မုဆိုးတွေ၊ ရတဲ့လက်နက်
 တွေကို ဘာလုပ်မလဲ'
 'ကျုပ်တို့မလေ့စည်းကမ်းအရ တောင်ပိုင်ကြီးဂိုထဆီမှာ
 အပ်နှင်းရမှာပေါ့'
 'ကောင်းရဲ့ ဒီလိုပဲလုပ်ပါ။ တောင်ပိုင်ကြီးဂိုထထ
 လူကောင်းပါ။ သူ့ကို ရိုရိုသေသေဆက်ဆံကြပါ'

'မိန်းကလေး တောင်ပိုင်ကြီးဂိုထကို သိလား'
 မုဆိုးကြီးတွေထဲက တစ်ယောက်က မေးမိပြန်တယ်။
 မိန်းမလှလေးခေါင်းညိတ်တယ်။
 'တောင်ပိုင်ကြီးဂိုထမိတ်ဆွေက၊ ကျုပ်တို့က လေးစားရ
 မှာပေါ့။ မိန်းကလေးဘယ်ကလာလို့ ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ၊
 အချိန်လင့်ပြီ။ တောင်ပိုင်ကြီးဂိုထမိတ်ဆွေမိန်းကလေးကို ကျုပ်တို့
 တစ်ညတာ စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ တာဝန်ရှိပြီသားပါ'
 'မုဆိုးကြီးတို့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ နေဝင်ပြီးတယ်ဆို
 လထွက်လာတော့မှာပါ။ လရောင်နဲ့ ခရီးဆက်ပါဦးမယ်၊ မုဆိုးကြီး
 တို့ မစိုးရိမ်ပါနဲ့'
 'မိန်းကလေးရဲ့ အရည်အချင်းကို အကဲခတ်မိပါတယ်။
 သွားစရာကိစ္စက အရေးကြီးတယ်ဆိုလည်း မတားလိုတော့ပါဘူး။
 မိန်းကလေးသိုင်းပညာမှာ အတော့်ကို အစွမ်းထက်တယ်နော်'
 'တစ်ယောက်တည်း သွားလာနေရတော့လည်း သိုင်း
 ဩကို ဖက်ထားရပါတယ်။ စောစောက တိုက်ခိုက်မှုဟာ အရိပ်
 အယောင်ပြတိုက်ခိုက်မှုလောက်သာပါ။ တကယ်လူဆိုး လူခိုက်
 တွေတော့ မဟုတ်ဘူး။ အခွင့်အရေးရရင် ခိုက်ရိုင်းချင်စိတ်တွေ
 ထင်လာတတ်ကြတဲ့ လူတွေရဲ့သဘောအရ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
 ဘည်းကို မြင်လိုက်ကြရပြီး၊ ခိုက်ရိုင်းချင်စိတ်တွေ ဝင်နေကြတဲ့
 ခြင်းစီးခရီးသည်တွေကို ပါးစပ်နဲ့ပြောမရတာမို့ ကြောက်ရွံ့သွား၊
 ငန့်သွား၊ ချောက်ချားသွားအောင် တိုက်ခိုက်ပေးလိုက်ခြင်းသာပါ။

တကယ်သေကြေသင့်တဲ့ သူမျိုးဆို သေကျေအောင် တိုက်ခိုက်နိုင် ပါတယ်။ သူတို့နဲ့ တန်ရုံတိုက်ခိုက်ပေးလိုက်တာဆိုပါတော့’

‘ဟာ... မိန်းကလေးရဲ့ ဒီလောက်တိုက်ခိုက်မှုကိုတောင် ကျုပ်တို့အတော်ကို အံ့ဩသဘောကျကြရပါတယ်။ ဒီလောက် စွမ်းရည်ပြမှုကိုတောင် ကျုပ်တို့အဖို့တော့ ရင်သပ်ရှုမောစရာပဲ’ မုဆိုးတစ်ဦးက ဝင်ပြောတယ်။

‘တောင်ပိုင်ကြီးကိုထတို့နဲ့ ဂါမိရွာမှာ မာလဆိုတဲ့မိန်းကလေး ရှိတယ်မဟုတ်လား’

မိန်းမလှလေးက မေးတယ်။

‘ဪ မာလမိန်းကလေးကိုလည်း သိတယ်လား’

‘သူ ဘာတွေလုပ်နေလဲ’

‘သူ အဓိကလုပ်နေတာကတော့ မုဆိုးအလုပ်၊ သူက ဝါသနာပါတာကိုး’

‘ဪ မိန်းကလေးနုယ့်၊ သူပဲမုဆိုးအလုပ်ဝါသနာရှိရ တယ်လို့၊ အင်းလေ ဟုတ်မှာပေါ့၊ သူက နဂိုကတည်းက သတ္တိထ ခပ်ရှိရှိ’

‘သတ္တိရှိရုံတင်မက အဲဒီမိန်းကလေးမာလ ဆောင့်ကြွား ကြွား ခက်ထန်ထန်’

ပြောလိုက်တဲ့ မုဆိုးကြီးကို မိန်းမလှလေး စောင်းငဲ့ကြည့် တယ်။

‘တောင်ပိုင်ကြီး အလိုလိုက် ပါစားပေးလွန်းတော့ တစ်

ဆယ်လုံးကလည်း ဝိုင်းပါစားပေးနေကြပြန်တယ်။ ရုပ်ကလေးက ထည်း ချောတော့ တစ်နယ်လုံးမှာ မျက်နှာလည်းရတယ်’

မုဆိုးတစ်ယောက်ရဲ့ အပြောကို မိန်းမလှလေး ပြုံးတုံ့တို့နဲ့ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်တယ်။

‘ကောင်မလေး ရည်းစားတွေ ဘာတွေကော ရှိနေပြီလား’

‘အဲဒါတော့ မကြားမိသေးဘူး’

မုဆိုးကြီးတစ်ယောက်က ပြောတယ်။

‘သူလည်း တော်ရုံယောက်ျားလေးက ကပ်ရဲမှာ မဟုတ်

ဘူး’

မုဆိုးကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ အပြော။

မိန်းမလှလေး အတန်ကြာကြာငြိမ်သက်နေတယ်။ တစ်စုံ

တစ်ရာကို လေးနက်ရှည်လျားစွာ စဉ်းစားနေသလို...

‘သွားမယ်၊ မုဆိုးကြီးတို့လည်း ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာ

ထိသိလုပ်ကြပေါ့နော်’

မိန်းမလှလေး ခေါင်းတလားလှည်းကိုဆွဲပြီး လထွက်လာ

အရှေ့ဘက်ဆီ ဦးတည်ထွက်ခွာတယ်။

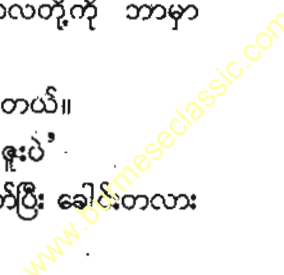
‘တောင်ပိုင်ကြီးတို့ မိန်းကလေးမာလတို့ကို ဘာမှာ

ထိသိဦးမလဲ မိန်းကလေး’

မုဆိုးကြီးတစ်ယောက်က လှမ်းမေးတယ်။

‘မမှာတော့ပါဘူး မုဆိုးကြီး၊ ကျေးဇူးပဲ’

ထွက်ပေါ်စ လရောင်ခြည်ကို ဆန်တက်ပြီး ခေါင်းတလား

လှည်းဆွဲလျက်က မိန်းမလှလေး အေးတိအေးစက် ခရီးဆက်နေ တော့တယ်။

* * *

(၃)

နောက်နေ့ အဲဒီမုဆိုးကြီးသုံးယောက် ဂါမိရွာဆီ လက်နက် တွေလာပို့တယ်။ ရွာတံခါးဝ သစ်ပင်ရိပ်မှာ နားနေကြတုန်း ရွာထဲက ထွက်လာတဲ့ မာလကို လှမ်းတွေ့လိုက်ကြရတယ်။

‘မိန်းကလေး မာလ၊ မနေ့ညနေက မိန်းကလေးမာလနဲ့ မိတ်ဆွေမိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်’

‘မာလမိတ်ဆွေ ဘယ်ရွာက မာလမိတ်ဆွေလဲ’

‘ဟို... အဲ... ဘယ်ရွာကလဲတော့ မသိဘူး။ သူထ လည်း ပြောမသွားဘူး’

‘ဘယ်လိုရုပ်လဲ’

‘ရုပ်ကတော့ အတော့်ကို ချောချောလှလှ’

‘မာလလောက်လှလား’

‘အိုး... မာလထက်တောင် လှသေးရဲ့’

မုဆိုးကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ အပြောကြောင့် မာလမျက်နှာ ကြောတွေ တင်းခနဲဖြစ်သွားတယ်။

‘မဟုတ်သေးပါဘူး’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ သူပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ မာလထက်’

တောင် ချောသေးတယ်’

ဝင်ပြောတဲ့မုဆိုးကြီးကို မာလ ဆတ်ခနဲ ကြည့်တယ်။

‘မဟုတ်သေးပါဘူးဆိုတာ ဘာဘတို့ မိန်းမလှတာ မလှ တာ၊ ချောတာ မချောတာကို မာလပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ မာလ မိတ်ဆွေထဲမှာ မာလထက် ချောတာလှတာ မရှိတာကို ပြောတာ’ မာလအပြောကြောင့် မုဆိုးကြီးတွေ အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားတယ်။

‘အဲဒီမိန်းကလေးကတော့ မာလကို သိနေတာပဲ’

မုဆိုးကြီးတစ်ယောက်က ပြောတယ်။

‘သူက ဘာတွေပြောလို့လဲ’

‘မာလ ဘာတွေလုပ်နေလဲမေးတယ်၊ မုဆိုးလုပ်နေတယ်’

ဆိုတော့ မာလက နဂိုကတည်းက သတ္တိခပ်ရှိရှိလို့ ပြောတယ်’ မုဆိုးကြီးတစ်ယောက်က ဝင်ပြောတယ်။

‘သူပြောပုံကတော့ မာလနဲ့ရင်းနှီးနေသလိုပဲ၊ မာလကို

ရည်းစားတွေ ဘာတွေရှိနေပြီလားလို့ထောင် မေးတယ်’ မာလ မျက်မှောင်ကြက်တယ်။

‘ဘာလဲ၊ ဘယ်ကမိန်းမလဲ မသိဘူး’

‘သူ့ခေါင်းတလားကြီးတင်ထားတဲ့ လှည်းကိုဆွဲပြီး ခရီး သွားနေတာပဲ’

‘ဘာ... ဘာ... ဘယ်လိုဟာကြီးလဲ၊ မာလအသိထဲ

အဲဒီလိုမိန်းမမျိုးမရှိဘူး၊ ဘာဘတို့ကို တောခြောက်ပြီထင်တယ်’

မုဆိုးကြီးတစ်ယောက်က ဖြစ်ပျက်ပုံ အစအဆုံးပြောပြ တယ်။ မာလကို ယူလာတဲ့လက်နက်တွေ ပြတယ်။

‘တောခြောက်တာတော့ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး၊ သူ့ကိုကြည့် ရတာလည်း တစ္ဆေရုံဖြစ်နိုင်မှု မရှိနိုင်ပါဘူး၊ ရှင်းရှင်းသန့်သန့် မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်သာပါ’

မာလ စိတ်ရှုပ်သွားသလို...

‘မာလမိတ်ဆွေအသိ သူငယ်ချင်းမဟုတ်တာတော့ အမှန် ပဲ။ ဘာတောင်ပိုင်ကြီးတော့ သိမလားမသိဘူး၊ ဘာတို့ ဘာ တောင်ပိုင်ကြီးဆီသွားကြလေ၊ သူ့ကိုပြောပြပေါ့၊ သူသိချင်လည်း သိမှာပေါ့၊ မာလ သွားစရာရှိသေးတယ်၊ မာလလည်း ပြန်ရောက်မှ ဘာတောင်ပိုင်ကြီးကို မေးကြည့်ရဦးမယ်၊ ဘာကြီးမှန်းမသိဘူး’

မာလ ကိစ္စရှိတဲ့ တစ်ဖက်ရွာဆီ ခရီးဆက်ခဲ့တယ်။

‘ခေါင်းတလားလှည်းဆွဲပြီး ခရီးသွားနေတဲ့ မိန်းမလှ’

‘ခေါင်းတလားလှည်းဆွဲပြီး ခရီးသွားနေတဲ့ မိန်းမလှ’

အဲဒီပုံရိပ်က မာလာရင်ထဲ လေးပင်စွာလိုက်ပါနေသလို ပဲ။ သူ့မှာ အဲဒီလိုမျိုး အသိမိတ်ဆွေ မရှိဖူးဘူးဆိုတာလည်း မာလ သိရဲ့။ ဒါပေမဲ့ မုဆိုးကြီးတွေဆီက အဲဒီအကြောင်းကြား လိုက်မိပြီးနောက်မှာ မာလအတွေးတွေ ရှုပ်ရှက်နေတော့တယ်။

အဲဒီရှုပ်ရှက်နေတဲ့ အတွေးတွေထဲမှာ ခေါင်းတလားလှည်း ဆွဲပြီး ခရီးသွားနေတဲ့ မိန်းမလှပုံရိပ်က လေးလေးပင်ပင် ထင်ထင် လာတယ်။

‘ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ငါနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ’

‘ဘယ်ကနေ ပေါ်လာတဲ့ ဘယ်လိုရှုပ်ထွေးမှုလဲ’

‘အိုး... ငါ့ရင်ထဲ ခေါင်းတလားလှည်း ဆွဲယူလာတဲ့

မိန်းမလှလေးတစ်ယောက် အေးတိအေးစက်နဲ့ လျှောက်ဝင်လာနေ သလိုပါလား’

‘အဲဒီမုဆိုးကြီးတွေပြောတဲ့ မိန်းမကို ဘာဘသိလား’

မာလရဲ့အမေးကို တောင်ပိုင်ကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြ တယ်။

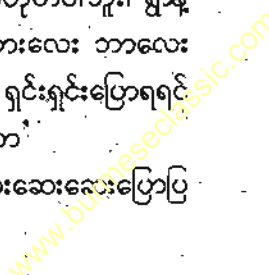
‘ဘာနဲ့သိလို့ သူဘာနဲ့သိတယ်ပြောတာ ပြောပါတော့၊ အလန့်မသိဘဲ ဘာလို့ မာလနဲ့ သိသလို ပြောရတာလဲ’

‘သူ သမီးလေးမာလကိုလည်း သိတာကိုး၊ သမီးလေး သော သူ့ကို မသိတာ’

‘သမီးကို ရှင်းအောင်ပြောပြပါ ဘာဘရယ်’

‘သမီးလေးမွေးပြီးခုနစ်ရက်မြောက်နေမှာ ဘာဘ တော ညီထွက်တယ်၊ ဘာဘ တောလည်ထွက်တယ်ဆိုတာက သမီး လေးလို့ တောနက်ခေါင်တွေဆီထိ ထွက်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ရွာနဲ့ ညီမဝေးတဲ့ တောတွေဆီလောက်ပါ။ ဟင်းစားလေး ဘာလေး ရှိပါ။ အဲဒီမှာတင် သူနဲ့ဘာနဲ့ တွေ့ကြတော့ ရှင်းရှင်းပြောရရင် သူ ဘာဘကို လာချောင်းမြောင်းစောင့်နေခဲ့တာ’

တောင်ပိုင်ကြီးက မာလကို အေးအေးဆေးဆေးပြောပြ တယ်။

ခေါင်းတလားလှည်းဆွဲပြီး သူ ဘာဘာဆီ လျှောက်လာတော့ ဘာဘ လန့်သွားတာပေါ့။ ဘာမှန်းမသိ ညာမှန်းမသိ တောထဲမှာ။ ဘာဘရိုင်ဖယ်သေနတ်နဲ့ သူ့ကိုချိန်ထားမိတယ်။ သူ့ထတောင်ပိုင်ကြီးရယ် ရန်သူမဟုတ်ပါဘူး။ တောင်ပိုင်ကြီးဆီထအကူအညီတစ်ခုတောင်းချင်လို့လာတာပါတဲ့။ အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောကြရအောင်တဲ့။ ဘာဘ အကဲခတ်ကြည့်တော့ သူ့ထီယုံကြည်ရလောက်တယ်ထင်ပြီး ဘာဘလည်း သူ့ကိုသေနတ်နဲ့ ချိန်မထားတော့ပဲ သူနဲ့ အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောတယ်။

တောင်ပိုင်ကြီး ဆက်ပြောတယ်။

‘သူတောင်းတဲ့အကူအညီက ဘယ်နေ့ ဘယ်ရက် ဘယ်အချိန်က ဘာဘတို့ရွာမှာမွှေးတဲ့ကလေး မိန်းကလေး၊ ခု ခုနစ်ရက် မြောက်ပြီ။ အဲဒီမိန်းကလေးကို သူ့ကိုယ်စား ဘာဘက သူယူလာတဲ့ သဇင်တစ်ခက်နဲ့ ပျားရည်တစ်အိုးကို ပေးပေးဖို့နဲ့ နာမည်မာလသို့ မှည့်ခေါ်ပေးဖို့။ သူပြောတဲ့ရက် ရပ်ရွာမှာမွှေးတဲ့ကလေးက သမီးလေးတစ်ဦးပဲ ရှိတယ်လေ။ ဒါကို ဘာဘ သတိရလိုက်တယ်။ သမီးလေး မိဘတွေနဲ့ ဘာဘနဲ့ကလည်း လူရင်းတွေဆိုတော့ အကူအညီပေးဖို့ လွယ်ပါတယ်။ ကူညီပေးပါ့မယ်ဆိုပြီး လက်တယ်။ နောက်ပြီး သူ့ဘာဘကို ပတ္တမြားလက်စွပ်တစ်ကွင်းပေးတယ်။ ခုဈေးနဲ့ဆို ဘယ်ရွှေဘယ်မျှလောက်တန်နေပြီဆိုတာကို လည်း ပြောတယ်။ အဲဒီလက်စွပ်ကို ရောင်းချပြီး ဘာဘလည်း သုံးပါ။ သမီးလေး အသက်နှစ်ဆယ်လောက်ထိလည်း ဝယ်ခြင်း

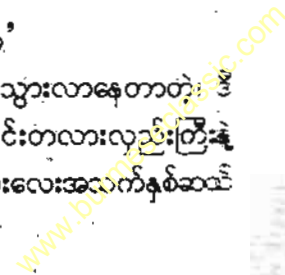
ပေး စောင့်ရှောက်ပေးပါလို့ မှာတယ်။ အဲဒီလက်စွပ်ကို ဘာဘ ရတနာကုန်သည်တွေနဲ့ လိုက်ပြီး အိန္ဒိယပြည်မှာ သွားရောင်းခဲ့တယ်။ ဘာဘ ရတနာ အရောင်းအဝယ်မကျွမ်းကျင်တော့ သူပြောသလောက်တော့ ဈေးမရခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီမှာ အကြာကြီးနေပြီး ဈေးကောင်းစောင့်ရောင်းဖို့ အခြေအနေမပေးတာနဲ့ သင့်တင့်တဲ့ ဈေးနဲ့ ရောင်းခဲ့ပြီး ပြန်ခဲ့တယ်။ ဘာဘ တချို့သုံးတယ်။ သမီးလေး တို့မိသားစုကိုလည်း ဘာဘ ထောက်ပံ့ခဲ့တယ်လေ’

‘ရွာက အထင်တော့ ဘာဘပဲ သမီးတို့ကို ကူညီမှုစောင့်ရှောက်မှုတွေ လုပ်နေတယ်လို့’

‘ဘာဘမျက်နှာလိုချင်လို့ လျှို့ဝှက်ထားတာ မဟုတ်ဘူး သမီးလေးရဲ့။ သူကပဲ လျှို့ဝှက်ခိုင်းထားတာ။ သမီးလေး အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်မှာ သူပြန်လာပြီး သမီးလေးနဲ့တွေ့မယ်။ အဲဒီကျအကြောင်းကိစ္စကြီးကြီးမားမားတွေ ရှိတယ်။ အဲဒီမတိုင်ခင် သမီးလေးလွတ်လွတ်လပ်လပ် နေပါစေလေ၊ စိတ်အနှောင့်အယှက် လုံးဝမရှိစေချင်လို့ တွေးတောနှောင်ဖွဲ့မှုဖြစ်စေမယ့် ဒီစကားတွေကို အစမဟပါနဲ့ဦးလို့ သူ့ဘာဘကို ပြောထားတာမို့ သူ့အလိုကူ ဘာဘ နေခဲ့ရတာ’

‘သူက ဘယ်မှာ နေတာမို့လို့လဲ’

‘သူက ဟိမဝန္တာမှာ လှည့်လည်သွားလာနေတာတဲ့။ ဒီနေရာတွေက လူနေမှုတွေနဲ့နေရာ၊ သူခေါင်းတလားလှည်းကြီးနဲ့ ဒီနေရာကို မကြာခဏ မလာချင်ဘူး။ သမီးလေးအသက်နှစ်ဆယ်

ဝန်းကျင်လောက်ကျမှ သူပြန်လာမယ်တဲ့၊ ဒီကြားသာ သမီးလေးကို စောင့်ရှောက်ပါတဲ့'

'သူက လူတော့ လူပဲလားဘာဘ'

'သူ့ကို တခြားတွေနဲ့ ရောထွေးမထင်ပါနဲ့၊ သူလူစစ်စစ်ပါလို့ပြောတာပဲ သမီးလေးရယ်၊ သူ့ကိုအကဲခတ်ရတာလည်း လူနဲ့ပဲတူပါတယ်'

'သူက ဘာလို့ သမီးကို အဲဒီလို လုပ်ပေးရတာလဲ' မာလ စိတ်ဝင်စားနေတယ်။

'သမီးလေး ဟိုးအတော်လေးကြာမြင့်ခဲ့တဲ့ ဘဝတုန်းက သူ့ညီမတဲ့'

'ဒါဆို သူနဲ့သမီး ဒီဘဝမှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လူလာဖြစ်ကြရတယ်ပေါ့၊ သူက ဟိမဝန္တာမှာ လူသွားဖြစ်နေတာတဲ့လား၊ သမီးဒီမှာ လူလာဖြစ်နေတာ သူ့ဘယ်လိုသိနိုင်ပါလိမ့်၊ ဟို သူ့ခေါင်းတလားကြီးထဲမှာ ဘယ်သူ့အလောင်းရှိနေပါလိမ့်' တောင်ပိုင်ကြီး ခေါင်းတွင်တွင်ခါတယ်။

'ဘာဘ အသေအချာမသိဘူး သမီးလေးရယ်၊ သမီးလေးဆို သူပြန်လာတော့မှာပါ၊ သမီးလေးသိရတော့မှာပါ၊ ဘာဘအံ့ကြမိတာက မုဆိုးကြီးတွေ ပြောပုံအရ သူတို့တွေ့ခဲ့တဲ့ အရွယ် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်တဲ့၊ ဟိုးအနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်က သူနဲ့ဘာဘနဲ့တွေ့တုန်းကလည်း သူ့အရွယ်နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်ပဲ'

* * *

(၅)

ခေါင်းတလားကြီးနဲ့အတူ သူ့ကိုမြင်လိုက်ရတဲ့ မာလ ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထသွားသလို...

သူက မာလကို ပြုံးကြည့်နေတယ်။

ပြုံးကြည့်နေတဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေ မျက်ရည်များဝိုင်းပြို့လာကြတယ်။ ဝိုင်းပြို့လာကြတဲ့ မျက်ရည်တွေ ပါးပြင်နှစ်ဖက်မှာ နီးကြောင်းဖြစ်သွားတယ်။ မာလ သူ့ကို စိတ်မကောင်းစွာ တွေ့ကြည့်နေမိတယ်။ မုဆိုးကြီးတွေပြောတာ မလွန်။ လှလိုက်တာ။

သူ အရမ်းလှတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ။ မာဆတ်ဆတ် ဆောင့်တောင့်တောင့် မာလအလှမျိုး မဟုတ်။ သူ့အလှက ညက်ညာပြေပြစ်မှုတွေနဲ့ အားပါပါဖွဲ့စည်းထားတာ။ တစ်မိမိမိမိကြည့်လေ သူ့အလှထဲ စိန်ဝင်သွားလေပဲ။

ဆိုရရင် မာလအလှက ခံစားမှုအရာကို ဆောင့်ဆွဲတစ်ပုတ်တိုက်ဆွဲခေါ်သွားသလို။ သူ့အလှက ညှို့ယူဖမ်း အင်အားတွေ အကြား မရုန်းသာမလွန်သာ ခံစားမှုမျိုးနဲ့ လိုက်ပါနေရသလို။

သူ့အလှမှာ အာရုံကျနေမိတဲ့ မာလ ဂိုဏ်းကို သတိရလိုက်တယ်။ အတူပါလာတဲ့ ဂိုဏ်း ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်။ နံ့သေးအံ့ကျင်ကိုစေ့ကြည့်ရှာတယ်။ ဂိုဏ်း အရိပ်အယောင်တောင်မရှိ။ အာစောက နောက်ချန်နောက်ချန်နဲ့တော့ လိုက်လာနေပါသေးတယ်။

'ညီမတော်နဲ့အတူ ပါလာတဲ့ ကောင်လေးလား၊ ဘယ်လို

ကလေးပါလိမ့်၊ အစ်မတော်နဲ့ခေါင်းတလားကြီးကို မြင်လိုက်တာနဲ့ တစ်ချက်ပြူးကြောင်ကြည့်ပြီး နောက်ကြောင်းပြန်ပြေးသွားတယ်။

မာလ တစ်စုံတစ်ခုရာနေတဲ့ အသွင်ကိုကြည့်ပြီး မိန်းမလှက ပြောတယ်။

‘ငိုမ ဘယ်လိုအကြောက်ကြီးသွားပါလိမ့်၊ ငိုမ ဒီလောက်တော့ မကြောက်တတ်ဖူးထင်တယ်။ သားရဲတို့ လူလူချင်းတို့ဆို ငိုမဒီလောက်မကြောက်တတ်ပါဘူး၊ ဧကန္တ တောနက်ထဲမှာ မိန်းမတစ်ယောက်ခေါင်းတလားကြီးတစ်လုံးနဲ့ ရှေ့ကပိတ်ဆီးရပ်နေတာကို လူစင်စစ်မထင်ဘဲ တစ္ဆေသရဲထင်ပြီး ငိုမ အကြောက်ကြီးသွားပုံရရဲ့’

မာလရင်ထဲက တွေးမိတယ်။ မိန်းမလှလေးကလည်း ပြောတယ်။

‘သူ အစ်မတော်ကို တောရဲ့မကောင်းဆိုးဝါး တစ္ဆေသရဲထင်ပြီးလန့်ပြေးသွားတဲ့ပုံမျိုးပဲ’

‘အားမကိုးရတဲ့ ငိုမ၊ မသာမြေ့ကိုက်သေပါစေ’
မာလ စိတ်ထဲက ကျိန်ဆဲလိုက်မိတယ်။

‘လာပါ ညီမတော်ရယ်၊ အစ်မတော်တို့ ဣလ္လိတို့နဲ့အတူ နားလိုက်ပါဦး’

‘ဣလ္လိ’

မာလ ယောင်ယောင်နန ရေရွတ်မိတယ်။

‘ဣလ္လိ ခေါင်းထဲမှာရှိတယ် ညီမတော်ရဲ့၊ လာ...’

မာလ မိန်းမလှအနားရောက်သွားတော့တယ်။

‘အစ်မတော်မှာ ဂျုံနဲ့သစ်သီးတွေကို လုပ်ထားတဲ့ မုန့်တွေနဲ့ ဖျားရည်ပါလာတယ်၊ အနားယူရင်း စားလိုက်ဦး၊ ပြီးရင် ခရီးဆက်မယ်’

ပြီးရင်ခရီးဆက်မယ်ဆိုပါလား၊ ဘယ်ဆီခရီးဆက်မလို့ မာလကို ခေါ်တာလဲ၊ မာလ ရင်ထဲ အတွေးဖြစ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မာလ မငြင်းဆန်မိ။ မာလ မိန်းမလှဖွဲ့ခွဲကျွေးတဲ့ မုန့်နဲ့ ပျားရည်တိုလည်း အလိုက်သင့်စားသုံးနေမိတယ်။ မငြင်းဆန်မိ။ မိန်းမလှနဲ့ ဂရုတစိုက်ကျွေးမွေးပြုစုမှုကို စားသုံးရင်း မာလရင်ထဲမှာ ဒီတိနဲ့ ဝမ်းနည်းမှုတွေ လျှံတက်နေသလိုပဲ။

‘တော်ပြီ မမရယ်’

‘မမ’

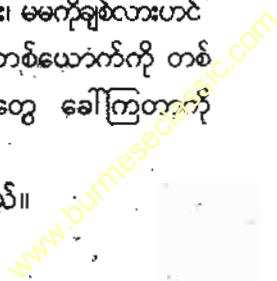
မိန်းမလှက ရေရွတ်တယ်။

‘အင်း... အဲဒါပဲ သဘာဝကျပါတယ်၊ အချိန်အခါနဲ့ အခြေအနေအရ အဲဒီလိုခေါ်တာပဲ သဘာဝကျပါတယ်’

‘ညီမလေး မာလလေး၊ မမကိုချစ်လား၊ မမကိုချစ်လားဟင်’

‘ဟိုး... တောတွေ သွားတုန်းက တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အဲဒီလိုမျိုး လွတ်လွတ်လပ်လပ်တွေ ခေါ်ကြတာကို ပြန်သတိရလိုက်တာ’

ပြောရင်း မိန်းမလှတွေငေးနေတယ်။

မျက်ရည်တွေ ပြို့တက်လာပြန်တယ်။

‘ညီမလေး အဲဒါတွေကို ပြန်သတိရနိုင်လား’
မာလ ခေါင်းခါတယ်။

‘ညီမလေး မမနဲ့ပြန်တွေ့ရပြီပဲ။ တစ်ခုံစီခုံနဲ့ပြန်သတိရ
နိုင်တော့မှာပါ။ နာဂဂီရီကိုရောက်ရင် ပိုသတိရလောက်ရဲ့။ ငါတို့
ညီအစ်မတွေ နာဂဂီရီနေရာဟောင်းဆီ သွားလည်ကြမယ်’

‘နာဂဂီရီ’

ပုံပြင်ထဲက နာမည်ပါလား။

‘ဒါဆို ဒီမမ ပုံပြင်ထဲက နဂါးမင်းသမီးလေးလား’

‘ကဲ... ညီမလေး နာဂဂီရီဆီသွားကြစို့’

မိန်းမလှခေါင်းတလားလှည်းဆွဲပြီး ရှေ့ကဦးဆောင်တော့
မာလရိုင်းဖယ်သေနတ်လွယ်သိုင်း ခေါင်းတလားလှည်းကို တွန်း
ပြီး နောက်ကပါသွားတော့တယ်။

* * *

(၆)

‘နာဂဂီရီ ဒီတောင်ကုန်းတွေအောက်မှာပေါ့ ညီမလေး
တောင်ကုန်းတစ်ခုမှာ ထိုင်နားကြရင်း မိန်းမလှလေး
ပြောတယ်။

‘နာဂဂီရီတောင် ရွှေနန်းတော်၊ မြို့ရိုးတွေ၊ တိုင်းပြည်တစ်
ဝှမ်းက တောင်တွေမြို့ပြတွေ၊ အဆောက်အဦးတွေ၊ မြေငလျင်

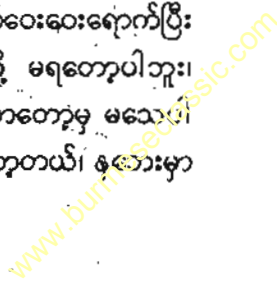
ကြောင့် ပြိုပျက်ရုံမက မြေကြီးထဲ ကျွံဝင်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီမြေ
တို့ပေါ် အနီးဝန်းကျင်က ပြိုပျက်တဲ့တောင်တွေက ထပ်ပိမ်းအုပ်
တယ်။ တောင်ကုန်းတွေ ထပ်ဖြစ်တယ်။ နာဂဂီရီတိုင်းပြည်ကြီး
ဟိုးမြေအောက်နက်နက်မှာ ပြိုပျက်ပိညာဉ်နေရပြီ’

မိန်းမလှအသံက မွန်းကြပ်နေသလို...

နောက်ပြီး မိန်းမလှငိုပြန်တော့တယ်။

မာလလည်း လိုက်ငိုနေမိတယ်။

‘မီးတောင်ပေါက်ကွဲတုန်းက ညီမလေးကို မမမြင်းပေါ်
တင်လွှတ်လိုက်တယ်။ မမကတော့ ဣလ္လိကိုအပါဆွဲခေါ်နေရသေး
တယ်။ မမလွတ်မြောက်ခဲ့တော့ ညီမလေးအပါအဝင် လူအတော်
များများလည်း လွတ်မြောက်နိုင်ရဲ့အတွေးနဲ့ မမရှာဖွေစုံစမ်းမှုတွေ
ပြုလေးတယ်။ တစ်ယောက်တလေမှာတောင် အသက်ရှင်ခဲ့ပုံ
ချေဘူး။ မမကလွဲရင်ပေါ့။ မမကတော့ မီးလုံးမီးလျှံတွေ ထိခိုက်မှု
ချို့ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲတွေ ထိခိုက်မှုမရှိတာမို့ မြေကျွဲချိန်မှာ
မြေကျွဲတဲ့အရပ်တွေနဲ့ လွတ်ရာဆီ လွတ်ရုံလွတ်ရုံရောက်နိုင်ခဲ့
တယ်။ ဘာလို့လွတ်မြောက်နိုင်ခဲ့တယ်ဆိုတာကိုတောင် အသေ
အရာ မသိနိုင်တော့ပါဘူး။ နာဂဂီရီနဲ့ အတော်ဝေးဝေးရောက်ပြီး
တဲ့အခါမှာတော့ မမလည်း လုံးဝလှုပ်ရှားလို့ မရတော့ပါဘူး။
သတိလည်း လွတ်သွားခဲ့တယ်။ သတိပြန်ရလာတော့မှ မသေပါ
ဘူး။ လွတ်မြောက်ခဲ့ပါလားဆိုတာ အသိရတော့တယ်။ နားမှာ
အလွန်လည်း လွတ်မြောက်ပါလာတယ်’

မိန်းမလှရဲ့စကားကို နားထောင်ရင်း မာလတစ်ကိုယ်လုံး ဖျပ်ကနဲ ပူလောင်နာကျင်မှု ဖြစ်သွားတယ်။ ဝန်းကျင်မြင်ကွင်း တွေ လင်းကနဲ ဖြစ်သွားတဲ့ အလင်းအင်အားကြီးကြီးတစ်ခုမှာ ပျောက်ထွက်သွားတယ်။ ဝန်းကျင်မြင်ကွင်းတွေနေရာမှာ မြင်နေရ တဲ့ မြင်ကွင်းက မီးတောင်ပေါက်ကွဲမှုမြင်ကွင်း။

လူတွေ၊ မြင်းတွေ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ပြေးလွှားနေကြ တယ်။ မီးလုံးမီးလျှံတွေက မီးတောင်ဆီကနေ လွင့်ပျံ့ဝေဝဲလာပြီး လူတွေ၊ မြင်းတွေ၊ ဆင်တွေကိုထိတယ်။ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲ တွေကလည်း လေထဲအနံ့ဝေဝဲပျံ့သန်းနေကြပြီး လူတွေ၊ မြင်း တွေ၊ ဆင်တွေကိုထိတယ်။ မြေကြီးကလည်း လှုပ်ခါနေတာပဲ။

လူသေတွေ၊ မြင်းသေတွေ၊ ဆင်သေတွေ အတုံးအရုံးပဲ။ အဲဒီမြင်ကွင်းထဲမှာ ခေါင်းတလားလှည်းကို တပင်တပန်း ရုန်းဆွဲ နေတဲ့...

‘ရာဇ... ရာဇ’
မာလ ယောင်ရမ်းအော်ဟစ်လိုက်မိပြီး...
‘ညီမလေး... ညီမလေး...’
‘မာလလေး... မာလလေး...’

ခေါ်သံ၊ စိုးရိမ်တကြီးခေါ်သံ။ မာလနောက်ဆုံးကြား လိုက်ရတယ်။

* * *

(၇)

သူပြန်သတိရသမျှတွေကို မာလ နာဂမာလကို ပြန်ပြော ပြတယ်။ မာလကို ရင်ခွင်ထဲ ပိုက်ထွေးထားပြီး နာဂမာလ မျက်ရည်တစ်ဝဲ နားထောင်လိုက်။ မျက်ရည်စီးကျနားထောင်လိုက်။ မျက်ရည်အနိုင်နိုင်သုတ်ရင်း နားထောင်လိုက်။ ရှိုက်သံတွေနဲ့ နားထောင်လိုက်။

အဲဒီတစ်ညတာ သူတို့ညီအစ်မ အဲဒီနာဂဂီရိမြို့ဟောင်း ပေါ်က တောင်ကုန်းမှာပဲ မီးဖိုပြီး စခန်းချနေကြတယ်။

မာလ ဘဝဟောင်းကို ပြန်သတိရခြင်းအပေါ်မူတည်ပြီး တစ်ညတာလုံးလိုလိုပဲ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ဘဝဟောင်း ဖြစ် ကြောင်းတွေ ပြန်လည်အောက်မေ့သတိရပြောမဆုံးဖြစ်ကြရတယ်။

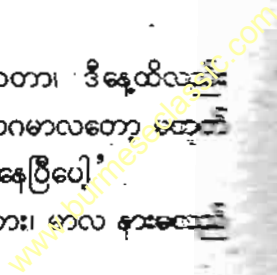
‘ခု မမက ဟိမဝန္တာမှာသွားပြီး လူဝင်စားဖြစ်နေတာလား’
ဦးလင်းပိုင်းရောက်ပြီ။ မာလ နာဂမာလကိုမေးမိတယ်။
နာဂမာလ ‘ခေါင်းယမ်းခါတယ်။’

‘မမ လူဝင်စားမဟုတ်ဘူး ညီမလေးရဲ့၊ ညီမလေးရဲ့မမ နာဂမာလဘုရင်မလေး အစစ်အမှန်ပဲ’

‘ဘယ်လို မမ’

‘မမက အဲဒီကတည်းက မသေတာ၊ ဒီနေ့ထိလည်း သေဆုံးခြင်းမရှိသေးဘူး၊ ဘုရင်မလေး နာဂမာလတော့ မသေဘဲ တောဘူးပေါ့၊ တောပျော်နာဂမာလ ဖြစ်နေပြီပေါ့’

‘ဘယ်လိုလဲ မမရယ်၊ ဟုတ်ရဲ့လား၊ မာလ နားထောင်

နိုင်ဘူး၊ နှစ်ကာလတွေကလည်း ထောင်စုချီနေပြီပဲ’
‘သိပ်ဟုတ်ပါတယ် ညီမလေးရယ်၊ မမပြောလိုက်ရင် ညီမလေးရှင်းသွားမှာပါ။ ညီမလေး အသက်နှစ်နှစ်ထောင့်ခုနှစ် ဆယ်ဝိဇ္ဇာခိုရ်ကြီးကို မှတ်မိနိုင်နေတာပဲဟာ’

နာဂမာလက မာလကို ပြန်ပြောပြတယ်။ ဒုက္ခရောက် နေချိန်မှာ ဝိဇ္ဇာခိုရ်ကြီးကို တမ်းတပုံ၊ ရှာဖွေပုံ။

ဝိဇ္ဇာခိုရ်ကြီးနဲ့ ပြန်တွေ့ခွင့်ရတယ်။

ဝိဇ္ဇာခိုရ်ကြီး ရေမှော်ဂမုန်းစိုက်ပျိုးမှုအောင်မြင်တယ်။

နာဂမာလက သူရည်ရွယ်ချက်ရှိထားတဲ့အတိုင်း အသက် ရှည်နိုင်ရေးအတွက် ဝိဇ္ဇာခိုရ်ကြီးဆီမှာ ရေမှော်ဂမုန်းဥ စားသုံးခွင့် တောင်းတယ်။ ဝိဇ္ဇာခိုရ်ကြီးရဲကြင်နာမှုကြောင့် နှစ်တစ်ရာသက်တမ်း မှာ တစ်ကြိမ်၊ တစ်ကြိမ် နာဂမာလ ရေမှော်ဂမုန်းဥ စားသုံးခွင့်ရတယ်။

နာဂမာလရှင်းပြမှုကြောင့် မာလသဘောပေါက်နားလည် သွားတယ်။

‘ကြာလိုက်တာ ညီမလေးရယ်၊ ညီမလေးနဲ့ကုလွယ် မမဆီ ပြန်ရောက်လာဖို့ မမစောင့်နေရတာ ကြာလိုက်တာ’

မာလက နာဂမာလပခုံးကိုဖက်ထားလိုက်ပြီး...

‘ခု ညီမလေး ပြန်ရောက်လာပြီလေ မမရဲ့၊ အဲ... ကုလွယ်... ကုလွယ် ဘယ်ရောက်နေသလဲ’

‘ကုလွယ်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကတော့ မမနားမှာ အမြဲတမ်းပါ။ သူ့ဝိညာဉ်ကတော့ ရောက်တက်ရာရာသွားနေလိုက်တာ၊ ခုမှပဲ

သူလည်း လူပြန်ဖြစ်ခွင့်ရတော့တယ်’

‘ဟာ... ကုလွယ်လည်း လူပြန်ဖြစ်နေတယ်လား၊ သူ့ဘယ် နာလူပြန်ဖြစ်နေတာလဲ၊ မမ သိတယ်နော်’

‘မမတို့လူမျိုးရဲ့ ရှေးပညာနဲ့တွက်လို့ရတယ်လေ၊ ကုလွယ် နဲ့လူပြန်ဖြစ်နေတယ်၊ ဝေးတော့ဝေးလွန်းတဲ့အရပ်မှာ သူလူဖြစ် တဲ့တိုင်းပြည် ညီမလေးကြားဖူးမှာတောင် မဟုတ်ဘူး၊ မြန်မာ ပြည်မှာ’

‘မြန်မာပြည်... ကြားဖူးပါဘူး’

နာဂမာလ မာလကို စေ့စေ့လေးကြည့်နေတယ်။

‘ကြားဖူးတာ မကြားဖူးတာထား၊ မမ ညီမလေးကို အဲဒီတိုင်းပြည် လွတ်မလို့’

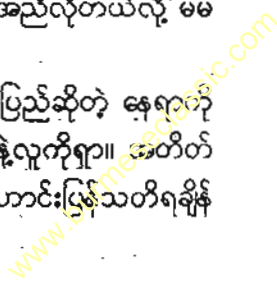
‘မာလက အဲဒီတိုင်းပြည်ကိုသွားပြီး...’

‘ညီမလေးကို မမပြောဖူးတဲ့ အစီအစဉ်ကို မှတ်မိတယ်... မမ ကုလွယ်ဝိညာဉ်ကို ကုလွယ်ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ပြန်ထည့်ပေးမယ့် အစီအစဉ်ကို ညီမလေး မှတ်မိတယ်ဆို’

မာလ သဘောပေါက်သွားရတယ်။

‘အဲဒီကတည်းက ညီမလေး အကူအညီလိုတယ်လို့ မမ ပြောထားတယ်လေ’

‘ဆိုတော့ ညီမလေးက အဲဒီမြန်မာပြည်ဆိုတဲ့ နေရာကို သွား၊ ကုလွယ်ဝိညာဉ်ဝင်စားနေတဲ့ အဲပ’စမနဲ့လူကိုရှာ။ အတိတ် ဘာလားပြန်သတိရအောင်လုပ်။ အတိတ်ဟောင်းပြန်သတိရချိန်

ဣလ္လိဝိညာဉ်ကို ပြန်တောင်းယူ၊ သူ့ဘက်က အထစ်အငေါ့လုပ်နေရင် သူ့ကိုသတ်ပြီး ဣလ္လိဝိညာဉ်ကိုလုယူ၊ အဲဒီအမှုလုပ်ပေးရမယ်ပေါ့’

‘အင်းပေါ့... ဒါပေါ့ ညီမလေးရဲ့’

‘မြန်မာပြည်က အတော်ကျယ်ဝန်းလား၊ အဲပဲ စန္ဒေလူကိုရှာရေးလွယ်ပါ့မလား’

‘မမအသေးစိတ်တွက်လို့ရတာကတော့ မြန်မာပြည်ရဲ့ ဘက်စုံတော်ဖြစ်တဲ့ ရန်ကုန်မြို့မှာလှဝင်စားဖြစ်နေတာတဲ့၊ ဗေဒင်ကိန်းခန်းအရတော့ လူစည်ကားရာအရပ်မျိုးမှာ ဆုံတွေ့နိုင်သတဲ့’

မာလ သူ့ဘယ်လိုလုပ်နိုင်မလဲဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်နေတယ်။

‘ညီမလေးက နဂိုကတည်းက အကြံအစည်ကောင်းမျိုး ကြံတတ်စည်တတ်ပါတယ်၊ ညီမလေးလုပ်ဆောင်နိုင်မယ်လို့ ထုံကြည်တယ်’

‘တစ်ခုရှိသေးတယ် မမရဲ့၊ အဲဒီတိုင်းပြည်က လူမျိုးတွေရဲ့ စကား’

‘ညီမလေး မေ့နေလား၊ ငါတို့လူမျိုးတွေရဲ့ ဘာသာစကား ငါတို့လူမျိုးတွေရဲ့ ဘာသာစကားကို ကျွမ်းကျင်မှုဟာ တခြားလူမျိုးတွေနဲ့ ဘာသာစကားတွေကို အလွယ်တကူ သင်ယူလို့ရတယ် ဆိုတဲ့အခြေခံလွှဲပြောင်းချက်ကိုလေ။ တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့အော်မြည်မှုတို့တောင် ငါတို့လူမျိုးတွေ အဓိပ္ပါယ်ဖော်နိုင်တယ်၊ လိုက်တုပ်အော်

မြည်ပြောဆိုလို့ ရတယ်ဆိုတာကိုလေ။ အဲဒီလို ဘာသာချင်းကူးပြောင်းနားလည်နိုင်မှုနဲ့ တုပ်ပြောဆိုနိုင်မှုကို ညီမလေးမေ့နေသေးတယ်ဆိုရင် မမထပ်သင်ကြားပေးမှာပေါ့။ ငါတို့လူမျိုးရဲ့ ဘာသာစကားကို ကျွမ်းကျင်မှုဟာ ဘယ်လူမျိုးဘာသာစကားကိုဖြစ်စေ နားထောင်ရင်းနားထောင်ရင်း အဓိပ္ပါယ်တွေကို သိလာနိုင်သလို တုပ်ပြောဆိုမှုကိုလည်း ပြုနိုင်တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ရိပါတယ် ညီမလေးရယ်၊ ညီမလေး အဲဒီတိုင်းပြည်ကိုရောက်ရင် အဲဒီတိုင်းပြည်က လူမျိုးတွေနဲ့ စကားပြောရင်း အဲဒီလူမျိုးတွေရဲ့ ဘာသာစကားကို ရက်ပိုင်းအတွင်း ကျွမ်းကျင်သွားမှာပါ’

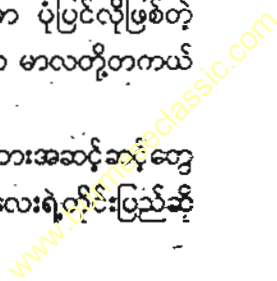
နာဂမာလ ပြောဆိုချက်တွေကို အခြေခံချစဉ်းစားရင်း ဒီကိစ္စ သူ့လုပ်နိုင်ကောင်းရဲ့လို့ မာလစဉ်းစားမိတယ်။ မာလ သူ့ကိုယ်သူလည်း ယုံကြည်မှုရှိတယ်။

‘နှစ်ပေါင်းထောင်ချီအကြံအစည်ရှိခဲ့ရတဲ့ မမအကြံအစည်ကို ပေါ်လွင်ပြည့်စုံအောင် တူညီရမယ့်ကိစ္စပဲ၊ ညီမလေး မငြင်းနိုင်ပါဘူး မမရယ်’

မာလစကားကြောင့် နာဂမာလ မာလကိုဖက်နှမ်းတယ်။

‘ဒီဝန်းကျင်တောင်တွေ လူမျိုးတွေမှာ ပုံပြင်လိုဖြစ်တဲ့ နဂါးမင်းသမီးလေးရဲ့တိုင်းပြည် နာဂဂီရိဆိုတာ မာလတို့တကယ် ရှိခဲ့တဲ့ နာဂဂီရိနဲ့ဆက်စပ်နေတာကိုး...’

‘နှစ်တွေ ကြာညောင်းလာ နှုတ်စကားအဆင့်ဆင့်တွေ ပြောင်းလာတော့ နာဂဂီရိဟာ နဂါးမင်းသမီးလေးရဲ့တိုင်းပြည်ဆို

တဲ့ ပုံပြင်လေးပဲဖြစ်သွားရတော့တယ်။ မာလကိုယ်တိုင်ကောင် ပုံပြင်သက်သက်လို့ထင်ခဲ့မိရဲ့

‘ပုံပြင်အတော်များများဟာ တကယ်ရှိမှုတွေအပေါ် အခြေခံပြီး ဖြစ်သွားကြတာမျိုးတွေ ညီမလေးရဲ့’

နာဂမာလ မာလကို ရင်ခွင်ထဲထည့်ထားပြီး ဣလ္လိကို သူ နှစ်ပေါင်းထောင်ချီချစ်နေရတဲ့အချစ် လွမ်းနေတဲ့ အလွမ်းနဲ့ မျှော်လင့်တမ်းတမှုတွေ ထမ်းပိုးရင်း တောထဲလှည့်နေရတဲ့ အဖြစ် တွေကို ပြောပြနေတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မာလနဲ့ပြန်ဆုံဆည်းမှု ဟာ သူ့မျှော်လင့်တမ်းတမှုတွေရဲ့ တစ်ဝက်ပဲလို့ပြောတယ်။

ကျန်တဲ့တစ်ဝက်ပါ ပြည့်စုံစေမယ့်နိမိတ်လေးပဲလို့ ဆို တယ်။

သူစကားတွေပြောမဝ ပြောနေတာ မိုးထိန်ထိန်လင်းတဲ့ အထိပဲ။

မာလ သမ်းဝေလာတော့...

‘မာလလေး ခဏအိပ်လိုက်...’

* * *

(၈)

‘မာလလေး ထစမ်း... ထစမ်း...’

နားနားကပ်ခေါ်ပြီး တင်ပါးလေးကို ပုတ်ခတ်ခံလိုက်ရတဲ့ ကြောင့် မာလလန့်နိုးသွားတယ်။

‘လူတစ်ယောက် ငါတို့နီးရားဆီကို တဖြည်းဖြည်းကပ် လာတယ်’

မာလရုတ်ချည်းထထိုင်တယ်။ နာဂမာလရဲ့ခန္ဓာကိုယ် ချေပါးစွာလေထဲလွင့်တက်သွားတယ်။ ချုံပုတ်တစ်ခုနောက်ကွယ် ဆီ ပေါ့ပါးစွာကျသွားတယ်။

ခြုံပုတ်နောက်ကွယ်က ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခု ဂျှမ်းချာလပတ် လည်ပြီးထွက်လာတယ်။ မာလထိုင်ရာအနားလာကျတယ်။

မာလရုတ်ချည်းထပြီး ကျလာတဲ့ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ ရင်ဘတ် တို့ ခြေတစ်ဖက်နဲ့ နင်းထားလိုက်တယ်။ ကျလာသူ ရိုင်ဖယ် ဆေနတ်စွယ်သိုင်းကြီးနဲ့ ကိုးယိုးကားယား။

‘ဝိုခ’

‘ဟင်... ဝိုခ’

နာဂမာလ ချုံပုတ်အကွယ်ကနေ ခုန်ပျံထွက်လာတယ်။

မာလနဲ့ယှဉ် ခြေစုံရပ်ကျတယ်။

ဝိုခကိုငုံ့ကြည့်တယ်။ သူ့မျက်လုံးအကြည့်က ဒေါသ အလျှံတွေနဲ့။

‘မနေ့က ထွက်ပြေးသွားတဲ့ ကောင်လေးပါလား’

ရှေ့ရွတ်ပြီး မာလကိုကြည့်တယ်။

‘ညီမလေး... သူဘယ်သူလဲ’

မာလ ဝိုခကို စိတ်ပျက်စွာကြည့်ပြီး ဝိုခရင်ဘတ်ပေါ်က ခြေတိုဖယ်လိုက်တယ်။

‘ညီမလေးတပည့်ပါ မမ’

မာလစကားကြောင့် ဂိုဏ်းပြူးတူးပြီဇာထထိုင်တယ်။

‘ဘာ... ငါက နင့်တပည့်’

‘အသာနေစမ်း၊ ဒီမှာ ငါမမနဲ့ စကားပြောနေတာ’

မာလ ဂိုဏ်းကို ဟောက်ဟမ်းလိုက်ပြီး နာဂမာလကို ပြော

တယ်။

‘သူ့အဖေက ညီမလေးဆီက ပညာရယူရအောင် သူ့ထံ

ညီမလေးဆီမှာ အပ်နှံထားတာပါ။ သူမလိမ်မာဘူး၊ ညီမလေးဆီ

က သူ့ဘာပညာမှ မရယူနိုင်ဘူး’

ဂိုဏ်း မျက်နှာရှုံ့မနေတော့တယ်။

‘သူ့အဖေက သူ့ကို ညီမလေးဆီက ဘယ်လိုပညာ

ရယူစေချင်တာလဲ’

‘မုဆိုးပညာပါ’

မာလကိုယ်ကိုမတ် ရင်ကိုချိုလိုက်ပြီး ပြောလိုက်ခြင်း

ဂိုဏ်း မျက်စောင်းထိုးမိလိုက်ရဲ့။

ဂိုဏ်းမျက်စောင်းထိုးတာကို မာလတွေ့လိုက်တယ်။ နာဂမာလ

လည်း တွေ့လိုက်တာမို့...

‘သူက မိန်းမစိတ်၊ ကိုယ့်ဆရာကိုတောင် မျက်စောင်းဖြန့်

ပြန်ထိုးတတ်တာမျိုး၊ ဘယ်မှာ ပညာရနိုင်ပါ့မလဲ’

ဂိုဏ်း လူးလဲထတယ်။ စိတ်ဓာတ်ကျနေတဲ့မျက်နှာကြီးနဲ့—

‘ဒီလို မမရဲ့’

နာဂမာလကို မာလသံယောင်လိုက်ပြီး ခေါ်တယ်။

သူ့ကို နာဂမာလ တည်တည်ပြန်ကြည့်လိုက်တော့...

ဂိုဏ်း ဆတ်ခနဲ တုန်သွားတယ်။ နောက်တစ်လှမ်းဆုတ်

တယ်။

‘နင် မမကို မမ ခေါ်ပိုင်ခွင့်မရှိဘူးလေ’

‘ဒါ... ဒါဖြင့် ငါ... ငါ... ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ၊

သင်ပေးဦးလေ’

‘နင့်ကို သင်ရတာတွေလည်း များနေပြီ၊ နင်ဘာမှ မှတ်

မှတ်ရရ ပညာမယူတတ်ပါဘူး၊ စိတ်ပျက်တယ်၊ မမကို နင့်

အနေနဲ့ မမခေါ်ခွင့်မရှိဘူး၊ ငါတို့က ညီအစ်မချင်းမို့ ခေါ်တာ၊

နင်လို မလောက်လေးမလောက်စားက မမ မခေါ်သင့်ဘူး’

‘ငါဘယ်လို ခေါ်ရမလဲ မာလရယ်’

မာလက တည်တည်တင်းတင်းနဲ့။

‘ဆရာမရဲ့ မမလို့ခေါ်’

ဂိုဏ်း တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။

နာဂမာလကိုကြည့်မိတော့လည်း တင်းတင်းကြည့်နေတဲ့

နာဂမာလရဲ့ မျက်လုံးအစုံနဲ့ ရင်ဆိုင်လိုက်ရပြီး ဂိုဏ်းခြေတစ်လှမ်း

ယောင်ယောင်ရမ်းရမ်း နောက်ဆုတ်လိုက်မိပြန်တယ်။

မထူးတော့ပြီမို့ ဂိုဏ်း ဆရာမရဲ့မမလို့ခေါ်ဖို့ နှုတ်ခမ်း

ပြင်ဆင်တယ်။ သူ့နှုတ်ခမ်းပြင်ဆင်မှု ကြန့်ကြာနေတယ်။ သူ့

ခေါ်ချင်ဘဲ၊ နှုတ်ခမ်းတွေ ဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး ဟိုရုံဒီရုံ...

သူဖြစ်နေပုံကိုကြည့်ပြီး မာလစိတ်ပျက်မျက်နှာနဲ့ တစ်ဖက်လှည့်ပစ်လိုက်တယ်။ တစ်ဖက်လှည့်အပြီးမှာတော့ မာလ မျက်နှာပြုံးစိစိ။

‘ဒီလိုပါ ဆရာမရဲ့ မမရယ်၊ ကျွန်တော့်အဖေက သူ့အဖေ လိုက်ရင်စိတ်မချလို့ သူ့လုံခြုံရေးအတွက် ကျွန်တော့်ကို တာဝန် ပေးထားတာပါ’

မာလ ဝိုက်ပြန်ကြည့်တယ်။ ပြီး နာဂမာလကိုကြည့်ပြီး-
‘သူ့အဖေက သူ့လို ထူထူးအမဲဟုတ်ဘူး၊ ပညာရှိတယ်။ သူ့ကို ခိန်းမတစ်ယောက်ဆီ တပည့်ခံဆို သူဆင်ခြင်ဆင်လက်များ မှာမို့ သူ့ကို ဥပါယ်တမည့်နဲ့ ညီမလေးတပည့်ဖြစ်စေတာ၊ အဲဒါ တောင် သူမရိပ်မိနိုင်ဘူး၊ သူ့လိုလူလား ညီမလေးလုံခြုံရေးတို့ တာဝန်ယူနိုင်မှာ၊ ကြည့်လေ၊ မမကိုလည်းမြင်ရော ပြေးလိုက် တာအပြီးကိုတန်းနေတာပဲ’

မာလစကားကြောင့် ဝိုက်ယောင်ရမ်းပြီး သူ့ပြီးညောင့်နိုး သူ့ပြန်စမ်းမိတယ်။

‘ဟို... ဟို... ကျွန်တော်သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေလည်း တော်ရုံတန်ရုံမကြောက်တတ်ပါဘူး၊ လူလူချင်းဆိုလည်း မကြောက်ပါဘူး၊ အဲ... မမ၊ အဲ... ဆရာမရဲ့မမကို ဖြုန်းထဲ ထူးထူးခြားခြားပုံစံကြီးနဲ့မြင်လိုက်ရတော့ ဟိုဟာ... ဟိုလိုမျိုး ဟာထင်ပြီး အဲ... ကျွန်တော်က အဲဒီလိုမျိုးဟာဆို အရမ်းကြောက် တတ်တာ’

‘ဒီလောက်လှတဲ့ ငါ့မမကို နင်နော်၊ စော်ကားလွန်းပြီ နော်၊ ဘာဟိုလိုမျိုးဟာ ဒီလိုမျိုးဟာလဲ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ လှပါတယ်၊ အရမ်းလှပါတယ်၊ နင့် ထက် အဆပေါင်းများစွာကို လှပါတယ်၊ အဲဒီလိုလှလို့ ငါ ကြောက်သွားရတာ’

ဝိုက်စကားကြောင့် မာလဒေါသဖြစ်သွားပြန်တယ်။

‘ဘာ... ငါ့ထက်အဆပေါင်းများစွာပိုလှ၊ အဲ... ထားပါ၊ ငါ့မမ ငါ့ထက်လှတာဟုတ်တယ်၊ အဲဒါနင်ကြောက်စရာလား’

‘ဟုတ်ဘူးလေ မာလရယ်၊ တောထဲမှာ ဒီလောက်လှတဲ့ ခိန်းမ၊ နောက်ပြီးခေါင်းနက်ကြီးတစ်လုံးနဲ့ ငါကြောက်သွားတာပေါ့’

‘နေပါဦး ကောင်လေး၊ မင်းအဖေက ဘာဖြစ်လို့ ငါ ညီမလေးရဲ့လုံခြုံရေး မင်းကို တာဝန်ပေးတယ်ဆိုတာ ပြော’

‘ကျွန်တော့်အဖေက တောင်ပြတ်တောင်ရဲ့ တောင်ပိုင်ကြီး ဝါ ဆရာမရဲ့မမ’

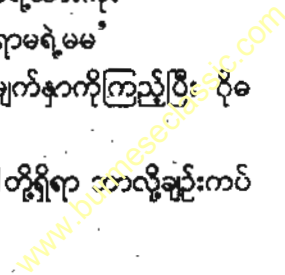
နာဂမာလ စိတ်လျှော့လိုက်တယ်။

‘ဪ... တောင်ပိုင်ကြီး ဝိုက်ရဲ့သားကိုး...’

‘ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမရဲ့မမ’

လျှော့ချလိုက်တဲ့ နာဂမာလရဲ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ဝိုက် နှာပျာသလဲဖြေတယ်။

‘မင်းက ထွက်ပြေးသွားပြီး ခုငါတို့ရှိရာ ဘာလို့ချဉ်းကပ် သာရပြန်တာလဲ’

ကျွန်တော်ထွက်ပြေးသွားပေမယ့် မာလပါသွားတာကို နောက်ခပ်လှမ်းလှမ်းက နောက်ယောင်ခံလိုက်နေမိပါတယ်။ အနားလည်း ကျွန်တော် မကပ်ရဲပါဘူး။ ဆရာမရဲ့မမတို့ ဒီနေရာမှာ စခန်းချကြတော့ မြင်သာလောက်တဲ့ ခပ်ဝေးဝေးကနေ ဆရာမရဲ့ မမကို ဟိုလိုမျိုးဟာလား... ဒီလိုမျိုးဟာလား အကဲခတ် ကြည့်ရှုနေခဲ့မိပါတယ်။ ဆရာမရဲ့မမတို့ ဘာတွေပြောနေကြတာလဲသိရအောင် ခုပဲ အနားကပ်လာမိတာပါ။

နာဂမာလကို ဆရာမရဲ့မမချင်းထပ်အောင် ခေါ်နေတဲ့ ဝိုခအဖြစ်ကို မာလတစ်ဖက်လှည့်ပြီးမိပြန်တယ်။

‘ကဲ... မင်းပြန်တော့...’

နာဂမာလက ပြောတယ်။

‘ဟို... ဟို... မာလကရော’

‘သူက ငါ့ညီမပဲ၊ ငါနဲ့နေတော့မှာ’

‘ဟို... သူ့မိဘတွေက မေးရင်...’

‘သူ့အစ်မခေါ်ထားတယ်လို့ ပြောလိုက်ပေါ့’

‘ဒါတော့ မကောင်းဘူးထင်တယ်၊ ပြီး... ကျွန်တော်နဲ့ အတူထွက်လာတာ တစ်ရွာလုံးသိတယ်၊ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပြန်သွားမယ်၊ မာလပြန်မပါလာဘူးဆိုရင် ဘယ်ကောင်းပေါ့မလဲ’

‘ကောင်လေး နှင်စကားကြောတယ်ရှည်ပါလား၊ ငါ့ညီခလေးမာလကတောင် ဘာအရေးမှမပူပဲ ငါနဲ့နေဖို့ အလွယ်ဆုံးဖြတ်

နိုင်တယ်၊ နင်က မိန်းမလိုမိန်းမရတွေတွေ့ပြီး ဘာအပူအပင်စကား မွှာ ဆိုနေရတာလဲ’

‘ဟို... သူနဲ့ကျွန်တော်နဲ့မတူဘူး ဆရာမရဲ့မမရဲ့၊ သူက ဘာမှသိနားလည်မှု၊ တွေးတတ်မှုရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်က သိနားလည်တတ်တယ်၊ သိနားလည်အောင်လည်း တွေးတတ်မှု ရှိတယ်’

‘ဘာ’

မာလအသံဟိုန်းထွက်သွားတယ်။

‘ငထူငအ၊ နင် ငါ့နို့ အသလွတ်ကြီးပါလား’

နာဂမာလကိုပဲ စကားမည်းပြောနေတဲ့ ဝိုခ မာလကို မြင်ကြည့်မိပြီး မျက်လုံးအစုံ အပြူးသားနဲ့ငြိမ်နေတယ်။

‘နင်ပြန်တော့’

‘ငါ့အဖေ ငါ့ကို ဆူတော့မှာ၊ ဆူရုံတင်မကံဘူး၊

နင်ပြန်မပါလာတဲ့အထိဆို ငါ့ကိုရိုက်မှာ၊ သတ်ချင်တောင်သတ်မှာ’

‘ရိုက်ပစေ၊ သတ်ပစေ၊ နင်ခံရတာ၊ ငါခံရတာမဟုတ်

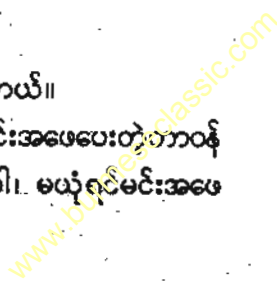
ဘူး’
မာလနဲ့ဆက်စကားပြောနေရင် သူပဲချာချာလည်ခံနေရတာကို ဝိုခ သိတယ်။ ဝိုခ နာဂမာလဆီပဲ ဦးတည်တော့တယ်။ အထမာလကို ပြောတယ်။

‘ဆရာမရဲ့မမရယ်၊ ကျွန်တော်သူမပါဘဲ ပြန်သွားရင်

ကျွန်တော်အဖေ အရမ်းစိတ်ဆိုးမှာပါ၊ ကျွန်တော်ကိုရိုက်မှာ၊ သူ့စိတ်

သူမထိန်းနိုင်ရင်ကျွန်တော့်ကို သတ်ချင်တောင်သတ်မှာ
 'မင်းအဖေ တောင်ပိုင်ကြီးပိုထက် ပြောလိုက်၊ ငါမေ
 ထားတယ်လို့၊ မင်းကို လုံးဝအပြစ်မတင်စေဘူး'
 'ဝိုခ တွေးတယ်။ ဟုတ်ကိုမဟုတ်သေးပါဘူး။ မာလမေ
 ဘဲ သူရွာပြန်လို့ကို မဖြစ်ပါဘူး။
 'ဆရာမရဲ့ မမရယ် စဉ်းစားပေးပါဦး၊ သူနဲ့ကျွန်တော်
 ရွာကအတူ ထွက်လာတာ သူမပါဘဲ ကျွန်တော်ရွာပြန်ရမယ့်အဖြစ်
 ဟာ နည်းလမ်းကျရဲ့လား'
 'ညီမလေးကို ငါ့က အကျပ်ကိုင်ခေါ်ထားတာ မဟုတ်
 ဘူး၊ မင်းငါ့ကိုပြောမနေနဲ့၊ ငါနဲ့အတူနေဖို့ ညီမလေးကိုယ်တိုင်
 ဆုံးဖြတ်တဲ့ကိစ္စ၊ မင်းညီမလေးနဲ့စကားပြောကြည့်၊ သူ့အဆုံးအဖြတ်
 ပြောင်းနိုင် မပြောင်းနိုင် သူ့ကိစ္စ'
 'ဝိုခ မာလနဲ့စကားမပြောချင်။
 'သူနဲ့ စကားမပြောပရစေနဲ့၊ ဆရာမရဲ့မမရယ်၊ သူနဲ့
 စကားပြောမယ့်အစား ကျွန်တော်ကျားဖင်ပဲနှိုက်လိုက်ချင်ရဲ့'
 'ဘာ'
 မာလအသံ ဟိန်းထွက်လာပြန်တယ်။
 'နင် ဘာယုတ်ယုတ်မာမာ ဖင်နှိုက်မယ်တွေ့ဘာတွေ
 'ဟို... ဟာ... မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ငါ နင်ဖင့် အ
 နှင့်ကိုပြောတာမဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ကျား... ကျားဖင်ကိုပြောတာ
 'တော်... ဝိုခ၊ နင်ပြန်ပါတော့...'

မာလ ကြိုးအော်တယ်။ ဝိုခ ငြိမ်ကျသွားတယ်။
 အတန်ကြာတော့ မြေပြင်ပေါ်ထိုင်ချလိုက်တယ်။
 ငြိမ်ပြီးထိုင်နေတဲ့ ဝိုခကို နာဂမာလ စောင်းကြည့်တယ်။
 အတန်ကြာတော့...
 'ကောင်လေး မင်းမပြန်သေးဘူးလား'
 'မာလမပါဘဲ ကျွန်တော်ဘယ်လိုပြန်ရမလဲ ဆရာမရဲ့
 'မင်းအဖေ အပြစ်မတင်စေရဘူးလို့ ငါပြောပြီးပြီလေ၊
 နာဂကပြီ ညီမလေးမိဘနဲ့ရွာကိုလည်း မင်းအဖေထိန်းထားပါ
 'မင်းမယ်၊ မင်း ဘာပူပင်စရာရှိလဲ'
 'ဝိုခ ခေါင်းခါယမ်းတယ်။
 'မဟုတ်သေးဘူး ဆရာမရဲ့မမရယ်၊ မာလမပါဘဲပြန်ဖို့
 ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က မလုပ်နိုင်တဲ့ကိစ္စပဲ'
 'ဘာဖြစ်လို့'
 'မာလအပေါ် ကျွန်တော်တာဝန်မကျေရာ ကျလွန်းတယ်'
 'အောင်မာ ကြီးကျယ်လို့'
 'မာလဝင်ပြောတယ်။
 'နာဂမာလ မာလကိုလက်ကာပြတယ်။
 'မင်းအဖေပေးတဲ့တာဝန်လား၊ မင်းအဖေပေးတဲ့တာဝန်
 'အာက မင်းအဖေကို ငါပေးတဲ့တာဝန်ပါ၊ မယ့်ရင်မင်းအဖေ
 'မင်းပြန်မေးကြည့်နိုင်တယ်'

မဟုတ်ဘူး ဆရာမရဲ့မမ၊ အဖေပေးတဲ့ တာဝန်တင်
မကဘူး၊ ကျွန်တော်ကိုယ်ကျွန်တော်ပေးတဲ့ တာဝန်လည်းပါတယ်
ကျွန်တော်နဲ့အတူ သွားလာတဲ့မာလအပေါ်မှာ ကျွန်တော်တာဝန်
ရှိတယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့မာလအတူထွက်လာတဲ့ နေရာဆီထိ မာလထီ
ဘေးမသိရန်မခ ကျွန်တော်ပြန်မခေါ်သွားနိုင်ဘူးဆို ကျွန်တော်
တာဝန်မကျေတာပဲ

နာဂမာလ ဂိုဏ်ကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်နေတယ်။

‘မင်းတကယ် မပြန်ဘူးလား’

‘ဆရာမရဲ့မမ ကျွန်တော်ကိုသေတဲ့အထိ လုပ်နိုင်တယ်
ဆိုတာ ကျွန်တော်ခန့်မှန်းမိပါတယ်၊ ကျွန်တော်သေသွားမယ်ဆို
သေသွားပါစေတော့၊ မာလမပါဘဲ ရွာပြန်ပြီး ကျွန်တော်အသက်
ရှင်မနေချင်ဘူး’

နာဂမာလ ဂိုဏ်ကို အတော်ကြာကြာကြည့်နေပြန်တယ်။

‘ဒီကလေး စိတ်ဓာတ်မဆိုးပါဘူး’

နာဂမာလ မာလကြားသာရုံရှေ့တံတယ်။

‘အို... မမကလည်း အလကားကောင်ပါ’

မာလ ခေါင်းလေးပေါ်လက်တင်ပြီး နာဂမာလကြည့်
တယ်။

‘ညီမလေးလည်း ဘဝပေးရေမြေအနေအထားနဲ့ ဝန်းတင်
အနေအထားကြောင့် ခက်ခက်ထန်ထန်ကြမ်းကြမ်း တမ်းတမ်း
လေး ဖြစ်နေတယ်၊ တစ်တိုင်းတစ်ပြည်တစ်မြို့တစ်ရွာ သွားဖို့ထီနဲ့

မှာ ညီမလေးကို အများကြီး သွန်သင်ရဦးမယ်၊ နောက်ပြီး
အန္တရာယ်ရန်စွယ်တွေကို သာသာလေးရင်ဆိုင်နိုင်အောင် သိုင်း
ထညာလည်း သင်ပေးရဦးမယ်၊ လူမျိုးခြားဘာသာစကား အလွယ်
ဇာတ်မြောက်နိုင်ဖို့ အတတ်ပညာကိုလည်း သင်ပေးရဦးမယ်။
ညီမလေးနဲ့ခရီးစဉ်မှာ လူစိတ်ရှိတဲ့အဖော်ကောင်းတစ်ယောက်
မိနိုင်ရင် ပိုကောင်းမယ်လို့ မမ စဉ်းစားမိတယ်’

နာဂမာလ ဂိုဏ်ကို အကြည့်စေတယ်။

‘ညီမလေးခရီးစဉ်ကို စိတ်ချသေချာရအောင်စီစဉ်ပြီးမှ
မေညီမလေးကို လွှတ်လို့ရမှာ မမစဉ်းစားပါဦးမယ်’

* * *

သူတစ်ပါးပယား ချစ်ဖူးမိရင်

ညလယ်လောက်မှာ မာလာပုံပြင်ကို ရုပ်လိုက်တယ်။ ဒီညတော့ အိပ်ခန်းစားပွဲမှာပဲ ထိုင်ပြီးပြောနေကြတာပဲ။ စားပွဲပေါ်မှာ စားသောက်စရာတွေကိုတော့ အသင့်ပြင်ထားတယ်။

စာအုပ်ဆောင်းနဲ့အုပ်ထားတယ်။

‘ပုံပြင်ပြီးသွားပြီလား’

ရဲရင့်အခေါင်က မေးတယ်။

‘ကျန်တဲ့အပိုင်းတွေကတော့ အဖျားအနားတွေပဲဆိုတော့၊ ကိုရဲဆာပြီလား၊ စားကြမလား’

မာလာစာအုပ်ဆောင်း ဖွင့်မယ်ပြင်တယ်။

‘နေဦး မာလာရယ်၊ ကျောတွေတောင့်နေတာပဲ၊ လေးကောင်း လေသန့်ရှုရင်းနဲ့ ခြံထဲအညောင်းပြေလမ်းလျှောက်ကြရအောင်၊ ပြီးမှ စားကြတာပေါ့’

‘ကောင်းသားပဲ’

နှစ်ယောက်သား ခြံထဲဆင်းခဲ့ကြတယ်။

လရောင်အောက်မှာ ခေါက်တုံခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်

စဉ်း...

မာလာ ရဲရင့်အခေါင်ကို အကဲတခုခတ်ခတ်အကြည့်နဲ့။

‘ချစ်သူနဲ့ပြန်ပေါင်းသင်းရဖို့အတွက် နှစ်ထောင်ချီပြီး

အုတ်သုဝိညာဉ်ပြန်ရရှိရေး မျှော်လင့်စောင့်စားနေရတဲ့ နာဂမာလာ ဘုရင်မလေးအဖြစ်ဟာ သနားစရာကောင်းလွန်းလှတယ်ကိုရဲရယ်’

‘ချစ်သူရဲ့ခေါင်းတလားကြီးကို မခွဲနိုင်မခွာရက် သွားလေ

စတာဆွဲဆွဲနဲ့ ဟိမဝန္တာမှာ လှည့်လည်နေရတဲ့ နာဂမာလာ ဘုရင်မလေး၊ သိပ်သနားစရာကောင်းပါတယ် ကိုရဲရယ်’

‘ဣလိန္ဒီသူရဲ့ချစ်ရမှုက လျှပ်ပြက်သလိုပဲ၊ သူ့လွမ်းမော

အောင်လင့်တမ်းတရမှုတွေကတော့ နှစ်ထောင်တွေချီပြီ၊ သနားစရာကောင်းလိုက်တာကိုရဲရယ်’

‘သူ့ချစ်သူဣလိန္ဒီရဲ့ဝိညာဉ် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲသူပြန်ခွင့်ရရင်

သူတို့ချစ်သူနှစ်ယောက်အတွက် အတော်ပျော်ခွင့်ရမှာ၊ နှစ်ထောင်နဲ့ပြီး ပျော်ခွင့်ရကြမှာ၊ အဲဒီလိုများ ဖြစ်ရင်ဘယ်လောက်ကောင်း

လေနော်၊ တကယ့်ရူတောင့်ရခဲ အခွင့်အရေးပဲ’

မာလာဒီပုံပြင်မှာ အတော်ကို အာရုံကျနေသလိုပဲ၊ ဒီလို

ဘာလိုဖြစ်ရတာလဲ၊ ရဲရင့်အခေါင် ငြိမ်စဉ်းစားနေတယ်။

‘ကိုရဲ နာဂမာလာဘုရင်မလေးကို မသနားသူ့လား’

မာလာက ရှုတ်တရက်မေးလိုက်တယ်။

‘အင်း... သနားစရာကောင်းသားပဲ’

မာလာလဲရောင်မှာတင်းနေတဲ့ ရဲရင့်အခေါင်မျက်နှာထို့ မမှိတ်မသုန်ကြည့်နေတယ်။

‘ကိုရဲဘာ ဣလ္လိဆိုရင် နာဂမာလဘုရင်မလေးနဲ့ နှစ်ထောင် ချီ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပြန်လည်ပေါင်းသင်းရရေးအတွက် ဝိညာဉ်ထို ခေါင်းတလားထဲက ခန္ဓာထဲ အပြေးသွားဝင်စေမှာပဲနော်’

‘အင်းပေါ့ ဣလ္လိဆို ချက်ချင်းလုပ်မှာပေါ့၊ အဲဒီလိုလုပ် သင့်တာပေါ့၊ သူတို့ နှစ်လမ်းလမ်း တမ်းတမ်းတတဖြစ်နေတဲ့ သူ့ချစ်သူနှစ်ထောင်ချီပြီး သူတို့မျှော်နေရတယ်လေ၊ သူကိုယ်တိုင် ကလည်း သူ့ချစ်သူကိုသိပ်ချစ်ခဲ့တာပဲလေ၊ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲ သူ ဝိညာဉ်ပြန်ဝင်ခွင့်ကလည်း အသင့်ရှိနေတယ်လေ၊ နောက်ပြီး နှစ်ပေါင်းထောင်ချီ အသက်ရှင်ပေါင်းသင်းကြရမယ့်အခွင့်အရေး ဣလ္လိအတွက် အဆင်ပြေလွန်းတဲ့အခြေအနေပဲ’

‘ကိုရဲ နာဂမာလဘုရင်မလေးဆီ ပြန်သွားပါလား’
မာလာကို ရဲရင့်အခေါင် နားမလည်စွာကြည့်တယ်။

‘မာလာ ဘာပြောလိုက်တယ်’

‘နာဂမာလဘုရင်မလေးကို သနားတဲ့စိတ်၊ ချစ်တဲ့စိတ် များပေါ်ရင် ကိုရဲ နာဂမာလဘုရင်မလေးဆီပြန်သွားပါလားလို့ ပြောတာပါ’

‘ကိုရဲက ဘာလို့သွားရမှာလဲ၊ ကိုရဲက ဣလ္လိမဟုတ်ဘူး’

တို့ရဲကို လက်ခံမှာတဲ့လား’

‘ကိုရဲ တကယ်ဣလ္လိမဟုတ်ဘူးလားဟင်’

ရဲရင့်အခေါင် မာလာကို နားမလည်နိုင်ပြီ။

‘မာလာ ဘာတွေမေးနေတာလဲ၊ ဘယ်လို ကိုရဲ ဣလ္လိ ဖြစ်နိုင်မလဲ’

‘ဟိုးဘဝက ဣလ္လိဖြစ်ခဲ့တယ်ဆို ကိုရဲ နာဂမာလဘုရင်မ လေးတို့ညီမတော် စုဋ္ဌမာလတို့ နာဂကီရိတိုင်းပြည်တို့ကို ရေးရေး တော့ မှတ်မိသင့်တယ်’

ရဲရင့်အခေါင် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခေါင်းခါယမ်းလိုက် တယ်။

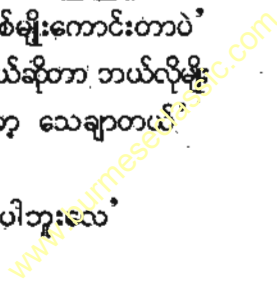
‘မာလာပုံပြောကောင်းလို့ မာလာပုံပြင်ထဲက အဲဒီဇာတ် တောင်တွေကို ကိုရဲသနားမိတာလောက်ပဲရှိတယ်၊ အမှန်ကိုရဲနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ ကိုရဲရေးရေးမှတ်မိစရာအကြောင်းလည်း မရှိဘူး၊ အထင်အရှားမှတ်မိစရာအကြောင်းလည်း မရှိဘူး၊ မာလာစကား တွေ ဘာအဓိပ္ပာယ်တွေလဲ’

မာလာရဲရင့်အခေါင်ကို တွေတွေဝေဝေကြည့်ပြီး...

‘ကိုရဲ ဣလ္လိမဟုတ်ရင်လည်း တစ်မျိုးကောင်းတာပဲ’

‘ဣလ္လိမဟုတ်ရင် တစ်မျိုးကောင်းတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုး တောင်းတာလဲ၊ ကိုရဲ ဣလ္လိမဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်၊ မာလာသက်ပြင်းချတယ်။

‘အဲဒီတစ်မျိုးလည်း မကောင်းနိုင်ပါဘူးလေ’

စိတ်ညည်းညူသံနဲ့ပြောတယ်။

‘မာလာဘာတွေဖြစ်လို့ ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ကိုရဲကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောစမ်းပါ’

ရဲရင့်အခေါင် အားမလိုအားမရ ဖြစ်လာပြီး မာလာပဲခုံး နှစ်ဖက်ကိုကိုင်လှုပ်မေးတယ်။ မာလာငြိမ်နေတယ်။ အတန်ကြာ တော့ ရဲရင့်အခေါင်ကို မျက်လုံးတောက်တောက်လေးတွေနဲ့ကြည့် ပြီး...

‘ကိုရဲ ဣလ္လိမဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်နော်’

‘သေချာတယ်၊ သိပ်သေချာတယ်’

‘မာလာပြောတဲ့ပုံပြင်ကိုနားထောင်ပြီး ဣလ္လိတို့အာဂမာလ ဘုရင်မလေးတို့ ညီမတော်စုဋ္ဌမာလတို့ ဝိရတို့ ဥတ္တရမြို့စားတို့ အမတ်စစ်သူကြီးတို့တွေကို ရေးရေးထင်ထင်ပြန်မြင်ယောင်မှု မရှိတာ အမှန်ပဲနော်’

‘အမှန်ပဲ၊ ပုံပြင်ထဲကဇာတ်ကောင်တွေလောက်ပဲ အမှတ် ထား နားထောင်မိရုံပဲ’

‘ဒါဆို ကိုရဲ ဣလ္လိ မဟုတ်တာတော့ သေချာပါပြီ၊ ဘယ်လို အမှားအယွင်းလဲ မသိဘူး၊ မမေ့ သိမှာပါလေ၊ မမပြော တာကတော့ ‘အဲပ’ စမရှိတဲ့ သူတွေ သူတို့နောက်ကြောင်းကို ပြန်ပြောပြရင် အကုန်ပြန်မှတ်မိပြီး နောက်ကြောင်းမှာ သံယောဇဉ် ဖြစ်ရတဲ့လူဆိုနေရာဆီ ပြန်ချင်ကြသတဲ့၊ တချို့ရောက်ရာဘဝမှာ သံယောဇဉ်ကြီးပြီး အခက်အခဲဖြစ်နေသူတောင်မှ သူတို့နောက်

ကြောင်းကိုတော့ အကုန်ပြန်မှတ်မိပြီး ခဏခဏပြန်ပြောပြခိုင်း မှတ်ကြသတဲ့’

‘ဘာတွေလဲ၊ ကိုရဲ နားမလည်ဘူး’

‘ကိုရဲမှာ ‘အဲပ’ စမရှိတယ်’

ပြောပြောဆိုဆို မာလာ ရဲရင့်အခေါင်ရဲ့ညာဘက်ဆံပင်တို့ သိမ်းဖယ်ပြီး ရဲရင့်အခေါင်ရဲ့ ညာလည်တိုင်ထိပ်က အမှတ် ထားကို လက်ညှိုးထောက်ပြတယ်။

‘အဲဒါ မွေးရာပါ အမှတ်ပါ၊ စလုံးအကွရာလေးနဲ့တူပြီး

အခြားနေတာပဲရှိတယ်’

‘ကိုရဲတို့ မြန်မာအကွရာအရတော့ စလုံးပေါ့၊ မာလာတို့

လူမျိုးအကွရာမှာ ‘အဲပ’ စမအကွရာ’

ရဲရင့်အခေါင် မာလာကို အံ့သြကြည့်ကြည့်တယ်။

‘မာလာက မြန်မာလူမျိုးမဟုတ်ဘူးလား၊ ဘာလူမျိုးလဲ’

‘နဂိုဘဝကတော့ နာဂဂီရိလူမျိုးပေါ့၊ ‘အဲပ’ စမက

ဘင်ဂီလူမျိုးရဲ့စမလေ၊ အဲခုဘဝမှာတော့ တောင်ပြတ်တောင်ရဲ့ နွယ်စုလူမျိုးပေါ့’

ရဲရင့်အခေါင်ရဲ့စိတ်တွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်ကုန်တယ်။

‘မာလာ ရှင်းရှင်းပြောတော့၊ ကိုရဲကို ရှင်းရှင်းပြောပါ

ဘာ’

မာလာပဲခုံးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း လှုပ်ရမ်းနေမိတော့တယ်။

‘‘အဲပ’ စမ ရှိပေမယ့် ကိုရဲ ဣလ္လိ မဟုတ်တာတော့

သေချာပါတယ်လေ။ ဒါဆို ကိုရဲကို မာလာလွတ်လွတ်လပ်လပ် ချစ်လို့ရပြီ။ နောက်ပိုင်းကိစ္စ မတတ်နိုင်ဘူး။

အပြောနဲ့အတူ ရဲရင့်အခေါင်ရင်ခွင်မှာ မာလာပါးဖြူ အပ်တယ်။ ရဲရင့်အခေါင်ကလည်း မာလာကို သိမ်းဖက်ထား လိုက်မိတယ်။

အတန်ကြာမှ...

‘မာလာရယ် ကိုရဲကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းတွေ ပြောသေး သေးတယ်’

‘စားရင်းသောက်ရင်းမှ ပြောကြတာပေါ့။ ဒီအတိုင်းဆို ကိုရဲရယ်၊ မာလာရင်ထဲက ကြည့်နူးမှုလေး ခဏတန်ထားပါရအောင်’

* * *

(၂)

‘ဗိုလ်ချုပ်ချေးမှာ ကိုရဲကို တွေ့လိုက်တော့ ဘယ်လို ဖြစ် ရမလဲ။ ချစ်လိုက်မိတယ်တော့ ပြောလို့မရသေးဘူးပေါ့နော်။ ရင်ထဲ က ချစ်လို့ရတယ်လို့ ပြောလိုက်သလိုပေါ့နော်’

ပြောရင်း မာလာက ရှက်ပြုံးပြုံးတယ်။

‘အဲဒီမှာတင် ကိုရဲဆံပင်ရှည်ကြီးကို လှန်သိမ်းတင်တယ် တော့ နားရွက်ဖျားရဲ့နောက်လည်တိုင်ထိပ်က ‘အဲပ’စမကို တွေ့ လိုက်ရတယ်။ ရင်ထဲထိတ်ကနဲ ဖြစ်သွားရတယ်။ ကိုယ်ရှာနေတဲ့ လူပါလားလို့’

‘အဲဒီတော့ မာလာ ကိုရဲနောက်နောက်ယောင်ခံလိုက်၊ နီးအကြောင်းစုံစမ်း၊ နီးစပ်အောင်ကိုရဲတို့လမ်းမှာ အိမ်ရှာငှား သယ်၊ အိမ်ကလည်း တစ္ဆေခြောက်တယ်လို့ နာမည်ကြီးတဲ့အိမ် ခြံပဲရတယ်။ ရတယ် မာလာက တစ္ဆေတို့ဘာတို့ ကြောက်တတ် တဲ့သူမဟုတ်ဘူး။ မာလာ ဘာကိုမှ မကြောက်တတ်ပါဘူးလေ။ အိမ်ကြီးကလည်း တကယ်မှာ ဘာတစ္ဆေမှခြောက်တာမတွေ့ရ ခူးလေ။ ဒီလမ်းမှာနေရင်း ကိုရဲနဲ့ရင်းနီးမှုကို ရယူမယ့်အကြံနဲ့ သွားခဲ့။ ဪ ပြောဖို့တစ်ခုကျန်သေးတယ်။ သိပ်အရေးမကြီးလို့ အိမ်ကထားမပြောတာပါ။ မာလာရန်ကုန်ကို လာရာမှာ ဝိုခမဆိုတဲ့ မောင်တစ်ကောင်ပါလာသေးတယ်။ မမကထည့်လိုက်တာ။ သူ့ကို နည်း သိသင့်သိထိုက်တာတွေပြောပြီး သင်သင့်သင်ထိုက်တာ တွေ သင်ပေးပြီး မမက မာလာအဖော်အဖြစ်ထည့်လိုက်တာ။ ကိုရဲကတော့ မာလာသူနဲ့ လူချင်းခွဲလိုက်တယ်။ ‘အဲပ’စမနဲ့ သူတို့ရှာရာမှာ မြန်အောင်တွင်ကျယ်အောင် လူချင်းခွဲရှာကြမယ် ဆိုပြီး မာလာသူနဲ့ လူချင်းခွဲလိုက်တယ်။ သူနဲ့တစ်တွဲတဲ့ မနေချင်လို့၊ သူနဲ့စကားပြောမိတယ်ဆို ရန်ဖြစ်စရာချည်းမို့၊ သူနဲ့အဆက်ပြတ် လို့တော့ မရဘူးပေါ့။ ဖုန်းနဲ့တော့ ဆက်သွယ်နေရတယ်ပေါ့။ မာလာတို့နှစ်ယောက်စရိတ်စက လုံလောက်အောင် မမက သူ တော်ဝတ်လက်စားတချို့ပေးလိုက်တယ်။ ထုခွဲရောင်းချသုံးစွဲပေါ့။ ကိုရဲကိုထားတဲ့ ခေါင်းတလားထဲမှာ မမရဲ့နန်းစဉ်ရတနာတွေ တော်ဝတ်လက်စားတွေ ရှိနေတယ်လေ’

မာလာဆက်ပြောတယ်။

အခန့်သင့်ပဲ၊ မာလာနဲ့လမ်းသရဲတွေ ရန်ဖြစ်တဲ့ညဏ
စပြီး ကိုရဲနဲ့ စကားပြောခွင့်ရလိုက်တယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ ကိုရဲကို
မာလာလိုက်ကပ်တာကိုရဲ သိလောက်ပါတယ်။ အတင်းလိုက်ကပ်
ရတာကတော့ တာဝန်အရပါ။ မမပေးလိုက်တဲ့တာဝန်အရပါ။
မမနဲ့ ဣလ္လိတို့အတွက် ထမ်းဆောင်ပေးရမယ့် မာလာရဲ့တာဝန်ပေါ့
ကိုရဲမာလာကို ချစ်ရေးဆိုမှုတွေမှာ မာလာရင်ထဲဝမ်းသာမှုရှိသလိုပဲ
ပေမယ့် မာလာမမအပေါ် သစ္စာမဲ့လို့မဖြစ်ဘူး။ အဲဒါကြောင့်
ခက်နေတယ်။ ကိုရဲက ဣလ္လိဖြစ်နိုင်တာကိုး။ 'အဲပဲ' စမရှိနေတာ
ကိုး။ နောက်ပြီးကိုရဲကို မာလာမြင်မြင်ချင်း ချစ်သလိုလို ဖြစ်မိတာ
ကိုလည်း မာလာအလိုမကျသလိုဖြစ်မိတယ်။ မာလာဟိုဘဝ
ဣလ္လိကိုလည်း ချစ်သလိုလိုဖြစ်မိတာကိုး။ အဲဒါတွေကိုဆက်ဆံ
ပြီး မာလာရင်ထဲဖြစ်နေရတာက ကိုရဲဟာ ဣလ္လိပါပဲ။ 'အဲပဲ'
ရှိနေတာကော၊ ငါသူ့ကိုမြင်မြင်ချင်းချစ်သလိုလို ဖြစ်မိတာ
ဆက်စပ်မှုဟာ ကိုရဲဣလ္လိအမှန်ဖြစ်နေလို့ပဲလို့ မာလာထင်တယ်။
ကိုရဲဣလ္လိအမှန်ဖြစ်နေလို့ပဲလို့ မာလာထင်တယ်။ ကိုရဲ ဣလ္လိ
ဖြစ်နေရင် ဣလ္လိနဲ့ နာဂမာလနဲ့ ပြန်ဆုံဆည်းရေးဟာ မာလာအင်
တာဝန်ပဲ။ အချိန်တန် ဣလ္လိနဲ့နာဂမာလနဲ့ ပြန်ဆုံဆည်းပေါင်းသ
ရတော့မှာပဲ။ ဆုံးရှုံးပါစေတော့ ငါဒီနှစ်ယောက်ကြားမှာ သစ္စာ
မမဲ့နိုင်ဘူးအတွေးနဲ့ မာလာရင်မှာနာနဲ့ပဲ ကိုရဲကို အတင်းပြတ်သ
နေခဲ့ရတယ်'

ဖြစ်ပျက်ခဲ့မှုတွေနဲ့ မာလာရင်းပြချက်တွေနဲ့ပေါင်းစပ်
လိုက်တော့ ရဲရင့်အခေါင်စိတ်ထဲက အရှုပ်တွေရှင်းသွားတော့
တယ်။

စားသောက်သိမ်းဆည်းပြီးကြတော့...

'ကိုရဲ ဣလ္လိမဟုတ်တာ သေချာသွားပြီမို့ ဒီည မာလာ
ပျော်ရွှင်မိတာအမှန်ပါ ကိုရဲရယ်။ ဒါပေမဲ့ မာလာပျော်ရွှင်မှုနောင်
ရေးဟာ ကောင်းမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဣလ္လိကို ဆက်ရှာရဦးမယ်။
မမတို့ ဣလ္လိတို့အတွက် လုပ်ပေးရဦးမယ်။ ပြီး... မာလာက
မြန်မာမလေးမဟုတ်ဘူး ကိုရဲရယ်။ မာလာရေမြေကို မာလာဘယ်မှာ
စွန့်လွှတ်ပြီး ဒီမှာနေနိုင်ပါ့မလဲ'

မာလာငြိမ်တွေး မျက်ရည်ဝဲလာတယ်။

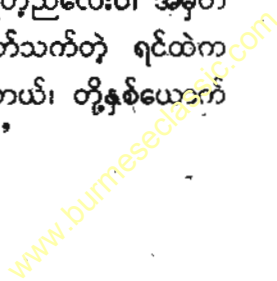
'ဒီဘဝမှာလည်း မာလာအချစ်က ကံမကောင်းနိုင်ပါ
ဘူး'

တုန်ယင်စွာ ရေရွတ်ရင်း မာလာမျက်ရည်ကျတယ်။

'မဖြစ်သေးတာတွေ တွေးပြီး စိတ်ညစ်မနေပါနဲ့ မာလာ
ရယ်။ တို့နှစ်ယောက် ဒီညချစ်သူဖြစ်ကြရတဲ့ညလေးပဲ။ အမှတ်
တရ ညလေးပဲ။ နောက်ပြီး မာလာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ရင်ထဲက
အရှုပ်တွေ ဒီညမှပဲ ရှင်းလင်းခွင့်ရတော့တယ်။ တို့နှစ်ယောက်
ဆုံဆည်းမှုဟာ အတော်ဆန်းဆန်းပြားပြား'

မာလာ အားယူပြီးတယ်။

'ကိုရဲ ဣလ္လိမဟုတ်ပါဘူးနော်'

‘လာပြန်ပြီ ဒီစကား’

‘ချစ်တယ်ကိုရဲရယ်၊ မာလာကိုရဲကို သိပ်ချစ်တာပဲ’
အားပါးတရအပြောနဲ့အတူ ရဲရင့်အခေါင်ရင်ခွင်ထဲ
မာလာကိုယ်လုံးလေးကို အားရပါးရပစ်သွင်းပစ်လိုက်တော့တယ်။

* * *

(၃)

ဆက်ပိုင်စိုးကလည်း မမေးပဲ မနေနိုင်။

ရဲရင့်အခေါင်ကလည်း မပြောပဲ မနေနိုင်။

အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်လေး။ အတွင်းရေး
တိုင်ပင်စရာဆိုလို့ ဒီနှစ်ယောက်ပဲရှိတယ်လေး။

ရဲရင့်အခေါင် ပုံပြင်ကို မာလာလိုကျကျနုနုမပြောတတ်။
သူပြောတတ်သလို ပြောခြင်းမျိုးနဲ့ ဆက်ပိုင်စိုးနားလည်အောင်
တော့ စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပြောပြတယ်။

ပုံပြင်ကိစ္စတွေပြီးဆုံးသွားပြီး နောက်ဆုံး ရဲရင့်အခေါင်နဲ့
မာလာချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြပြီဆိုတဲ့အထိ စကားရောက်တယ်။

ဆက်ပိုင်စိုးတစ်လျှောက်လုံး ငြိမ်နားထောင်နေတယ်။

စကားဆုံးတော့...

‘မင်းနဲ့ ဒီကောင်မလေးဇာတ်လမ်းကလည်း ကြာလေ
ရှုပ်လေပါပဲလား ရဲရင့်ရာ’

ရဲရင့်အခေါင် ဆက်ပိုင်စိုးကို တအံ့တကြဲကြည့်မိတယ်။

‘မဟုတ်ဘူးလေ ဆက်ကြီးရာ ခုရှင်းသွားပြီလေ’
ဆက်ပိုင်စိုးကလည်း ရဲရင့်အခေါင်ကို ဟအံ့တကြဲကြည့်
တယ်။

‘ဘယ်လိုရှင်းသွားတာလဲ၊ ဘယ်နေရာမှာ ရှင်းသွားတာ
လဲ၊ ဆိုပါဦးရဲရင့်ရယ်’

‘ဟိုကွာ... သူက သူ့ဘဝဟောင်းက အစ်မခိုင်းလို့
ဇနီးကုန်ရောက်လာပြီး အဲပဲ စမနဲ့လူကိုရှာတယ်ကွာ၊ ငါ့လည်းပင်း
ဆာ စလုံးအကွဲရာလိုဖြစ်နေတဲ့ အမှတ်နဲ့ အဲဒီ အဲပဲ စမနဲ့က
ထူနေလို့ သူရှာတဲ့လူ ငါကိုပဲထင်ပြီး အတင်းချည်းကပ်တယ်ကွာ’
ဆက်ပိုင်စိုး လက်ဝါးကာပြတယ်။

‘မင်းပြောပြီးပြီလေကွာ၊ ခုနက မင်းပြောပြပြီးပြီးမို့ ငါသိ
ပြီးပြီလေကွာ၊ မင်းဝိညာဉ်ကို သူ့အစ်မအတွက် ဖောင်းဖို့ချဉ်း
ထပ်တယ်ကွာ၊ လိုအပ်ရင် လူယူမယ်ကွာ၊ အဲ... ဒါပေမဲ့ သူ
ဇွာနေတဲ့ သူဟာ မင်း မဟုတ်ဘူးလို့ အသိဖြစ်သွားတယ်ကွာ၊
အဲ... ခု မင်းနဲ့ချစ်သွားတယ်ကွာ’

‘အေးလေ... အဲဒါ ရှင်းသွားပြီလေကွာ ဆက်ကြီးရာ၊
မင်းအမြင် ဘာတွေရှုပ်နေသေးလို့တုန်း’

‘ရဲရင့် အသေအချာစဉ်းစားပါဦး၊ ဘာလဲကွ မင်း
အောင်မလေးစကားတွေက အသက်နှစ် နှစ်ထောင့်ခုနှစ်ဆယ်
ဝိဇ္ဇာခိုရ်တို့၊ ရေမှော်ဂမုန်းတို့၊ နောက်ပြီး သူ့အစ်မဘုရင်မလေး
ဇာလည်း အသက်ထောင်စုတန်းထိ ရှင်နေနပျိုနေတယ်တဲ့၊ ဣလို့

အလောင်းကလည်း ထောင်စုတန်းထိ မပုပ်မသိုးတဲ့၊ တခြားလူမှာ
ဝင်စားနေတဲ့ဝိညာဉ်ကို ပြန်တောင်းယူ လူယူလို့ရတယ်တဲ့၊
ဘာတွေလဲ၊ ဒီစကားတွေကို မင်းရှင်းရှင်းလင်းလင်း တကယ်ထုံ
ကြည့်မှုရှိနိုင်လို့လား၊ ငါကတော့ ကြားရတာ ရှုပ်ထွေးနေတာပဲ

ရဲရင့်အခေါင် တွေဝေသွားတယ်။
'အဲဒါတွေ မဖြစ်နိုင်ဘူးလားကွာ'
'မင်းကကော တကယ်ဖြစ်နိုင်တယ်ထင်လို့လား'
'သူက အတိအကျပြောနေတာပဲ'

ဆက်ပိုင်စိုး မျက်စိအစုံ မှိတ်ထားလိုက်တယ်။

ဒီတစ်ခါတော့ ရဲရင့်အခေါင် ဆက်ပိုင်စိုးအပေါ် အပြစ်
တင်လိုစိတ်မရှိပါ။ ဆက်ပိုင်စိုးထောက်ပြတာတွေကလည်း စဉ်းစား
စရာ။ ဒါပေမဲ့ ညက အဲဒီအတွေးမျိုး ရဲရင့်အခေါင် မတွေးမိ
မာလာပြောသမျှ ယုံကြည်လွယ်မိခဲ့တယ်။ မာလာကို ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့
မာလာရှင်းပြမှုတွေမှာလည်း ကြည်လင်ပျော်ရွှင်မိခဲ့တယ်။

သူစိတ်တွေ မာလာအပေါ် ဝံ့ယံ့လွန်းနေပါလားလို့ ရဲရင့်
အခေါင် တွေးမိတယ်။

'ငါတို့ မသိနိုင်အောင်ကို အလှမ်းမမီနိုင်တဲ့ကိစ္စတွေ
လောကကြီးထဲ ရှိနေတယ်ဆိုတာကိုတော့ ငါ လက်ခံပါတယ်
သူငယ်ချင်း၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကောင်မလေး မင်းကို ညာနေမှာပဲ
ငါစိုးတယ်၊ သူပြောတာတွေဟာ တကယ်အတိအကျတွေဆိုရင်
တော့ အင်မတန်အံ့ဩစရာကိစ္စတွေပဲ'

ဆက်ပိုင်စိုး သူစိတ်ဆိုးမှာစိုးပြီး စကားလျှော့လိုက်သလား
လို့ ရဲရင့်အခေါင် တွေးတယ်။

'သူက ငါ့ကို ဘာအကြောင်းတွေကြောင့် ညာနေရတာ
လဲကွာ'

'ညာနေတယ်ဆိုတဲ့အထိ ငါမဆိုဘူးနော်ရဲရင့်၊ ညာနေမှာ
စိုးတယ်လို့ပဲ ငါဆိုတာ၊ ငါ့စကားကြောင့်တော့ မင်းတို့ချစ်ရေး
အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေချင်ဘူး'

* * *

(၄)

ချစ်ရေးကတော့ အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ပါ။
ရဲရင့်အခေါင် မာလာကို မချစ်ဘဲမှ မနေနိုင်တာကိုး။
ရဲရင့်အခေါင် မာလာအိမ်ဆီ ညဘက်ရောက်ချင်ရောက်
တယ်။ မာလာနဲ့နေဘက်တွေမှာ မြို့ထဲလျှောက်လည်တာမျိုးလည်း
ရှိတယ်။

ရဲရင့်အခေါင်ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်အနှောင့်အယှက်
မဖြစ်ချင်တာမို့ မာလာစိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားမှာလည်းစိုးလို့
စကားတွေရှောင်ပြောတယ်။ အထူးသဖြင့် နာဂမာလတို့ ဣန္ဒြေတို့
အကြောင်း၊ မပြောဘဲနေတယ်။ သူတို့ဒီအကြောင်းတွေဘက်
စကားမရောက်အောင် ရှောင်နေကြောင်း တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦးလည်းရိပ်
မိကြတယ်။

သူတို့ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ချစ်ကြောင်းတွေကိုပဲ မကုန်နိုင်
မခန်းနိုင်၊ မဝနိုင်၊ မပန်းနိုင်ပြောရင်း ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုလေး
တွေအရယူနေကြတယ်။

ဒီနာကမာလာတို့ ဣလွှဲတို့ နာဂင်ီရီတို့အကြောင်းတွေဟာ
စိတ်ညစ်ညူးစရာတွေပဲလို့ ရဲရင့်အခေါင် အတွေးဖြစ်တယ်။

အဲဒီဟာတွေအမှန်ဆိုလည်း စိတ်ညစ်ညူးစရာ ကိုယ်နဲ့
ဆိုင်တဲ့ကိစ္စပဲ။

အမှားဆိုလည်း အဲဒီအမှားတွေကို ချစ်တဲ့ မာလာက
ကလို့ လုပ်ကြံပြောရတာလဲ အတွေးဖြင့် စိတ်ညစ်ညူးစရာပဲ။

မာလာနဲ့တွေ့ရတဲ့ အချိန်လေးတွေမှာ လုံးဝစိတ်ညစ်ညူး
မရှိချင်။ ရဲရင့်အခေါင်ပျော်ရွှင်စရာတွေပဲ ပြောသလို မာလာ
လည်း အလိုက်တသိ ပျော်ရွှင်စရာတွေပဲ ပြောတယ်။

တစ်နေ့ သူတို့နှစ်ယောက် မြို့လယ်အအေးဆိုင်ရဲ့ စားပွဲ
ဘစ်ခုမှာ ခေါင်းချင်းဆိုင် အပြုံးချင်းပြိုင် ကြည်နူးစရာ စကား
ဘွဲလှိုင်နေကြတုန်း...

သူတို့နဲ့အရွယ်မကွာ လူတစ်ယောက် သူတို့အအေးဆိုင်
ဟုတ်စားပွဲဆီ ရောက်လာတယ်။ ဘာရယ်မပြောမဆို သူတို့စားပွဲ
ဝင်ထိုင်လာတယ်။

‘ဟင်... နင်ရောက်လာတယ်’
မာလာက အဲဒီလူကို ပြောတယ်။
‘အေး... အကြောင်းရှိတယ်’

မာလာနဲ့ အဲဒီလူ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကြည့်နေ
ကြတယ်။

‘ဖုန်းဆက်ရောပေါ့’
မာလာက ပြောတယ်။

‘အရေးသိပ်ကြီးတယ်၊ နင်နဲ့ ငါ အေးအေးဆေးဆေး
တိုင်ပင်ကြရမယ်’

အဲဒီလူ ရဲရင့်အခေါင်ကို ဝေ့ကြည့်တယ်။ အကြည့်မှာ
အကဲခတ်တဲ့အရိပ်ရှိတယ်။ အဲဒီလူ စကားပြောသံ ဝဲတဲတဲရှိ
တယ်။

‘ငါဘယ်ကိုလာရမလဲ’
မာလာအမေးကို...

‘နင် ခုငါနဲ့တစ်ခါတည်းလိုက်ခဲ့မှ’
အဲဒီလူစကားကြောင့် မာလာရဲရင့်အခေါင်ကို ဝေ့ကြည့်
တယ်။

‘ငါ့မှာ ဧည့်သည်နဲ့’
အဲဒီလူ ရဲရင့်အခေါင်ကို အကဲခတ်အကြည့်နဲ့ ကြည့်ပြန်
တယ်။

‘နင့်ဧည့်သည်ထက်အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ နင်သဘော
ပေါက်ပေးမှပေါ့’

မာလာ ရဲရင့်အခေါင်ကို တောင်းပန်သလိုမျိုးအကြည့်
ကြည့်တယ်။

ကိုရဲ မာလာအကြောင်းပေါ်နေတယ်
ရဲရင့်အခေါင် မာလာကို အကဲခတ်ကြည့်နေမိတယ်။
ကိုရဲ မာလာလိုက်သွားဦးမယ်
ပြောပြောဆိုဆို မာလာထတယ်။ နောက် အဲဒီလူနဲ့အတူ

ထွက်သွားတယ်။

ရဲရင့်အခေါင် ရင်မောစွာ ကျန်ခဲ့တယ်။
ဘယ်သူလဲ
ရဲရင့်အခေါင် ရေရွတ်မိတယ်။

* * *

(၅)

အဲဒီနေ့ကစပြီး မာလာ ရဲရင့်အခေါင်တို့ လမ်းထဲက
ပျောက်သွားတော့တယ်။ နှစ်ရက်မြောက်ညနေမှာ သတင်းကြား
ရတာကတော့ မာလာကို သူ့ယောက်ျားလာခေါ်သွားသတဲ့။ အိမ်
ကိုလည်း ပြန်အပ်သွားပြီးပြီတဲ့။ သူ့ယောက်ျားနဲ့အတူ အိမ်ဆီ
ကတိုက်ကရိုက်ရောက်လာကြပြီး ကတိုက်ကရိုက်ပဲ ပြန်ထွက်သွား
ကြသတဲ့။ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတွေကိုတော့ တစ်ခါထဲ ကားနဲ့
တင်သယ်သွားသတဲ့။

အလွမ်းယောက်ယက်နဲ့ ကျန်ခဲ့ရသူက ရဲရင့်အခေါင်။
မာလာဘယ်လိုလဲ။
မာလာ ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ။

မာလာ ဘာလုပ်သွားတာလဲ။ အတွင်းကျကျ တိုင်ပင်
ရာဆိုလို့ကလည်း အတွင်းသိ အဆင်းသိဆက်ပိုင်စိုးပဲရှိတယ်။

‘ဆက်ကြီး ငါ... ငါငိုချင်တယ်ကွာ’

ရဲရင့်အခေါင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းကလေးပြောပဲပြောလိုက်
မိန့်။ မျက်ရည်လည်း ဝဲနေတယ်။

ဆက်ပိုင်စိုး ရဲရင့်အခေါင်ကို စိတ်မသက်မသာကြည့်
တယ်။

‘ဆက်ကြီး မာလာဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ’

‘ငါလည်း ဘယ်လိုသိနိုင်မလဲ သူငယ်ချင်း’

‘ဆက်ကြီး မာလာဘာလုပ်သွားတာလဲ’

‘ငါလည်း မမှန်းဆတတ်တော့ဘူး သူငယ်ချင်းရာ’

‘မဟုတ်သေးဘူး ဆက်ကြီးရာ၊ မင်းတစ်ခုခုတော့
သိပေးစမ်းပါ’

ဆက်ပိုင်စိုး မပြောချင်ပြောချင်ပြောတယ်။

‘သူ လင်ရှိမိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ’

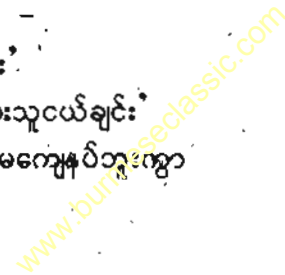
‘အဲဒါဆို ငါ့ကို ဘာလို့ချစ်ရတာလဲ’

ဆက်ပိုင်စိုး အသံတိတ်နေတယ်။

‘မင်းသိသလို ပြောကွာ သူငယ်ချင်း’

‘မိန်းကလေးတွေစိတ်က အခက်သားသူငယ်ချင်း’

‘ဟာ... ဒီအဖြေလောက်နဲ့ ငါ မကျေနပ်ဘူးကွာ
ဆက်ကြီး’

ရဲရင့်အခေါင် ငြိမ်တွေးနေပြန်တယ်။

‘သူငယ်ချင်း သူ့ငါ့ကို ဘာလို့မဟုတ်ကဟုတ်က ဝံ့ဖြင့် တွေ့ပြောသွားရတာလဲ’

‘ငါ ဘယ်သိမလဲ ရဲရင့်ရာ’

‘သူ့အိမ်မြှောင်တွေ၊ စာကလေးတွေနဲ့လည်း စကားပြော တတ်တယ်ကွ’

‘အေး’

‘သူ သိုင်းလည်းကျွမ်းတယ်ကွ’

‘အေး’

‘ဟာ... အဲဒီမာလာ ဘယ်လိုလဲဆိုတာကို ငါမသိနိုင်ဘူး ကွာ’

ရဲရင့်အခေါင် သွေးရှူးသွေးတန်းနဲ့ ရောက်တတ်ရာရာ တွေ လျှောက်ပြောနေသလိုပဲ။

‘ဒီလိုလုပ်ကွာ ရဲရင့်၊ မင်းခေါင်းအေးအေးထားပြီး သူ့ စတုရန်းကနေ ကွဲကွာသွားရတဲ့အထိ ပြန်တွေးကြည့်။ ခေါင်းအေး အေးနဲ့နော်၊ သူဘယ်လိုလဲ၊ သူဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ၊ သူ့အ လုပ်သွားတာလဲဆိုတာများ ခန့်မှန်းလို့ရနိုင်မလားလို့’

ရဲရင့်အခေါင် အိပ်မက်ပဲ။

မြို့ထဲမှာလိုလိုချည်း။

* * *

(၆)

တစ်ပတ်လောက်အကြာမှာ...

ရဲရင့်အခေါင် မြို့လယ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ထိုင်နေတုန်း...

ရဲရင့်အခေါင် စားပွဲမှာ လူတစ်ယောက်လာထိုင်တယ်။

ရဲရင့်အခေါင် မနှစ်မြို့တဲ့လူ။

ရဲရင့်အခေါင်ရင်ထဲက မာလာကိုဆွဲထုတ်သွားတဲ့လူ။

မာလာကို ခေါ်ထွက်သွားတဲ့လူ။

‘ခင်းဗျား...’

အဲဒီလူက... ကိုရဲရင့်အခေါင်နော်’

ရဲရင့်အခေါင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါတယ်။

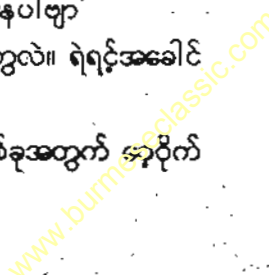
‘ခင်းဗျား နေထိုင်ကောင်းလား’

သူ့အမေးကြီးက ဘယ်လိုကြီးလဲ။ ရဲရင့်အခေါင် သူ့ကို ကြောင်ကြည့်မိတယ်။ သူ့ကလည်း ရဲရင့်အခေါင်ကို အကဲခတ် သလို ကြည့်နေတယ်။ သူ့အကြည့်မှာ မလိုတမာရိပ်မရှိ။ ကြင်နာ သလို အရိပ်တွေတောင်တွေ့ရရဲ့။

‘ခင်းဗျား စိတ်ချမ်းသာအောင်သာနေပါဗျာ’

ဟာ... ဒီလူအပြောတွေ ဘယ်လိုတွေလဲ။ ရဲရင့်အခေါင် တွေးမိတယ်။

ဒီလူစကားပြောမှု လမ်းကြောင်းတစ်ခုအတွက် နှာပိုက် လိုက်သလိုပဲ။

‘ခင်ဗျား ဘာပြောချင်လို့လဲ’

ရဲရင့်အခေါင် မေးတယ်။

‘မာလာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားသိပ်ခံစားနေရမှာမျိုး၊ စိတ်လေနေတာမျိုးဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ’

‘ပြောချင်တာ တည့်တည့်ပြောပါဗျာ’

‘ဒီလိုဗျာ၊ မာလာနဲ့ကျွန်တော်နဲ့က...’

သူမပြောချင်သလိုလိုနဲ့ ဒါပေမဲ့ ပြောတယ်။

‘မာလာနဲ့ကျွန်တော်က လင်မယားဗျာ’

‘ဪ ခင်ဗျား မာလာ့ယောက်ျားကိုး’

ထိုသူခေါင်းညိတ်တယ်။

‘မာလာ ဘယ်မှာလဲ’

ရဲရင့်အခေါင် သင့်တယ် မသင့်တယ် မသိ။ မေးမိတယ်။

‘မာလာ့ကို မေ့လိုက်ပါဗျား၊ စိတ်ထိခိုက်တာတွေ စိတ်လေတာတွေလည်း ဖြစ်မနေစေချင်ဘူး၊ တကယ်တော့ ကျွန်တော်အမျိုးသမီးက စိတ်ဝေဒနာရှင်တစ်ယောက်ပါဗျာ’

ထိုလူ့စကားကြောင့် ရဲရင့်အခေါင် နှုတ်ခမ်းပွင့်ဟသွားရတယ်။

‘ခင်ဗျားနဲ့မာလာအခြေအနေ ကျွန်တော်သိပြီးသားပါ၊ သူ့စကားတွေ မယုံပါနဲ့၊ သူကဒီလိုပဲ မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ စိတ်ကူးယှဉ်ပြီးပြောတတ်တယ်၊ စိတ်ဝေဒနာခံစားနေရတာကိုး၊ သူ့အချစ်ကိုလည်း မယုံပါနဲ့၊ သူက စိတ်ဖောက်လားရင် အဲဒီလိုပဲ

ဟိုယောက်ျားနဲ့ကြိုက်၊ ဒီယောက်ျားနဲ့ကြိုက်၊ စိတ်ပျက်စရာပါဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ သည်းခံနေရတာပေါ့၊ သူ့ပိုက်ဆံတွေယူပြီး အိမ်ကထွက်ပြေးသွားလို့ ကျွန်တော်မှာ ရှာလိုက်ရတာ၊ ဟိုနေ့ကမှ တွေ့လို့ ပြန်ခေါ်သွားရတယ်၊ ခင်ဗျားကိုတော့ အားနာ ပါတယ်၊ ဒီရက်အတွင်း ခင်ဗျားစိတ်လေပြီး လျှောက်သွားနေတဲ့ ပုံစံမျိုးတွေ တွေ့ရမိလို့ ကျွန်တော်တကူးတကလာပြောတာပါ’

‘ဟာ... အားမနာပါနဲ့၊ အားမနာပါနဲ့’

အမှန် ရဲရင့်အခေါင်ကပင် ထိုလူ့ကို အားနာနေရတယ်။

ထိုလူ့မျက်နှာကြည့်ရတာကိုပင် အားမရှိချင်။ ထိုလူ့မိန်းမနဲ့ သူ့ချစ်လိုက်မိတာကိုး။

‘ကျွန်တော်ကတောင် ခင်ဗျားကို အားနာရမှာပါဗျာ၊ ကျွန်တော်သူ့ကိုလင်ရှိမယားမှန်းမသိဘူးဗျာ၊ သူပြောတာတွေလည်း ယုံသလိုလိုဗျာ’

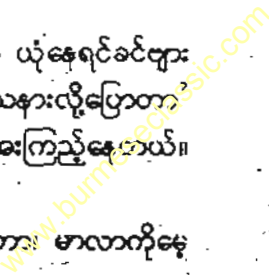
‘မယုံနဲ့... မယုံနဲ့... ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ အလကား လျှောက်ပြောတာတွေ’

‘သူ့အချစ်ကိုလည်း ကျွန်တော်...’

‘အဲဒါကလည်း မယုံနဲ့... မယုံနဲ့... ယုံနေရင်ခင်ဗျား စိတ်ထိခိုက်နေရမယ်၊ ကျွန်တော်ခင်ဗျားကို သနားလို့ပြောတာ၊ ရဲရင့်အခေါင်စိတ်တွေကို အားယူအေးကြည့်နေတယ်။

ရင်ထဲကတော့ ပူဆဲပါ။

‘ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဒါလာပြောတာ၊ မာလာကိုမေ့

လိုက်ဗျာ၊ သူ့စကားတွေ မယုံနဲ့၊ အမှန်သူက မုန်းစရာပါ။ သူ့ကို မုန်းပစ်လိုက်၊ သူ့အတွက် ဘာမှခံစားမနေနဲ့၊ စိတ်လေပြီး လျှောက်သွားမနေနဲ့၊ ကျန်းမာအောင်နေဗျာ၊ ဒါပဲ... ကျွန်တော် သွားမယ်'

ပြောပြောဆိုဆို သူထထွက်သွားတယ်။

'မာလာကော နေကောင်းရဲ့လား'

ရဲရင့်အခေါင် အော်မေးလိုက်မိတယ်။

ထိုသူ ရဲရင့်အခေါင်ကို ကြင်နာစွာ လှည့်ကြည့်ပြီး...

'မပူပါနဲ့၊ သူ့အတွက် ဘာမှမပူနဲ့၊ ခင်ဗျားသာ စိတ်ချမ်း

သာအောင်နေ၊ ကျန်းမာရေးဂရုစိုက်၊ ခု သူလည်း ကျန်းမာသွားပြီ'

ကျန်းမာသွားပြီဆိုတာ စိတ်ဝေဒနာပြန်ကောင်းသွားပြီလို့

ဆိုလိုခြင်းတူရဲ့။ ရဲရင့်အခေါင် ပူစပ်စပ်ရင်ထဲက လေတွေကို

မူတ်ထုတ်လိုက်တော့တယ်။

* * *

(၇)

'အင်း... ခုမှပဲ ရှင်းသွားတော့တယ်'

ဆက်ပိုင်စိုးက ပြောတယ်။

ရဲရင့်အခေါင် ဆက်ပိုင်စိုးကို ပြုံးပြုံးပျာပျာကြည့်တယ်။

'ဟင်... မင်းက ဘယ်လိုကြောင့် ရှင်းသွားတယ်ဆို

တာလဲ'

'ကောင်မလေးဟာ စိတ်ဝေဒနာသည်ဆိုတော့ ရှင်းသွားတာပေါ့၊ မဟုတ်ရင်သူပြောတဲ့ စကားတွေဟာ ဥဏှောက်ခြောက်ကပ်သွားအောင် တွေးတာတောင် ဘယ်လိုသဘောလဲဆိုတာ တွေးလို့ မရနိုင်ဘူး၊ စိတ်ဝေဒနာသည်ဆိုတော့ သူ့စိတ်ကူးယဉ်ပြီး သူ့စိတ်ထဲရှိတာတွေ သူပြောတာ၊ သူလင်ရှိရက်နဲ့ မင်းကိုချစ်တာ၊ ရှင်းသွားတာပေါ့'

ရဲရင့်အခေါင် ဆက်ပိုင်စိုးကို တွေ့ကြည့်နေတယ်။

'မဟုတ်ဘူး ဆက်ကြီး၊ သူ လင်ရှိတယ်ဆိုတာတွေ သူ့စိတ်ဝေဒနာသည်ဆိုတာတွေဟာ ရှုပ်ထွေးမှုပဲ၊ ငါ့အမြင်တော့ မာလာတစ်လျှောက်လုံးရှင်းလင်းခဲ့တာပါ၊ ခုလင်ရှိတာတွေတို့၊ စိတ်ဝေဒနာသည်တို့ဆိုတာတွေကမှ ရှုပ်သွားတာ၊ သူငယ်ချင်း ငါမင်းပြောသလို ခေါင်းအေးအေးထားပြီးကို ပြန်စဉ်းစားတာ ပါ'

ဆက်ပိုင်စိုး ရဲရင့်အခေါင်စကားမှာ ရဲရင့်အခေါင်တို့ တအံ့တကြကြောင်ကြည့်နေတော့တယ်။

'မင်း မာလာနဲ့စကားပြောဖူးသားပဲ၊ မာလာဟန်ပန် အငှေ့ လက္ခဏာရှိလား'

ဆက်ပိုင်စိုးတွေးနေတယ်။

'အဲဒီလိုလက္ခဏာတော့ မရှိသလိုပဲ'

'ငါဒီလောက်မညံ့ဘူး ဆက်ကြီး၊ ငါတစ်လျှောက်လုံး မာလာကို ဆက်ဆံလာတာ လုံးဝအရူးလက္ခဏာ စိတ်ဝေဒနာ

သံညီလက္ခဏာမရှိပါဘူး၊ ငါအစအဆုံး ပြန်တွေးကြည့်ပြန်ပုံဖော် ကြည့်ပြီးပြီး'

'ဒါဆို သူပြောတဲ့ ပုံပြင်လိုဟာတွေက...'

'အေး... ငါပြောပြမယ်ဆက်ကြီး၊ မာလာအမျိုးအမည် မသိတဲ့သိုင်းကို အရမ်းကျွမ်းတာတို့၊ အိမ်ခြောင်တို့စာကလေးတို့ နဲ့ စကားပြောတာတို့၊ ငါ့ကိုအမျိုးအမည်မသိတဲ့ အစားအသောက် တွေချက်ပြုတ်စီမံကျွေးတာတို့၊ နောက်ပြီး တစ်လျှောက်လုံးငါ့အပေါ် ဆက်ဆံမှုပုံစံတို့ကို မင်းပြောသလို ငါခေါင်းအေးအေးထားပြန် စဉ်းစားကြည့်တော့ သူပြောခဲ့တဲ့ ပုံပြင်ထဲက စုဠမာလတစ်ဖြစ်လဲ တောင်ပြတ်တောင်နယ်သူ မာလဆိုတာနဲ့ ဆက်စပ်မှုကိုကညီ နေတယ်ကွ'

'ဒါဆို သူက သူ့မှာလင်ရှိတာကိုကျ မင်းကိုဘာလို့ မပြောတာလဲ'

ဆက်ပိုင်စိုး ရဲရင့်အခေါင်ကို အားတို့အားနာလေသံနဲ့ ဆိုတယ်။

'သူ့မှာ တကယ် လင်ရှိနေတယ်ဆို ငါ သွားပြီမို့ သူငယ်ချင်းရာ၊ ငါငရဲအထိကို သွားရတော့မှာပေါ့၊ ဒု၊သ၊ဗ၊သော သူဌေးသားလေးယောက်လို့ ငါ ငရဲမှာခံရတော့မှာပေါ့၊ ငါအဲဒီ အရေးကိုလည်း စိတ်မကောင်းအတော်ဖြစ်ရတာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ အသေအချာ ပြန်တွေးတော့ သူ့မှာလင်မရှိဘူးဆိုတဲ့စကား ငါ စိတ်ချမိတယ်၊ သူမညာဘူး၊ သူအမှန်အတိုင်းပြောတာ'

ဆက်ပိုင်စိုးဆီက ဘာတုန့်ပြန်မှုမှမရှိ။

ရဲရင့်အခေါင် ဆက်ပိုင်စိုးကို တွေဝေနေမှန်းသိတယ်။

'သူငယ်ချင်းရယ် ငါ့ကိုယုံစမ်းပါ၊ ငါထူထူအအ မဟုတ် ပါဘူး၊ မင်းအကြံပေးသလို ငါခေါင်းအေးအေးနဲ့ ပြန်တွေးပြန် ပြန်စဉ်းစားပြီးမှ ဒီစကားတွေပြောတာပါ'

'အရပ်ကိုတော့ သက်သက်လှည့်စားထားတယ် ထား ကွာ၊ ဟို သူ့ယောက်ျားကိုယ်တိုင်က မင်းကိုလာပြောတယ်ဆို' ရဲရင့်အခေါင် ပြုံးပြီး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်တယ်။

ဝေသွားတဲ့သူဆံပင်တွေကို သူပြန်သိမ်းသပ်လိုက်တယ်။

'အဲဒီကောင် သူနဲ့လိုက်လာတဲ့ ဂိုခဆိုတဲ့ကောင်ပဲဖြစ်ရ မယ်၊ သူနဲ့မာလာလုံးဝလင်မယားဖြစ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေအရိပ် အကဲမျိုးမရှိဘူး၊ ပြောရရင် သူ့မိန်းမ တခြားယောက်ျားနဲ့တွဲနေ တာကိုတွေ့ပြီး လာခေါ်တဲ့ပုံစံမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ချင်းအရေးကြီးလို့လာခေါ်တဲ့ ပုံစံမျိုးပဲရှိတယ်။

'နောက်ပြီး သူ့ငါ့ကို မာလာကိုမေ့လိုက်ဖို့လာပြောတာက လည်း ငါပြန်တွေးကြည့်တော့ သင်္ကာမကင်းစရာဖြစ်မိတယ်၊ အမှန်သူ့အနေနဲ့ ငါ့ကိုတကူးတကလာပြောစရာမလိုအပ်ဘူး၊ ဒီရက်အတွင်း ငါစိတ်လေပြီး လျှောက်သွားနေတဲ့ပုံစံမျိုးတွေ တွေ့ရလို့ လာပြောတာတဲ့၊ ငါကတော့ သူ့ကို မတွေ့မိပါဘူး၊ စိတ်လေပြီး ငါလျှောက်သွားနေမိတာလည်း အမှန်ပဲ၊ အဲဒါကို သူတွေ့လည်း တကူးတကလာပြောစရာ အကြောင်းသိပ်မရှိ

လှပါဘူး။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် သူမာလာယောကျ်ားအမှန်သာဆိုရင် ငါလည်းသူ့ကိုတွေ့ဖို့ မျက်နှာပူသလို သူလည်း ငါ့ကို တွေ့ဖို့ မျက်နှာပူရမယ်'

ဆက်ပိုင်စိုး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ ရဲရင့်အခေါင်စကား တွေအပေါ် စဉ်းစားနေပုံရတယ်။

'သူငါ့ကို ကြည့်တာ မလိုတမာနိဉ်မရှိဘူး။ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောရရင် ငါကတောင် တွေ့တွေ့ချင်းမှာ ရင်ထဲက သူ့ကိုမလို တမာဖြစ်နေမိတာ၊ သူက ငါ့ကိုကြင်နာသလိုလို သနားသလိုလို နောက်ပြီး သူပြောတဲ့စကားတွေက ကိုယ့်မိန်းမနဲ့ကြိုက်တဲ့ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို ပြောတဲ့စကားမျိုးတွေမဟုတ်သလိုပဲ။ သူစကား ချီတည်းကိုက သူ့မျက်နှာတစ်မျိုးပါ။ မာလာနဲ့သူနဲ့ လင်မယားလို့ ပြောကားနီးမှာ သူဖြစ်သွားတဲ့ပုံစံက အဲဒီစကားနဲ့ သူနဲ့စိမ်းနေသလို သူဖျစ်ညှစ်ပြောလိုက်ရတဲ့ပုံမျိုးလို ဖြစ်နေတယ်။ မာလာစိတ် ဝေဒနာသည်ဆိုတာတို့ မာလာစကားတွေမယုံပါနဲ့။ မာလာ အချစ် ကို မယုံပါနဲ့။ စိတ်ဖောက်လာရင် ဟိုယောက်ျားနဲ့ကြိုက်၊ ဒီ ယောက်ျားနဲ့ ကြိုက်၊ စိတ်ပျက်စရာ မုန်းစရာဆိုတာတို့တွေ သူ ပြောရာမှာ သူ့စကားနဲ့သူ့မျက်နှာခံစားမှုနဲ့ထပ်တူမရှိဘူးကွာ၊ တစ်စုံ တစ်ယောက်ရဲ့ သင်ထားမှာထားပြောထားတာတွေကို ပြန်ရွတ်ပြ နေသလိုပဲ'

ရဲရင့်အခေါင် ခဏစဉ်းစားဟန်ပြုပြီး ဆက်ပြောတယ်။
'နောက်ပြီး သူ့ငါ့ကို နေထိုင်ကောင်းရဲ့လား၊ စိတ်ချမ်း

သာအောင်နေပါ။ စိတ်လေမနေပါနဲ့။ စိတ်ထိခိုက်မနေပါနဲ့။ မာလာကို မေ့လိုက်ပါ။ မုန်းလိုက်ပါ။ ကျန်းမာအောင်နေပါဆိုတဲ့ စကားတွေဟာလည်း ကိုယ့်မိန်းမနဲ့ပူပူနွေးနွေးချစ်ကြိုက်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တကူးတကလွာပြောရမယ့် စကားတွေမဟုတ် ဘူးကွာ၊ သူပြောပုံဆိုပုံ ငါစဉ်းစားမိတာက တစ်စုံတစ်ယောက်က လာပြောခိုင်းသလိုကြီးလို့ပဲ'

ဆက်ပိုင်စိုး ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်နေရင်းက...
'အဲဒါ... မင်းအထင်က...'

'ငါထင်တာက ငါစိတ်လေလေနဲ့ လျှောက်သွားနေတာ ကို သူနဲ့မာလာတစ်နေရာရာကနေ တွေ့တွေ့နေပြီး မာလာက သူ့ကို လာပြောခိုင်းတာလို့ ငါထင်တယ်'

'သူပဲကွာ ကိုယ့်မိန်းမနဲ့ချစ်ကြိုက်နေသူတစ်ယောက်ကို တိုယ့်မိန်းမပြောခိုင်းတိုင်းပြောရအောင်'

'အဲဒါကို ဆက်စပ်တွေးမိတာပေါ့ ဆက်ကြီးရ၊ အဲဒီ ကောင်မာလာယောကျ်ားမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မာလာပြောတဲ့ မာလာ နိုင်ဖတ်ဆိုတဲ့ကောင်ပဲ ဖြစ်ရမယ်။ သူ့ကို 'အေ'စမနဲ့ လူကိုရှာတဲ့ ကိစ္စမှာ မာလာက လူခွဲခိုင်းထားတာတဲ့'

'ဟူး'
ဆက်ပိုင်စိုး သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်လိုက်တယ်။
'မင်းဇာတ်လမ်းက ဒီနားမှာ ကပ်ရှုပ်နေပြန်ပြီ'
ညည်းညူတယ်။

အေး...အဲဒါပြောတာပေါ့ ဆက်ကြီးရ၊ အမှန်က တော့ တစ်လျှောက်လုံးရှင်းရှင်းလင်းလင်း မှန်မှန်ကန်ကန်ပါကွာ၊ မာလာကို ငါယုံကြည်ပါတယ်၊ ဒီနားကျမှ ကပ်ရှုပ်သွားတယ်။ မာလာ လင်ရှိတာတို့ စိတ်ဝေဒနာသည်တို့နဲ့ ငါ့ကိုကပ်ရှုပ်သွား တယ်'

ဆက်ပိုင်စိုးက...

'တစ်လျှောက်လုံးကိစ္စတွေက ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး မမှန် မကန်တွေဖြစ်ပြီး အခုကာမှ ရှင်းလင်းသွားမှန်ကန်သွားတယ်လို့ မင်းလက်မခံနိုင်ဘူးပေါ့'

ရဲရင့်အခေါင် ခေါင်းခါတယ်။

'သူငယ်ချင်းရာ ငါ့ကိုယုံကြည်မှုရှိပါ'

'ဒါဆို မင်းကောင်မလေးက မင်းကိုဘာလို့ ဒီလိုရှုပ်ထွေး ခဲ့ဖြစ်စေရတာလဲ'

ရဲရင့်အခေါင် ခဏငြိမ်နေပြီး...

'ဒီလိုတော့ရှိတယ် ဆက်ကြီးရ၊ သူ့ငါ့ပြောဖူးတာပါ၊ ပူနဲ့ ငါ ချစ်တာချစ်ကြတာ ရှေ့ရေးညိုလို့မရဘူး၊ ညိုမရတာမို့ ပည်း မညီဘဲ မေ့သလိုလုပ်ထားကြရတယ်၊ ချစ်နေချိန်လေး ခနောင့်အယှက်ဖြစ်မှာစိုးလို့။ သူပြောတာက သူ့မြန်မာပြည်မှာ ဘယ်လိုမှနေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ သူ့ရော၊ သူ့မြေကိုပဲ သူ စံခြိုက်မှုရှိတယ်တဲ့၊ ဒီကလူနေမှုတိုးတက်တဲ့အရသာကို သူတော နှက်ရတာလောက် မပျော်ပိုက်နိုင်တဲ့၊ သူတို့ဆီလည်း ငါ့ကိုမခေါ်

သွားရက်ဘူးတဲ့၊ ဟိုကလူနေမှုမှာ ငါဆင်းရဲမယ်၊ ပျော်ပိုက်နိုင်မှာ လည်း မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ နောက်ပြီး သူ့မမကိစ္စ၊ အဲဒီနာဂမာလ ဘုရင်မလေး မျှော်လင့်စောင့်စားနေတဲ့ ဣလ္လိရဲ့ဝိညာဉ်ကိစ္စကလည်း သူတာဝန် မကျေမချင်းလုပ်ရမယ့်ကိစ္စဖြစ်နေသတဲ့၊ အဲဒီတာဝန် ကျေပြီးတော့လည်း သူ့မမက သူ့ကိုဘယ်လိုစီမံဦးမလဲမသိဘူးတဲ့'

ရဲရင့်အခေါင် ငြိမ်ထွေးနေပြန်တယ်။

'ငါထင်တာကတော့ သူနဲ့ငါပေါင်းသင်းရေးမလွယ်တဲ့ အတူ သူ့ကိုငါ့မှန်းနိုင်မေ့နိုင်အောင် လုပ်သွားပုံရတယ်၊ မဟုတ်ရင် သူ့အတွက် ငါခံစားနေရမှာကိုး'

ရဲရင့်အခေါင်ရော ဆက်ပိုင်စိုးပါ ငြိမ်ထွေးနေမိကြတယ်။

'ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကွာ၊ ငါ သူ့ကို ချစ်လို့မဝနိုင်သေးဘူး ဆက်ကြီးရာ'

ရဲရင့်အခေါင် အသံလှိုက်မောတုန်ရီစွာ...

* * *

ပိညာဉ်ဘုရင်မရဲ့ နောက်ဆက်တွဲကိစ္စ

‘အဲဒီကောင်ကို မာလာ နေကောင်းရဲ့လား ငါကမေးတော့ ခု သူလည်းကုန်းမာသွားပြီလို့ ပြောသွားတယ်ကွာ၊ စိတ်ဝေဒနာ ဖြစ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ဒီလောက်မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပျောက် ကင်းနိုင်မလား၊ တခြားမာလာ မကုန်းမာမူဆိုလို့ ဘာမှမရှိတဲ့ဟာ’ ကားမောင်းနေတဲ့ ဆက်ပိုင်စိုးနဘေးမှာ ထိုင်နေတဲ့ ရဲရင့်အခေါင်က ပြောတယ်။

‘ပြန်တွေးကြည့်လေ ဒီကောင်ပြောပုံဆိုပုံမူမမှန်လေလို့ ငါ့အတွေးမှာထင်ရှားလာတယ်’

မာလာကိုရှာချင်တယ်ဆိုတဲ့ ရဲရင့်အခေါင်ရဲ့တောင်းဆိုမှု ကို ဆက်ပိုင်စိုးလိုက်လျှောနေရတယ်။ ရဲရင့်အခေါင်အဖေအိမ်က ကားအားရင် ရဲရင့်အခေါင်အဖေကားနဲ့ ဆက်ပိုင်စိုးတို့အိမ်က ကားအားရင် ဆက်ပိုင်စိုးတို့ကားနဲ့ ရန်ကုန်မြို့အနှံ့လျှောက်မောင်း မာလာကို ရှာဖွေကြတယ်။

စိတ်ဗျာများသောကရောက်နေတဲ့ ရဲရင့်အခေါင်ကို ဆက် ပိုင်စိုး ကားမမောင်းခိုင်း။

ပိညာဉ်မျှော် ဘုရင်မ

သူကိုယ်တိုင်ပဲ ကားမောင်းတယ်။

‘သူတို့ရန်ကုန် မှာပဲ ရှိနေဦးမယ်လို့ ငါထင်တယ်။ ငါ က ‘အဲပ’ စမလို စာအမှတ်အသား ရှိတယ်၊ တကယ်ကျ လူလွှဲ မဟုတ်တော့ ‘အဲပ’ စမရှိတဲ့ လူလွှဲကို သူတို့ရှာကြဦးမယ်လို့ ငါ ထင်တယ်’

ဆက်ပိုင်စိုး နံဘေးက ရဲရင့်အခေါင်ရဲ့ပြောစကား။

‘မင်းတို့ကိစ္စ ငါတွေးရင်းတွေးရင်း သဘောပေါက်လာ တာက မာလာစိတ်ဝေဒနာရှင်သူရူးတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးကွာ၊ အဲဒီ လောက်အထိ လက္ခဏာ မာလာမှာ မရှိဘူး၊ မာလာ ရဲတင်း သွတ်လက်တဲ့စရိုက်လောက်ပဲရှိတာ’

ကားမောင်းရင်း ဆက်ပိုင်စိုးက ပြောတယ်။

‘ငါ့ရင်ထဲက သိနေပါတယ် ဆက်ကြီးရာ၊ မာလာမရှူးဘူး၊ မာလာယောက်ျားမရှိဘူး၊ အဲဒီနေရာလေးမှာ သူ့ငါ့ကိုကပ်ပြီး လှည့်စားလိုက်တာ၊ မာလာတစ်လျှောက်လုံးပြောခဲ့တာတွေဟာ အမှန်ချည်းပဲ၊ သေသေသပ်သပ်နဲ့ခံစားမှုအပြည့်နဲ့သူပြောခဲ့တာ တွေ၊ မာလာဟာ စုဠမာလာတဖြစ်လဲ စုဠမာလာဝင်စားတဲ့ တောင် ပြတ်နယ်က တောင်ပေါ်သူလေး မာလာဆိုတာ ခြွင်းချက်မရှိ ငါ ယုံကြည်တယ်’

ဆက်ပိုင်စိုး ကားကိုဂရုတစိုက် မောင်းနေတယ်။

‘သူပြောခဲ့တဲ့ နာဂမာလာဘုရင်မလေးအကြောင်း၊ ညက မင်းကိုငါပြန်ထပ်ပြောပြတာ သူပြောတာကို မမိနိုင်ဘူး၊ သူလို့

ငါသေသေသပ်သပ်နဲ့ ခံစားပြီးမပြောနိုင်ဘူး၊ သူက ကိုယ့်တွေကိုပြောနေသလိုကို သေသေသပ်သပ်နဲ့ ခံစားပြီးပြောပြနိုင်တာ သူတကယ်ရှုမလာပါ။ အဲဒါတွေဟာလည်း တကယ်ဖြစ်ရပ်တွေပါ။

ရဲရင့်အခေါင်ရဲ့မျက်စိအစုံကတော့ ရောက်လေရာနေရာ အနှံ့ဝှေ့ကစားနေတယ်။ မာလာကိုတွေ့ရနိုး ရှာဖွေနေတယ်။

ညက မင်းငါ့ကို ကျကျနုနုပြန်ပြောပြတော့ အဲဒီပုံပြင်ကို အဲပုံပြင်ဆိုပါတော့ကွာ ပုံပြင်ဆန်လွန်းတာကိုး၊ ငါအတော်စိတ်ဝင်တစားခံစားရတယ်ကွာ၊ အခုအထိ ချစ်သူကိုမျှော်လင့်စောင့်စားနေရတဲ့ နာဂမာလာဘုရင်မလေးရဲ့အဖြစ်ဟာ သနားစရာပဲ။

အေးကွာ သူ့ချစ်သူဝင်စားတဲ့ လူကို ပြန်တွေ့ပြီး အဲဒီလူရဲ့ ဝိညာဉ်သူ့ဆီပြန်ရောက်နိုင်ပါစေ။

ဒါဆို ဒီလူတော့ သေသွားမှာပေါ့နော်။

အေး... သေသွားမှာပေါ့၊ ဒီဘဝသေသွားလည်း ဘာဖြစ်လဲကွာ၊ အတိတ်ဘဝက သူ့ချစ်တဲ့ သူ့ကိုသိပ်ချစ်တဲ့ နာဂမာလာနဲ့ ပြန်ပေါင်းသင်းခွင့်ရမှာပဲဟာ တန်ပါတယ်။

အမှန်သူတို့ မာလာကို ရှာနေတာ သုံးရက်ရှိပြီ။ လူထူထပ်ရာရပ်တွေကို ဦးစားပေးရှာနေကြတယ်။ လူထူထပ်ရာအရပ်တွေဆို အထပ်ထပ်ရှိနေပြီ။ ရပ်ကွက်အနှံ့လည်း ကားလျှောက်မောင်းတယ်။ ရှာတယ်။ ရန်ကုန်မြို့ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့ အတော်လေးကို နှံ့နေပါပြီ။

“အပဲစမနဲ့လူကို သူတို့ရှာမယ်ဆို ရန်ကုန်ထဲမှာကို ရှိနေကြဦးမှာကွ၊ မာလာပြောပုံအရဆို အဲဒီလူကလည်း ရန်ကုန်မှာ ရှိနေမှာကိုး”

ရဲရင့်အခေါင်က ပြောတယ်။

နေဦးကွ၊ ငါတစ်ခုစဉ်းစားမိတယ်၊ မင်းပြောတဲ့ လူပိုခေတ်တဲ့လူပဲဖြစ်မယ်ဆိုပါတော့၊ အဲဒီလူ မာလာကို အရေးတကြီး လာခေါ်သွားတာကို စဉ်းစားမိတယ်၊ သူတခြား အပဲစမနဲ့လူကို တွေ့ထားပြီး မာလာကို အရေးတကြီးလာခေါ်တာများလား။

ဆက်ပိုင်စိုးကပြောတယ်။

မင်းစဉ်းစားကြည့်လေ၊ သူတို့မှာ အရေးတကြီးဆိုလို့ အဲဒီကိစ္စပဲရှိတဲ့ဟာ။

ဆက်ပိုင်စိုးစကားကို ရဲရင့်အခေါင် စဉ်းစားတယ်။

အေး... အဲဒီကိစ္စပဲဖြစ်မှာ သေချာတယ်။

အဲဒီလူကိုတွေ့ရင် သူတို့ဘာလုပ်မလဲ။

ဆက်ပိုင်စိုးကမေးတယ်။

အဲဒီလူကို သူတို့လိုက်ကပ်မှာပေါ့၊ အဲဒီလူအတိတ်ဘဝကို သတိရအောင် နာဂမာလာ ပုံပြင်ကို သူတို့ပြောမှာပေါ့။

ပြန်ဖြေပြီး ရဲရင့်အခေါင် စဉ်းစားနေတယ်။

အဲဒီလူထူလို့အမှန်ဆိုသေမှာကွ၊ သူ့ဖာသာသေသေတောင် ထူလို့အမှန်လို့ ယူဆလို့ရရင် သူတို့သတ်မှာကွ။ ဆက်ပိုင်စိုး သစ်ပင်ရိပ်တစ်ခုမှာ ကားထိုးရပ်လိုက်တယ်။

‘ရဲရင့် အဲဒီလူသေရင် သူတို့ဘာဆက်လုပ်မလဲ’
‘အဲဒီလူသေရင် သူတို့နာဂမာလဆီအမြန်ပြေးကြမှာပေါ့’
ရဲရင့်အခေါင်နဲ့ ဆက်ပိုင်စိုး စကားပြန်စဉ်းစားနေကြ
တယ်။

‘ဟိုကောင် မာလာကိုလာခေါ်သွားပြီး တစ်ပတ်အကြာ
လောက်မှာ ငါနဲ့လာတွေ့တယ်။ ငါ့ကို စိတ်ချမ်းသာအောင်နေဖို့
မှာသလို စကားတွေလာပြောတယ်။ သူတို့ကိုစွဲပြီးသွားလို့ ငါ့ကိုမှာ
ပြီး ပြန်သွားကြပြီလားမသိဘူးကွာ’

အားပျက်ပြီး ညည်းညူးသံနဲ့ ရဲရင့်အခေါင်ဆိုတယ်။

‘ငါလည်း အဲဒီလို စဉ်းစားမိလိုက်တယ် ရဲရင့်’

ဆက်ပိုင်စိုးက ဆိုတယ်။

ခဏအကြာမှာ...

‘ရဲရင့် သူတို့ပြန်ရင် ဘယ်ကပြန်မလဲ’

ဆက်ပိုင်စိုးက မေးတယ်။

‘မန္တလေးကပဲ ပြန်ဖို့များတာပေါ့’

‘ငါလည်း အဲဒီလိုပဲ တွေးမိတယ်။ တို့ဘူတာကြီးဘက်
မှာ မန္တလေးအဆန်ရထားချိန်တွေ သွားသွားကြည့်ရမယ်။ သူတို့
ပြန်ရင် မန္တလေးကတဆင့် ပြန်ဖို့များတာကိုး။ အဲ... ပြန်သွားပြီး
တယ်ဆိုရင်တော့လည်း မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့’

ဆက်ပိုင်စိုး ကားစက်နိုးတယ်။

‘ငါတစ်လှည့်မောင်းမယ်လေ’

ရဲရင့်အခေါင်က ပြောတယ်။

‘ရတယ်။ ငါမောင်းပါမယ်။ ဖင်တွေတော့ပူနေပြီ’

ဆက်ပိုင်စိုးပဲကားဆက်မောင်းတယ်။

‘နာဂမာလဘုရင်မလေးရဲ့ချစ်သူ ဣလ္လိဝင်စားတဲ့လူကို
သူတို့ရှာမတွေ့နိုင်ဘဲဖြစ်နေရင် ကောင်းမှာပဲ’

ဆက်ပိုင်စိုးက ပြောတယ်။

‘ဘာဖြစ်လို့...’

‘အဲဒါမှ မင်းရဲ့မာလာ ရန်ကုန်မှာ တစ်လည်လည်ရှိနေ
ဦးမှာပေါ့။ သူ့ကို တို့ရှာတွေ့နိုင်တာပေါ့’

ရဲရင့်အခေါင် စိတ်ပျက်အားငယ်စွာ ပြောတယ်။

‘သူငယ်ချင်းရယ် ငါလည်း ငါ့အချစ်စိတ်တွေက တွန်း
အားပေးနေတာကြောင့် ရှာနေမိတာပါ။ ပြန်တွေ့ကြလည်း သူနဲ့ငါ
အချစ်ဇာတ်လမ်းကတော့ ခဏတဖြုတ်သာ ဖြစ်မှာပါ။ သူက
သူလည်းဒီမှာမနေနိုင်သလို တောင်ယာလုပ်တာနဲ့ အမဲလိုက်တာပဲ
ရှိတဲ့ သူတို့အရပ်မျိုးကိုလည်း ငါ့ကိုမခေါ်ရက်ဘူး။ နောက်ပြီး
သူ့ငါ့ချစ်ပေမယ့် ဘဝခြားပြီးမှ ပြန်တွေ့ရတဲ့ သူမမ နာဂမာလ
ကိုလည်း အတော်ချစ်ပုံရတယ်။ သူ့ဘဝမှာ သူမမအလိုကျပဲဖြစ်
ဖို့ သူ့စိတ်တွေ အသင့်ရှိနေတယ်ကွ’

ကားမောင်းရင်း ဆက်ပိုင်စိုးက ဆိုတယ်။

‘ရဲရင့်ရာ မင်းပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေမှာ မှတည့်ပြီး မင်းတို့
ရဲ့အချစ်ဇာတ်လမ်းကို ငါလည်း အဲဒီလိုပဲ တွေးမိတာပါ။ မင်း

စိတ်ချမ်းသာအောင်သာ ငါမင်းနဲ့အတူ မာလာကို လိုက်ရှာနေရ တယ်။ တွေ့တော့ကော မင်းတို့ခဏတဖြုတ် ချစ်ခွင့်ရရုံပဲ။ အဲဒီ ခဏတဖြုတ်ချစ်ခွင့်က မင်းကိုဝေဒနာထပ်ဆင့်ပေးဦးမယ်’

ဆက်ပိုင်စိုး စိတ်မကောင်းစွာ ဆိုတယ်။

‘ငါ့သဘောကတော့ မင်းစိတ်ကို မင်းဖြေပါ။ ခံစားရ တာတွေကို လျော့ပစ်ပါ။ ရေရှည်မဖြစ်နိုင်တဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်း အတွက် မာလာဆုံးဖြတ်လုပ်ကိုင်သွားပုံက မှန်တယ်ပြောရမယ်။ အဲဒါကိုလည်း မင်းနားလည်ပေးလိုက်ပါ’

ရဲရင့်အခေါင်ရဲ့ အသံတိတ်ဆိတ်နေတယ်။

အတန်ကြာကြာ တိတ်ဆိတ်နေတာမို့ ဆက်ပိုင်စိုး ရဲရင့်အခေါင်ကို ခေါ်ကြည့်လိုက်မိတယ်။

ရဲရင့်အခေါင်တွေဝေပြီး မျက်ရည်ပဲနေတာကို တွေ့လိုက် ရတယ်။ သူငယ်ချင်းဆက်ပိုင်စိုး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတယ်။

‘နာဂမာလာဘုရင်မလေးနဲ့ ဣလ္လိတို့ရဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်း သနားစရာကောင်းသလို မာလာနဲ့မင်းရဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်းကလည်း စိတ်မကောင်းစရာပဲကွာ’

ဆက်ပိုင်စိုး ဆိုမိတယ်။

* * *

(၂)

တကယ်တမ်းကျတော့ သူတို့မာလာကို ရှာမတွေ့ကြ တော့ပါ။

တစ်လလောက်ကြာတော့ မာလာတို့ ပြန်သွားကြပြီလို့ပဲ မှတ်ယူကြရတော့တယ်။

ရဲရင့်အခေါင် ခံစားမှုတွေကို တည်ငြိမ်အောင်ကြိုးစား နေပေမယ့် မကြာခဏခံစားမှုတွေက လှုပ်ခါထွက်ပေါ်လာတယ်။

သူ့ရင်ထဲက ခံစားမှုတွေကို သူ့အပြီးအပိုင် ထုတ်ပစ်နိုင်စွမ်း မရှိဘဲကိုး။

ချစ်လွမ်းသီချင်းတွေကို ဂစ်တာနဲ့ဆိုတီးရင်း မျက်ရည် ဝဲတတ်တဲ့ ရဲရင့်အခေါင်ကို သူငယ်ချင်းဆက်ပိုင်စိုးက နှစ်သိမ့် ရတယ်။

‘အချစ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ အလွမ်းဝေဒနာကို ငါက မင်း အရင်ခံစားခဲ့ရဖူးတာပါ ရဲရင့်ရာ။ ခုထိလည်း ခံစားရတုန်းပါ။ ဒီလိုပဲပေါ့ သူငယ်ချင်းရာ တဖြည်းဖြည်းတည်ရင့်လာအောင် တော့ ကြိုးစားရမှာပဲ။ ချစ်လွမ်းကိစ္စတစ်ခုထဲနဲ့ ဘဝတည်ဆောက် ထားတာမဟုတ်ဘူးလေ။ တို့တွေဘဝမှာ တခြားလုပ်စရာတွေ လုပ်ကြရဦးမှာ’

‘ငါက မင်းထက်ပိုခံစားတတ်လို့ပဲလား။ ငါ့အချစ်ဇာတ် လမ်းကပဲ တစ်မျိုးထူးခြားနေလို့ ပိုခံစားနေမိတာလား။ မသိတော့ ပါဘူး ဆက်ကြီးရာ’

www.burmeseclassic.com

ရဲရင့်အခေါင် ဒီလိုအမြဲတမ်းညည်းညူလေ့ရှိတယ်။

‘အေးကွာ... မင်းအချစ်ဇာတ်လမ်း ထူးဆန်းတာတော့ အမှန်ပဲ’

ရဲရင့်အခေါင် ဆက်ပိုင်စိုးကို ဖျပ်ကနဲ ကြည့်တယ်။

‘မင်း မာလာပြောတဲ့ နာဂမာလာဘုရင်မလေးဇာတ်လမ်းကို အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်နိုင်ပြီပေါ့နော် သူငယ်ချင်း’

ဆက်ပိုင်စိုးက ဖြည်းဖြည်းနဲ့တွေးတွေးဆဆပြောတယ်။

‘မယုံနိုင်စရာကောင်းအောင်ကို ထူးဆန်းတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သေသပ်ကျနလွန်းသလိုဖြစ်နေတော့ ငါယုံကြည်ရမလို့ပဲ။ ငါပြောရင် မင်းစိတ်မဆိုးနဲ့၊ ငါက ကြားလူဆိုတော့ ကြားအတွေးမျိုးလည်း တွေးမိတယ်။ မာလာဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ငါတို့တွေးသိလို့မရနိုင်တဲ့ စိတ်ဝေဒနာမျိုးများ တကယ်ဖြစ်နေသလားလို့လည်း တွေးမိတတ်ရဲ့’

ရဲရင့်အခေါင် ဆက်ပိုင်စိုးကို စိတ်ပျက်သလိုကြည့်တယ်။

သူ့အပေါ် အန္တအတာခံတဲ့ သူငယ်ချင်းမို့ ရန်လိုစကားတော့မပြောတော့။

‘ငါကတော့ အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်တယ်သူငယ်ချင်း။

ငါချစ်တဲ့ မာလာစကားတွေကို ငါကတော့ အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်တယ်’

* * *

မာလာကို သူတို့တကူးတက မရှာတော့ပေမယ့် သွားရင်း လာရင်းတော့ ရှာဖွေမိတတ်ကြတယ်။ ရက်ခြားရက်ခြားတွေမှာ လည်း မန္တလေးအဆန်ရထားထွက်ချိန်မျိုး ဘူတာကြီးကို ရောက်တတ်ကြတယ်။

အဲဒီအခါမျိုး ဘာရယ်မဟုတ် ရဲရင့်အခေါင်ထွက်ခွာသွားတဲ့ မန္တလေးအဆန်ရထားကြီးကို မျက်စိတဆုံး ငေးနေတတ်တယ်။

ဒီမှာတင် ထူးခြားမှုတစ်ခုကို သူတို့သတိထားမိလာရတယ်။

တက်စီ(Taxi)သမားတစ်ယောက်။ ရဲရင့်အခေါင်တို့ ထူးထူးခြားခြား စိတ်ဝင်တစားလိုက်လိုက်ကြည့်နေတတ်တယ်။

အဲဒီ တက်စီသမားရဲ့ကြည့်မှု ထူးခြားနေသလိုမို့ ရဲရင့်အခေါင်နဲ့ ဆက်ပိုင်စိုး သတိထားမိတယ်။

နောက်ရက်တွေမှာ အဲဒီတက်စီသမားနဲ့အတူ လူတစ်ယောက်ပါ ပါလာတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် ရဲရင့်အခေါင်တို့ စိတ်ဝင်တစားအကြည့်မျိုးနဲ့ ကြည့်တတ်ကြပြီး စကားတီးတုံးဆိုမှုရှိတယ်။

တစ်ခါတစ်ခါ မယောင်မလည်နဲ့ အဲဒီလူနှစ်ယောက်နဲ့ တက်စီကား ရဲရင့်အခေါင်တို့ကားနောက်က ပါလာလေ့ရှိတယ်။

နောက်ပြီး ပြတ်ကျန်ခဲ့ပြန်တယ်။ ဒီနေ့လည်း အဲဒီတက္ကစီကား ရဲရင့်အခေါင်တို့ကားနောက်က ပါလာတယ်။

‘ဆက်ကြီး အဲဒီတက္ကစီသမား ထူးခြားတယ်ကွ’
ကားမောင်းရင်း ရဲရင့်အခေါင်က ဆိုတယ်။

‘အေးလေ သတိထားမိတယ်တယ်လေ၊ ဟိုတစ်ခါတောင်
မင်းနဲ့ငါနဲ့ပြောမိသေးကြတယ်လေ’

‘အခု ဒီတက်စီ ငါတို့ကားနောက်ကလိုက်လာတယ်’

‘အေး... တွေ့တယ်’

‘ငါ့ကား အရှိန်လျှော့လိုက်မယ်၊ သူတို့မိအောင် သူတို့
ဘာသဘောလဲ၊ ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ’

ရဲရင့်အခေါင် သူ့ဆီဒင်ကားလေးကို အရှိန်လျှော့လိုက်
တယ်။

တက်စီကား သူတို့ကားနောက်နားမိလာတယ်။

ကျော်မတက်။ နောက်ကနေ မှေးမောင်းလာတယ်။

ရဲရင့်အခေါင် နောက်က တက်စီကို ကျော်တက်နိုင်
အောင် လမ်းပေးလည်းကျော်မတက်။

ရဲရင့်အခေါင် ကားရှင်းလှူရှင်းရာလမ်းတွေဘက် မှေးခေါ်
မောင်းသွားတယ်။ အဲဒီကားအလိုက်သင့်ပဲ နောက်ကပါလာတယ်။

နဂါကလို ကျန်ခဲ့ခြင်းမရှိ။

လူရှင်းတဲ့တစ်နေရာမှာတော့ ရဲရင့်အခေါင်ကားကို ရပ်
ပစ်လိုက်တယ်။

တက်စီ ရဲရင့်အခေါင်ကားဘေးယှဉ်ရပ်တယ်။

‘အစ်ကိုတို့လိုက်လာတာကို ညီတို့သိမှာပါ။ ဘယ်လိုမှ
မထင်ပါနဲ့၊ ဒီနားမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေရင် လက်ဖက်ရည်
သောက်ရင်း စကားပြောကြရအောင်’

‘ဘာစကားပြောမှာလဲ’

ရဲရင့်အခေါင် စိတ်တိုတိုမှာ အသံက ဆက်ဆက်ပြတ်
ပြတ်။

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်
ကြည့်ကြတယ်။

ရဲရင့်အခေါင်နဲ့ ဆက်ပိုင်စိုးကို ပြန်ပြုံးကြည့်ပြီး...

‘မိတ်ဆက်ချင်လို့ပဲ ဆိုပါတော့၊ သိပ်ထူးထူးခြားခြား
အကြောင်းတော့မရှိပါဘူး’

‘ကျွန်တော်တို့နဲ့မိတ်ဆက်ချင်ရအောင် အကြောင်းရှိလို့
လား’

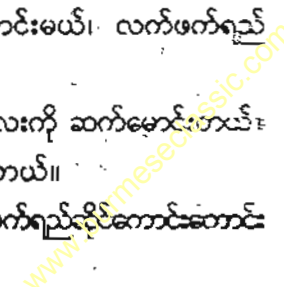
‘ရှိတယ်’

တစ်ယောက်က ပြောတယ်။

‘ကောင်းပြီလေ ရှေ့ဆက်မောင်းမယ်၊ လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်တွေရင်ဝင်တာပေါ့’

ရဲရင့်အခေါင် သူ့ဆီဒင်ကားလေးကို ဆက်မောင်းတယ်။
တက်စီနောက်က လိုက်လာတယ်။

သိပ်မမောင်းလိုက်ရဘူး၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကောင်းကောင်း

တစ်ဆိုင်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ရဲရင့်အခေါင် ကားကို ရပ်တယ်။
 တက်စီလည်း ကားချင်းယှဉ်ရပ်တယ်။
 သူတို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ ဝင်ခဲ့ကြတယ်။
 နေရာယူကြပြီးတော့ အဲဒီလူနှစ်ယောက်အနက် တစ်
 ယောက်က ရဲရင့်အခေါင်တို့နှစ်ယောက်ကို လက်ဖက်ရည် တယ်လို
 သောက်မလဲ မေးတယ်။

ရဲရင့်အခေါင်တို့က သူတို့အကြိုက်ပြောလိုက်တော့ အဲဒီ
 လူ လက်ဖက်ရည်မှာတယ်။

‘ဆိုစမ်းပါဦး၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ မိတ်ဆက်ချင်တဲ့အကြောင်း
 က’

ဆက်ပိုင်စိုးက ဆိုတယ်။

‘ဒီညီရဲ့ လည်တိုင်က စလုံးအကွာရာလေးဟာ ဆေးထိုး
 ထားတာလား၊ မွေးရာပါအမှတ်လား’

ရဲရင့်အခေါင်ကို မေးထိုးပြပြီးမေးတယ်။

ရဲရင့်အခေါင်နဲ့ ဆက်ပိုင်စိုးတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်

ကြည့်မိကြတယ်။

‘လာပြန်ပြီ ဒီအမှတ်ကိစ္စက...’

ရဲရင့်အခေါင်စိတ်ထဲမှာ ရေရွတ်မိတယ်။

‘မွေးရာပါ စာမဲအမှတ်ပါ’

ရဲရင့်အခေါင်က ဆိုတယ်။

‘ဟာ... တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ’

သူတို့နှစ်ယောက်ပြိုင်တူ ရေရွတ်တယ်။

လက်ဖက်ရည်ခွက်တွေလာချတော့...

‘သောက်ကြ ညီတို့သောက်ကြ’

တစ်ယောက်က ဆိုတယ်။ တစ်ယောက်က..

‘အစ်ကိုတို့ကို တလွဲမထင်ပါနဲ့၊ ညီလည်တိုင်က စာမဲ
 အမှတ်လေးကြောင့် ညီကိုစကားပြောချင်လို့ မိတ်ဆက်တဲ့သဘော
 ပါ’

‘ဒီစာမဲအမှတ်က ခင်ဗျားတို့အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ
 ကောင်းနေလို့လားဗျာ’

ရဲရင့်အခေါင် ဆိုမိတယ်။

‘ဒီလို ညီလေးရဲ့ အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက်က ညီအစ်ကိုပါ။
 အစ်ကိုတို့မှာ ညီအရွယ် ညီလေးတစ်ယောက်ရှိသေးတယ်။ အခု
 အစ်ကိုမောင်းတဲ့တက်စီက နဂိုအစ်ကိုညီလေးမောင်းတဲ့ တက်စီ
 ပါ။ သူဘူတာကြီးမှာ တက်စီဆွဲတာ။ သူကွယ်လွန်ပြီးမှ ဒီတက်စီ
 ကို အစ်ကိုမောင်းတာ။ ဒီလပိုင်းမှာမှပါ။ ညီလေးမှာက ညီလိုပဲ
 အဲဒီနေရာမှာ အဲဒီလို စလုံးပုံစာမဲ မွေးကတည်းက ပါလာတယ်။’

ရဲရင့်အခေါင်နဲ့ဆက်ပိုင်စိုး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
 အကြည့်ချင်းဆိုတယ်။

‘ဘူတာကြီးကို ညီတို့နှစ်ယောက်ကားလင်လာပြီး တား

ပေါ်က အဆင်း၊ ညီဆံပင်ကိုသိမ်းသပ်လိုက်တော့ ညှိလည်တိုင်မှာ အဲဒီစာမဲအမှတ်လေးကို အစ်ကိုတွေ့လိုက်ရတယ်။ အစ်ကို ညီလေးရဲ့စာမဲအမှတ်အတိုင်းပဲ။ အစ်ကိုညီလေး စာအမှတ်မျိုးနဲ့ တူညီတဲ့စာအမှတ်မျိုးရှိနေတဲ့ ညှိကို အစ်ကိုမှတ်မိသွားတယ်။ အိမ်ကျတော့ မိသားစုကို ပြန်ပြောပြမိတယ်။ ညှိတို့ရက်ခြားဆိုသလို ဘူတာကြီးကို လာတတ်တာသိတော့ အစ်ကိုအစ်ကိုကြီးပါခေါ်လာပြီး ညှိကို အစ်ကိုပြတယ်။ ညှိကိုကြည့်ပြီး ကွယ်လွန်တာသိပ်မကြာသေးလပိုင်းလောက်ရှိသေးတဲ့ အစ်ကိုတို့ရဲ့ညီလေးကို အစ်ကိုတို့ သိပ်သတိရတာပဲ။ ဘာရယ်ကြောင့်တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ညီလေးကို အလွမ်းပြေ ညီလေးလို စာအမှတ်ရှိတဲ့ ညှိကို မိတ်ဆက်ချင် စကားပြောချင်စိတ်တွေဖြစ်မိတယ်။

‘အစ်ကိုတို့ ညီလေး ကျွန်တော်နဲ့ကော ရုပ်ချင်းတူလား’

‘ရုပ်ချင်းကတော့ မတူပါဘူး။ နောက်ပြီး ညီလေးက ဆံပင်တိုနဲ့ပါ။ ညှိလိုလည်း သွက်သွက်လက်လက်မရှိဘူး။ ညီလေးက နှလုံးရောဂါသည်ကိုး။ အစ်ကိုတို့ သူ့ကိုကားမမောင်းစေချင်ဘူး။ သူက တခြားအလုပ်ရှာမရသေးခင် လုပ်မယ်ဆိုပြီး လုပ်နေတာ’

နောက်ပိုင်း သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ပြောဆိုမှုမှာ သူတို့ ညီလေးမကွယ်လွန်မီ ဘာလူမျိုးမှန်းမသိတဲ့ စကားသံဝတ်တံကိုခေါ်တဲ့လူတစ်ယောက်နဲ့ခင်မင်ကြသတဲ့။ အဲဒီလူ မန္တလေးကတဲ့။ အဲဒီကိုခေါ်တဲ့လူ အိမ်ကိုတောင်လိုက်လည်ဖူးသတဲ့။ ဒီနေရာမှာ

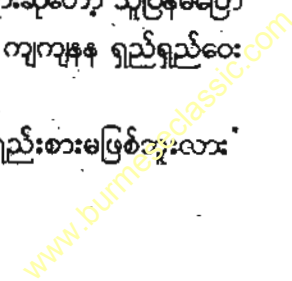
ရဲရင့်အခေါင် စိုကော် သွားသတိရလိုက်တယ်။ ကိုခရဲရုပ်ရည်ကို မေးမိတော့ ကိုခရဲရုပ်ရည်ပဲဆိုတာ ရဲရင့်အခေါင် သိလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရဲရင့်အခေါင် ဘာရယ်မပြော။ သူတို့ပြောတာပဲ နားထောင်နေလိုက်တယ်။

‘သူမကွယ်လွန်မီ တစ်ပတ်လောက်မှာ အဲဒီကိုခက သူ့ကို သူ့ညီမနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးသေးသတဲ့။ ကိုခရဲ ညီမက ကိုခရဲရုပ်ချင်းမတူဘူး။ အတော့်ကို လှတယ်တဲ့။ ကိုခလိုလည်း စကားမဝဲဘူးလို့ သူ့အိမ်မှာ ပြန်ပြောတယ်။ နာမည်ကမာလာတဲ့’

သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ရဲ့စကားတွေမှာ ရဲရင့်အခေါင် နဲ့ဆက်ပိုင်စိုး တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ပြန်ကြည့်လိုက်။ ဆက်နားထောင်လိုက်။ ရဲရင့်အခေါင်က ဆက်ပိုင်စိုးကို မသိမသာခေါင်းခါပြပြီး ဘာမှမပြောဖို့ တားထားတယ်။

‘အဲဒီကောင်မလေး ပုံပြောအရမ်းကောင်းတာပဲလို့ ညီလေးအိမ်မှာ ပြန်ပြောဖူးတယ်။ ဘာပုံမို့လဲ မေးမိတော့ အချစ်ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ပါတဲ့။ အဲဒီအချစ်ပုံပြင်ကို အဲဒီကောင်မလေး ပြောတာ သိပ်ကောင်းတာပဲတဲ့။ ပြန်ပြောပြပါလားဆိုတော့ သူပြန်မပြောပြဘူး။ ပုံပြင်က ကောင်မလေးပြောသလို ကျကျနန ရှည်ရှည်ဝေးဝေးပြောမှ ပီပြင်မှာတဲ့’

‘အဲဒီကောင်မလေး သူနဲ့သမီးရည်းစားမဖြစ်ဘူးလား’
ရဲရင့်အခေါင် မေးမိတယ်။

‘ဖြစ်ပုံမရပါဘူး၊ ဖြစ်ရင်လည်း ညီလေးပြန်ပြောမှာပါ။ သူက အပြင်မှာ ဖြစ်တာတွေ အိမ်မှာ ပြန်ပြောလေ့ရှိတယ်။ ကောင်မလေးလှတာလောက် ပုံပြောကောင်းတာလောက်ပဲ သူ ပြန်ပြောတယ်။ သူနဲ့ကောင်မလေးတွေတာလည်း ရက်ပိုင်းလေး လောက်ပဲ ရှိမှာပါ။ နောက်ပြီး ညီလေးက မိန်းမတွေကို သိပ် စိတ်မဝင်စားတတ်ဘူး။ အဲ... အချစ်ကို သိပ်စိတ်မဝင်စားဘူး။ သူက ငယ်ငယ်ကတည်းက မှန်ကုပ်ကုပ်တွေတွေဝေဝေနေတတ် တယ်။ သူ့မှာ နှလုံးရောဂါရှိနေတယ်ဆိုတာ သူသိထားတော့လည်း ရည်းစားထားဖို့တွေ ဘာတွေ သူ ရှောင်ရှားတယ်။

တစ်ယောက်က ဝင်ပြောတယ်။

‘ညီလေး ကွယ်လွန်မယ့်ညပဲ ပြန်ပြောသေးတယ်။ ဒီနေ့ တော့ ကိုဓတို့မောင်နှမနှစ်ယောက် ဇာစ်နေ့လုံးလိုလို ကားကိုသုံး တယ်တဲ့။ သူ့ကိုလည်း ကျွေးမွေးစဉ်ခံသတဲ့။ ကားခကို သူငြင်း တဲ့ကြားက နှစ်ဆပေးသတဲ့။ သိပ်အားနာဖို့ ကောင်းတာပဲတဲ့။ သူတို့ နက်ဖြန်ဆို မန္တလေးကို ပြန်သွားကြမှာတဲ့’

စကားပြောရင်း သူတို့ညီအစ်ကို မျက်ရည်ပဲ...

‘အဲဒီည သူထမင်းစားလာခဲ့ပြီးပြီမို့ ထမင်းမစားတော့ ဘူး၊ ရေခဲချိုး အိပ်ခန်းထဲဝင်အိပ်တော့တာ နီးထခြင်းမရှိတော့ ပါဘူး ညီတို့ရယ်’

သူတို့ညီအစ်ကိုကတော့ သူတို့ညီလေးအကြောင်းပြော

ရင်း သူတို့ညီလေးကွယ်လွန်ကာနီးရက်ပိုင်းတွေ အကြောင်းပြော ရာမှာ ကိုဓတို့ မာလာတို့ဆိုတာကို အမှတ်စာမဲ့ပြောလိုက်ခြင်း ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရဲရင့်အခေါင်တို့ ဆက်ပိုင်စိုးတို့အဖို့တော့ ရင်ထဲ တင်းကျပ်ကျပ် ခံစားနေကြရတယ်။

‘သူသေတာ နှလုံးရောဂါနဲ့ပေါ့’

ဆက်ပိုင်စိုးက မေးတယ်။

‘ဟုတ်ပါတယ်။ သူ့ကိုကုနေတဲ့ ဆရာဝန်ရှိတယ်လေ။ သူ့အလောင်းလာစစ်ဆေးကြည့်သေးတယ်။ ရုတ်တရက် နှလုံး ထိခိုက်ပြီးသေဆုံးတာပါတဲ့’

‘သူ ရုတ်တရက်နှလုံးရောဂါထိခိုက်ရတဲ့ အကြောင်းက တော့ ရှိလို့လား’

ဆက်ပိုင်စိုးကပဲ မေးတယ်။

‘မိသားစုနဲ့တော့ ပတ်သက်ပြီး မရှိပါဘူး။ အပြင်မှာ လည်း ရှိပုံမရပါဘူး။ သူ့ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား ပြန်ပြောတာမျိုး မရှိဘူး။ ကားမောင်းရတဲ့ ဒဏ်တွေပဲဖြစ်မှာပေါ့။ အဲဒါတွေစုစည်း သွားတာပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဆရာဝန်ကလည်း နောက်ဆုံးအဲဒီလိုပဲ သတ်မှတ်ပါတယ်’

ရဲရင့်အခေါင်နဲ့ ဆက်ပိုင်စိုး အဲဒီညီအစ်ကိုနဲ့ လမ်းခွဲအပြန် မှာတော့...

* * *

(၄)

ဆက်ပိုင်စိုး ကားမောင်းတယ်။

ရဲရင့်အခေါင်နံ့ဘေးက တွေငေးထိုင်လိုက်တယ်။

‘ဣလ္လိကို ပြန်တွေ့သွားကြပြီ၊ ဣလ္လိဝိညာဉ်ကို ပြန်
တောင်းယူသွားနိုင်ကြပြီပဲ’

ရဲရင့်အခေါင်ရဲ့ ရေရွတ်မှုကြောင့် ဆက်ပိုင်စိုးငဲ့ကြည့်
တယ်။

‘မင်းစကားတွေ ဝစ်ပြောရင် ကိုခေတ္တ မာလာတို့ကိစ္စတွေ
ဟိုညီအစ်ကို ရင်ထဲကို ရှုပ်ထွေးသွားစရာဖြစ်မှာမို့လို့ မင်းကို
ဘာမှဝင်မပြောဖို့ ငါ ခေါင်းယမ်းပြတာ’

ရဲရင့်အခေါင် ဆက်ပိုင်စိုးကို ပြောတယ်။

‘ငါသဘောပေါက်တယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ငါလည်း
သူတို့ ပြောတာတွေကိုပဲ အလိုက်သင့် နားထောင်နေလိုက်တာ’

ရဲရင့်အခေါင်တွေငေးနေပြန်တယ်။

‘ဣလ္လိဆိုတာ တကယ်ပဲ ရန်ကုန်မှာ လာရှိနေတာကိုး’

ရဲရင့်အခေါင် လွတ်လပ်စွာ တွေးနေပါစေတော့။ ဆက်
ပိုင်စိုးဘာမှ မပြောဘဲနေတယ်။

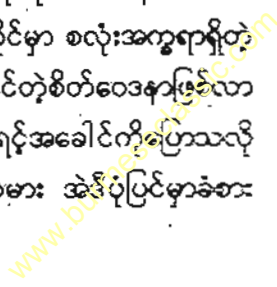
‘နာဂမာလ ဘုရင်မကတော့ သူမျှော်နေတဲ့ ဝိညာဉ်ကို

သူပြန်ရသွားပြီ၊ သူ့ချစ်သူ ဣလ္လိနဲ့သူနဲ့ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပေါင်းသင်း
ကြခွင့်ရပြီ၊ တကယ်တော့ ငါက မဆီမဆိုင် စုဠမာလတစ်ဖြစ်လဲ
မာလာနဲ့ ဒီဘဝမှာ ချစ်သူလာဖြစ်ရသေးတယ်၊ ဝဋ်ကြွေးပါပဲ၊
ငါခံရမယ့် ဝဋ်ကြွေးရှိလို့ မာလာ ငါ့ကို ချစ်တာလားမသိဘူး၊
ဒီဝဋ်ကြွေး အခံရခက်လိုက်တာ’

ရဲရင့်အခေါင် နာဂမာလာ၊ ဣလ္လိ၊ ဝိရ၊ စုဠမာလတို့ဇာတ်
လမ်းနဲ့ မိမိပါဝင်ပတ်သက်လိုက်ရမှုကို လွတ်လပ်စွာ တွေးငေးဆွေး
နေသလို...

ကားမောင်းရင်း ဆက်ပိုင်စိုးကလည်း လွတ်လပ်စွာ တွေး
နေမိတယ်။

‘နာဂမာလာဘုရင်မဇာတ်လမ်းဟာ အမှန်တကယ်ဖြစ်နိုင်
ပါ့မလား၊ အမှန်တကယ်ဆိုရင်တော့ အတော်ကို အံ့ဩစရာထူး
ဆန်းမှုပဲ၊ ဒါမှမဟုတ် မာလာဆိုတဲ့ကောင်မလေး ယဉ်ယဉ်လေးနဲ့
သေသပ်စွာ စိတ်ဝေဒနာ ခံစားနေရတာပဲလား၊ စိတ်ဝေဒနာခံစား
နေရတဲ့ မာလာကိုချစ်တဲ့လင်က အလိုလိုက်ပေးနေတာလား၊
စိတ်ဝေဒနာခံစားနေရတဲ့ မာလာလည်တိုင်မှာ စလုံးအကွေ့ရာရှိတဲ့
တက်စီသမားကိုတွေ့တော့ ပုံပြင်ပြောချင်တဲ့စိတ်ဝေဒနာဖြစ်လာ
ပြန်ပြီး သူ့ယောက်ျားနဲ့စည်းရုံးခိုင်း၊ ရဲရင့်အခေါင်ကိုပြောသလို
ပုံပြင်လျှောက်ပြောတာလား၊ တက္ကစီသမား အဲဒီပုံပြင်မှာခံစား

၄၄၀

ရာသေ

၆ ၀

သွားရပြီး တကယ်ကုလွယ်မဟုတ်ဘဲ နှလုံးရောဂါနဲ့ သေဆုံးသွားရ
တာပဲလား။

သူ့အတွေးတွေလည်း တကယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားလို့ ပြန်

တွေးမိပြီး ဆက်ဝိုင်စိုး အတွေးတွေ ရပ်မစ်လိုက်တယ်။

ရဲရင့်အခေါင်ကတော့ တွေးတုန်းငေးတုန်းဆွေးတုန်း...

ရာသေ

